BECCA FITZPATRICK

NEW YORK TIMES BESTSELLER SERİSİ *HUSH, HUSH*'IN YAZARI

SİYAH BUZ

Âşık olmak
hiç bu kadar
tehlikeli
olmamıştı...

 facebook.com/pegasusyayinlari twitter.com/pegasusyayinevi

Pegasus Yayınları: 978 Gençlik: 166

Siyah Buz

Becca Fitzpatrick Özgün Adı: Black Ice

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman Editör: Pervin Salman Düzelti: Çiçek Eriş Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık Sertifika No: 11946 Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A Bayrampaşa/İstanbul Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014 ISBN: 978-605-343-443-6

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. Sarı. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han No: 11/9Taksim/ İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46 www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Becca Fitzpatrick

SİYAH BUZ

İngilizceden Çeviren: **Sevinç Seyla Tezcan**

PEGASUS YAYINLARI

Bana hikâyeler anlatan Riley ve Jace’e

NİSAN

Paslı Chevyrolet kamyonet tangırdayarak durunca Lauren Huntsman kafasını ön yolcu koltuğunun camına çarptı ve irkilerek uyandı.

Uykulu gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Kafasının içi, bir araya getirebilse bir bütün oluşturabileceği kırık dökük anılarla, paramparça görüntülerle doluymuş gibi hissediyordu. Gecenin daha erken saatlerine açılan bir pencereymiş gibi. Şu anda ise o pencere zonklayan kafasının içinde paramparçaydı.

Country müzik, gürültülü kahkahalar ve tepede asılı duran televizyonlarda NBA'den seçme görüntülerden oluşan bir karmaşa hatırlıyordu. Loş aydınlatma. Yeşil, kehribar ve siyah renklerde ışıldayan düzinelerce cam şişenin sergilendiği raflar.

Siyah.

Kafasını güzelleştirdiği için o şişeden bir kadeh istemişti. Güçlü bir elin bardağına boşalttığı içkiyi hiç vakit kaybetmeden kafaya dikmişti.

"Bir tane daha," demişti, boş bardağı bara çarparak.

Kovboyun kalçasına yaslanıp sallandığını, yavaş bir dans ettiklerini hatırlıyordu. Onun kovboy şapkasını çalmıştı. Şapka ona daha çok yakışmıştı. Minicik siyah elbisesi, siyah içkisi ve siyaha çalan kötü ruh haliyle uyumlu siyah bir Stetson. Neyse ki ailesiyle birlikte tatile geldiği Jackson Hole, Wyoming'in burunların bir karış havada olduğu, züppe dünyasında nadide bir mücevher olan bu boktan barda o ruh halini koruması zordu. Gizlice kaçıp gelmişti ve ailesi onu burada asla bulamazdı. Bu düşünce ufukta parlak bir ışık gibiydi. Birazdan anne ve babasının neye benzediğini bile unutacak kadar sarhoş olacaktı. Yargılayıcı kaş çatışları,

daha şimdiden, tuval bezinden akan ıslak boya gibi birbirine karışmaya başlamıştı.

Boya. Renk. Sanat. Boya lekeli kot pantolonların, parmakların ve mh aydınlanmasının dünyasına sığınmayı denemişti ama ailesi onu ensesinden yakalayıp geri çekmişti. Ailede özgür ruhlu bir sanatçı olmasını istemiyorlardı. Onların istediği Stanford diplomalı bir kızdı.

Keşke onu sevebilselerdi. O zaman annesini delirten daracık, ucuz elbiseler giymez ya da kendini babasının egoizmine ve kasıntı, aristokrat ahlak kurallarına ters düşen amaçlara adamazdı.

İçin için annesinin orada olup dans edişini ve kovboyun bacağına sürtünmesini görmesini diliyordu. Kalçasını onunkine yaslayışını. Aklına gelebilecek en ahlaksız sözcükleri kovboyun kulağına fısıldayışını. Dans etmeye sadece kovboy bara içkisini tazelemeye gidince ara vermişlerdi. Bu seferki kadehin tadının diğerlerinden farklı olduğuna yemin edebilirdi. Ya da belki de çok sarhoş olduğu için, tadı daha buruk geliyordu.

Kovboy baş başa kalabilecekleri bir yere gitmek isteyip istemeyeceğini sordu.

Lauren sadece bir saniye düşündü. Eğer annesi onaylamayacaksa, cevap gün gibi aşikârdı.

Chevyrolet’nin yolcu kapısı açıldı ve Lauren’ın görüşü tahterevalli gibi inip kalkmayı bir an için bırakıp kovboya odaklandı. Burnunun köprü kısmındaki, büyük olasılıkla bir bar kavgasından yadigâr, belirgin çukuru ilk kez o zaman fark etti. Kovboyun kolay öfkelenen biri olduğunu öğrenmek Lauren’ın onu daha fazla istemesine neden olmalıydı ama tuhaf bir şekilde, çocuksu öfke patlamaları yaşamak yerine kendine hâkim olabilen bir erkek bulabilmiş olmayı istedi. Bu tam annesinden bekleyebileceği türde, medeni bir dilekti, içinden kendini azarlayarak bu sinir bozucu, aldı başında tavrının suçunu yorgunluğuna attı. Uykuya ihtiyacı vardı. Derhal.

Kovboy, Stetson'ı Lauren'ın başından alıp kısa kesimli, dağınık, sarı saçlarının üstüne yerleştirdi.

Lauren, "Bir mal bulanındır," diye itiraz etmek istedi. Ama sözcükleri telaffuz etmeyi başaramadı.

Kovboy onu koltuktan kaldırıp omzuna attı. Elbisesinin arka tarafı yukarı çekiliyordu ama Lauren ellerine elbiseyi aşağı çekme emri verebilecek durumda değildi. Başı annesinin kristal vazoları gibi ağır ve kırılgandı, işin şaşırtıcı yanı, bu düşünce zihnine girdiği anda, kafası mucize eseri hafifledi ve vücudundan uzaklaşır gibi oldu. Oraya nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Kamyonetle mi gelmişlerdi?

Lauren kovboyun çizmelerinin çamurlu karda bıraktığı izlere baktı. Vücudu her adımda zıplıyor ve bu, midesinin bulanmasına neden oluyordu. Çam ağaçlarının keskin kokusuna karışan soğuk hava burnunun içini yakıyordu. Bir veranda salıncağı gıcırdadı ve karanlıkta bir rüzgâr çanının yumuşacık, şıngırtılı müziği duyuldu. Ses Lauren'ın iç geçirmesine neden oldu. Ürpermişti.

Kovboyun bir kilidi açtığını duydu. Gözlerini etrafını hayal meyal de olsa algılamasına yetecek kadar bir süre açık tutmaya gayret etti. Sabah ağabeyini arayıp onu almaya gelmesini isteyecekti. Tabii yolu tarif edebilirse. Ağabeyi onu eve götürürken dikkatsizliği ve kendine zarar verdiği için azarlayacaktı ama mutlaka gelecekti. Hep gelirdi.

Kovboy onu yere bıraktı ve dengesini sağlaması için omuzlarını sımsıkı tuttu. Lauren miskin gözlerle etrafa baktı. Bir kulübe. Kovboy onu ahşap bir kulübeye getirmişti. Bulundukları oturma odasında bir kulübeden başka her yerde adi duran rustik çam mobilyalardan vardı. Odanın öteki ucundaki açık kapı, duvar boyunca plastik rafların olduğu küçük bir depoya açılıyordu. Depoda yerden tavana kadar yükselen şaşırtıcı bir direk ve yüzü direğe dönük bir tripoda yerleştirilmiş bir fotoğraf makinesinden başka bir şey yoktu.

Zihninin bulanıklığına rağmen, korku Lauren'ı bir mengene gibi sıkmaya başladı. Buradan bir an önce gitmeliydi. Kötü bir şey olacaktı.

Ancak ayakları hareket etmiyordu.

Kovboy onu direğe dayadı. Elini çektiği anda, Lauren yere yığıldı. Ayak bilekleri burkulurken ayakkabılarının topukları kaydı. Tekrar ayağa kalkamayacak kadar sarhoştu. Zihnin çarkları hızla dönüyordu; gözlerini çılgın gibi kırpıştırarak depodan dışarı çıkılan kapıyı aradı. Konsantre olmaya çabaladıkça, oda daha hızlı dönüyordu. Midesi kalktı ve kusmuğu kıyafetlerine gelmesin diye hızla yana eğildi.

“Bunu barda bırakmışsın,” dedi kovboy, Cardinals beyzbol şapkasını kafasına takarken. Bu şapkayı ağabeyi birkaç hafta önce Stanford’a kabul edildiği zaman hediye etmişti. Büyük olasılıkla anne babasının marifetiydi. Hediye Stanford’a ya da herhangi bir üniversiteye gitmeyeceğini ilan etmesinden şüphe uyandıracak kadar kısa bir süre sonra gelmişti. Babası öyle kıpkırmızı kesilip nefessiz kalmıştı ki Lauren karikatürlerdeki gibi kulaklarından buhar çıkmasını beklemişti.

Kovboy, boynundaki altın kolyeyi kafasından çıkarırken nasırlaşmış elleri Lauren’ın yanağına sürtündü.

“Değerli mi?” diye sordu kalp biçimindeki madalyonu incelerken.

Lauren bir anda savunmaya geçerek, “Benim,” dedi. Kovboy isterse pis kokulu Stetson’ını geri alabilirdi ama madalyon Lauren’ındı. Anne ve babası o kolyeyi on iki yıl önce ilk bale resitaline çıktığı gece hediye etmişti. Bale Lauren’ın heves edindiği bir şeyi onayladıkları ilk ve tek örnekti. Bu, aslında onu için için seviyor olmaları gerektiğine dair tek ipucuydu. Bale dışında bütün çocukluğu onların görüşlerine göre yönetilmiş, zorlanmış ve kalıba sokulmuştu.

İki yıl önce, on altı yaşındayken, Lauren’ın kendi bakış açısı devreye girmişti. Sanat, tiyatro, indie grupları, keskin hatlı, doğaçlama modern dans, politik eylemcilerle ve alternatif eğitim peşinde üniversiteden ayrılan (atılan değil!) entelektüellerle toplantılar, zehir gibi ama kendi kendine eziyet eden, ot içen ve kilise duvarlarına, parklardaki banklara ve Lauren’ın aç ruhuna şiirler karalayan bir erkek arkadaş.

Anne ve babası yeni hayat tarzından hoşnutsuzluklarım açıkça belli etmişti. Katı eve dönüş saatleri ve kurallarla karşılık vermişler, hapishanesinin duvarlarını daraltmışlar, ona nefes alacak bir boşluk bırakmamışlardı. Lauren'ın karşı koymak için bildiği tek yol isyandı. Baleyi bırakınca kapalı kapılar arkasında çok gözyaşı dökmüştü ama canlarını yakmak zorundaydı. Anne ve babası onu her şeyiyle sevmek zorundaydı. Ya koşulsuz onların kızı olurdu ya da Lauren'ı tamamen kaybederlerdi. Tek şartı buydu. On sekiz yaşında çelik gibi bir kararlılığa sahipti.

"Benim," diye tekrarladı. Bu kelimeyi telaffuz edebilmek için bütün dikkatini vermesi gerekmişti. Madalyonunu geri almalı ve buradan çıkmalıydı. Bunu biliyordu. Ancak vücudu tuhaf bir teslimiyet halindeydi. Olup bitenleri hiçbir şey hissetmeden izler gibiydi.

Kovboy, madalyonu kapı tokmağına astı. Elleri boş kalınca, pütürlü bir iple Lauren'ın bileklerini sardı. Düğümü sıkınca, Lauren yüzünü buruşturdu. Hayal meyal, *bunu bana yapamaz,* diye düşündü. Onunla gelmeyi kabul etmiş olabilirdi ama bunu yapmasını kabul etmemişti.

"Beni bırak," dedi dili dolanarak. Aşağılanma duygusuyla yanaklarının alev alev yanmasına neden olan, ikna edici olmaya çok uzak, öylesine bir talepti. Konuşmayı severdi ama güzel ve parlak, özenle seçilmiş, gücüne güç katan kelimeler derinlerde bir yerde gömülüydü. Şimdi o kelimeleri cebinden çıkarıp kullanmak istiyordu ama elini uzattığı zaman, kırpılmış bir ipten ve bir delikten başka bir şey bulamadı. Sözcükler karışmış, kafasından yuvarlanıp gitmişti sanki.

Omuzlarını öne itmek için boşuna çabaladı. Kovboy onu direğe bağlamıştı. Kolyesini nasıl geri alacaktı? Kolyeyi kaybetme düşüncesi göğsünün panikle sıkışmasına neden oldu. Keşke ağabeyi telefonuna cevap verseydi. Lauren o akşam içmeye gideceğini haber veren bir mesaj göndererek şansını denemişti. Onu sürekli, neredeyse her hafta sonu arardı ama ağabeyi ilk kez bir çağrısını görmezden gelmişti. Oysa Lauren ağabeyinin onu aptalca bir şey yapmasına engel olacak kadar önemsediğini bilmek istemişti.

Yoksa artık Lauren'dan umudunu mu kesmişti?

Kovboy gidiyordu. Kapıya varınca, gözlerinde kibirli ve aç bir parıltıyla siyah Stetson'ını arkaya itti. Lauren hatasının büyüklüğünü idrak etmişti. Adam ondan hoşlanmamıştı bile. Onu lekeleyebilecek fotoğraflarla şantaj mı yapacaktı yoksa? Bu yüzden mi fotoğraf makinesi vardı? Kovboy, Lauren'ın anne ve babasının o fotoğraflar için her ücreti ödeyeceğini biliyor olmalıydı.

"Arka taraftaki alet barakasında senin için bir sürprizim var. Hiçbir yere ayrılma, duydun mu beni?"

Lauren'ın soluğu hızlandı. Ona sürprizi hakkında ne düşündüğünü söylemek istedi. Ama göz kapakları ağırlaşmıştı ve her defasında açmakta biraz daha zorlanıyordu. Ağlamaya başladı.

Daha önce de sarhoş olmuştu ama hiç bu kadar değil. Kovboy ona ilaç içirmişti. İçkisine katmış olmalıydı. Bitkin ve kurşun gibi ağır hissetmesine neden olan bir ilaç, ipi direğe sürttü. Ya da denedi. Uyku bütün ağırlığıyla vücudunun üstüne çökmüştü. Direnmek zorundaydı. Kovboy geri dönünce korkunç bir şey olacaktı. Onu vazgeçirmek zorundaydı.

Kovboyun karanlık silüeti beklediğinden çok daha çabuk döndü. Oturma odasının ışıkları arkasından vuruyor ve erzak odasının zeminine boyunun iki katı bir gölge düşmesine neden oluyordu. Stetson'ı çıkarmıştı ve Lauren'ın hatırladığından daha iri görünüyordu. Ancak Lauren'ın dikkati başka yere odaklandı. Bakışları kovboyun ellerine kaydı. Kovboy dayanıklılığını sınamak ister gibi, bir halatı çekiştiriyordu.

Lauren'a doğru yürüdü ve titreyen ellerle halatı boynuna geçirdi. Sonra arkasına geçti ve ipi çekerek boynunu direğe iyice yasladı. Lauren'ın gözlerinde ışıklar çakmaya başladı. Adam ipi çok sert çekiyordu. Lauren adamın gergin ve heyecanlı olduğunu hissetti. Vücudunun heyecanla titreyişi de aynı şeyi söylüyordu. Kesik kesik ve gittikçe hızlanan soluğunu duydu. Soluğunun hızlanması, harcadığı bedensel eforla ilgili değildi. Adrenalin yüzündendi. Lauren'ın midesi korkuyla kasıldı. Adam bundan *zevk alıyordu.* Lauren'ın kulaklarına yabancı bir uluma doldu. Dehşetle

sesin kendisine ait olduğunu fark etti. Ses adamı korkutmuş gibiydi. Bir küfür savurdu ve ipi daha sert çekmeye başladı.

Lauren içinden defalarca çığlık attı. Basınç gittikçe artarak onu ölümün kıyısına sürüklerken, çığlık atmayı sürdürdü.

Adamın istediği fotoğraf değildi. Onu öldürmek istiyordu.

Lauren bu korkunç yerin son anısı olmasına izin vermeyecekti. Gözlerini yumdu ve karardığın içine kayarak uzaklaştı.

Bir Yıl Sonra

BİRİNCİ BÖLÜM

Öleceksem bile, nedeni hipotermi olmayacaktı.

Kaz tüyü bir uyku tulumunu beş çanta dolusu malzeme, yün battaniyeler, uyku tulumları, parmak ısıtıcılar ve zemin matlarıyla birlikte Jeep Wrangler'ımın arka tarafına tıkıştırıp bağlarken bundan emindim. Idlewilde'a üç saatlik yolculuk sırasında hiçbir şeyin uçup gitmeyeceğine ikna olunca, bagaj kapağını kapadım ve ellerimi pantolondan bozma şortuma sildim.

Cep telefonum Rod Stewart'ın "If you want my body"[i] diye şarkı söylemesiyle çalmaya başladı ve "and you think I'm sexy"[ii] kısmını Rod'la birlikte söyleyebilmek için açmadan önce biraz bekledim. Yolun karşı tarafında Bayan Pritchard oturma odasının camını çarparak kapadı. Haydi ama. Mükemmel bir zil sesinin ziyan olmasına izin veremezdim ya.

"Selam, fıstık," dedi Korbie telefonun diğer ucunda sakızının balonunu patlatarak. "Programa uyuyoruz değil mi?"

"Minik bir sorun var. Wrangler'de yer kalmadı," dedim dramatik bir iç çekişle. Kendimi bildim bileli Korbien iyi arkadaşımdı ama birbirimize birbirimize daha çok kız kardeş gibi davranırdık. Onunla dalga geçmek, eğlenceliydi. "Uyku tulumlarını ve malzemeleri sığdırdım ama spor çantalarından birini bırakmamız gerekecek. Pembe saplı lacivert olanı."

"Çantamı bırakırsan, paramla da vedalaşabilirsin."

"Zengin aile kartını oynayacağım tahmin etmeliydim." "Paran varsa havasını da atacaksın. Her neyse, bütün suç boşanmak için annemi tutan insanlarda. Öpüşüp barışabilselerdi annem işsiz kalırdı."

"O zaman da senin taşınman gerekirdi. Bence boşanma harika bir şey."

Korbie keyifle kıkırdadı. “Az önce Kayayı aradım. Henüz toplanmaya başlamamış ama hava kararmadan Idlewilde’da bizimle buluşacağına yemin ediyor.” Grand Teton Milli Parkında görülmeye değer bir kulübe olan Idlewilde, Korbie’nin ailesine aitti ve önümüzdeki hafta boyunca, medeniyetle bütün ilişkimiz o kulübeyle sınırlı olacaktı. “Ona saçaklardaki yarasaları kendini temizlemek zorunda kalırsam, uzun ve masum bir bahar tatili geçireceğinden emin olabileceğini söyledim,” diye ekledi.

“Ailenin bahar tatilini erkek arkadaşınla geçirmene izin verdiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Şey...”dedi Korbie tereddütle.

“Biliyordum! Bu işin içinde bir iş var!”

“Calvin de göz kulak olmak için geliyor.”

“Ne?”

Korbie öğürür gibi bir ses çıkardı. “Bahar tatili için eve geliyor ve babam onu bizimle gelmeye zorluyor. Bu konuyu Calvin’le konuşmadım ama büyük olasılıkla kızmıştır. Babamın ona ne yapacağım söylemesinden nefret ediyor. Özellikle de artık üniversitede olduğu için. Ruh hali korkunç olacak ve buna katlanmak zorunda kalacak olan benim.”

Cipin tamponuna oturdum. Bir anda dizlerimin bağı çözülmüştü. Nefes alırken canım yanıyordu. O anda Calvin’in hayaleti her yerdeydi. İlk öpüşmemizi hatırlıyordum. Evlerinin arkasındaki dere yatağında saklambaç oynarken parmağını sütyenimin askısına geçirmiş ve kulaklarımda sivrisinekler vızıldarken, dilini ağzımın içine itmişti.

Ve ben olayı günlüğüme kusturacak kadar uzun uzadıya yazarak beş sayfamı ziyan etmiştim.

“Kasabaya gelmesi an meselesi,” dedi Korbie. “Berbat, değil mi? Onu unuttun, herhalde değil mi?”

“Hem de nasıl,” dedim sesimin bıkkın çıkmasını umarak. “Tuhaf olmasını istemem, biliyorsun.”

“Lütfen. Ağabeyini düşünmeyeli asırlar oldu.” Sonra, “Sana ve Kayaya ben göz kulak olsam?” deyiverdim. “Annenlere Calvin’e ihtiyacımız olmadığım söyle.” İşin aslı, Calvin’i görmeye hazır değildim. Belki de bu yolculuktan caymalıydım. Hasta numarası yapardım. Ama bu benim yolculuğumdu. Bunun için çok uğraşmıştım. Calvin’in bu seyahati mahvetmesine izin vermeyecektim. Zaten gereğinden fazla şeyi mahvetmişti.

“Kabul etmezler,” dedi Korbie. “Calvin bu akşam bizimle Idlewilde’da buluşacak.”

“Bu gece mi? Ya eşyaları? Toplanacak zamanı olmayacak,” dedim üstüne basarak. “Biz günlerdir toplanıyoruz.”

“Burada Calvin’den bahsediyoruz. Adam yarı dağ adamı sayılır. Bir dakika, diğer hatta Kaya var. Seni tekrar ararım.”

Telefonu kapatıp çimlerin üstüne yayıldım. *Nefes al, nefes ver.* Tam geçmişi geride bırakmışken, Calvin tekrar hayatıma giriyor ve beni ikinci raunda sürüklüyordu. İşin ironisine kahkahayla gidebilirdim. Alaycı bir tavırla, *son sözü illa o söyleyecek*, diye düşündüm.

Elbette hazırlanmak için zamana ihtiyacı yoktu. Calvin, Idlewilde çevresinde dağ yürüyüşleri yaparak büyümüştü. Büyük olasılıkla eşyaları gardırobunda hazır bekliyordu.

Hafızamı birkaç ay öncesine, sonbahara geri sardım. Calvin beni terk ettiğinde Stanfordda birinci sınıfa başlayalı beş hafta olmuştu. Beni telefonda terk etmişti. Yanımda olmasına gerçekten ihtiyaç duyduğum bir gece. Düşünmek bile istemiyordum. O gece yaşananları hatırlamak bile canımı yakıyordu. Ve nasıl bittiğini.

Sonrasında Korbie bana acımış ve beni neşelendirmesini umarak, her zamankinin aksine, yaklaşan son sınıf bahar tatilimizi benim planlamama

izin vermişti. Diğer iki yakın arkadaşımız Rachel ve Emilie bahar tatili için Havvaii'ye gidiyorlardı. Korbie ve ben tatilimizi onlarla birlikte Oahu kumsallarında geçirmeyi düşünmüştük ama cezaya doymayan biri olan ben, Havvaii'ye *adios* demiş ve altı ay sonra Teton Sıradağları'na gitmek üzere hazırlanacağımızı söylemiştim. Korbie neden orayı seçtiğimi anladıysa bile, konuyu açmama duyarlılığını göstermişti.

Calvin in bahar tatilinin bizimkiyle çakışacağını biliyordum. Tıpkı onun dağ yürüyüşlerini ve Tetonlar'da kamp yapmayı ne kadar sevdiğini de bildiğim gibi. Seyahatimizi duyunca, kendini de davet ettireceğini ummuştum. Onunla zaman geçirmeyi, beni farklı gözlerle görmesini ve benden vazgeçme aptallığını gösterdiğine pişman olmasını umutsuzca istiyordum.

Ancak ondan hiç haber almadığım ayların sonunda mesajı nihayet almıştım. Seyahat fikri ilgisini çekmemişti çünkü ben ilgisini çekmiyordum. Tekrar bir araya gelmemizi istemiyordu. Bize dair bütün umutlarımdan vazgeçmiş ve kalbimi taşlaştırmıştım. Calvin'le işim bitmişti. Artık bu yolculuk sadece benimle ilgiliydi.

Zihnimi anılara kapadım ve bundan sonraki adımlarımı düşünmeye çalıştım. Calvin eve dönüyordu. Sekiz ay sonra onu görecektim, o da beni görecekti. Ne diyecektim? Tuhaf bir ortam olacak mıydı?

Elbette tuhaf olacaktı.

Bir sonraki düşüncemin inanılmaz derecede boş olmasından utandım: Beni son görüşünden bu yana kilo almış mıydım acaba? Sanmıyordum. Hem zaten dağ yürüyüşü için yaptığım koşu ve ağırlık kaldırma egzersizleri bacaklarıma biçim kazandırmıştı. Seksi bacaklar düşüncesinden güç almaya çalıştım ama daha iyi hissetmemi sağlamadı. Daha çok kusacak gibi hissediyordum. Şu anda Calvin'i göremezdim. Her şeyi geride bıraktığımı sanmıştım ama acı tekrar yüzeye çıkıyor, göğsümde şiştikçe şişiyordu.

Kendimi birkaç derin nefes daha almaya zorladım ve kendimi toplamaya çalışırken, arka planda Wrangler'ın radyosunun çaldığım duydum. Bir şarkı değil, hava durumuydu.

“... Güneydoğu Idaho’yu iki fırtına dalgasının etki altına alması bekleniyor. Bu geceden itibaren yağmur olasılığı, fırtına ve güçlü rüzgâr ihtimali eşliğinde, yüzde doksana kadar çıkacak. ”

Güneş gözlüğümü kafama kaldırdım ve gözlerimi kısarak bir ufuktan diğerine uzanan masmavi gökyüzüne baktım. Tek bir bulut emaresi bile yoktu. Her ihtimale karşı, yağmur yağacaksa bile yağış başlamadan yola çıkmış olmayı tercih ederdim. Idaho’dan ayrılıp fırtınayı arkamızda bırakarak Wyominge doğru gidecek olmamız iyi bir şeydi.

Evin pencereleri açık olduğu için, “Baba!” diye seslendim.

Birkaç saniye sonra babam ön kapıda göründü. Ona bakmak için boynumu çevirdim ve en iyi cici kız suratımı takındım. “Benzin için paraya ihtiyacım var, babacığım.”

“Harçlığına ne oldu?”

“Seyahat için bir şeyler almam gerekti,” diye açıkladım.

Başını bilmiş bir tavırla sallayarak, “Sana paranın ağaçta yetişmediğini söyleyen olmadı mı?” diye takıldı.

Yanma koşup yanağını öptüm. “Benzin için gerçekten paraya ihtiyacım var.”

“Elbette vardır.” Hafifçe iç geçirerek cüzdanım açtı. Bana rengi solmuş, eski görünümlü dört yirmilik verdi. “Benzin göstergesinin çeyreğin altına düşmesine sakın izin verme, beni duyuyor musun? Dağlara çıktıkça benzin istasyonları da seyrekleşir. Hiçbir şey yolda kalmaktan daha kötü olamaz.”

Parayı cebime attım ve melekleri aratmayacak bir gülümsemeyle, “Yastığının altında cep telefonun ve bir çekme halatıyla uyusan iyi olur,” dedim.

“Britt...”

“Şaka yapıyorum, baba,” dedim kıkırdayarak. “Yolda kalmam.”

Wrangler’a bindim. Üstünü açtım. Güneş, koltuğumu ısıtmak konusunda iyi iş çıkarmıştı. Sırtımı dikleştirip dikiz aynasında kendime baktım. Yaz sonu geldiğinde, saçlarım saman rengi kadar açılmış olacaktı. Ve diğerlerine on kadar yeni çil eklenmiş olacaktı. Baba tarafından Alınan genleri almıştım. Anne tarafındansa İsveç. Güneş yanığı ihtimali. Yüzde yüz. Yolcu koltuğundan hasır bir şapka alıp kafama geçirdim. Ama kahretsin ki ayaklarım çıplaktı.

Market için mükemmel bir kılık.

On dakika sonra markette bardağımı ahududulu *smoothie* doldurmakla meşguldüm. Üstünden biraz içip bardağı tekrar doldurdum. Kasada çalışan Willie Hennessey bana kötü kötü baktı.

“Tanrı aşkına,” dedi. “Keyfine bak.”

“Madem öyle diyorsun,” dedim neşeyle ve tekrar doldurmadan önce pipeti dudaklarımın arasına kıstırdım.

“Burada düzeni benim sağlamam gerekiyor.”

“İki minik yudum, Willie. İki yudumdan kimse iflas etmez. Ne ara böyle huysuz oldun?”

“Sen buzlu içecek aşırmaya başlayalı ve benzin pompasını çalıştıramıyormuş gibi yapıp deponu bana doldurtalı beri. Buraya her gelişinde, kendimi tekmelemek istiyorum.”

Burnumu kırıştırdım. “Ellerimin benzin kokmasını istemiyorum. Ve sen benzin doldurmak konusunda çok iyisin, Willie,” diye ekledim pohpohlayıcı bir gülümsemeyle.

“Kusursuzluk pratikten gelir,” diye mırıldandı.

Benzinimi doldurmaktan hoşlanmıyorsa, Willie kendine başka bir iş bulsa iyi olur, diye düşünerek ve Twizzlers ve Cheez-Its arayarak çıplak ayakla rafların arasında ilerlerken, ön kapının çanı şıngırdadı. Daha ayak seslerini bile duymadan, bir çift nasırlı el arkadan gözlerimin üstüne örtüldü.

“Bil bakalım ben kimim?”

Tamdık sabun kokusu beni dondurmuştu sanki. Tenimin, dokunuşunun altında ısındığını hissetmesin diye dua ettim. Sesim bir süre çıkmadı. Gırtlağımdan aşağı acı verici bir şekilde inip içimde bir yere sinmişti sanki.

“ipucu ver,” dedim, sesimin sıkkın çıktığını umarak. Ya da biraz rahatsız. Kırgının dışında her şey kabuldü.

“Kısa. Şişko. Çirkin bir şekilde dişlek.” Bunca ay sonra, pürüzsüz, alaycı sesi aynı anda hem tanıdık hem yabancı geliyordu. Varlığını bu kadar yakınımda hissetmek heyecandan başımın dönmesine neden oluyordu. Burada, marketin orta yerinde ona bağırmaktan korkuyordum. Ve bana çok fazla yaklaşmasına izin verirsem, ona *bağırmam*, diye korkuyordum. Ve bağırmak istiyordum. Sekiz ayımı ne söyleyeceğimin provasını yaparak geçirmiştim ve şimdi dökülmeye hazırdım.

“Bu durumda... şansımı... Calvin Versteeg’den yana kullanmam gerekecek.” Umursamaz bir kibarlıkla konuşmuştum. Bundan emindim. Ve daha büyük bir rahatlama düşünemiyordum.

Cal arkamdan önüme geçti ve dirseğini market rafının ucuna yasladı. Bana kurnaz bir gülümsemeyle bakıyordu. Bu şeytani çekicilik olayım seneler önce tutturmuştu. O zaman yutacak kadar enayiydim ama artık daha güçlüydüm.

Yakışıklı yüzünü görmezden gelerek onu sıkkın bir tavırla süzdüm. Görünüşe bakılırsa bu sabah saçlarına biçim verme işini yastığına bırakmıştı'. Saçları hatırladığımdan daha uzundu. En sıcak antrenman günlerinde, uçlarından ter damladığı zamanlarda, saçları kahverengiye

dönerdi. Hatırlamak bile içimin sızlamasına yetmişti. Nostaljiyi bir kenara itip Calvin'e serinkanlı bir umursamazlıkla baktım. "Ne istiyorsun?"

İzin istemeden, buzlu içeceğimin pipetini kendisine çevirdi ve bir yudum aldı. Ağzını elinin tersiyle sildi. "Bana şu kamp yolculuğundan bahset."

Buzlu içeceğimi elinin altından çektim. "*Doğa* yürüyüşü." Farkı ortaya koymanın önemli olduğunu hissediyordum. Herkes kamp yapabilirdi. Doğa yürüyüşü beceri ve azim gerektirirdi.

"İhtiyaç duyacağın her şeyi aldın mı?" diye devam etti.

"İstediğim birkaç şeyle birlikte." Omuz silktim. "Bir kız dudak parlatıcısına her zaman ihtiyaç duyar."

"Dürüst olalım. Korbie kulübeden ayrılmanıza asla izin vermez. Temiz hava onu dehşete düşürür. Ve sen de ona hayır diyemezsin." Bilmiş bir tavırla parmağını başına vurdu. "Siz kızları tanırım."

Ona gücenmiş gibi baktım. "Tam bir hafta boyunca, sırt çantalarımızla yürüyeceğiz. Yolumuz altmış kilometre uzunluğunda." Belki biraz abartı olmuştu. Aslında Korbie günde üç kilometreden fazla yürümeyeceğini söylemiş ve konfora ya da kablolu TV'ye acilen ulaşmaya ihtiyaç duymamız ihtimaline karşılık Idlewilde çevresinde çember çizerek yürümemizde ısrar etmişti. Haftanın tamamını sırt çantasıyla yürüyerek geçirmeyi hiçbir zaman ummamakla birlikte, bir gün Korbie ve Kayayı kulübede bırakıp tek başıma yürümeyi planlamıştım. Yaptığım antrenmanların sonucunu görmek istiyordum. Artık Calvin de bize katılacağı için, gerçek planlarımızı çok yakında öğrenecekti elbette ama o an için en önemli önceliğim, onu etkilemekti. Sürekli olarak beni ciddiye alması için bir neden olmadığını ima etmesinden bıkmıştım. Daha sonra yapacağı her tür eleştiriyi benim bütün haftayı sırt çantasıyla yürüyerek geçirmek istediğim ama Korbie'nin bana engel olduğu ısrarıyla geri püskürtebilirdim. Calvin bu bahaneyi çok da gerçek dışı bulmazdı.

“Yürüyüş patikalarının büyük kısmının hâlâ karla kaplı olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve kulübeler bu mevsimde henüz açılmadığı için ortalıkta çok az insan olacak. Jenny Lake Korucu Merkezi bile kapalı. Güvenliğiniz kendi sorumluluğunuzda olacak. Kurtarma hizmeti vermeyi garanti etmiyorlar.”

Gözlerimi iri iri açarak, “Deme!” dedim. “Bu işe gözüm kapak girmiyorum, Calvin,” diye çıkıştım. “Her şeyi gözden geçirdim. Sorun olmayacak.”

Gülümsemesini saklamak için ağzım ovalarken, ne düşündüğü açıkça belliydi.

“Bunu yapabileceğimi gerçekten düşünmüyorsun,” dedim, incinmiş görünmemek için çaba harcayarak.

“ikinizin Lava Hot Springs e giderseniz daha iyi vakit geçireceğinizi düşünüyorum. Mineral havuzlarına girebilirsiniz.”

“Bu gezi için bir yıldır antrenman yapıyorum,” diye itiraz ettim. “Ne kadar çalıştığımı bilmiyorsun çünkü buralarda değildin. Beni sekiz aydır görmedin. Arkada bıraktığın o kız değilim. Beni artık tanımıyorsun.”

Masum bir telkinde bulunduğunu göstermek ister gibi avuçlarını kaldırarak, “Anlaşıldı,” dedi. “Ama neden Idlewilde? Orada hiçbir şey yok. Korbie ve sen daha ilk akşamdan sıkılırsınız.” Calvin’in beni vazgeçirmekte neden bu kadar kararlı olduğunu bilmiyordum. Idlewilde’ı severdi. Orada yapılacak bir sürü şey olduğunu o da benim kadar biliyordu. Ve bir anda dank etti. Mesele ben ya da Idlewilde değildi. Bizimle sürüklenmek istemiyordu. Benimle zaman geçirmek istemiyordu. Beni bu seyahatten vazgeçirebilirse, babası onu bize katılmaya zorlamazdı. Böylece bahar tatiline tekrar kavuşmuş olurdu.

Bu acı verici gerçeği sindirerek gırtlağımı temizledim. “Bizimle gelmen için sizinkiler sana ne kadar para veriyor?”

Beni sahte eleştirel bir bakışla uzun uzun süzdü. “Belli ki yeterince değil.”

Demek böyle oynayacaktık. Şuraya biraz anlamsız flört, buraya biraz espri. Zihnimde elime kalın uçlu siyah bir kalem alıp Calvin’in adının üstüne kocaman bir X çizdim.

“Şunu net ifade edeyim ki senin gelmene itiraz ettim. Sen ve ben, yine bir arada? Rahatsızlık diye buna derim.” Sözler kafamın içindeyken daha iyi görünmüştü. Şimdi aramızda asılı dururken kıskanç, bayağı ve acımasız duruyorlardı. Tam bir eski kız arkadaştan bekleneceği gibi. Hâlâ acı çektiğimi bilsin istemiyordum. Hele kendisi gülümsemeler ve göz kırpmalardan ibaretken.

“Demek öyle. Pekâlâ, bu gözetimci yatma saatinizi bir saat öne aldı,” dedi.

Dükkânın vitrin camından dışarıda park halinde duran BMW X5’i işaret ettim. “Senin mi?” diye tahminde bulundum. “Yine anne babandan bir hediye. Yoksa Stanford’da kız kovalamaktan daha fazlasını yapıp saygın bir iş mi edindin?”

“Benim işim kız peşinde koşmak,” dedi tiksinti uyandıran bir sırıtışla. “Ama ben olsam saygın diye adlandırmazdım.”

“Yani kız arkadaşın yok?” Ona bakamıyordum ama “hiç umurumda değil” tonlamamdan müthiş gurur duymuştum. Kendime cevabının umurumda olmadığını telkin ettim. Aslında o yoluna bakıyorsa, bu benim de aynı şeyi yapmakta özgür olduğuma dair yeni bir yeşil ışık olurdu.

Beni dürttü. “Neden? Yoksa senin erkek arkadaşın mı var?”

“Elbette.”

“Evet, tabii,” dedi bir homurtu çıkararak. “Korbie bana söylerdi.”

Kaşlarımı kibirli bir ifadeyle kaldırarak sözümün arkasında durdum. “İster inan, ister inanma, Korbie’nin sana söylemediği şeyler oluyor.”

Kaşları çatıldı. “Kim?” diye sordu temkinle. Hikâyemi yutmayı düşündüğünü anlamıştım.

Bir yalanı kapamanın en iyi yolu bir yalan daha söylememektir. Ama ben söyledim.

“Onu tanımıyorsun. Kasabaya yeni geldi.”

Başını salladı. “Fazla klasik bir hikâye. Sana inanmıyorum.” Ama ses tonu hiç öyle demiyordu.

İçim ona, bir önceki hikâye kapansa da kapanımsa da hayatıma devam ettiğimi ispatlama arzusuyla doldu. Ki bizim örneğimizde kapanmamıştı. Ve bu kadarı da yetmezdi. Ondan çok çok daha iyi bir adama terfi etmiş olmalıydım. Calvin Kaliforniya’da yaltakçı bir çapkın olarak yaşamakla meşgulken, ben de yas tutmuyor ve eski fotoğraflarına bakıp gözyaşı dökmüyordum. Tekrar ediyorum, tutmuyordum ve dökmüyordum.

“İşte orada. Kendi gözlerinle gör,” dedim düşünmeden.

Calvin’in bakışları, işaret ettiğim yöne, en yakındaki benzin pompasına park edilmiş olan kırmızı Volkswagen Jetta’ya çevrildi. Jetta’ya benzin dolduran çocuk benden birkaç yaş büyüktü. Kahverengi saçları kısacık tıraşlıydı ve dikkati yüzünün çarpıcı simetrisine çekiyordu. Güneş arkasından vurduğu için, gölge elmacık kemiklerinin altındaki çukurları belirginleştiriyordu. Gözlerinin rengini çıkaramadım ama kahverengi olduklarını umdum. Calvin inicilerin yemyeşil olması dışında bir nedeni yoktu. Çocuğun düz, biçimli omuzları bana yüzücü olduğunu düşündürdü. Onu daha önce hiç görmemiştim.

“O çocuk mu? Onu içeri girerken görmüştüm. Plakası Wyoming’e ait.” Calvin ikna olmuşa benzemiyordu.

“Dediğim gibi, kasabaya yeni geldi.”

“Senden büyük.”

Ona manidar bir bakış attım. “Yani?”

Kapının çanı şıngırdadı ve sahte erkek arkadaşım içeri girdi. Yakından çok daha yakışıklıydı. Ve gözleri kesinlikle kahverengiydi; bana nehirde süzülen odun parçalarını anımsatan biraz solgun bir kahverengi. Cüzdanını çıkarmak için arka cebine uzandı. Calvin'i kolundan tutup Fig Newtons ve Oreo dolu bir rafın arkasına çektim.

Calvin bana kafamın yanında ikinci bir kafa daha çıkmış gibi bakarak, “Ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Beni görmesini istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Çünkü aslında erkek arkadaşın falan değil, değil mi?”

“Ondan değil. Mesele...”

İhtiyaç duyduğum anda üçüncü yalan nereye kaybolmuştu?

Cal şeytani bir gülümseme takındı ve ne olduğunu anlamadan elimden kurtulup kasaya doğru yürüdü. Dişlerimin arasından bir inilti koyverdim ve rafların arasından olacakları izlemeye başladım.

Calvin üstünde kareli bir oduncu gömleği, kot pantolon ve yürüyüş botları olan delikanlıya cana yakın bir tavırla, “Hey,” dedi.

Çocuk kafasını kaldırdı ve Calvin’in selamına başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

“Duyduğuma göre eski kız arkadaşımla çıkıyormuşsun,” dedi Calvin. Sesinde inkâr edilemeyecek bir muziplik vardı. Bana yaptığım şeyin bedelini ödetiyordu ve bunun farkındaydı.

Calvin’in yorumu çocuğun dikkatini çekmişti. O, Calvin’i dikkatle süzerken, ben yanaklarımın iyice ısındığını hissettim.

“Bilirsin, hani şu kız arkadaşın,” diye üsteledi Calvin. “Şu taraftaki kurabiyelerin arkasında saklanan.”

Beni işaret ediyordu.

Sırtımı dikleştirince, kafam en üst raftan dışarı çıktı. Tişörtümü düzelttim, ağzımı açtım ama kelimelerin çıkmaya niyeti yoktu. Bir tekinin bile.

Çocuk Calvin’in arkasından bana baktı. Bakışlarımız kısa bir an kenetlendi ve dudaklarımı oynatarak küçültücü bir *açıklayabilirim* mesajı gönderdim. Oysa açıklayamazdım.

Sonra beklenmedik bir şey oldu. Çocuk Calvin in gözlerinin içine baktı ve rahat bir sesle, “Evet, kız arkadaşım, Britt,” dedi.

İrkildim. *Adımı biliyor muydu*?

Calvin de en az benim kadar şaşırmıştı. “Ah. Şey. Özür dilerim, ahbap. Ben sandım ki… Elini uzattı. Rahatsız bir tavırla, “Adım Calvin Versteeg,” diye kekeledi. “Britt’in... eski erkek arkadaşı.”

“Mason.”

Mason, Calvin’in ona uzattığı eli süzdü ama sıkmadı. Tezgâha Willie Hennessey için üç adet yirmilik bıraktı. Sonra yanıma gelip yanağımı öptü. Öylesine bir öpücüktü ama nabzımın hızlanmasına yetti. Gülümsedi; bu sıcacık, seksi bir gülümsemeydi. “Bakıyorum, buzlu içecek bağımlığını hâlâ aşamamışsın, Britt.”

Ben de yavaş yavaş gülümsedim. O bu oyuna varsa, ben de vardım. “Senin geldiğini görünce, beni serinletecek bir şeye ihtiyaç duydum.” Ona hayranlık dolu gözlerle bakarak elimle yüzümü yelpazeledim.

Göz kenarları kırıştı, içinden kahkahalarla güldüğünden adım gibi emindim.

“Daha sonra bize uğrasan iyi olur, Mason, çünkü bir deneme sürüşüne çıkabilecek yeni bir dudak parlatıcısı aldım.”

“Ah, bir öpüşme testi ha?” dedi hiç teklemeden.

Bu oynaşma olayını nasıl karşıladığını görmek için Calvin’e kaçamak bir bakış attım. Ağzının içi limon kabuğuyla doldurulmuş gibi baktığını görünce çok keyiflendim.

“Beni bilirsin,” dedim ipeksi bir sesle. “Her şeye biraz lezzet katmaya bayılırım.”

Calvin gırtlağını temizledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Senin yola çıkman gerekmiyor mu, Britt? Hava kararmadan kulübeye varsan iyi olur.”

Mason’ın gözleri çözemediğim bir şekilde bulutlandı. “Kamp yapmaya mı gidiyorsun?” dedi bana.

“Doğa yürüyüşü,” diye düzelttim. “Wyoming, Tetonlar’da. Sana da söyleyecektim ama...” Ah! Erkek arkadaşıma bu seyahatten bahsetmemek için ne tür bir geçerli neden bulabilirdim ki? İşi kıvırmaya bu kadar yaklaşmışken, her şeyi mahvedecektim.

Mason rahat bir tavırla tamamladı. “Ama ben de kasaba dışına çıktığım ve haftayı bir arada geçiremeyeceğimiz için, önemsiz göründü.”

Tekrar gözlerine baktım. Yakışıklı, cin gibi, her tür oyuna yatkın -daha önce hiç karşılaşmadığı bir kızın erkek arkadaşıymış gibi yapmak da dâhil- ve insanı ürkütecek kadar iyi bir yalancı. Kimdi bu çocuk? “Evet, aynen öyle,” diye mırıldandım.

Calvin başını yana yatırdı. “İkimiz birlikteyken, sana haber vermeden bir haftalığına buradan gittiğim oldu mu?”

Sekiz aylığına gittiğin oldu, diye düşündüm küçümseyerek *Ve benden hayatımın en önemli gecesinde ayrıldın.* İsa affetmemizi söylüyor olabilirdi

fakat istisnalar kaideyi bozmazdı.

Masona, “Bu arada, babam önümüzdeki hafta seni akşam yemeğine bekliyor,” dedim.

Calvin boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Beni eve dönüş saatimden beş dakika geç getirdiği bir akşam, garaj yoluna girince babamı verandada bir golf sopasını avcuna vurarak dikilirken bulmuştuk. Babam arabanın yanına gelip sopayı Calvin’in Ford F-10’una vurarak şık, yuvarlak bir çukur açmıştı. “Onu bir daha geç getirirsen, farlara nişan alacağım,” demişti. “Sakın üçüncü bir uyarıya ihtiyaç duyacak kadar aptal olma.”

Ciddi değildi, tam olarak. Ailenin bebeği ve tek kızı olduğum için, babamın çıktığım erkekler konusunda ters bir damarı vardı. Ama aslında babam sevilesi, tonton bir adamdı. Yine de Calvin bir daha eve dönüş saatini asla geçirmedi.

Ve akşam yemeğine bir kez bile davet edilmedi.

“Babana birkaç sinekle balık tutma taktiğine daha hayır demeyeceğimi söyle,” dedi Mason oyunumuza ayak uydurmayı sürdürerek. Mucize eseri babamın en sevdiği sporu da doğru tahmin etmişti. Bu karşılaşma baştan ayağa... ürkütücü gelmeye başlıyordu. “Ah, bir şey daha, Britt,” dedi parmaklarını arasından kaydırdığı saçlarımı omzumun arkasına atarken. Dokunuşu nefesimi içeride bir yerde dondurduğu için, kıpırdamadan durdum. “Kendine dikkat et. Yılın bu zamanlarında dağlar tehlikeli yerlerdir.”

Benzin istasyonundan çıkıp arabasıyla uzaklaşana dek, arkasından ağzım bir karış açık bakakaldım.

Adımı biliyordu. Paçamı kurtarmıştı. *Adımı* biliyordu.

Çünkü ismim mor renkli kamp tişörtümün göğüs kısmına basılıydı ama Calvin bunu fark etmemişti.

“Yalan söylediğini sandım,” dedi afallamış bir halde.

Buzlu içeceğim için Willie ye bir beşlik verdim ve para üstünü cebime attım. “Çok tatmin edici bir sohbet olmakla birlikte,” dedim Calvin’e, “gidip daha üretken bir şeyler yapsam iyi olacak. Senin şu BMW’ni anahtarla çizmek gibi. Fazla güzel.”

“Tıpkı benim gibi, değil mi?” Umutla kaşlarını oynattı.

Yanaklarımı buzlu içecekle doldurup ona tükürmeye hazırlanır gibi yaptım. Geri kaçtı ve kibirli sırıtışını nihayet suratından sildi.

Ben dükkândan çıkarken, Calvin arkamdan, “Bu akşam Idlewilde’da görüşürüz,” diye seslendi.

Cevap olarak başparmağımı havaya kaldırdım.

Orta parmağım abartı olurdu.

Park alanında Calvin’in BMW’sinin yanından geçerken, kapılarının kilit olmadığını fark ettim. Beni izlemediğinden emin olmak için arkama baktıktan sonra, bir anda bir karar aldım. Yolcu kapısından içeri tırmanıp dikiz aynasının ayarım bozdum, paspaslara buzlu içecek damlattım ve torpido gözünden eski CD koleksiyonunu çaldım. Adice bir hareketti ama kendimi bir nebze daha iyi hissetmemi sağladı.

CD’leri bu akşam iade edecektim. En sevdiklerinden birkaçını çizdikten sonra.

İKİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat sonra, Korbie'yle yoldaydık. Calvin bizden önce yola çıkmıştı ve bütün kabahat Korbie'deydi. Kapı zilini çaldığımda, uyuşuk hareketlerle dolaptan gömleklerini çıkarıp kozmetik kutusundan ruj seçerek yeni bir çanta daha yapmakla meşguldü. Yatağına oturdum ve işleri biraz olsun hızlandırmak için her şeyi çantanın içine tıkmaya başladım.

Idlewilde'a Calvin'den önce varmayı gerçekten istiyordum. Şimdi yatak odası seçme önceliğini kapacak ve biz vardığımızda eşyalarını çoktan etrafa yaymış olacaktı. Onu birazcık tanıyorsam kapıyı içeriden kilitleyecek ve bizi misafir gibi kapı çalmak zorunda bırakacaktı. Bu, onun değil bizim yolculuğumuz olduğu için, sinir bozucu bir durumdu.

Korbie ve ben soğuk dağ havası esmeye başlamadan önce, vadinin ılık havasının tadını çıkarmak için cipin üstünü açtık. Müziğin sesi sonuna kadar açıkta. Korbie yolculuk için karışık bir CD hazırlamıştı ve yetmişlerden ya da seksenlerden kalma, "Get outta my dreams, get into my car"[iii] diyen şarkıyı dinliyorduk. Calvin'in kendini beğenmiş suratının gözümün önünden gitmemesi sinirimi bozuyordu. "Gerçekten başarana kadar öyleymiş gibi yap" deyişine sıkı sıkıya inandığım için, yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve Korbie şarkının tiz kısımlarına ayak uydurmaya çalışırken kıkırdadım.

Biraz daha Red Bull için kısa bir mola verdikten sonra, at çiftliklerini ve düzenli mısır fidesi sıralarının yanımızdan hızla geçip gittiği yeşil çiftlik arazilerini geride bıraktık ve tırmanışa geçtik. Banketlerde yüksek çam ağaçlarının ve kavak ağaçlarının sıklaştığı yol gittikçe daraldı. Saçlarımın arasından akan hava serin ve temiz bir his bırakıyordu. Zeminden fışkıran beyazlı mavili yaban çiçekleriyle dünya keskin ve toprağımsı bir kokuya boğulmuştu. Güneş gözlüğümü iyice burnumun üstüne iterken sırıttım.
Bu babam ya da ağabeyim Ian olmadan ilk yolculuğumdu. Calvin'in bunu mahvetmesine asla izin vermeyecektim. Yolculuk sırasında tadımı kaçırmasına izin vermeyeceğim gibi, dağlardaki haftamı mahvetmesine de

izin vermeyecektim. *Cam cehenneme. Canı cehenneme, sen eğlenmene bak.* Haftanın tamamı için iyi bir mantraya benziyordu.

Gökyüzü gözlerimi acıtacak kadar göz alıcı bir maviydi. Bir virajı alınca, güneş ön camda parladı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve onları gördüm. Teton Sıradağları'nın beyaz buzlu zirveleri uzakta görünmüştü. Piramitlerin karla kaplı tepe noktalarını anımsatan sivri, dikey zirveleri gökyüzüne uzanıyordu. Manzara, ağaçların uçsuz bucaksızlığı, yamaçlar ve gökyüzü büyüleyici ve baş döndürücüydü.

Korbie en iyi kareyi yakalamak için camdan dışarı sarktı. "Dün gece rüyamda geçen yıl dağdaki serserilerin öldürdüğü şu kızı gördüm," dedi.

"Şu rafting rehberi mi?" Macie O'Keeffe. Adını haberlerden hatırlıyordum. Gerçekten akıllı bir kızdı ve Georgetown'da tam burslu okuyordu. İşçi Bayramı zamanında kaybolmuştu.

"Başımıza öyle bir şey gelmesinden hiç korkmuyor musun?"

"Hayır," dedim makul bir tavırla. "Kaybolduğu yer, bizim olacağımız yere çok uzak. Hem serseriler tarafından öldürüldüğüne dair kanıt da yok. Bu sadece bir varsayım. Belki de kayboldu. Her neyse, serserilerin nehir yakınında kamp kurması için çok erken. Ayrıca biz dağda, yukarıda, serserilerin çıkmadığı bir yerde olacağız." "Evet, ama yine de ürkütücü."

"Olay geçen yaz oldu ve sadece bir kızdan bahsediyoruz." "Öyle mi? Peki ya geçen yıl bütün haber kanallarında boy gösteren Lauren Huntsman?" diye itiraz etti.

"Korbie. Kes şunu. Cidden. Kaç bin kişi dağlara gelip evlerine sapasağlam dönüyor, biliyor musun?"

"Lauren m kaybolduğu yer bizim olacağımız yere çok yakın," diye üsteledi.

"O Jackson Hole'da kayboldu. Orası bizim olacağımız yere çok uzak. Üstelik sarhoşmuş. Yanlışlıkla göle girip boğulduğunu düşünüyorlar."

“Haberlerde insanların onu bir bardan siyah Stetson’ın bir kovboyla birlikte çıkarken gördüğü söylendi.”

“Bunu sadece bir kişi görmüş. Hem kovboyu da bulamadılar. Büyük olasılıkla öyle biri yok. Tehlikede olsaydık babam gelmeme asla izin vermezdi.”

“Haklısın galiba,” derken ikna olmuşa benzemiyordu. Neyse ki birkaç dakika sonra kaygılarından kurtulmuş gibiydi. Mavi gök kubbeye neşeyle haykırdı. “Bundan iki saat sonra, Idlewilde’da marşmelov kızartıyor olacağız!”

Idlewilde ben kendimi bildim bileli Versteeg’lere aitti. Küçük bir kulübeden ziyade ormanın içindeki bir malikâneye benziyordu. Üçgen biçimindeki çatısından göğe üç taş baca yükselirdi. Idlewilde’ da altı -bodrumdaki langırt ve bilardo masalarının yanındaki açılır kanepeyi de sayarsanız yedi- yatak odası, evin etrafını çevreleyen bir veranda, güneye bakan göz alıcı bir dizi pencere, bolca girinti ve kuytu köşe vardı. Versteeg’ler zaman zaman Noel’i de Idlewilde’da geçirmekle birlikte -Bay Versteeg’in pilot ehliyeti vardı ve bahara kadar yolların büyük kısmı kar yüzünden kapak kaldığından dağlara çıkmak için tek motorlu bir helikopter satın almıştı- genelde daha çok yazlık ev olarak kullandıkları için, evin bir yanına sıcak su küveti, badminton kortu ve şezlongların arasına sıkıştırılmış bir ateş kuyusu da bulunan bir beton alan yaptırmışlardı.

İki Noel önce, tatilimi Idlewilde’da Korbie’nin ailesiyle geçirmiştim ama son Noel’de gelmemiştim. Calvin tatil için üniversitedeki oda arkadaşlarından birinin evine gitmişti. Korbie ve ebeveynleri de Kolorado’ya kayağa gidince, Idlewilde boş kalmıştı. Idlewilde’a Bay ve Bayan Versteeg olmadan hiç gelmemiştim. Burayı Bay Versteeg’in bizi bir gölge gibi takip eden dikkatli bakışları olmadan hayal dahi edemiyordum.

Bu kez sadece biz çocuklar olacaktık. Yetişkinsiz ve kuralsız. Bundan bir yıl önce olsa, Calvin le bir hafta boyunca yalnız kalmak yasak ve tehlikeli gelirdi; gerçekleşen gizli bir fantezi gibi. Şimdiyse ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Koridorda karşılaştığımız zaman ona ne

söylemem gerektiğini de. Acaba o da aynı evde kalmaktan benim kadar rahatsız mıydı? En azından ilk tuhaf karşılaşmamızı atlatmıştık.

Korbie, “Sakızın var mı?” diye sordu ve onu durdurmama fırsat bırakmadan torpido gözünü açınca, Calvin’in CD koleksiyonu yere yuvarlandı. Korbie koleksiyonu aldı ve merakla süzdü. “Bu, ağabeyimin mi?”

Yakalandığıma göre, yaptığım şeyin arkasında durabilirdim. “Bu sabah benzin istasyonunda arabasından aldım. Pislik gibi davrandı. Yerden göğe kadar haklıyım. Endişelenme, geri vereceğim.”

“Bu Calvin olayının sorun olmadığına emin misin?” Besbelli Korbie CD’leri çalmamı yadırgamıştı. “Benim için sadece göt suratlının teki ama kendime sizin eskiden birlikte olduğunuzu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Ya da her neyse. Öpüşme mevzuluna girmediğin sürece, bu konuyu istediğin kadar konuşabiliriz. Herhangi birinin, özellikle senin ağabeyimle tükürük takası yaptığım düşünmek, kusmama sebep olabilir.” Vurgulamak için parmağını gırtlağından içeri uzattı.

“Onu tamamen aştım,” dedim. Ne yalandı ama. Calvin’i aştığım filan yoktu. Uydurmak zorunda hissettiğim sahte erkek arkadaş hikâyesi de bunu ispatlıyordu. Bu sabahtan önce, gerçekten önüme baktığıma inanıyordum ama Cal’i görünce, bastırılmış duygularım tekrar yüzeye çıkmıştı. Yoğun bir negatiflik taşısa da ona karşı İlişlerimin olmasından nefret ediyordum. Ona hâlâ beni üzecek gücü veriyor olmamdan nefret ediyordum. Calvin’le ilintili bir sürü kötü anım vardı. Yoksa Korbie, Calvin’in beni balo akşamı terk ettiğini unutmuş muydu? Bir elbisem ve Ruby Tuesday’de yemek rezervasyonum vardı, kiralık limuzin için Calvin’le benim payımızı ödemiştim. Üstelik balo kraliçeliğine adaydım. Kalabalıktan yükselen alkış ve tezahüratlar arasında, başımda bir taçla futbol sahasında durmanın nasıl bir his olacağını sayısız kez hayal etmiştim. Ve sonrasında Calvin’in kollarında dans etmenin.

Saat sekizde bizim evde buluşmayı planlamıştık. Saat sekiz buçuğa gelip Calvin ortalarda görünmeyince, başına bir kaza geldiğinden

endişelendim. Uçuşunda rötar olmadığını biliyordum, uçağın iniş sürecini internetten takip etmiştim. Grubun geri kalan kısmı limuzine binip gitmişti ve ben ağlamak üzereydim.

Ve sonra telefon çaldı. Calvin, Kaliforniyadan yola çıkmamıştı bile. Aramak için son dakikayı beklemişti ve özür dileyen bir ton takınmaya bile zahmet etmeden, pürüzsüz ve kaygısız bir sesle, gelmeyeceğini söylemişti.

“Bunu söylemek için *bu anı* mı bekledin?” diye haykırmıştım.

“Aklımda çok şey vardı.”

“Çok tipik. Beni haftalardır aramıyorsun. Günlerdir telefonlarıma dönmüyorsun.” Calvin üniversite için evden ayrılalı beri farklı bir insan olmuştu. Sanki özgürlüğün tadını alınca, her şey değişmişti. Artık önceliklerinin arasında yerim yoktu.

“Böyle bir şey yapacağım tahmin etmeliydim,” diye çıkışmıştım. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gelmiyordu. Baloda bir kavalyem olmayacaktı.

“Ne yani? Telefonlarımın çetelesini mi tutuyorsun? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim, Britt.”

“ *Ciddi misin* sen? Olayı, tuhaf olan benmişim gibi mi çevireceksin? Beni şu anda nasıl yüzüstü bıraktığının farkında mısın?”

“Aynı babam gibisin. Sürekli yeterince iyi olmadığımdan yakınıyorsun,” dedi kendini savunur gibi.

“Sen götün tekisin!”

“Belki de bu ilişkiyi sürdürmemeliyiz,” dedi kaskatı bir tavırla.

“Belki de haklısın!”

İşin en kötü yanı arka plandaki gürültülü müziği Ve spor yayınını duyabiliyor olmamdı. Calvin bir bardaydı. Bu geceyle ilgili bir sürü

beklentim vardı ve o sarhoş olma peşindeydi. Telefonu suratına kapadım ve gözyaşlarına boğuldum.

Bu anılar beni huysuzlaştırıyordu. Calvin hakkında konuşmak zorunda olmamayı yeğlerdim. Olumlu bir tavır takınmak konusunda kararlılığımı yok ediyordu. Eneğimi bütün dünyayı muhteşem, sadece muhteşem hissettiğime ikna etmekle ziyan etmeseydim, mutluymuşum gibi yapmak çok daha kolay olurdu.

“Onun da olması durumu tuhaflaştırmayacak mı?” diye üsteledi Korbie.

“Saçmalama.”

Gözlerini kısarak baktı. “Bu fırsatı onunla yeniden işi pişirmek için kullanmayacaksın, değil mi?”

“İğrenç. Lütfen bu soruyu bir daha sorma.” Ama aklımdan geçmemiş değildi. Kesinlikle. Ya Calvin bana kur yaparsa? Hayal etmesi zor değildi. Korbie ve Kaya birbirlerinin üstünden inmeyeceklerdi. Bu da geriye Calvin ve beni bırakıyordu. Şansım denemesi beni şaşırtmazdı. Bu da ona izin verip vermeyeceğime hemen karar vermemi gerektiriyordu.

Belki de onun gerçekten yoluna baktığım düşünsem, onu unutabilirdim. Ama markette bana bakışı? Ben Mason’la flört ederken. Pişmanlık değilse neydi, bilemiyordum.

Ancak bu kez, onu dikkatimi çekmek için uğraştırmaya karar verdim. Beni küçük düşürmüştü ve telafi etmesi gereken çok şey vardı. Onu yeterince acı çektirmeden geri almayacaktım. Biraz ayaklarıma kapanması gerekecekti. Calvin’in benim birlikte olduğum kişiyi aldatmayacağımı bilmesi lehime olacaktı. Onunla biraz eğlenecek ve sonra sahte erkek arkadaşımı aldatmanın suçluluk duygusunu bahane ederek onu yüz üstü bırakacaktım.

İntikam hakkında ne derler bilirsiniz. Yakında, Calvin de öğrenecekti.

Sonunda bir planımın olmasına sevinerek koltuğuma iyice gömüldüm. Kibirli bir zafer duygusuyla, önümde uzanan haftaya fazlasıyla hazırdım.

Korbie CD kutusunun fermuarını açtı ama CD'leri karıştırmaya başlamadan önce, CD'liğin ön tarafında katlı bir kâğıt buldu. "Vay canına, şuna bir baksana."

Yan gözle baktım. Elinde Grand Teton Milli Parkı'nın, ancak Park Korucu Merkezi'nden edinilebilecek türde, topografik bir haritası vardı. Ancak bu haritanın her yerine, Calvin'in el yazısıyla notlar serpiştirilmişti. Harita önce üçe, sonra da ortadan ikiye katlanmış, renkleri solmuş, kenarları yıpranmıştı. Belli ki Calvin haritayı bayağı kullanmıştı.

"Calvin en iyi yürüyüş patikalarının hepsini işaretlemiş. Baksana, ne kadar uzağa kadar yürümüş, her yerde notlar var. Bu haritayı hazırlamak yıllarını almış olmalı. Onunla hep dağbayır ineği olduğunu söyleyip alay ettiğimi biliyorum ama bu, bayağı havalı bir şey."

"Bir bakayım." Haritayı aldım ve direksiyonun üstüne serip hem yola hem haritaya bakmaya başladım. Calvin yürüyüş patikalarından daha fazlasını işaretlemişti. Harita kar kızaklarının yollarım, asfaltsız yolları, acil durum barınaklarım, bir korucu merkezini, ilgi çekici manzara noktalarım, avlanma alanlarını, kirlenmemiş göl ve dereleri ve vahşi hayat geçitlerini detaylandıran notlarla doluydu. Idlewilde da işaretliydi. Dağlarda mahsur kalan bir gezgin için, harita faydalı bir hayatta kalma aracı olabilirdi.

Henüz konumumuzu Calvin'in haritasında bulmaya çok uzaktık ama yaklaşınca, haritayı Bayan Versteeg'in notlarıyla değiş tokuş etmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

"Bunu Calvin'e mutlaka geri vermelisin," diye ısrar etti Korbie.

Haritayı katlayıp şortumun arka cebine tıktım. Bu kadar zahmetle hazırlanmış bir haritanın Calvin için değeri büyük olmalıydı. İade edecektim. Ama önce onu biraz terletecektim.

Otuz dakika sonra, karışık CD'miz Sheryl Crow'un *Everyday Is a Windirig Road* adlı şarkısıyla son buldu. Yol iyice eğim kazanmıştı ve zikzaklar çizerek dağa tırmanıyorduk. Yolun iki tarafındaki banketler de keskinleşmişti, keskin virajlara konsantre olmak için direksiyona iyice eğildim. Yanlış bir direksiyon kırmayla dağdan aşağı uçabilirdik. Bunun farkında olmak, insanın yüreğini ağzına getirdiği kadar heyecan vericiydi de.

"Şunlar sana da yağmur bulutu gibi geldi mi?" Korbie kuzey yönünde ağaçların üstünden görünen koyu renkli bulut öbeklerini işaret ediyordu. "Nasıl mümkün olabilir ki? Yola çıkmadan hava durumunu kontrol ettim. Yağmur Idaho ya yağacaktı, Wyominge değil."

"Birkaç dakikalık bir sağanaktan sonra hava açılır." Wyoming'de hava hoşunuza gitmediyse, beş dakika dayanın. Böyle bir deyiş vardı.

"Biz burada, dağdayken bir gün bile yağmasa iyi olur," diye gittikçe artan bir öfkeyle homurdandı Korbie. Acaba Waikiki Kumsalında güneşlenen Rachel ve Emilie'yi düşünüyor olabilir miydi? Bahar tatilinde tropik bir yere gitmeyi ne kadar istediğini biliyordum. Şu anda benimle olmasının arkadaşlığımız hakkında çok şey anlattığını düşündüm. Elbette kavga ederdik ama sağlam bir ilişkimiz vardı. Dağda yürüyüş yapmak için plajdan vazgeçecek çok arkadaş yoktu.

"Bir rehberde yağmurun, burada sürekli birbirine çarpan ılık ve soğuk havayla alakalı olduğunu okudum," diye mırıldandım gözümü yoldan bir an ayırmadan. "Bu yükseklikte, su buharı buza dönüşebiliyor ve bu pozitif yüklenme demek. Oysa yağmurun negatif yükü var. Bu yükler oluşunca, şimşeğe neden oluyorlar ve fırtına kopuyor."

Korbie gözlüğünü burnunun ucuna indirdi ve bana şaşkın şaşkın baktı. "Çubuklarla ateş yakıp yıldızlara bakarak yön bulduğun da oluyor mu?"

Elimi direksiyondan omzunu itmeme yetecek kadar bir süre bıraktım. "Bari babanın senin için aldığı rehberlere bir göz atsaydın."

“İnsanların açlıkla karşı karşıya kalınca, tavşan pisliğiyle hayatta kalabileceğini öğreten rehber kitaplardan mı bahsediyoruz?” Burnunu kırıştırdı. “Bir rehber kitabı elime ilk ve son alışım oldu. Her neyse, ağabeyim kontrolü ele alıp bize ne yapmamız gerektiğini söyleyeceği için, rehber okumak zaman kaybı olur.”

Calvin kontrolü ele almayacaktı. Bu kez değil. Bu kadar antrenmanı kontrolü ona teslim etmek için yapmamıştım.

Kısa bir süre sonra, gökyüzü karanlık ve pis bir griye döndü. İlk yağmur damlası bir buz tanesi gibi koluma düştü. Sonra bir tane daha. Üç tane daha. Birkaç saniye içinde, yağmur iri damlarla düşmeye ve ön camı ıslatmaya başladı. Kenara çekecek yer olmadığı için, Wrangler’i yolun ortasında durdurdum.

Korbie yağmur damlalarını sivrisinek kovar gibi kovalıyordu.

“Cipin üstünü kapatmama yardım et,” dedim dışarı zıplarken. Yumuşak tenteyi kaldırdım ve Korbie’ye kopçalarını tutturmasını işaret ettim. Arka kapağı açtım, camı indirip kemerleri sıktım. İşim bittiğinde sırılsıklam olmuştum ve kollarımdaki tüyler soğuktan dikilmişti. Gözlerimdeki suları elimle silip yan camları kapadım. Son olarak cırt cırtları yapıştırdım ve şiddetli bir titreme eşliğinde içeri atladım.

“Al sana negatif yüklenme,” dedi Korbie, ruhsuz bir sesle.

Yanağımı soğuk cama dayayıp gökyüzüne baktım. Vahşi gri fırtına bulutları dört bir yana uzanıyordu. Artık mavilikten eser kalmamıştı. Ufukta ince bir çizgi bile değildi. Isınmak için kollarımı ovaladım.

“Kayayı arayıp uyarayım,” dedi ve telefonun hızlı arama tuşuna bastı. Birkaç saniye sonra kendini koltuğa bıraktı. “Telefon çekmiyor.”

Yağmur sağanak halinde inmeye başladığında sadece birkaç kilometre daha yol kat etmiştik. Yolun yüzeyinden âdeta sel akıyordu. Sular lastiklere sıçrarken, fazla yağış yüzünden lastiklerin tutmamasından endişelenmeye başladım. On camın silecekleri yağmura yetişemiyordu. Öyle şiddetli bir

yağmur vardı ki önümü göremiyordum. Kenara çekmek istiyordum ama banket yoktu. Bu yüzden yolun olabildiğince sağına çekilip park ettim ve flaşörleri yaktım. Arkamızdan gelen olsa bile, sağanak yağışta flaşörleri göreceklerini umuyordum.

“Hawaii’de hava nasıldır acaba?” dedi Korbie tişörtünün koluyla camdaki buğuyu silerken.

Tırnaklarımı direksiyona vurarak, benim yerimde olsa Calvin’in ne yapacağını düşündüm. Bu akşam ona fırtınayı sorunsuz adattığımı raporlayabilmek keyfimi bayağı yerine getirebilirdi.

Başarıya doğru iyi bir ilk adım olduğunu düşünerek yüksek sesle, “Paniğe kapılma,” diye mırıldandım.

“Sağanak yağmur var, cep telefonlarımız çekmiyor ve dağların ortasındayız. Paniğe kapılmam. Elbette,” dedi Korbie.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yağmur dinmek bilmedi.

Bir saat sonra, gittikçe yoğunlaşıp sulu kara dönüşerek ön camdan süzülmeye devam ediyordu. Gerçi hava birkaç derece ısınsaydı durum hemen değişirdi. Hâlâ yolun kenarında duruyordum ve motoru hiç durdurmamıştım. Benzini idareli kullanmak için kontağı her kapayışımda, Korbie de ben de şiddetle titremeye başlamıştık. Üstümüzü değiştirip kot pantolon, bot ve kışlık montlarımızı giymiştik ama ekstra kıyafetler soğuğu uzak tutmaya yetmiyordu. İyi miydi, yoksa kötü mü bilmem ama arkamızdan gelen de olmamıştı.

“Dışarısı soğuyor,” dedim alt dudağımı ısırarak. “Belki de geri dönmeyi denemeliyiz.”

“Kulübe bir saatten daha uzak mesafede olamaz. Artık geri dönemeyiz.”

“Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, yol tabelalarını bile göremiyorum.” İlerideki baklava biçimindeki sarı tabelayı görebilmek için gözlerimi kısarak direksiyonun üstüne eğildim. Siyah yazıları tamamen okunaksızdı. Hava çok hızlı kararmıştı. Saat beşi geçmişti ama henüz alacakaranlık olması gerekirdi.

“Wrangler’in dağlık alanda da gidebilmesi gerektiğini sanıyordum. Yağmurun üstesinden gelebileceğinden eminim. Gaza biraz daha asıl ve bizi dağın tepesine çıkar.”

“On dakika daha bekleyip yağmurun dinip dinmeyeceğine bakalım.” Sağanak yağışta araba kullanmak konusunda çok tecrübem yoktu. Özellikle de böyle sert bir rüzgârda. Gittikçe artan karanlık da görüş mesafesini azaltıyordu. Şu anda, emekleme hızıyla bile olsa ilerlemek tehlikeli görünüyordu.

“Göğe baksana. Duracağı falan yok. Yola devam etmeliyiz. Sileceklerin uzun süre dayanacağını düşünüyor musun?”

İyi bir soruydu. Metal iskelet yüzünden lastik aşınıyor ve cama sürtünürken tuhaf bir gıcırtı çıkarıyordu.

“Belki de yola çıkmadan lastiklerini değiştirmen iyi olabilirdi,” dedi Korbie.

Bunu *şimdi* söylemesi çok yerinde bir davranıştı.

“Şöyle bir düşününce, bu havanın araban için biraz aşırı olabileceği konusunda kaygılıyım,” dedi düpedüz endişeli bir sesle.

Pişman olacağım bir şey söylemekten çekindiğim için çenemi kapalı tuttum. Korbie’nin iğnelemeleri hep böyle olurdu, aba altından. Çaktırmadan kuyu kazma olayını sanata dönüştürmüştü.

“Arazi araçlarım seneler içinde gerçekten geliştirdiler, değil mi?” diye ekledi aynı akıcılıkla. “Demek istediğim, senin Wrangler’ınla benim Cipim arasındaki fark dikkat çekici.”

Sırtımın dikleştiğini hissettim. Bunu bir yarışa döndürüyordu; her zamanki gibi. Korbie’ye asla söylemeyecektim ama geçen yaz, onlarda kaldığım bir akşam, günlüğüne göz atmıştım. Calvin’le ilgili sırlar, ona daha sonra takılabileceğim bir iki şey bulabilirim diye ummuştum. Korbie ve benim karşılaştırmalı listemizi görünce yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Ona göre, benim daha güzel bacaklarım ve belirgin bir belim vardı ama dudaklarım çok ince, çillerim çok fazlaydı ve bu yüzden sadece genel anlamda şirindim.

Onun sütyen ölçüsü ve kaşları benden iyiydi, benden beş kilo daha zayıftı. Elbette benden daha kısa boylu olduğundan bahsetmeyi atlamıştı. Liste iki sayfa boyunca sürüyordu ve mürekkep rengindeki değişikliklere bakılırsa, sürüp gidecekti de. Her maddeye bir puan vermiş ve toplam puanları hesaplamıştı. Ve beni on puanla yenmişti. Kendi manikürüne benimkinden beş puan fazla verdiği ve manikürümüzü aynı salonda ve aynı şekilde yaptırdığımız düşünülürse bu puanlama çok saçmaydı.

Korbie’nin gizli üstesi aklıma gelince, Wrangler’ımı savunma isteğim kamçılandı. O aptal Üstesine bir zafer daha eklemesine izin vermemek için, Wrangler’la bizi bu dağa mutlaka çıkaracaktım. (Daha iyi araba? Tik.) Bu oyunun bir öneminin olmaması gerektiğini, hileli olduğunu ve Korbie’nin onu yenmeme zaten izin vermeyeceğini biliyordum.

İşin tuhaf yanı, aynı oyunu etrafımdaki herkesi, özellikle Korbie’yi, Calvin’le ikimizin mükemmel olduğumuza inandırmak için aşırı çaba harcarken de sergilemiştim. Başından beri. Bunu daha önce hiç bu kadar bilinçli olarak düşünmemiştim ama Korbie’ye hayatımın ne kadar harika olduğunu gösterme ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Belki de nedeni Üsteydi. Ya da bu tür oyunları normalde en iyi arkadaşlar değil, düşmanlar oynadığı için puan tablosu tuttuğunu düşünmenin canımı sıkması.

“Yola çıkmadan önce bu şeye kar lastiği taktın mı?” diye sordu Korbie.

Bu şey mi? Böyle zamanlarda, durup kendime Korbie’yle neden arkadaş olduğumuzu hatırlatmam gerekiyordu. Kendimi bildim bileli ayrılmaz bir ikiliydik ve Özellikle bu son bir yıl içinde farklı yönlere kaymaya başlamamıza rağmen, inşası uzun yıllar alan bir ilişkiden vazgeçmek kolay değildi. Ayrıca şöyle bir düşününce, Korbie’nin benim için kendini kaç kez ortaya sürdüğünü de sayamıyordum. iki küçük kızken, benim paramın yetmediği şeyleri öder ve anne ve babası, aile tatillerine benim de katılmama izin verene dek mızıldanırdı. Hiçbir zaman dışarıda kalmama izin vermezdi. İyi bir karakteri olsun ya da olmasın, Korbie’nin küçük jestleri onu daha çok sevmeme neden olurdu.

Yine de.

Kesinlikle arkadaştan çok kardeş gibiydik. Birbirimizden her zaman haz etmesek de birbirimizi seviyorduk. Ve her zaman birbirimizin yanındaydık. Rachel ve Emilie, buna ihtiyacımın olduğunu bilmelerine rağmen bahar tatilinde Teton Sıradağlarında dağ yürüyüşünü kumsala tercih etmemişlerdi. Ama Korbie duraksamamıştı bile. Şey, çok az duraksamıştı.

“Kar yağmaması gerekiyordu,” diye gürledim. “Seninkiler Idlewilde yolunun açık olacağını söyledi.”

Korbie sabırsız bir tavırla bacak bacak üstüne atarak derin bir of çekti. “Pekâlâ, burada mahsur kaldığımıza göre, tek çaremiz Kayanın gelip bizi kurtarmasını beklemek.”

“Mahsur kalmamızın benim hatam olduğunu mu ima ediyorsun? Havayı kontrol edemezdim ya.”

Bana döndü. “Ben sadece ‘mahsur kaldık’ dedim ve sen işi büyütüyorsun. Wrangler’ın bu havayı kaldıramayacağım ima etmiş olsam bile. Doğru değil mi? Kızdın çünkü haklıyım.”

Nefesim hızlandı. “Wrangler’ın bu dağı tırmandığını görmek mi istiyorsun?”

On cama doğru abartılı bir el hareketi yaptı. “Ancak görürsem inanırım.”

“Pekâlâ.”

“Hiç durma. Keyfine bak. Gaz pedalını kökle.”

Gözlerime giren saçları üfleyerek çıkardım ve direksiyonu ellerimin boğumları bembeyaz kesilene kadar sıktım. Bunu yapmak istemiyordum. Wrangler’ın akıntıya karşı yüzebileceğine güvenmek istemiyordum. Ki ondan isteyeceğim kelimenin tam anlamıyla bu olacaktı.

“Acayip numaracısın,” dedi Korbie. “Bunu yapmayacaksın.”

Bunu yapmaya mecburdum. Kendime seçme şansı bırakmamıştım.

Wrangler’ı vitese taktım ve bütün cesaretimi toplayarak direksiyonu yolun üstünden çağlayan suya doğru çevirdim. O kadar korkuyordum ki sırtımdan aşağı bir ter damlasının süzüldüğünü hissedebiliyordum. Henüz Idlewilde’a varmamıştık bile ve şimdiden bir sürü sorunla karşı karşıyaydık. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırırsam, Korbie beni onu buraya sürüklediğim için asla affetmezdi. Daha kötüsü, ağabeyine anlatır, o da kötü havada arabamı idare edemiyorsam, zorlu bir dağ yürüyüşüne çıkmamam

gerektiğine dair bir nutuk çekerdi. Bizi bu durumdan kurtarmak *zorundaydım,.*

Arka lastikler titreyip kayşa da sonunda yola tutundular ve tırmanmaya başladık. “Gördün mü?” dedim gururla ama göğsüme bir yumru oturmuştu. Ayağım gaz pedalının üstünde sabitlenmişti ve en ufacık bir hareketimde Wrangler’ın kaymasından ya da daha kötüsü, dağdan aşağı yuvarlanmasından korkuyordum.

“Sırtını, tepeye ulaştığımız zaman sıvazlarsın.”

On camın diğer tarafında kocaman kar taneleri uçuşuyordu ve neredeyse hiç işe yaramayan silecekleri bir tık daha hızlandırdım. Wrangler’ın sadece birkaç metre önünü görebiliyordum. Uzunları yaktım. Pek fark olmadı.

Emekleme hızımızı bir saat kadar koruduk. Artık yolu göremiyordum. Bütün gördüğüm, kör edici beyazlığın altında, arada sırada hızla geçen minik bir asfalt siyahlığıydı. Lastikler birkaç metrede bir patinaj yapıp kilitleniyordu. Wrangler’ın gazına asıldım ama sonsuza dek gıdım gıdım tırmanamayacağımı biliyordum. Korbie’ye mahcup olmamak bir şeydi, ikimizi birden yok yere öldürmek başka bir şey.

Wrangler stop etti. Motoru tekrar çalıştırdım ve gaza hafifçe dokundum. *Haydi ama. Yürümeye devam et.* İkna ettiğim araba mıydı, kendini mi emin değildim. Motor bir inlemenin ardından tekrar stop etti. Buzlu zeminle birleşen dik yokuş ilerlemeyi imkânsızlaştırıyordu.

Yolun neresinde durduğumu görememek beni korkutuyordu. Kenara birkaç santim mesafede olabilirdik. Flaşörleri tekrar yaktım ama kar öyle hızlı yağıyordu ki kimse bizi çok geç olmadan göremezdi.

Calvin’in haritasını çıkarıp yönümü bulmaya çalıştım. Ama faydasızdı. Bembeyaz karda, yön bulmamı sağlayacak tek bir şey göremiyordum.

Birkaç dakika boyunca ses çıkarmadan oturduk. Nefeslerimiz ön camı buğuluyordu. Korbie’nin bu kez herhangi bir yorumda bulunmamasından hoşnuttum. Şu anda onunla tartışmakla uğraşamazdım. Seçeneklerimizi

gözden geçirmeyi sürdürdüm. Yiyeceğimiz yoktu, hepsi kulübedeydi. Bayan Versteeg biz uğraşmayalım diye yiyecekleri geçen hafta sonu asistanıyla göndermişti. Telefonlarımız çekmiyordu. Uyku tulumlarımız vardı ama burada yolda kamp kurmak gerçekten bir seçenek olabilir miydi? Ya bir kamyon bize arkadan bindirecek olursa?

“Lanet olsun,” dedi Korbie, camlardaki buğuyu silip şaşkın gözlerle dışarıdaki tipiye bakarak. Hiç bu kadar yoğun bir kar yağışı görmemiştim. Yolu kapladığı yetmezmiş gibi, birikmeye de başlamıştı.

“Belki de geri dönmeliyiz,” dedim. Ama aslında bu da bir seçenek değildi. Buzda yokuş aşağı inmek tırmanmaktan daha tehlikeli görünüyordu. Ve bizi buraya getirene kadar harcadığım konsantrasyondan bitkin düşmüştüm. Tatsız bir baş ağrısı kafa tasımı tırmalıyordu.

“Geri dönmeyeceğiz. Burada kalacağız,” dedi Korbie kararlı bir tavırla. “Kaya büyük olasılıkla bizden bir ya da iki saat geridedir. Kamyonetiyle bizi çeker.”

“Yolun ortasında oturamayız, Korbie. Çok tehlikeli. İleride bir yerde bir dönüş falan olmalı. Haydi inip itelim.”

“Efendim?”

“Buraya park edemeyiz. Yolun ortasındayız.” Yolun ortasında olduğumuzdan emin değildim. Zemin, ağaçlar ve gökyüzü bembeyaz bir boşlukta birbirine karışıyordu. Hangisinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını ayırt etmek imkânsızdı. Ve arabayı hareket ettirmemiz gerektiğini gerçekten düşünmesem de -hiçbir şeyi göremezken kıpırdatmamalıydık- Korbie’nin aptal ve düşüncesiz önerilerinden bıkmıştım. Onu gerçek hayata döndürmek istiyordum. “İn ve it.”

Korbie’nin gözleri önce büyüdü, sonra kısıldı. “Ciddi olamazsın. Dışarıda kar yağıyor.”

“Tamam, sen kulları, ben iterim.”

“Ben düz vites kullanamam ki.”

Bunu biliyordum ve itiraf etmesi moralimi umduğum gibi düzeltmemişti. Burada mahsur kalmıştık ve bizi nasıl kurtaracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Boğazımda tuhaf bir karıncalanma hissettim. Belki de başımız sandığımızdan daha büyük bir beladaydı. Bu ürpertici hissi bir kenara itip kendimi arabadan çıkmaya zorladım.

İndiğim anda, rüzgâr ve kar yüzüme vurdu. Montumun cebinden yün kayak şapkamı çıkardım. Karda beş dakikanın sonunda ıslak bir bulaşık bezine dönecekti. Sırt çantamın derinlerinde bir yerde yedek bir şapkam, Calvin’in geçen yaz verdiği beyzbol şapkası vardı ama su geçirmez değildi. Yanıma almamın tek nedeni, Calvin’e iade etmenin ve onu aştığıma dair açık bir mesaj vermenin hazzını yaşamaktı.

Kırmızı atkımı boynuma sararken şapkamdan daha uzun süre dayanmasını umdum.

Korbie açık kapıdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

“Burada uyuyamayız. Motoru bütün gece açık tutarsak benzin biter. Ve kaloriferi açmazsak donarız.” Ne demek istediğimi anladığından emin olmak için gözlerinin içine baktım. Oysa ben, kendim bile tam olarak anlamış değildim. Tehlikede olabileceğimiz düşüncesi, zihnimin arka tarafında amaçsızca süzülüyordu. Tam olarak yerini bulmuş değildi. Babam aklımdan çıkmıyordu. Dağlarda kar yağdığından haberi var mıydı? Şu anda kamyonetine atlamış, bize geliyor olabilirdi. Başımız gerçekten belada değildi çünkü babam bizi kurtaracaktı... Ama bizi nasıl bulacaktı?

Korbie tiz bir sesle, “Ama kar yağmaması gerekiyordu!” diye haykırdı.

Babam bunun olacağını tahmin etseydi yola çıkmama izin vermezdi. Şu anda evde, güvende olurdum. Ama bunu düşünmek zaman kaybından başka bir şey değildi. Buradaydım, kar yağıyordu ve sığınacak bir yer bulmamız gerekiyordu.

“Yani dışarıda uyumamızı mı öneriyorsun?” Korbie lapa lapa karın altında karardık ve uğursuz görünen ormanı işaret etti.

Ellerimi ısıtmak için koltuk aldanma soktum. “Burada yalnız olamayız. Biraz yürürsek, ışıkları yanan bir kulübe bulabiliriz gibi geliyor.”

“Ya kaybolursak?”

Bu soru beni sinirlendirmişti. Nereden bilebilirdim? Karnım acıkmış, tuvaletim gelmişti ve bir dağ yolunda mahsur kalmıştım. Daha iyi bir barınak bulmak için arabamı terk ediyordum ve bulabileceğimden emin değildim. Telefonum çalışmıyordu. Babama ulaşmam imkânsızdı ve kalbim başımı döndürecek kadar hızlı atıyordu.

Şoför kapısını kapadım ve sorusunu duymazdan geldim. “Kaybolma” olayım, endişelenilmesi gereken şeyler listemin sonlarına ittim. Babam dağa ulaşamazsa, Korbie ve ben geceyi Wrangler’da geçirirsek, bir kulübe bulamazsak, donarak ölürdük. Korbie’ye söylememiştim ama nerede olduğumuzdan bile emin değildim. Korbie’nin yön duygusu benimkinden beterdi ve Bay Versteeg’in yol tarifini okuma görevini kendini üstlenmek zorundaydım. Dondurucu soğuk, yol tabelalarının üstünü buz tutturmuş ve onları okunmaz hale getirmişti. Ve kendimden eminmişim gibi davransam da son dönüşümün doğru olduğundan emin değildim. Dağa tırmanan tek bir ana yol vardı ama eğer yoldan çok erken ya da çok geç saptıysam...

Kaya kamyonetiyle bizi takip ediyordu ama eğer yanlış yoldaysak, bizi asla bulamazdı. Idlewilde buraya kilometrelerce uzakta kalmış olabilirdi.

Korbie, Wrangler’ın arkasında benimle buluştu. “Belki de sen ararken ben burada kalsam iyi olur. Böylece birimiz Wrangler’ın nerede olduğunu biliriz.”

“Fırtına gece boyu sürerse, Wrangler’ın bize faydası olmaz,” dedim. Kar Korbie’nin saçlarına ve montuna yapışıyordu. Daha da hızlanmıştı. Kısa süre içinde dineceğine inanmak istiyordum. Ayrıca Kaya’nın çok yakında olduğuna da inanmak istiyordum. Ancak göğsümün derinlerindeki bir panik duygusu buna bel bağlayamayacağımı söylüyordu. “Birbirimizden

ayrılmamalıyız," dedim. Bu iyi bir fikre benziyordu. Calvin'in söyleyeceği türde bir şeye.

"Ama ya Kayayı kaçırırsak?" diye itiraz etti.

"Yarım saat yürürüz. Kimseyi bulamazsak döneriz."

"Söz mü?"

"Elbette." Sesimin doğal çıkması için çaba harcadım. Ne kadar endişeli olduğumu Korbie'nin bilmesini istemiyordum. Her şeyin kontrolüm altında olmadığım anlarsa, kafayı tamamen yerdi. Onunla mantıklı bir iletişim kurmak söz konusu olmaktan çıkardı. Onu ya ağlama krizine gireceğini ya da bana bağırmaya başlayacağım bilecek kadar iyi tanıyordum.

Ayrıca o zaman düşünemezdim de. Ve yapmam gereken buydu. Düşünmek. Hayatta kalmayı bilen biri gibi düşünmek. Calvin gibi düşünmek.

Malzemelerin arasından küçük bir el feneri aldım ve fırtınanın içine doğru yürümeye başladım.

Otuz dakika boyunca kar altında yürüdük. Sonra kırk beş. Kaybolmamak için yola bağlı kaldım ama hava o kadar kararmış ve kar öyle hızlı yağıyordu ki insanın yönünü kaybetmesi işten değildi.

Bir saate yaklaşırken şansımı zorladığımı ve Korbie'nin sızlanmaya başlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. "Biraz daha," dedim ve bu ilk değildi. "Şurada ne var bir bakalım. Şu ağaçların arkasında."

Korbie cevap vermedi. *Acaba sonunda o da benim kadar korkmaya başlamış olabilir mi?* diye düşündüm.

Kar sivri dişler gibi tenime batıyordu. Attığım her adım canımı yakıyordu ve beynim başka bir plana geçiş yapmak üzereydi. Wrangler'da uyku tulumları ve battaniyeler vardı. Araba yolun ortasında dururken, içinde uyuyamazdık ama üstümüze bir şeyler daha giyip, bir kar yığınında

kendimize çukur kazarsak ve ısıyı korumak için birbirimize sokulup uyursak...

Işık. Oradaydı. İleride.

Bu bir serap değildi. Gerçekti.

“Işıklar!” dedim. Sesim soğuktan incelmişti.

Korbie ağlamaya başladı.

Elini tuttum ve birlikte kardan yumuşacık ve vıcık vıcık olan zeminde güçlükle de olsa yürümeye başladık. Kar, botlarıma yapişiyor, her adımı daha da ağırlaştırıyordu. Bir kulübe. Bir kulübe. Her şey yoluna girecekti.

Pencerelerden araç yolunda birkaç santimlik bir kara gömülü duran eski, pas rengi kamyoneti görmemize yetecek kadar ışık süzülüyordu. Evde biri vardı.

Kapıya koştuk ve çalmaya başladım. Cevap beklemeden daha hızlı vurdum. Korbie de bana katıldı. Kapıyı âdeta yumrukluyorduk. *Ya açan olmazsa, ya kamyoneti burada bırakıp gittilerse*, *ya içeri zorla girmek zorunda kalırsak ?* İş oraya varırsa, içeri zorla gireceğimden cinindim.

Birkaç saniye sonra kapının diğer tarafında ayak sesleri duyuldu. İçim büyük bir rahatlamayla doldu. İçeriden boğuk tartışma seslerinin geldiğini duydum. Neden bu kadar uzun sürmüştü? İçimden, *acele edin, acele edin*, diye geçirdim. *Açın şu kapıyı. Bizi içeri alın.*

Veranda lambaları bir anda yanınca, Korbie ile ben sahne ışıklarının altında kalmış gibi olduk. Yüzümü buruşturarak gözlerimi ışığa alıştırmaya çalıştırdım. O kadar uzun süre karanlıkta yürüdükten sonra, ışık gözlerimi acıtmıştı.

Sürgü çekildi ve kapı yumuşak bir gıcırtıyla açıldı. Uzun boylu olan birkaç adım geride olmakla birlikte, kapıda iki adam duruyordu. Arkadakini hemen tamdım. Üstünde yine aynı kareli oduncu gömleği, ayaklarında aynı

yıpranmış botlar vardı. Göz göze geldik, bir an için yüzündeki tek ifade katıksız bir hayret oldu. Bana dik dik baktı ve tanıyınca, hatları bir anda sertleşti.

“Mason?” dedim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Aynı günde iki kez," dedim, dişlerim birbirine çarparak gülümserken. "Bu gerçekten büyük bir tesadüf ya da kader bize bir şey anlatmaya çalışıyor."

Mason bana sımsıkı kapalı dudaklar, karanlık ve davetkâr olmaya uzak gözlerle dik dik bakmaya devam ediyordu. Açık kapıdan içeri kar doluyordu ama bizi içeri davet etmedi. "Burada ne arıyorsunuz?"

Mason'ın yanında, kapı pervazına yaslı duran adamın meraklı bakışları Masonla aramızda gidip geliyordu. "Onu tanıyor musun?" Masonla aynı yaşlarda, yirmilerin başında görünüyordu. Ama daha kısa boyluydu ve bir tahta gibi, dümdüz yapılıydı. Dar tişörtünün altında yassı ve kemikli bir göğüs görünüyordu. Dağınık sarı saçları alnına düşüyordu ve yuvarlak, siyah çerçeveli gözlüğünün arkasında buz mavisi gözleri vardı. Dikkatimi en çok kemerli burnu çekti. Nasıl kırdığını merak ettim.

Korbie beni heyecanla dürterek, "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

Ona Masondan bahsetmeyi unuttuğuma inanamıyordum. Bu kadar üşümüş olmasam, onu Masonla birlikte olduğumuza ikna ettiğimiz zaman Calvin'in yüzünü nasıl kıskançlık bürüdüğünü hatırlayıp kahkahayla gülerdim. Calvin'e karşı oyunumu sürdürebilmem için, hikâyeyi Korbie ye Idlewilde'a varmadan anlatmam gerekecekti.

"Biz bugün…" diye başladım ama Mason sözümü kesti.

"Birbirimizi tanımıyoruz. Bu sabah benzin alırken, o da benimle sıradaydı." Sabahki sıcak ve seksi kahverengi gözler, şimdi soğuk ve perdeliydi. Ses tonu mesafeli ve gergindi. Saatler önce flört ettiğim adam olduğuna inanmak güçtü. Şu anda neden bu kadar mesafeli olduğunu anlamamıştım. Ve neden bir anda oyunumuzu sürdürme isteğini kaybetmişti? Değişen neydi?

Tekrar göz göze geldik. Aklımın karıştığını anladıysa bile, aldırmış görünmüyordu. Daha da sert bir sesle, “Ne istiyorsunuz?” diye tekrarladı.

“Sence?” Korbie ısınmak için kollarıyla kendini sardı ve parmak uçlarında sabırsızca zıpladı.

Mason’ın düşmanca tavrının şaşkınlığıyla, “Mahsur kaldık,” diye kekeledim. “Kar fırtınasına yakalandık. Donuyoruz. İçeri gelebilir miyiz, lütfen?”

“Onları içeri al,” dedi Mason’ın arkadaşı. “Şu hallerine bir baksana, sırılsıklam olmuşlar.”

Korbie daha fazla izin beklemeden içeri daldı, ben de peşinden gittim. Mason’ın arkadaşı kapıyı arkamızdan kaparken, sıcağı tenimde hissedip rahat bir nefes aldım.

Mason kulübenin daha iç kısımlarına giden koridorda önümüze dikildi ve “Bu gece burada kalamazlar,” dedi.

“Bu gece burada kalmazsak,” dedi Korbie. “İnsan biçiminde buz kalıplarına döneriz. Bunun sorumluluğunu almak istemezsin, değil mi?”

“Kulağa ciddi geliyor,” dedi Mason’ın arkadaşı, gözlerinde muzip bir ışıltıyla. “Ve hayır, insan biçiminde buz kalıplarından sorumlu tutulmayı kesinlikle istemeyiz. Hele sıcakkanlı halleriyle çok daha iyi görünürlerken.”

Çocuğun flört eder tavrı karşısında, Korbie reverans yaptı ve arsız bir gülümseme takındı.

“Arabanız nerede?” diye sordu Mason. “Nereye park ettiniz?”

“Sizin kulübenin ilerisinde, ana yolda,” dedim. “Buraya gelmek için bir saat yürüdük.”

“Büyük olasılıkla araba çoktan kar altında kalmıştır,” diye ekledi Korbie.

Mason bana dik dik bakarak, “İnanılmaz,” diye mırıldandı. Sanki benim hatammış gibi. Pekâlâ, havayı kontrol edemediğim için özür dilerim. Biraz yardım ve misafirperverlik beklediğim için de.

“Yalnız mısınız?” diye sordu arkadaşı. “Sadece ikiniz misiniz? Bu arada adım Shaun.”

“Ben de Korbie,” dedi Korbie kadife gibi bir sesle.

Shaun, Korbie’nin elini sıktıktan sonra benimkine uzandı. Elimi cebimden çıkaramayacak kadar üşüyordum. Montuma iyice sarınarak onu başımla selamladım. “Britt.”

“Evet, sadece ikimiziz,” dedi Korbie sorusuna yanıt olarak. “Kalmamıza izin vermelisiniz. Söz veriyorum, eğlenceli olacak,” diye ekledi mahcup ve neşeli bir gülümsemeyle.

Korbie’nin flörtünü görmezden gelerek dikkatimi Masona çevirdim. Neden bu kadar tuhaf davrandığım anlamıyordum. Sabah benim için büyük bir zahmete girmişti. Soğukluğunun nedenine dair bir ipucu bulabilmek için, iri yarı cüssesinin üstünden kulübenin derinliklerine baktım. Yoksa Korbie ve ben bir şeyin üstüne mi gelmiştik? Görmemizi istemediği bir şey ya da birisi mi vardı?

Anlayabildiğim kadarıyla Mason ve Shaun kulübede yalnızdılar. Holün karşı tarafındaki askıda kuruyan iki erkek montundan öyle anlaşılıyordu.

“Dördümüzün burada mahsur kalması çok eğlenceli olacak,” dedi Korbie. Kıkırdayarak ekledi: “Vücut ısısını korumak için birbirimize sokulabiliriz.”

Rahatsızlığımın yeni hedefi Korbie’ydi. Ne ahmakça sözlerdi bunlar. Bu çocukları tanımıyorduk bile, yani gerçekten. Üstelik sadece birkaç saat öncesine kadar dağlarda donacağımızı sandığımızı unutmuş gibiydi. Korku beni hayli sarsmıştı ve Korbie’nin cazibesini Shaun’un üstünde konuşturmasını izlerken, içimden onu sarsmak geliyordu. Ormanda

korkmuştum. Ciddi anlamda. Korbie'nin derdi neydi böyle, bir düğmeye basıp hıçkırarak ağlamaktan kıkırdamaya bir çırpıda nasıl geçebilmişti?

"Sadece bir gece kalacağız," dedim Mason ve Shaun'a. "Sabah ilk iş gideriz."

Shaun kolunu Mason'ın omzuna attı ve "Ne dersin, ahbap?" dedi. "Bu zavallı kızlara yardım etmeli miyiz?"

Mason otomatik olarak, "Hayır," dedi ve yüzünü buruşturarak Shaun'un kolundan sıyrıldı. Bana dönerek, "Burada kalamazsınız," dedi.

"Dışarıda da kalamayız," diye karşılık verdim. Kalacak bir yer için yalvarmamı ironik buluyordum. Çünkü konuştukça, kulübenin içinde Masonla birlikte olma isteğim de azalıyordu. Anlamıyordum. Karşımda duran adamda sabahki rahat ve sevindi adamdan eser yoktu. Tavrı neden yüz seksen derece değişmişti?

"Bazen Mase the Ace'i[iv] duymazdan gelmeli," diye açıkladı Shaun tuhaf bir gülümsemeyle. "Pek çok konuda iyidir ama sevecenlik onlardan biri değil."

"Flaş haber," diye mırıldandı Korbie kendi kendine.

"Hadi ama Ace. Daha kötü olabilirdi," dedi Shaun, Mason'ın sırtım sıvazlayarak. "Mesela.. ."Düşünceli bir tavırla yanağım kaşıdı. "Aslında, bu fırtınanın geçmesini iki çekici kızla birlikte beklemekten daha iyi bir şey düşünemiyorum. Yolu bize düşen bu kızlar başımıza gelebilecek en iyi şey."

"Seninle yalnız konuşabilir miyim?" diye sordu Mason, alçak ve gergin bir sesle.

"Bu kızları ısıttıktan sonra, elbette. Baksana donmuşlar. Zavallıcıklar."

"Hemen."

“Ah, halledin bitsin,” dedi Korbie, Masona kızgın bir tavırla. “Baltalı katiller değiliz. Öyle olmadığımıza yemin bile ederim,” diye ekledi işveli bir sesle.

Shaun, Mason a sırıttı ve göğsüne hafif bir yumruk indirdi. “Duydun mu, ahbap? Yemin edermiş.”

Bütün bu atışmalar sabrımı sınıyordu. Soğuktan öyle uyuşmuştum ki Mason’ın yanından hızla geçip şöminede yandığını gördüğüm ateşe sokulmak çok cazip geliyordu. Ateş koridorun sonundaki oturma odasının duvarlarına canlı gölgelerin vurmasına neden oluyordu. Sıcaklığını hissetmek ve nihayet ısınmak için yanında oturduğumu hayal ettim.

“Bir gece kimseyi öldürmez, değil mi Ace?” diye devam etti Shaun. “Bu kızları geri çevirirsek, nasıl erkekler oluruz?”

Mason bir şey demedi ama yüz kasları gözle görülür biçimde gerildi. Duygularını daha açık gösteremezdi. Bizi kulübede istemiyordu. Diğer yandan Shaun ihtiyaç duyduğumuz sürece kalmamıza dünden razıydı. Yoksa biz gelmeden önce ikisi tartışmışlar mıydı? Aralarındaki gerilimin, ucu açık bir kablo gibi çatırdadığını duyar gibiydim.

“Lütfen bunu şöminenin önünde konuşabilir miyiz?” diye sordu Korbie.

“iyi fikir,” dedi Shaun önden yürüyerek. Korbie’nin, atkısını çözerek arkasından gidişini seyrettim.

Masonla yalnız kalınca, yüzünün yenilgiye uğramış gibi çözüldüğünü gördüm. Ancak bu ifade sadece bir saniye sürdü ve yüzü tekrar sertleşti. Öfke mi? Düşmanlık mı? Bakışları beni âdeta delip geçiyordu; bir şey söylemeye çalışıyor olabileceğini düşündüm. Gözlerinde sanki daha derin bir anlama işaret eden bir yoğunluk vardı.

“Derdin ne?” diye mırıldandım yanından geçmek için adım atarken. Mason tam karşımda duruyor ve koridoru kapatıyordu. Ben yaklaşınca kenara çekilir diye bekledim. Çekilmedi. Rahatsız edecek kadar yakındaki cüssesiyle beni kapının girişine hapsetti.

“Sıcak karşılaman için teşekkürler,” dedim. “O kadar sıcak ki neredeyse çözüleceğim.”

“Bu iyi bir fikir değil.”

Neden bu kadar tuhaf davrandığım söyleyeceğini umarak, “Ne iyi bir fikir değil?” diye meydan okudum.

“Burada olmamalısınız.”

“Neden?”

Cevap vermesini bekledim ama o bana karanlık ve sert ifadesiyle bakmakla yetindi.

Rahat bir tavırla, “Seçme şansımız yoktu,” dedim. “Sanırım aynı gün içinde ikinci kez kıçımı kurtarmanı istemem fazla oldu.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi sinirli bir tavırla.

“Beni eski sevgilimin önünde mahcup düşmekten kurtardın hatırlasana. Ama besbelli beni donmaktan kurtarmak daha ağır bir yük.”

“Neden Asıklaşıyorsunuz?” diye seslendi Shaun oturma odasından. O ve Korbie iki kişilik kareli bir koltukta yan yana oturuyorlardı ve Korbie bacaklarını ona doğru uzatmıştı. Neredeyse bodarının burnu bacağına dokunuyor gibi görünüyordu. Kaya’nın onu kurtarmaya gelmesini beklemeyi aştığı her halinden belliydi. “Buraya, sıcağa gelin.”

Mason sesini alçalttı ve telaşla, “Dediğiniz kadar kötü mü gerçekten?” diye sordu. “Arabanız gerçekten saplanıp kaldı mı? 11u gecenin ilerleyen saatlerinde sizi götürsem, arabayı saplandığı yerden çıkarabilir miyiz?”

“Burada kalmayayım diye her şeyi yaparsın, değil mi?” diye sordum onu denemek ister gibi. Böyle davranılmayı hak etmiyordum. Sabah paylaştıklarımızdan sonra bir açıklama istiyordum. Daha önceki Masona ne olmuştu?

“Sen sadece soruma cevap ver,” dedi alçak ve telaşlı bir sesle.

“Hayır. Yol aşırı buzlu ve eğim çok dik. Araba bu akşam hiçbir yere gidemez.”

“Emin misin?”

“Pislik yapmayı bırak.” İşimi kolaylaştırmasa da yanından geçtim. O olduğu yerde dururken, duvarla kolunun arasından sıkışarak çıktım.

Koridorun ortasına gelince arkama baktım. Sırtı hâlâ bana dönüktü ve elini kısacık kesimli saçlarının arasında dolaştırıyordu. Canını sıkan neydi? Her neyse, beni de huzursuz etmişti.

Korbie’yle fırtınadan kurtulmuş olsak da kulübenin içinde kendimi güvende hissetmiyordum. Bu sabahki tesadüfi karşılaşmamız dışında, Mason’ı tanımıyordum. Shaun’u ise o kadar bile tanımıyordum. Ve Korbie ile ben donarak ölme tehlikesinden kurtulmuş olsak da geceyi güvenip güvenemeyeceğimizi bilmediğimiz iki erkekle birlikte geçirecektik. Sinir bozucuydu. Şu andan itibaren, yapabileceğim tek şey gardımı indirmemek ve karın kısa süre içinde durmasını ummaktı.

Oturma odasında Shaun ve Korbie ye katıldım. “Burada kalmamıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler,” dedim. “Hava berbat.”

“Buna içerim,” dedi Shaun suyla dolu plastik bardağını havaya kaldırarak.

“Sabit telefon hattınız var mı?” dedi Korbie cıvıldayarak. “Cep telefonlarımız burada çekmiyor.”

“Telefon yok. Ama yemek ve bira var. Ve ekstra bir yatak. Bu akşam nerede kalmayı planlıyordunuz? Yani fırtına kopmadan önce demek istiyorum,” diye sordu Shaun.

“Ailemin kulübesinde,” dedi Korbie. “Idlewilde’da.”

Shaun'un yüzünde bildiğine dair bir işaret yoktu. Bu da büyük olasılıkla yanlış bir sapaktan döndüğüm ve Idlewilde'ın yakınında olmadığımız anlamına gelirdi.

Hafızasını canlandırmayı umarak, "Hani şu gerçekten kocaman ve taş bacalı güzel kulübe," dedim. Idlewilde gölün kıyısında tek başına duruyordu ve başlı başına bir simgeydi.

"Kulübeniz buraya ne kadar uzak?" Mason'ın sesi odaya kendisinden önce girdi. Oturma odasının kapısında durdu. "Sizi yürüyerek götürebilirim."

Shaun, Masona kısa ve hoşnutsuz bir bakış attı ve başını beki belirsiz bir hareket ve net bir tavırla, hayır der gibi salladı. Cevap olarak Mason'ın ağzı gerildi ve bakışmalarında bir sıkıntı hissettim.

"Bunu yapmaya kalkışmadan önce yol şartlarını kontrol etmek isteyebilirsin," dedi Korbie yine neşeyle. "Santimlerce kalınlıkta bir çamur tabakası düşün. Sonra yirmi santimlik gittikçe kalınlaşan bir kar hayal et. Bu akşam kimse bir yere gitmiyor."

"İşte bunda haklısın," dedi Shaun koltuktan kalkarken. "Kızlar, size içecek bir şey ikram edebilir miyim? Suyumuz ve tazeliğini garanti edemeyeceğim sıcak çikolata karışımımız var. Ve iki şişe bira."

"Su, lütfen," dedim.

"Tamamdır. Korbie?"

"Aynısından," dedi Korbie ellerini dizlerinde kavuşturup Shaun'a baştan çıkarıcı bir gülümseme gönderirken.

"Ace, sen dostum?"

Mason yüzünde bulutlu, neredeyse huzursuz bir ifadeyle odanın girişinde dikiliyordu. Derin düşüncelere dalmış olmalıydı çünkü birkaç saniyelik bir gecikmenin ardından sıçradı. "Ne?"

“İçecek bir şey?”

“Kendim alırım.”

Shaun mutfakta gözden kaybolunca, Mason ellerini ceplerine soktu ve gözünü bizden bir an ayırmadan duvara yaslandı. Meydan okuyan bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım. Kendi kendime onu yok saymamın daha iyi olacağını telkin etsem de elimde değildi. Meraktan çatlayacaktım. Bu kasvetli tavrının nedeni neydi? Bu sabahki dost canlısı, hatta seksi adam neredeydi? Çünkü ben o adamı geri istiyordum. İzah edemeyeceğim bir şekilde, o adamı şu anda Calvin’den bile daha fazla istiyordum. Ve bunun anlamı çok büyüktü.

“Buranın çok hoş bir rustik tarzı var,” dedi Korbie bakışlarını tavandaki açık kirişlerin üstünde dolaştırarak. “Hanginize ait?” Cevap vermeyince, ikimiz de Masona baktık.

Korbie öfkeli bir iç çekişle yerinden kalktı, Mason’ın karşısına geçti ve parmaklarını yüzünün önünde şaklattı. “Biz buna İngilizce diyoruz. Sen de kullanmayı dene.”

Aynı anda Shaun içeri girdi. “Burası Ace’in,” dedi. “Anne ve babası yakın zamanda vefat ettiler ve bu kulübeyi ona bıraktılar. Cenazeden sonra ilk gelişimiz.”

“Ah.” Yutkundum. “Gerçekten zor olmalı. Anılar yani,” diye kekeledim. Mason beni duymamış gibiydi ya da öyle görünmeyi tercih etti. Bakışları Shaun’a sabitlenmiş, kaşları çatılmıştı. Gözlerinden alevler çıkıyordu.

Shaun dudaklarını neredeyse muzip bir ifadeyle bükerek rahat bir tavırla açıkladı. “Ace bu konuyu konuşmaktan hoşlanmıyor. O ateisttir. Ölüm onu hep bozmuştur. Sonraki hayata inanmaz. Öyle değil mi, ahbap?”

Hiçbirimiz bir şey demedik. Mason’ın duygularını pek önemseyecek durumda olmamama rağmen, Shaun’un duyarsızlığım biraz aşırı bularak boğazımı temizledim.

Shaun gerilimi yatıştırıcı bir gülüşle dağıttı. “Siz kızlar fazla safsınız. Suratlarınızı görmeliydiniz. Kulübe Ace’in değil, benim. Ve siz sormadan söyleyeyim, anne ve babası, Scotsdale, Arizona’da yaşayan çok sağlıklı iki emekli.”

“Sen ağabeyimden de betersin,” diye inledi Korbie, kanepenin yastıklarından birini Shauna atarken.

Shaun’un ağzı kulaklarındaydı. “Bu gece burada uyumak için ödeyeceğiniz bedel bu. Çarpık espri anlayışıma katlanacaksınız.” Ellerini birbirine sürttü. “Söyleyin bakalım. İkiniz dağda tek başınıza ne yapıyorsunuz?”

“Açlıktan ölüyoruz,” dedi Korbie doğrudan. “Akşam yemeği saati. Bir şeyler yedikten sonra konuşsak? Yemin ederim, buraya yürürken beş kilo verdim.”

Shaun bana ve Masona baktıktan sonra omuz silkti. “Bence makul. Kızlar, size hayatınızın en lezzetli *chili*'sini yapacağım. Bekleyin ve görün.”

Korbie eliyle kovalar gibi bir hareket yaptı ve onu, “Git, sihrini konuştur,” diye cesaretlendirdi. “Ama başının çaresine bakman gerekecek çünkü ben yemek dâhil, iş yapmam. Ve boşuna Britt’ten yardım istemeye de zahmet etme. Yemek pişirme konusunda benden bile kötüdür.” Bana, *Sakın ona yardım etmeye cüret etme, o benim,* diyen bir bakış attı.

Korbie’nin mutfakta Shaun la tek başıma kalmamı istememesinin nedenlerini biliyordum. Ama Mason’ın, arkadaşıyla birlikte odadan ayrılmaya karar vermem halinde ortaya atılıp müdahale etmeye niyetliymiş gibi bir anda tetiğe geçtiğini görmek beni şaşırtmıştı. Beni baştan ayağa süzdü; daha çok uyarır gibiydi. Olayı bütünüyle tuhaf ve komik buldum. Beni burada istemiyordu. Ya da orada. Ya da hiçbir yerde. Özellikle S harınla yalnız kalmamı hiç istemiyordu. Pekâlâ, çok fena. Onu kışkırtmak için gereken buysa, bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Shaun’a, “Korbie haldi, berbat bir aşçıyım,” diye itiraf ettim. "Ama bir şeyde kötü olmam, yapmayı reddedeceğim anlamına gelmez,” diye ekledim

Korbie ye incelikli bir dokundurmayla. “Akşam yemeğini hazırlamana yardım etmek isterim.”

Kimse beni durduramadan, mutfağa yürüdüm.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mutfak, damarlı ahşap bir masa, bir Navajo kilimi ve Teton Korusunun farklı mevsimlerden çerçeveli fotoğraflarıyla eksiksiz döşenmişti. Orta adanın üstündeki askıda alüminyum tencere ve tavalar vardı. Birikmiş toz tabakası tencereleri kaplamıştı ve raftan, gümüş rengi ışık hüzmelerini andıran örümcek ağları sarkıyordu. Görünüşe bakılırsa Shaun buraya pek sık gelmiyordu.

Oturma odası ile mutfağın ortak duvarındaki çift taraflı şöminede ateş yanıyordu. Odada hoş bir ahşap ve duman kokusu vardı. Shaun’un böyle bir yeri alabilmiş olması beni şaşırtmıştı. Versteeg’lerin kulübesinin yakınından bile geçmezdi ama Korbie’nin annesi uzun yıllardır çok başardı bir boşanma avukatıydı.

“Ne iş yapıyorsun?” Sormaya mecburdum. Üniversiteyi bitirmiş miydi? Amansız bir yatırım bankeri ya da bir tür finans dehası falan mıydı yoksa?

Beni rahat ama kendini küçümseyen bir bakışla süzdü. “Aylak takılan bir kayakçıyım. Hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar, üniversiteyi askıya aldım. Teknik olarak burası annem de babama ait. Ama onlar artık kayak yapmadıkları için bana devrettiler. Sürekli dağdayım.”

Yemeklerini hep dışarıdan getirtiyor olmalı, diye düşündüm. Tencereler asırlardır kullanılmamıştı. “Ama tesise bayağı uzaksın, değil mi?”

“Araba kullanmaktan sıkılmam.”

Ellerimi lavaboda yıkadım ama ortalıkta bir el bezi olmadığı için kot pantolonuma kuruladım. “Nereden başlamalıyım? Çok sıkı konserve açma

becerilerine sahibimdir.” Shaun’un beni durdurmasına fırsat bırakmadan kilere yürüyüp kapıp açtım. İki *chili* konservesi ve rengi solmuş bir Swiss Miss sıcak çikolata karışımı dışında rafların tamamen boş olduğunu görmek beni şaşırttı.

Shaun arkamdan yaklaştı. “Dağa çıkmadan önce alışveriş yapmayı unuttuk,” diye açıkladı.

“Hiç yiyecek yok,” dedim afallamış bir halde.

“Kar sabaha diner, o zaman markete gideriz.”

En yakın market kilometrelerce uzaktaydı. Dağa tırmanırken önünden geçmiştik. “Dağa çıkarken yiyecek almadınız mı?”

“Acelemiz vardı,” dedi neredeyse sert bir sesle.

Fazla üstelemedim çünkü ses tonundan tartışmak istemediği belli oluyordu. Ama hazırlıksızlığı beni telaşlandırmıştı. Shaun kayak yapmak için kulübeye sık sık geldiğini söylemişti ama uzun zamandır burada kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. Canımı sıkan bir şey daha vardı. Shaun’da biraz tuhaflık vardı sanki. Çekici ve dost canlısıydı ama çok sıcak ya da samimi olduğu söylenemezdi.

Ya da belki de tanımadığım iki erkekle bir kulübede mahsur kaldığım için paranoyaklık ediyordum. İşin aslı, bizi içeri davet eden Shaun’du. Bize akşam yemeği hazırlıyordu. Gevşeyip misafirperverliğini kabul etmeliydim.

Chili konservelerini, Artına sonuna kadar idare etmemiz gereken tek yiyeceğimiz olduğunun bilinciyle koruma mecburiyeti duyarak yavaş yavaş açtım. Üstelik Artına kötüleşirse, günler boyunca hayatta kalmak için başka hiçbir şeyimiz olmayabilirdi. Cipte tahıllı gofretler vardı; yanıma almadığıma hayıflandım. Konserveleri, ocağa yerleştirdiği tavanın altını yakan Shaun’a neredeyse tereddüt ederek uzattım.

Alışkanlık gereği yeni kısa mesaj var mı diye cep telefonuma haktim. Calvin aramış olabilirdi. Idlewilde’a saat altı civarında varmamız

gerektiğini biliyordu ve saat neredeyse dokuza geliyordu.

“Daha düşük rakıma inmeden ve ağaçların arasından çıkmadan telefonun cebinde boş bir ağırlıktan başka bir şey olmaz.”

Hafifçe inledim. Shaun haklıydı. “Yemin ederim, beş dakikada bir bakmadan duramıyorum. Kötü bir alışkanlık. O olmadan kendimi o kadar işe yaramaz hissediyorum ki.”

“Ya sen?” diye sordu. “Dağa sık sık gelir misin?”

Telefonumu başımın üstünde salladım ama sinyal çizgileri sihirli bir şekilde belirmedi. “Elbette,” dedim dalgın bir tavırla.

“Bölgeyi iyi biliyor musun?”

“Korbie’den daha iyi,” diye güldüm. “Ve evet duyduğun gururdu; çünkü ailesinin dağda kulübesi olan o. Benim yön duygum her zaman daha iyi olmuştur.” Dağa tırmanırken benimkinin de pek güven uyandırmadığından bahsetmedim.

“Ve Korbie kurtarılmayı bekleyen kadın rolünü daha iyi oynuyor.”

Korbie’den bahsederken kullandığı ses tonu özellikle yüceltici olmadığı için benim de o rolü genelde gayet iyi canlandırdığımı söyleme zahmetine girmedim.

“Bahar tatili için mi buradasınız?” diye devam etti. “Tahmin edeyim. Kulübede kız kıza hafta sonu. Bol bol Christian Bale filmi, dondurma ve dedikodu?”

“Christan Bale’in yerine James McAvoy’u koyarsan, medyumluk işine soyunabilirsin,” dedim neşeyle.

“Cidden, burada ne aradığınızı gerçekten bilmek istiyorum. Sen benimkini öğrendin, şimdi benim sizin hakkınızda bir şeyler öğrenme sıram.”

Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğime dikkat çekmek istedim ama kendimden bahsetmeye can atıyordum. “Korbie ve ben Teton Sıradağlarının zirvesinde yürüyüş yapacağız. Altmış kilometre. Bütün yılı hazırlanmakla geçirdik.”

Shaun’un kaşları hayranlıkla kalktı. “Zirvenin tamamında mı? Etkileyici. Beni yanlış anlama ama Korbie bana pek doğa sporlarına yatkın biri gibi gelmedi.”

“Ah, henüz altmış kilometre kısmından haberi yok.”

Bu bana yüksek perdeden çınlayan bir kahkaha kazandırdı. “Haberi verdiğinde yüzünün alacağı şekli görmek isterdim.”

Gülümsedim. “Unutulmayacak bir an olacağından eminim.” “Bahse girerim arabada çok sağlam doğa yürüyüşü malzemeleri vardır.”

“Hem de en iyi kalitede.” Korbie yürüyüş malzemelerimizi alma görevini annesine vermişti, annesi de görevi patronunun parasını harcamakta sıkıntı yaşamayan asistanına paslamıştı. Her şey, Cabela’s’tan Ekspres Kargoyla gelmişti. Başımıza konan talih kuşundan yakınacak değildim ama tek bir tehlike işareti vardı. Bay Versteeg’in seneler boyunca, Calvin’e kendi malzemelerinin parasını ödettiğini biliyordum. Calvin anne ve babasının bizimkileri ödediğini duyarsa, küplere binerdi. Sürekli olarak Korbie’yi kolladıklarından bahsederdi ve çıktığımız dönemde, anne ve babasının kız kardeşiyle arasında adaleti sağlamaya bile çalışmadığından bol bol yakınırdı. Stanford’a gittiğinden beri bir şey değiştiğini sanmıyordum. Huzuru sağlama hatırına, Korbie’ye Calvin’e malzemelerimizden bahsetmemesini hatırlatmam gerekecekti.

“İddiasına girerim bölgede uzmansındır,” dedi Shaun.

Bir övgü cümlesiyle kapıyı aralamıştı. Kendimi balıklama dalarken buldum. “Sık sık yürüyüşe gelirim.” Beyaz yalan ağzımdan kaçıvermişti. “Bu geziye hazırlanmak için bir süredir hafta sonları daha kısa yürüyüşler yapıyorum.” En azından bu kısmı doğruydu.

"İki işe tamamen hazırlıklı girmek istedim. Arkadaşlarımın çoğu bahar tatili için Hawaii'de ama ben cidden zorlayıcı bir şey yapmak istedim, anlıyor musun?"

"Yanında sadece Korbie mi var? Aileleriniz sizinle buluşmayacak mı?"

Neredeyse Calvin ve Kaya'dan bahsedecekken son anda fikrimi değiştirdim. Bir oğlanla konuşmanın ilk kurak: Asla eski sevgilini sohbete dâhil etme. Yapışkan biri gibi görünmene neden olur. Ve bunalımlı.

"Annem ben küçükken öldüğü için, artık sadece babam var." Olabildiğince serinkanlı görünmeye çalışarak omuz silktim. "Babam bana güvenir. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi bilir. Ona hafta sonunda görüşeceğimizi söyledim. Başım belaya girse bile, kendimi o beladan çıkarabileceğimi bilir." İşte şimdi gerçekten abartıyordum. Babam başımı beladan kurtardığıma hiç şahit olmamıştı. Bu, aklının ucundan bile geçmeyecek bir düşünceydi. Babam çocuğuna düşkün ebeveyn örneğiydi. Bunun bir kız ve onun bebeği olmamdan ve annemi onu hatırlayamayacağım kadar küçük bir yaştayken, kanser yüzünden kaybetmemden kaynaklandığından şüpheleniyordum. Babam beni her zaman kenardan izlerdi; beni en küçük olumsuzluktan bile kurtarmaya her an hazırdı. İşin aslı, ona -ve hayatımdaki bütün erkeklere- bağımlı olmak bana rahatlık veriyordu. Ve hiç sorun olmamıştı... Ta ki kalbimin kırılmasına yol açana kadar.

Shaun komik bir ifadeyle güldü.

"Ne?" dedim.

"Hiç. Şaşırdım, o kadar. Sen ve Korbie'yi aptal liseli kızlar olarak düşünmüştüm. Hani şu kıkırdayıp duran, çaresiz ve beceriksiz, basmakalıp türden."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar övgünün altından nasıl kalkabileceğimi bilmiyorum."

İkimiz de güldük.

Sohbetimizin mutfak dışına taşmasına engel olmak için sesini alçaltarak, "Söylediklerimi düzeltiyorum," dedi. "Korbie'nin nasıl biri olduğunu kapıyı çaldığınız anda anladım. Ama seni çözmek daha zor. Güzelsin ve akıllısın, bu beni şaşırttı. Tanıdığım hoş kızların çoğu paketin tamamına sahip değiller. Elbette deliler, maceraya açıklar ama böyle değil. Teton Dağları'nın zirvesine tırmanacak kadar değil."

Daha kusursuz bir cevap olamazdı. Bu sözleri Calvin de duysun isterdim. Hem de hepsini. Calvin'in benden büyük, hatta ondan da büyük bir çocuğun benimle ilgilendiğini, bana inandığım görmesini isterdim. Shaun'a mahcup bir gülümsemeyle baktım. "Yoksa benimle flört mü ediyorsun, Shaun?"

"Sanırım fazla flört eden kişi ödülü Korbie'ye ait," diye yanıtladı.

Bunu hiç beklemiyordum ve eşit derecede tedbirli bir cevap akıl etmem birkaç saniyemi aldı. "Korbie yaptığı şeyde çok iyidir."

"Ya sen?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Sen hiç flört eder misin, Britt?"

Tereddüt ettim. Shaun'ı doğru dürüst tanımıyordum. Dahası, Korbie onu çoktan kapmıştı. Ama onun bir erkek arkadaşı vardı. Shaun'u biri kapacaksa, o ben olmalıydım.

"Doğru anda," dedim kurnaz bir gülümsemeyle. "Doğru çocukla."

"Ya bu an?" Artık çok yakınımda durduğu için boğuk Asıltısı doğrudan kulağıma doluyordu. "Bu an bir yere doğru gidiyor ve bunu ikimiz de bitiyoruz."

Acaba onun nabzı da benimki gibi çarpıyor muydu? Acaba benim arsızca yaptığım gibi, onun gözleri de dudaklarımda dolaşıyor muydu?

"Ya Korbie ne olacak?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Ne olmuş ona?"

“Senden hoşlandı.”

“Ben de senden hoşlandım.” Plastik bardaklara su doldurdu ve kendi bardağını şerefe der gibi kaldırdı. “Kar fırtınasına. Seni I tenimle birlikte burada mahsur bırakmasına.”

Shaun’u bulduğuma şükrederek bardağımı bardağına değdirdim. Dünkü bir an kendi kendimi kurtarmam gerekeceğini sanmıştım. Oysa kendimi bir anda seksi ve yaşça büyük bir erkeğin koruyucu kollarında bulmuştum.

Bahar tatilinden en iyi hikâyeyle dönmek konusunda bütün arkadaşlarıma meydan okuyabilirdim.

Chili’nin kaynamasına birkaç dakika kala, yemek öncesi kendimize çekidüzen vermek için Korbie’yle birlikte banyoya gittik.

“Shaun la yemek yaparken eğlendin mi?” dedi hırçın bir tavırla. “Fena değildi,” dedim hiçbir şeyi ele vermeyen, doğal bir sesle. Aşağılık yanım onu muallakta bırakmaktan zevk alıyordu. Arabadaki saldırılarının intikamını alıyordum.

“Beni Frankenstein’la baş başa bıraktın.”

“Frankenstein doktorun adı. Ben seni Frankenstein’ın canavarıyla baş başa bıraktım. Hem oturma odasında kalmak zorunda değildin. Mutfağa gelip bize yardım edebilirdin.”

“Yemek yapmadığımı söyledikten sonra gelemezdim!”

Senin sorunun, der gibi omuz silktim.

“Shaun la ne konuştunuz?” dedi sorgular gibi.

“Neden merak ediyorsun? Senin Kaya’n var.”

“Shaun burada, Kaya değil. Eee? Ne konuştunuz?”

Ellerimi yıkamıştım ama banyoda da el havlusu olmadığı için, bir kez daha kot pantolonuma kuruladım. “Ah, bilirsin işte. Tipik şeyler. Daha çok doğa yürüyüşünü konuştuk.”

Korbie rahatlamışa benziyordu. “Hepsi bu mu? Sadece yürüyüşü mü konuştunuz? Onunla flört etmeye çalışmadın mı?” “Çalıştıysam ne olacak?” dedim savunmaya geçerek

“Onu önce ben beğendim.”

“Senin Kaya’n var.”

“Sonbaharda Kayayla farklı üniversitelere gidiyoruz.”

“Yani?”

“Yani ilişkimiz sonsuza dek sürmeyecek. İlişkimizin eninde sonunda biteceğini bilirken tamamen sadık olmanın ne anlamı var? Ayrıca senin doğruluk abidesi tavrından hiç hoşlanmıyorum. Sen ve Calvin de parmakla gösterilecek bir çift sayılmazdınız.” Döndüm ve arkamı banyo tezgâhına yaslayarak Korbie’ye baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Rachel’ı öptü. Geçen yaz, havuz partimde.”

Ağzım açık kaldı. “Rachel Snavely’yi mi?”

Korbie üstünlük taslar gibi kaşlarını kaldırdı. “Kimse mükemmel değildir, Britt. Aş bunu.”

Calvin’in Rachel’ı öpme düşüncesi, tezgâhın kenarım sıkmama neden oldu. Calvin ve ben, bir yıl önce nisanda çıkmaya başlamıştık. Korbie’nin havuz partisi ise temmuzdaydı. Ekim ayında o benden ayrılana dek kendimi tamamen Calvin’e adamıştım ama görünüşe bakılırsa benimki karşılıksız bir jestti. Rachel bir kerelik bir yoldan sapma mıydı? Yoksa beni defalarca mı aldatmıştı? Ya Rachel? Arkamdan iş çevirmesini nasıl haklı görebiliyordu? “Ve bunu bilmek isteyebileceğim aklına şimdi mi geldi?”

“Hayatın gerçeklerini görmeye ihtiyacın var. Birilerine bağlanmak için önümüzde koca bir hayat var. Şu anda, yaşam eğlenceden ibaret.”

Calvin de Rachel’ı öperken kendine aynı şeyi mi söylemişti? Eğlenmenin bana bağlılığına baskın geldiğini? Ya Rachel davranışlarına nasıl bir bahane bulmuştu? Bunu ona sormak için sabırsızlanıyordum. Önceden yaptığım planların üstünü çizdim. Bahar tatilinde Calvin’le tekrar bir araya gelmem imkânsızdı.

Shaun mutfaktan, “Yemek hazır!” diye seslendi.

Tam banyodan çıkacakken, Korbie kolumu yakaladı. “Onu önce ben beğendim,” dedi daha kararlı bir sesle.

Parmaklarının tişörtümün kolunu sıkıca kavradığı yere baktım.

“Onu sadece ben istediğim için istiyorsun,” diye devam etti ülkeyle. “Her zaman ben ne istersem onu istiyorsun. Ve bu çok yorucu. Bu kadar sahte olmayı bırak. Ben olmaya çalışmayı bırak.”

Sözleri canımı yakmıştı ama nedeni doğru olmaları değildi. İlana karşı böyle saldırganlaşmasından nefret ediyordum. Böyle zamanlarda ilişkimiz işlevini öylesine kaybediyordu ki neden arkadaş kaldığımızı bile sorguluyordum. Az kalsın günlüğündeki gizli listeyi gündeme getirecek, o olmak için çabalayan bensem, yaptığım, söylediğim ya da sahip olduğum en ufacık şeyleri bile neden not aldığını ve neden üstüne çıkmak için ne gerekiyorsa yaptığını soracaktım. Ama bunu yaparsam günlüğüne baktığımı itiraf etmiş olurdum ve o zaman günlüğünü bir daha görmemem için önlem alırdı ve henüz bu ayrıcalıktan vazgeçecek değildim.

Onu öfkelendireceğini çok iyi bildiğim için sabırlı bir gülümseme takındım. Bütün geceyi surat asarak geçirmem için beni bir kavganın içine çekmek istiyordu ve ben bu maçı kaybetmeyecektim. Shaun’la var gücümle flört edecektim. “Bence artık yemeğe gitmeliyiz. Çocuklar bekliyor,” dedim rahat ve telaşsız bir tonla. Banyodan Korbie’den önce ayrıldım.

Mutfağa varmadan Shaun ve Mason'ın alçak ve gergin seslerle tartıştıklarını duydum.

"Ne düşünüyordun? Ya da düşündün mü hiç?" diye sordu Mason.

"Her şey kontrol altında."

"Kontrol altında mı? Ciddi misin? Etrafına bir bak, dostum."

"Bizi bu dağdan kurtaracağım. Her şey yolunda. İş benim kontrolümde."

"Kimse bu dağdan kurtulmayı benim kadar isteyemez," diye tısladı Mason.

Shaun kıkırdadı. "Bana mecbur kaldın, ahbap. Kahrolası talihsiz hava şartları. Ne yaparsın?"

Tam olarak neyi tartıştıklarını merak ederek kaşlarımı çattım ama ikisi de sustu.

Mason akşam yemeğinde bize katılmadı. Mutfağın uzak köşesine çekildi ve omzunu pencerenin çerçevesine yaslayıp çelik bakışlarım üçümüzün üstünden bir an ayırmadı. Oturma odasındaki şöminenin üstünde asılı duran doldurulmuş geyik kafası kadar suratsız görünüyordu. Birkaç dakikada bir elini kısacık saçlarına daldırıyor, ensesini ovalıyor, onun dışında ellerini ceplerinden hiç çıkarmıyordu. Gözlerinin altı morarmıştı ama nedeni yorgunluk muydu yoksa endişe mi emin değildim. Neden bu kadar tatsız olduğunu, Korbie ve benim kulübede olmamızı neden istemediğini bilmiyordum ama bir an önce gitmemizi istediği açıkça belliydi. Shaun olmasa, bizi büyük olasılıkla dışarı atardı. Fırtınanın ortasına. O anda kafasını çevirdi ve beni ona bakarken yakaladı.

Başım hafifçe salladı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bana söyleyecek bir şeyi varsa, neden dosdoğru söylemiyordu?

“Acıktın mı, Ace?” diye sordu Shaun. Masaya kâse, kaşık ve peçeteleri yerleştirdikten sonra dolap kapaklarını ve çekmeceleri rastgele açmaya başladı. Kendi mutfağında neyin nerede olduğunu bilmemesi garibime gitti. Gerçi bütün hayatımız boyunca aynı evde yaşamış olmamıza rağmen, ağabeyim lan da mutfak eşyalarını her defasında aramak zorunda kalırdı. Shaun sonunda aradığı şeyi buldu. Ocağın yanındaki çekmeceden bir nihale çıkarıp masanın ortasına koydu.

Pencereden karanlığa bakan Mason perdeyi bıraktı. “Hayır.”

“O zaman bize daha fazla *chili* kalıyor,” dedi Korbie. Masondan hoşlanmadığını görebiliyordum. Onu suçlamıyordum. Neredeyse hiç konuşmuyordu ve bir ifade takındığı zamanlarda, bu suratsız ile tehditkâr arasında değişiyordu.

“Kar hâlâ yağıyor mu?” diye sordu Shaun.

“Lapa lapa.”

“Sonsuza dek sürecek değil ya.”

Shaun *chili’yi* üç kâseye bölüştürüp oturduğu anda, Korbie de yanındaki sandalyeye çöktü. “Eee,” dedi Shaun’a. “Siz buraya neden geldiniz? Hiç bahsetmediniz.”

“Kayak için.”

“Bütün hafta mı?”

“Plan bu.”

“Ama yiyecek getirmemişsiniz. Buzdolabına baktım. Boş. Süt hile yok.”

Shaun bir kaşık dolusu *chili’yi* ağzına attı. Yüzünü buruşturdu. "Yediğim en berbat *chili*. Tadı pas gibi.”

Korbie de bir lokma aldı ve yüzünü buruşturdu. “Hayır, kum gibi. Tıkır tıkır. Konservelerin son kullanma tarihine baktınız mı?”

Shaun tatsız bir homurtu çıkardı. “Dilencilerin seçme şansı olamaz.”

Korbie kâsesini itti. “Pekâlâ, *bunu* yiyeceğime açlıktan ölürüm daha iyi.”

Mason, “O kadar kötü olamaz,” deyince hepimiz ona baktık. Mason m temkinli bakışları kötü bir şey olmasını bekliyormuş gibi, Korbie ve Shaun arasında gidip geldi.

“Dedi, yemeğin tadına bile bakmayan adam,” dedi Korbie küçümseyici bir tavırla. “Şu anda bir somon fileto için neler vermezdim. Ailem kulübemizde hep somon yer. Yaseminli pirinç ve buharda pişirilmiş yeşil fasulye eşliğinde somon. Yazın somonu roka ve çam fıstığıyla yeriz. Bazen annem yanına enfes bir acık mango sosu yapar.”

“Devam et,” dedi Shaun kaşığını gereğinden sert bir hareketle bırakarak. “Bize yanında ne içtiğinizi ve tatlı olarak ne yediğinizi de anlat.”

“Sen benimle alay mı ediyorsun?” dedi Korbie dudaklarını sarkıtarak.

“Chilinizi yiyin,” dedi Mason odanın diğer ucundan. Neden araya girdiğini merak etmiştim. Bizimle hiçbir alakasının olmasını istemediğini açıkça belirtmişti. Yemek masasının karşısında surat asmaktan başka yapacak daha önemli işleri olmalıydı.

“Gıda zehirlenmesi riski hayli yüksek görünüyor,” dedi Korbie züppe bir tavırla. “Ben pas diyorum. Britt’ten seninle birlikte yemek pişirmesini istersen, böyle olur. Seni mutfakta berbat olduğu konusunda uyarmıştım.”

Shaun’dan boğuk bir kıkırtı yükseldi ama sanki biraz sert bir tınısı vardı. Kaskatı ve ürkütücü bir sesle, “Nankörlük etme, Korbie,” diyene kadar, bana öyle geldiğini sandım.

“Anlıyorum. Sen *chili*yle alay edebilirsin ama ben edemem, öyle mi? Sence bu biraz sığlık değil mi?” diye alay etti Korbie. “Ayrıca ben Britt’i suçluyordum.”

“Kahrolası *chili*ni ye.” Shaun’un bunu yumuşak ama tehditkâr söyleyiş biçimi kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını sağladı.

“İşte bu yüzden taze yiyecek getirmeliydiniz,” dedi Korbie ukala bir tavırla.

“Onu rahat bıraksana,” dedim besbelli hâlâ sersem halde olan ve havadaki gerilimi hissetmeyen Korbie’ye.

“Gecenin bir yarısı mide kramplarıyla uyanırsak, kimi suçlayacağımızı biliyoruz,” dedi beni kötü kötü süzerek. Korbie’nin beni hedef alsa da istemeden Shaun’a kabalık ve nankörlük ettiğini anladığından emin değildim. Ve besbelli bu Shaun’u sinirlendiriyordu. Keşke Korbie bana duyduğu öfkeyi aşıp durumu herkes için sıkıntılı bir hale soktuğunu görebilseydi.

Shaun’a baktım. Yüz hatları sert çizgilere bürünmüştü ve mavi gözleri çakmak çakmaktı. Sandalyemde kıpırdandım. Kalp atışlarım hızlandı ama hissettiğim, korkudan çok belirsizlikti. Yine o bir şeylerin yolunda olmadığı hissi. Oda yüksek gerilimle dolmuş gibiydi ama Shaun hakaretlere bozulmamıştı herhalde. Korbie böyleydi. Çenesini ne zaman kapatması gerektiğini bilmezdi. Ve kapatması gerektiğini bilmesi de onu durduramazdı çünkü çenesi otomatik pilota bağlanmış olurdu. Son sözü illa o söyleyecekti. Shaun bunu henüz anlayamamış mıydı?

Mason, “Yemeğini bana ver,” dedi ve uzun adımlarla masaya yaklaşıp havanın elektrik varmış gibi çatırdamasına neden olan gerilimi bozdu. Kâsesini alırken Korbie’ye karardık ve azarlayan bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

Korbie tepki veremeyecek kadar şaşırmış bir halde gözlerini kırpıştırdı.

Bir saniye sonra Shaun sandalyesini arka ayaklarının üstünde geriye yatırdı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. Hiçbir şey olmamış gibi hepimize sırayla sırıttı. “Ace, bence artık ciddi konulara girme zamanı geldi.”

“Konu bulaşık yıkamaksa, ben yokum,” dedi Korbie. Gözlerinde kindar bir ışıltıyla ekledi: “Oyumu Mase the Ace’ten yana kullanıyorum. Kâsem aldım başından almışa benziyor. Neredeyse şefkatle sarılacak. Bırakalım, romantik fantezisini birkaç dakika daha sürdürsün. Sana karşılık vermemeleri hoşuna gidiyor değil mi? Senin gibi terbiyeli olmalarım seviyorsun.”

Elimin arkasına gizlenerek sırıttım. Kısmen sinirden, kısmen ortamı yatıştırmak için. Havadaki gerdim neredeyse elle tutulur kıvamdaydı.

“Yanınızda ne malzeme getirdiniz?”

Mason’ın bana hitap ettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Korbie’nin kâsesini lavaboya götürmüş ve soruyu arkasına dönüp yüzüme bakmaya zahmet etmeden sormuştu.

“Arabanızda. Ne tür malzemeler var?” diye tekrarladı. “Dağa ne getirdiniz?”

“Neden?” Malzemelerimizin konuyla ilgisini anlayamıyordum.

“Uyku tulumları, çadırlar, kolay bozulmayacak yiyecekler? İşe yarayacak herhangi bir şey?”

“Kimin işine? Sizin zaten dayalı döşeli bir kulübeniz var.”

“Uyku tulumlarımız, bir çadırımız, ilk yardım malzemelerimiz ve biraz yiyeceğimiz var,” dedi Korbie. “Ama hepsi arabada mahsur kaldı. Yolda mahsur kalan arabada. Zaten buraya bu yüzden geldik.” Her kelimeyi bu konuyu daha önce konuştuğumuzu ve Mason’ın çabuk kavrayan biri olmadığını ima eder gibi ağır ağır söylemişti.

Mason, Korbie yi duymazdan gelerek bana, “Kibrit?” diye sordu.

“Hayır, çakmağımız var.”

“Pusula ve harita?”

“Pusula.” Nedense, Calvin’in haritasından bahsetmedim. Hâlâ arka cebimde duruyordu.

“El feneri?”

“Evet ve kafa fenerlerimiz var.”

“Buz baltası?”

“Hayır.” Aklımdan bir tane getirmek geçmişti ama kullanma fırsatı bulacağımı düşünmüyordum. Hele Korbie’nin dağ yürüyüşü anlayışıyla.

“Bunların ne önemi var?” Korbie öfkeli bir sesle araya girdi.

“Çünkü,” dedi Shaun ayağa kalkarak, “Ace ve ben de burada mahsur kaldık ve fırtınanın dinmesini bekliyoruz. Ama yanımızda teçhizat getirmedik çünkü uzun süre kalmayı planlamamıştık. Kar eriyip yollar açılmadan gidebilmek için sizin malzemelerinize ihtiyacımız olacak. Ve öyle de yapacağız: Bu lanet olası dağdan olabildiğince çabuk ineceğiz.”

Kot pantolonunun belinden çıkardığı nesnenin bir tabanca olduğunu idrak etmem bir dakikamı aldı. Tabancayı uyuşuk bir tavırla bana doğru sallayınca, gırtlağımdan gülmeyi andıran tuhaf bir ses yükseldi. Gördüğüm görüntü zihnimdekiyle uyumlu değildi.

Bir silah. Bana çevrilmiş. Olayın gerçekliği ulaşamayacağım bir yerde süzülüyordu.

“Shaun?” dedim, bunun bir şaka, tuhaf espri anlayışının bir ürünü olması gerektiğine inanarak.

Beni duymamış gibiydi.

“ikiniz de oturma odasına,” dedi soğuk ve emreder bir sesle. “Bu işi ya kolay yoldan yaparız ya da ölümünüzle sonuçlanacak yoldan. Ve bana inanın, çığlık atar ya da karşı koyarsanız, ateş ederim.”

Vücudum uyuşmuş bir halde ona baktım. Sonra o acayip gülme isteği gırtlağımı bir kez daha gıdıkladı. Ve sonra Shaun’un gözlerini gördüm. Soğuk ve hissizdiler. Bunu daha önce nasıl görememiştim?

“Hakkımda bilmeniz gereken bir şey varsa, o da blöfle işimin olmadığı. Cesetleriniz günlerce bulunmaz ve bulunduğu zaman Ace ve ben dağdan çoktan inmiş ve buradan uzaklaşmış oluruz. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Eee, kızlar.” Bize baktı. “Seçiminiz nedir?”

ALTINCI BÖLÜM

Damarlarımda dondurucu bir korku kanat çırpıyordu ama isteğini harfiyen yerine getirdim.

Mutfak masasından kalktım ve uyuşmuş bir halde Shaun'un beni mutfaktan dışarı gütmesine izin verdim. Korbie hemen arkamdaydı ve burnunu çektiğini duyabiliyordum. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü benim aklımda da aynı düşünce vardı: Calvin'in başımızın helada olduğunu fark edip bizi aramaya gelmesi ne kadar sürerdi?

Ve geldiği zaman, kar yağışı, yanlış sapaktan sapmış olma ihtimalim ve arabadan bir hayli uzaklaşmış olmamız göz önüne alınınca, bizi nasıl bulacaktı? Bizi bulmasının mantıklı bir yolu yoktu.

Shaun bizi oturma odasından geçirdi ve duvarlara boş plastik rafların sıralandığı, henüz tamamlanmamış küçük bir depoya soktu. Önce yerden tavana kadar çıkan şeyin bir su borusu olduğunu sandım ama Shaun ışığı yakınca, metal bir direk olduğunu gördüm. Sadece direk bile odaya daha ürkütücü bir hava vermeye yetiyordu. Direğin gövdesinde sadece bir zincirin sürtünmesinin neden olabileceği çentikler göze çarpıyordu. İdrar ve ıslak köpek kokusu kapak alanın her yerine sinmişti. Soru sormamak için kendimi zor tuttum.

Shaun, Masona, "Korbie'yi burada tut," dedi. "Britt'le yalnız konuşmak istiyorum."

"Bunu yapamazsınız!" diye cırladı Korbie. "Siz benim kim olduğumu biliyor musunuz? Kim olduğum konusunda bir fikriniz var mı?"

Shaun silahla suratına vurduğunda, son kelime Korbie'nin ağzından yeni çıkmıştı. Silahın çarptığı yerde kırmızı bir iz kaldı.

Nefesimi tuttum. Babam bana bir kez bile el kaldırmamıştı. Sesini yükseltmemişti. Televizyon ve filmler dışında bir adamın bir başkasına vurduğuna sadece bir kez şahit olmuştum. Seneler önce, Korbie'lere yatıya gitmiştim ve gecenin bir saatinde su içmek için yatağımdan çıkmıştım. Odasının önündeki koridorun karanlığında Bay Versteeg, Calvin'in kafasına sert bir darbe indirerek onu sırt üstü yere sermişti. Sonra Calvin'e ayağa kalkıp bir erkek gibi karşısında durması için kükremiş ama Calvin kıpırdamadan yatmaya devam etmişti. Nefes alıp almadığını göremiyordum. Bay Versteeg eliyle oğlunun göz kapaklarını aralayıp eliyle nabzını yoklamış, sonra da onu yatağına taşımıştı. Ben derhal Korbie'nin yatağına dönmüş ama uyuyamamıştım. Calvin'in iyi olup olmadığını bilmiyordum. Gidip bakmak istiyordum ama ya Bay Versteeg geri dönerse ne olacaktı? Calvin'e gördüğüm şeyden hiç bahsetmedim. Yıllarca bu anıyı zihnimden kazımaya uğraştım.

Korbie yanağını tutarak ağlıyordu.

Tıpkı o gece Korbie'nin odasının önünde olduğu gibi, canı yanan ben değil Korbie olmasına rağmen sıcak basmıştı, midem bulanıyordu ve ağlamak istiyordum.

Mason'ın gözlerinde karardık ve nefret yüklü bir şeyin parladığını görür gibi oldum ama hemen sonra gözlerini kırpıştırdı ve Korbie'yi itaatkâr bir tavırla depoya soktu. Shaun beni tabancasıyla sertçe iterek banyoya götürdü ve başıyla klozeti işaret etti. "Otur."

Aralık bıraktığı kapıdan içeri çok az ışık süzülüyordu. Gözle ı imin karanlığa alışmasını bekledi. Yüzü yavaş yavaş biçim aldı, izleri beni izleyen, yargılayan, tartan, davet eden, değerlendiren kuru deliklere dönüştü.

"Kulübe senin değil, değil mi?" diye sordum alçak sesle. "Sana ait değil."

Beni duymazdan geldi ama ben cevabı zaten biliyordum.

“İçeri zorla mı girdiniz?” diye devam ettim. “Sen ve Mason’ın başı belada mı?” Eğer polis onları arıyorsa, bunun Korbie ve benim için nasıl bir anlam taşıyacağından endişeliydim. Onları teşhis edebilirdik. Başka bilgilere de sahiptik; örneğin kullandıkları arabayı biliyorduk. Polisi benzincideki süpermarketin güvenlik fotoğraf makinelerine yönlendirebilir ve Mason’ın tam olarak neye benzediğini gösterebilirdim. Korbie ve ben sorun demektik. Shaun’un bizi öldürmesine engel olacak hiçbir şey yoktu.

Keskin ve acımasız bir kahkaha attı. “Sorularına gerçekten cevap vereceğimi mi sanıyorsun, Britt?” Yumruğunu duvara yaslayıp üstüme eğildi. “Bize bahsettiğin şu teçhizat. Ona ihtiyacımız var.”

“Arabamda.”

“Arabanın yolunu bulabilir misim?”

Ters bir hayır cevabı vermeye hazırlanırken, zihnimin kıyısında minicik bir endişe kıpırdandı, içgüdüsel olarak, “Evet, sanırım,” dedim.

Başını sallarken, silahı tutan eli de gevşeyince doğru cevabı verdiğimi anladım. “Ne kadar uzak?”

“Karda bir saatte yürüyeceğimizi sanıyorum.”

“iyi. Şimdi bana dağdan yaya olarak kurtulmanın en iyi yolunu söyle. Yol ya da patika olmaz. Ormanda kalmak istiyorum.”

Yüzümü buruşturdum. “Yaya mı gitmek istiyorsunuz? Ağaçların arasından?”

“Bu gece gideceğiz. Malzeme ve erzakları alır almaz.”

Shaun’un başı kesinlikle beladaydı. Ormanın içinden gitmemizin sebebi görülmekten kaçınmaktı. Aklıma başka bir açıklama gelmiyordu. Ormanın içinden yürümek hele ki gece ve fırtınada tehlikeliydi. Bunu bilmek için Calvin kadar uzman olmam gerekmiyordu. Zemin çoktan santimlerce

kalınlıkta karla kaplanmıştı. Karda yürümek hem acı soğuk demekti, hem de çok yavaş olurdu. Bir yerde mahsur kalırsak, bizi kimse bulamazdı.

“Yolu biliyor musun, bilmiyor musun?” diye sordu Shaun.

Beynimin arka tarafını deh gibi tırmalayan düşünce, firar etmek ve bana Shaun’un ne yaptığını göstermek için o anı seçti. Bu bir sınavdı. Önce beni sınıyordu ama benden sonra da Korbie gelecekti. Cevaplarımızı tartacaktı. Ona dağdan iniş yolunu gösterebileceğimizi duymaya ihtiyacı vardı. Aksi takdirde onun için hiçbir değerimiz yoktu.

Kendimi cesur olmaya zorlayarak gözlerinin içine baktım. “Bu dağa yıllardır geliyorum. Yolu bilirim. Teton Zirve Yolunda defalarca yürüdüm ve sıradağların her yerinde yürüyüşlere çıktım. Sizi buradan indirebilirim. Kar fırtınasında yol almak çok daha zor olacak ama yapabilirim.”

“Bu çok faydalı olacak, Britt. Aferin sana. Bizi bir araba çalabileceğimiz bir yere götürmen gerek. Buna ne dersin?” Shaun ellerini dizlerine yerleştirerek iyice eğildi. Yüzü benimkiyle aynı hizadaydı ve gözlerinin gerisinde zihninin son hızla çalıştığını görebiliyordum. Bu işi mahvedersem, her şey biterdi.

“Sizi ormanın içinden otobana çıkarırım. Orası küreyecekleri ilk yol olur.” Otoyolun bize göre nerede kaldığım bile bilmiyordum. Hatta nerede olduğumuzdan bile haberim yoktu. Ama Calvin’in haritası yanımdaydı. Shaun beni birkaç dakika yalnız bırakırsa, yerimizi belirlemek ve hangi yöne gitmemiz gerektiğini kestirmek için onu kullanabilirdim. Shaun’u otoyola ulaştırmak *istiyordum.* Otoyol araba demekti. İnsan demekti. Yardım demekti.

“Otoyol ne kadar uzakta?”

“Dokuz kilometre,” diye akıl yürüttüm. “Ama direkt bir yol kullanmayacağız. Bu yüzden daha uzun olabilir.”

“Aferin kızıma.” O başım kapıdan dışarı uzatıp Masona seslenirken, ben gözlerimi yumup rahat bir nefes aldım. Sınavın bu kısmını geçmiştim. Bir

süre daha hayatta kalmamızı sağlamıştım. Bununla birlikte, işin en zor kısmı -ağaçların arasında yürürken onları ne yaptığımı bildiğime ikna etmek- henüz başlamamıştı. “Değiş tokuş zamanı. Sırada Korbie var.”

Korbie’yle birbirimizin yanından geçerken hiç konuşmadık. Kısa bir an göz göze gelince, onunkilerin kırmızı ve cam gibi olduğunu gördüm. Burnu şişmişti ve alt dudağı titriyordu. Benim de parmaklarım titremeye başlayınca, yumruklarımı sıktım. Başımı yavaşça eğdim. Birbirimize gizli bir mesaj gönderdik. *Calvin ve Kaya bizi bulacak.*

Ama buna tam olarak inanmıyordum.

Dışarıda rüzgâr deponun penceresine iri ve ıslak kar taneleri savuruyordu. Karın dönerek savruluşu bana minik beyaz balık sürülerini hatırlattı.

Direğin doğrudan görüş alanımda olmaması için duvarın uzak bir köşesini seçtim ve arkama yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim. Dışarıdaki buz gibi hava, beton duvarlara işlemişti. Derhal doğrulup duvardan ayrıldım.

“Üşüdüm,” dedim, kapıyla aramda ayakta duran Masona. Bu neredeyse komikti. Yanından geçip kaçmaya çalışacağımı falan mı sanıyordu? Ve nereye gidecektim? Fırtınaya mı?

“En azından montumu getirebilir misin?” diye üsteledim. Kırmızı atkımı bütün akşam boynumdan çıkarmamıştım ama soğuğa yetmiyordu. “Sanırım mutfakta bıraktım.”

“İyi deneme.”

“Sence ne deniyor olabilirim?”

Cevap vermedi.

“Ormana koşup kaybolmam trajik olurdu, değil mi?” dedim birden öfkeye kapılarak. “O zaman dağdan kurtulmanıza yardım edecek kimse

kalmazdı. Shaun'la başınız belada mı? Ne yaptınız? Polisten mi kaçıyorsunuz? Polisten kaçıyorsunuz, değil mi?” Mason ağzını açmamaya niyetli görünüyordu.

“Bugün markette olan neydi?” Ses tonumun sert ve suçlayıcı çıkmasını istemiştim ama sesim son hecede titreyerek kırgınlığımı ele verdi. “Gerçekten taş kalpli bir suçluysan, neden bana yardım ettin?”

Bana soğuk bir kayıtsızlıkla baktı. En azından varlığımı kabullenmişti. Cevap almanın yarı yolunu kat etmiştim.

“Oyunumu bozmadın,” diye devam ettim. “Eski erkek arkadaşımı kandırdın. Adımı biliyordun. Kimdi o adam?”

“Adın tişörtünde yazıyordu.”

“Bunu biliyorum,” diye tersledim. “Önemli olan okuyup önemsemeye vakit ayırmış olman. Farklı biri gibiydin. Bana yardım ettin. Ve şimdi beni rehin aldın. Açıklama istiyorum.”

Yüzü ifadesizleşti.

“Sen ve Shaun bu işi gerçekten kıvırabileceğinize inanıyor musunuz? Fırtına dinecek ve insanlar yeniden dağa doluşacaklar. Korbie ve beni rehin tutamayacak ve bunu sır olarak saklayamayacaksınız. insanlar, yürüyüşçüler, kampçılar ve park korucuları dördümüzü ormanda birlikte görecekler. Konuşmak isteyecekler çünkü insanlar dağda konuşur. Sevecen ve dikkatlidirler. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayacaklar.”

“O zaman bizi o insanlardan uzak tut.”

“Sizi ormanın derinliklerine ne kadar sokarsam kaybolma riskimiz o kadar artar.”

“Kaybolma o zaman.”

“Shaun gibi olmadığım biliyorum,” dedim pes etmeye direnerek. “Bu akşam bizi kulübeye almak istemedin. Çünkü ne olacağını biliyordun, değil mi? Shaun’un bizi rehin alacağım biliyordun. Hatta engellemeye çalıştın.”

“Öyle bile olsa, işe yaramadı.”

“Shaun’un bizi öldüreceğini gerçekten düşünüyor musun? Neden neler olduğunu bana anlatmıyorsun?”

“Bunu neden yapayım?” dedi sinirli bir sesle. “Bu işte kendini için varım. Ve eğer sana ne olacağından endişeliysen, dikkatini bizi dağdan indirmeye vermeye başlasan iyi olur. Bunu yaparsanız, sizi bırakırız.”

“Bundan nasıl emin olacağım?”

Sadece baktı.

“Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadım. Sesim bir anda boğuklaşmıştı. “Gitmemize izin vermeyeceksiniz.”

Yüz hatları gerildi. Korkarım cevabımı almıştım.

Aklıma çılgınca bir fikir geldi. Riskliydi ama Korbie ve ben öleceksek, bir şeyler yapmalıydım. Mason ve Shaun’un dağdan inmek için ikimize birden ihtiyacı yoktu, sadece bana ihtiyaçları vardı. Shaun, Korbie’nin işe yaramaz olduğuna çoktan karar vermişti. Bu yolculuğa benim gibi hazırlanmamıştı ve bu, her hafinden belli oluyordu, ikimizi birden bu karmaşadan çıkarabileceğimi sanmıyordum ama Korbie’yi olayın dışında bırakabilme ihtimalim vardı. Tek yapmam gereken, Shaun’un kafasındaki Korbie’nin işe yaramaz olduğu ve tehdit oluşturmadığına dair düşüncelerini bir kez daha doğrulamaktı. Ve onu arkada bırakmasının kendisi için daha iyi olacağını. Güçlükle yutkundum. Hiçbir zaman kendimi cesur bulmamıştım. Babamın şımarık kızıydım. Bu işi halletmem, Korbie’den ayrılacağım anlamına geliyordu. Ormanda Shaun ve Masonla baş başa yürüyecek cesarete sahip olduğumdan emin değildim.

Ama başka seçenek de göremiyordum.

“Korbie’nin tip bir şekeri var,” dedim. “İnsülin almak zorunda. Almazsa komaya girer. Ve uzun süreli bir koma ölümcül olabilir.” Bir keresinde, yaz kampında kamp danışmanımızı Korbie’nin şeker hastası olduğuna ve hizmet projesine yardım edecek kadar iyi hissetmediğine ikna etmiştik. Kızların geri kalanı nehir kıyısında çöp toplarken, Korbie ve ben mutfaktan dondurma çalıp kulübemizde yemiştik. Shaun ve Mason, Korbie’yi diyabet konusunda sorgulayacak olurlarsa, Korbie’nin bu oyunumuzu hatırlayacağından ve bir şeyler planladığımı anlayıp ayak uyduracağından emindim.

“Yalan söylüyorsun.”

“Her gün Humalog ve Lantus alıyor. Kan şekeri seviyesini normale olabildiğince yakın tutmak zorunda.” Tip bir diyabet hakkında bilgi sahibiydim çünkü ağabeyim lan’da vardı. Mason daha fazla bilgi almak için bastırsa bile, bende bol miktarda mevcuttu. Bu hikâyeyi yutturabilirdim.

“İlacı nerede?”

“Arabada. Çoktan donmuştur, yani çöplük olmuştur. Korbie insülinsiz uzun süre dayanamaz. Çok ciddi bir durum, Mason. Shaun’un yaşayıp yaşamadığımıza aldırmadığını biliyorum ama sen Korbie’nin ellerinde ölmesini istemezsin herhalde, değil mi?”

Mason beni dikkatle süzdü. “Siz buraya geleli çok uzun süre olmadı. İlaçlar donmamış olabilir. Bana arabanıza nasıl gideceğimi tarif et. Gidip insülini alayım.”

“Biz geleli iki saat oldu. İnsülin çoktan donmuştur.”

Yüzünde çözemediğim bir değişiklik oldu. Ben duygunun adını koyamadan, kapıda bir karaltı belirdi ve Shaun’un orada olduğunu fark ettim. Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama bakışları keskin ve dikkatliydi. Dudaklarını düşünceli bir ifadeyle bükmüştü.

“İnsülin mi? Kulağa hiç hoş gelmiyor,” dedi sonunda.

“Ben gider getiririm,” dedi Mason. “Ve gitmişken malzemelerini de alırım. Britt’i de yanıma alayım. Bana yolu gösterebilir.” Olayların seyrindeki bu ani dönüş yüreğimi yerinden oynattı. Masonla gidebilirsem, Calvin’i bulmayı deneyebilirdim. Korbie ve beni aramaya başlamış olmalıydı. Büyük olasılıkla Idlewilde yakınındaki yollarda arıyordu. Kaç yanlış dönüş yapmış olabilirdim ki? Bir mi? Idlewilde’a yakın olmalıydık. En çok yedi kilometre olmalıydı.

“Hayır,” dedi Shaun. “Britt burada kalacak. Buradan kurtulma biletimiz o olduğu için, Britt e bir şey olması riskini almak istemiyorum. Britt, Masona gideceği yeri tarif et. Oyun yok. İki buçuk saat içinde dönmezse, yalan söylediğin sonucuna varacağım.” Kaşları iyice çatıldı. “İnan bana, bana yalan söylemek istemezsin.”

Shaun’u beni dışarı salmaya ikna etmek *zorundaydım.* “Ne aradığını bilmeyeceksin,” dedim Masona. “Daha önce insülin ya da insülin kalemi gördün mü?”

“Bulurum.”

“Tam olarak nereye koyduğumu hatırlamıyorum.”

Mason sözümü kesti. “Altı üstü bir araba. Her yerini aramam çok sürmez. Turuncu renkli bir Wrangler kullanıyorsun, değil mi?” İrkildim. “Nereden biliyorsun?”

“Benzin istasyonu,” diye yanıtladı kısaca. Ben üsteleyemeden devam etti. “Arabana nasıl giderim?”

“Ben de seninle gelsem daha kolay olur.”

Shaun kararlı bir sesle tekrarladı. “Hayır.”

Tenim terle nemlenmeye başladı. Şansım elimden kayıp gidiyordu. Calvin’i orman içinde yürümeye başlamadan bulamazsam, büyük olasılıkla orada ölüp giderdim. Shaun un insülin konusunda yalan söylediğimi öğrenmesi de cabasıydı. Yalanım ortaya çıkmak üzereydi.

Masona yanlış yolu tarif edebilirdim ama saatler boyunca dönmemesi durumunda, Shaun ona oyun oynadığımı anlardı. Ona arabanın yerini söylemekten başka seçeneğim yoktu.

Ve yedek bir plan yapmaktan. Mason insülinsiz geri dönünce, almayı unuttuğumu söyleyecektim. Bir anda evde, mutfak tezgâhının üstünde kaldığını hatırlayacaktım. Belki de böylesi daha iyiydi. Korbie'yi kurtaracak ilacın olmadığına ikna olurlarsa, onu burada bırakma ihtimalleri artardı. Özellikle her halükârda öleceğine inanırlarsa. Hatta Shaun, Korbie'nin doğal nedenlerden ölmesi durumunda, ölümünden kendisinin sorumlu tutulmayacağını bile düşünebilirdi.

"Yüzünün kulübeye dönük durduğunu var sayarsan, biz soldan geldik," dedim. "Ana yola varana dek ağaçların arasından yürü. Ana yol boyunca yokuş aşağı arabama kadar devam et."

"Yolun büyük kısmında ayak izlerinizi takip edebileceğimi sanıyorum," dedi Mason. "Kar hızlı yağıyor ama zeminin nerelerde bozulduğunu ayırt edebilirim."

Mason çıkınca, Shaun parmağını sallayarak beni, "Burada kal ve sakın ses çıkarma," diye uyardı. "Düşünmem gerek."

Deponun lambasını söndürdü ama kapıyı aralık bıraktı. Tek başıma dikilirken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kesik kesik ve telaşla nefes veriyordum; sesi bastırmak için yumruğumu ısırdım. Zihnimin arka tarafında belli belirsiz bir kaygı kıpırdanmaya başladı. Ya Shaun u Korbie'yi kulübede bırakmaya ikna edemezsem? Ya onu da yanımızda sürüklerse? Korbie asla dayanamazdı. Otoyola kadar sürecek zorlu ve tehlikeli yürüyüşün altından kalkabilse bile, kişiliğinin Shaun'u vahşice saldırıya geçmeye zorlayabileceğinden korkuyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi iyice toplayana kadar burnumu çekmeyi sürdürdüm. Akıllıca davranmak zorundaydım. En güçlü aracım beynimdi. Elimdeki zamanı durumumu değerlendirmek içi kullanmalıydım.

Mason ve Shaun hakkında bütün bildiklerimi tekrar gözden geçirdim. Shaun'un bir tabancası vardı. Demek ki elebaşı oydu. Gerçekten öyle miydi? Mason uşaklık edecek birine benzemiyordu. Arkadaşlıklarından hoş kokular almamıştım. Sanki aralarında sıkıntılı bir çekişme, isteksiz bir güç mücadelesi vardı. Mason çoğu zaman Shaun un isteklerine göz yumuyordu. Ama bunu korkudan yapmıyordu. Shaun'un bakmadığı zamanlarda, Mason'ın onu nasıl dediğini görmüştüm. Gözlerindeki buz gibi ışıltı, küçümsemenin ötesinde bir şeydi. Belki alaydı. Ve bunu hayal etmiş de olabilirdim ama Shaun'un her hamlesini hesaplar gibiydi. Zaafını arıyor ve bilgiyi daha sonra kullanmak üzere depoluyor olabilirdi. Ama neden?

Kapının arasından sönmeye yüz tutan ateşin önünde bir ileri bir geri gidip gelen Shaun'u görebiliyordum. Başına siyah bir kovboy şapkası takmış, gözlerini gölgelemek için iyice öne indirmişti. Bir Stetson. Belki abartıyordum ama Lauren Huntsman'm, Jackson Hole'dan, sözüm ona siyah Stetson giymiş bir kovboyla birlikte kaybolduğunu hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Shaun'un o adam olabileceği düşüncesi, içimden şiddetli bir ürperti geçmesine neden oldu.

Shaun'un sol elinin başparmağının kenarındaki şeytan tırnağını dişleyerek bir ileri bir geri yürümesini izledim. Omuzları çökük, bacakları kaskatıydı ve çenesi derin düşüncelere dalmış gibi gerilmişti. Hayli gergin görünüyordu.

Her an patlayabilecekmiş gibi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Uyuyakalmıştım.

Ağır hareketlerle dizlerimin üstünde doğulurken, omzumdan kalçama kadar tutulan sırtımın acısıyla yüzümü buruşturdum. Beton zeminde konfordan ve sıcaklıktan eser yoktu. Ağzımın kenarından akan salyayı silerken deli gibi titriyordum. Deponun kapısı kapatıldığı için tamamen karanlıkta kalmıştım. İnce pencere camından süzülen soğuk hava akımı tenimi ürpertiyordu. Kar henüz dinmemişti ama savrulan iri taneler yerini, kum taneleri gibi camın önünde biriken minik taneciklere bırakmıştı.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama gökyüzü zifiri karanlıktı. Oturma odasından Shaun'un ayak sesleri gelmiyordu. Banyodan Korbie'nin cılız hıçkırıklarını da duymuyordum.

Zihnimi oyalamak ve ne kadar korktuğuma odaklanmamak için kulübenin, en azından gördüğüm kadarının planını kafamda canlandırdım ve kaçış yollarının dökümünü yaptım. Ön kapı dışarı açılan bildiğim tek çıkıştı ve kulübenin karşı uçundaydı. Koridor boyunca koşup Korbie'yi aldıktan sonra, oturma odasından geçip girişteki hole ulaşmam ve bütün bunları Shaun beni duymadan ya da görmeden yapmam gerekecekti. Ayrıca Shaun un montlarımızı nereye koyduğunu da bilmiyordum. Montlarımız olmadan fırtınaya uzun süre dayanamazdık. Hem zaten kendimizi dışarı atsak bile nereye gidecektik? Bu şartlarda kimse yola çıkmazdı ve bize yardım edecek kimseyi bulamazdık.

Acaba Shaun, Mason ı aramaya çıkmış olabilir miydi? Ya da belki de uyuyakalmıştı. Şansımı deneyip kaçsam mı diye düşündüm.

Kulağımı kapıya dayayıp Shaun'u dinlemeye hazırlanırken, kapı açıldı.

Shaun bir elinde katlanan metal bir sandalye, diğerinde bir bira şişesiyle içeri girdi. Sandalyeye oturdu ve bana yüzünü buruşturarak baktı.

"Sorun ne?" dedim.

Parmağını bana doğru tuttu. Dudakları öfkeden seğiriyordu. “Sakın benimle konuşma.”

Üşüme hissim tamamen kayboldu ve tenimden ter fışkırdı. Shaun'un dudaklarının kenarları aşağı bakıyordu ve o kısık gözler... nefretten matlaşmıştı. Kapıyı çarparak kapayınca, kalbim ikimizin de sesini duyduğumuzdan emin olduğum bir hızla çarpmaya başladı.

Birasından bir yudum aldı ve gözlerini benden ayırmadan, “Mason dönmedi,” dedi.

Konuşmamı gerçekten istediğinden emin olamadığım için tereddüt ettim. “Ne kadar oldu?” diye sordum dikkatle.

“Üç saati geçti. Saat gecenin biri. Yoksa bana yalan mı söyledin, Britt? Arabayı bıraktığınız yer konusunda bana yalan mı söyledin?”

“Belki kaybolmuştur,” dedim telaşla. “Belki malzemeler ağır gelmiştir ve hızını yavaşlatıyordun”

“Yanma bir kızak aldı. Sorun malzemeler değil.”

“Onunla gitmeme izin verseydin.”

Shaun hiç beklemediğim bir süratle sandalyesinden kalktı. Gırtlağıma yapışıp beni arkaya itti. Duvara iyice yasladı. O kadar şaşırmıştım ki acıyı idrak etmem birkaç saniyemi aldı. Ben elini deli gibi tırmalarken, parmaklarının boğumları çenemin yumuşak kısmına nefes yolumu tamamen tıkayacak bir baskı uyguluyordu. ()da bulanıklaşmaya başladı.

“*Yalan* söyledin.”

Elini nefes alabileceğim kadar gevşetti. Hava hırıltıyla gırtlağımdan aşağı indi. *Hayır, hayır, hayır* der gibi başımı salladım.

“Mason kaybolduysa, nedeni senin onu yanlış yöne göndermendir. Kilometrelerce uzaktaki bir arabayı arıyor. Öyle değil mi, Britt. Yoksa

oyunun şartlarını eşitleyebileceğim mi sandın? Onu oyun dışı bırakınca, bana karşı Korbie ve sen olursunuz mu sanılın? Böyle bir numara çevirdiğine göre, belki de sandığımdan daha aptalsındır.”

Ellerini boynumdan ayırmak için iyice asıldım. Nefes alamıyordum. Beni öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordum. Öldürebileceğinden korkuyordum.

“Sen Mason ı elimden aldın, belki de ben de Korbie’yi senden almalıyım.”

Gözlerim telaşla büyüdü.

“Oyun oynuyorsak, benim de bildiğim bir iki oyun var.” Yüzü gözlerindeki mavi benekleri göreceğim kadar yakındı. Arkalarında alev alev bir öfke yanıyordu. “Aynen öyle, Britt. Sen kartını oynadın, şimdi sıra bende. Bu işler böyle yürümüyor mu?”

Elini gevşetince hırıldayarak nefes aldım. Havayı içime çektiğim anda ensemi tekrar duvara yasladı. “Mason’ı yanlış yöne mi gönderdin? Eğer öyleyse, bundan hiç hoşlanmayacak. Ama gerçeği hemen şimdi söylersen, bu konuda bir şeyler yapabiliriz. Anlıyorsan, başını salla.”

Sersemlemiş bir halde başımı salladım.

“Gerçeği söylemeye başlamaya hazır mısın?”

Evet, evet, dercesine başımı salladım. Ciğerlerim acı içindeydi. Göğsümün üstünde bir beton kütlesi vardı sanki.

Shaun’un elleri gevşeyince, bir rahatlama haykırışı koyverdim.

“Yarım saat daha, lütfen Masona yarım saat daha ver,” diye yalvardım. “Kar hâlâ yağıyor. Çok derin, arabaya gidip dönmesi zaman alacaktır. Üstelik yanında malzemeleri de sürüklüyor. Sadece tahmin ettiğimizden daha yavaş hareket ediyordur o kadar.”

Shaun öfkeye kapılacak mı diye bekledim.

Deponun kapısı, kulübedeki basınç bir anda değişmiş gibi sallandı. Bir an sonra, kapının altından dondurucu bir hava süzüldü. Bir anda, Shaun da ben de kapıya döndük. On kapı gürültüyle kapandı ve oturma odasının ahşap zemininden ayak sesleri yükseldi.

“Ace?” diye seslendi Shaun. “Sen misin, ahbap?”

Deponun kapısı açıldı. Shaun’un eli yanına düşünce hızla geri çekilip sırtımı duvara yasladım. Keşke duvarın içinde kaybolabilseydim.

Mason elini kapının yanındaki duvarın üstünde dolaştırarak elektrik düğmesini buldu.

“Neler oluyor?” dedi bakışları ikimizin arasında gidip gelirken. Yüzü soğuktan kızarmıştı ve saçları ile kaşlarının üstünde eriyik kar damlaları parlıyordu. Montunun omuzları ve kolları kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı.

“Sadece sohbet ediyoruz,” dedi Shaun sıradan bir sesle. “Öyle değil mi, Britt?”

Cevap vermedim. Nefesim kesik kesikti. İçeri çektiğim hava gırtlağımı âdeta tırmalıyordu. Çekinerek elimi boynuma götürdüm, zihnimde tenimde behren morluklar canlanıyordu.

Shaun’a baktım; yüzünde rahatsız edici bir gülümseme belirdi. Neredeyse kusacaktım. Gırtlağımı sıkan ellerini hâlâ tenimde hissedebiliyordum. Gözlerimi kapamam, nefret dolu gözlerinin hafızamda daha canlı parlamasından başka bir işe yaramıyordu.

“Malzemeleri aldın mı?” dedi Shaun, Masona.

Zihnim panik dolu, akıl dışı düşüncelerin bombardımanına uğradı. Oradan hemen çıkmalıydım, kaçmalıydım. Belki de ormanda donmazdım. Belki de hayatta kalırdım. Bu riski alacak ve Shaun’dan uzaklaşacaktım. Güvende olana dek koşacak, koşacaktım.

“Malzemeler ne durumda? İşe yararlar mı?” diye üsteledi Shaun.

Mason hemen cevap vermedi. Bakışlarını üstümde hissediyordum. Duvarı oyup geçmek ve ormanın içine koşmak istiyordum. Elime geçen ilk fırsatı değerlendirmeliydim çünkü ikinci bir şansım olmayabilirdi.

“Boynuna ne oldu?” diye sordu Mason.

“Onu atkısını bir ilmek gibi boynuna bağlarken yakaladım,” dedi Shaun kıkırdayıp yerdeki kırmızı atkımı işaret ederek. Atkıyı uykuya dalmadan önce çıkarmıştım. Bir top gibi kıvırıp bir şeye sığınma ihtiyacıyla göğsüme bastırmıştım. “İnanır mısın? Onu birkaç dakika daha yalnız bıraksam, kendini öldürecekti. İntihar etmesin diye kontrol etsek iyi olacak.”

Soğuk eliyle yanağımı sıvazlayınca irkildim. “Artık iş çevirmek yok, Britt. Bu dağları daha iyi biliyor olabilirsin ama arkadaşın senden daha iyi bir misafir çıktı. Belki de seninle ilgili görüşümü değiştiririm.”

“Korbie’yle konuşabilir miyim?” Sesim cılız, boğuk bir fısıltıydı.

“Bu nasıl bir soru?” dedi Shaun sinirli bir tavırla. “Ne cevap vereceğimi sanıyorsun?”

“İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

“O iyi.”

“Onu görebilir miyim, lütfen? Hiçbir şeye kalkışmayacağıma söz veriyorum.” Korbie ye kaçacağımızı söylemem gerekiyordu. Elimize geçen ilk fırsatta. Shaun’un ilerleyen saatlerde ne yapacağım tahmin etmek imkânsızdı.

“Bunu bilemem,” dedi Shaun. “Kendini öldürmeye çalıştın. Bildiğim tek bir şey var, o da sana güvenemeyeceğim.”

Mason uzunca bir zamandır konuşmamıştı. Ona baloncа, atkımı elinde çevirdiğini gördüm. Keskin kahverengi bakışları kumaşa sabitlenmişti.

Belki de ben öyle olduğunu hayal ettim ama sanki bütün vücudu gerilmiş, çenesi iyice kasılmıştı. Shaun'a inanıyor muydu? Emin değildim. Shaun'la aralarındaki uçurumun büyümesi, Korbie ve bana yarayabilirdi. Belki de Mason'ı kendi tarafımıza çekebilirdik. Belki de kaçmamıza yardım ederdi.

Bir kez daha, Shaun ve Mason'ın esrarlı ilişkisini çözmeye çalışıyordum. Shaun demin yaptığını örtbas etmek için Masona yalan söylemişti. Bu da bir başka ipucuna benziyordu. Shaun un bütün gücü elinde tutmadığına dair bir kanıt daha. Canımı yakması halinde Mason m misilleme yapmasından mı korkuyordu? Mason hakkında hiçbir şey bilmiyordum, en azından ona güvenmeme yetecek kadar bilgi sahibi değildim ama ondan Shaun'dan korktuğum kadar korkmadığımı biliyordum. Her ne olursa olsun, Masona yakın durmalıydım. Onun hakkında yanılmıyorsam, Shaun'un bir daha canımı yakmasına izin vermeyecekti.

"Malzemelerin dökümünü çıkarmalıyız," dedi Mason sonunda, Shaun'a. "Nelere ihtiyacımız olduğuna ve neleri burada bırakacağımıza bakmalıyız."

"ihtiyaç duymayacağımız hiçbir malzemeyi getirmemeliydin," diye eleştirdi Shaun.

"Donuyordum ve her şeyi aceleyle aldım," diye çıkıştı Mason. "Camdan dışarı hiç baktın mı? Kar yoğun yağıyor. Gidip dönmem kar yüzünden iki katı zamanımı aldı. Malzemeleri şimdi ayıklayabiliriz."

Shaun homurdanarak onayladı. "Pekâlâ, zamanımız var. Kar durmadan yola çıkamayız."

Mason, Shaun'un arkasından dışarı çıkarken, aklına bir şey gelmiş gibi omzunun üstünden bana baktı. Kahverengi gözleri benimkilerle kısacık bir an buluştu. "Bu arada, Korbie'nin insülinini buldum. Donmamış. Görünüşe bakılırsa, tam zamanında ulaşmışım."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Depoda tek başıma, taş kesilmiş bir halde dururken, kalbim çılgın gibi atıyordu. Sırtımı duvara sürterek yere indim ve oturdum. Bu kez, beton zeminden içime işleyen soğuk umurumda değildi. Beynim son hızla çalışıyordu. Arabada insülin falan yoktu. Çünkü Korbie diyabetik değildi. Mason bunu anlamış olmalıydı. Malzemeleri bulduğuna göre, Wrangler'in her yerini aramış olmalıydı. İnsülini bulduğuna dair yalan söylemişti ama nedenini anlayamıyordum.

Mason'ın bana ne söylemeye çalıştığını düşündüm.

Birebir sözlerini, ses tonunu ve beden dilini zihnimde tekrar canlandırdım, insülin konusunu bir eli kapı kolunda, rahat bir tavırla ama özellikle açmıştı. Bu konuda beni rahatlatması gerekiyormuş gibi. *Sırrın bende güvende. Şimdilik.*

Masonla baş başa kalmam bir anda şart olmuştu. Yalanımı neden sakladığını, karşılığında ne istediğini öğrenmeliydim. Elimin alt tarafıyla alnımı ovaladım. Ayrıca hazırlanmam gerekiyordu.

Kar durunca yola çıkacaktık. Malzemelerimizi sırtımıza bağlayacaktık ve daha önce hiç yürümediğim bir dağ yamacında yolu gösterecektim. Yıpranmış kat yerlerini yutmamaya özen göstererek Calvin'in haritasını çıkardım. Sonra kapının altından süzülen ışık şeridinin yanına çömeldim. Haritanın üstündeki yer işaretlerini dikkatle inceledim. Patikalar dışındaki yürüyüş güzergâhlarım, mağaraları, nehirleri, bir zamanlar kürk avcılarının kullandığı terk edilmiş kulübeleri, Calvin'in keşfedip dikkatle kaydettiği her yeri.

Idlewilde'ı ve otoyolu hemen buldum. Calvin ikisini de işaretlemişti. Haritayı inceledikçe, mevcut konumumuzdan daha fazla emin oluyordum. Calvin daha büyük göllerden birinin güneyinde, otoyoldan hayli uzakta kalan bir kulübeyi işaretlemiş ve yanına "boş, mobilyalı, elektrik var" diye karalamıştı. Eğer kulübe gerçekten bizim olduğumuz kulübeyse, yoldan çok uzaklaşmıştım. Idlewilde'ı yaklaşık yedi kilometre ıskalamıştım.

Durdum. Shaun ve Mason'ı otoyola yönlendirmek yerine beni Idlewilde'a kadar takip etmelerini sağlarsam? Fakat Idlewilde daha yüksekteydi ve onları yokuş yukarı yürütmem şüphe uyandırırdı. Şimdilik onları yokuş aşağı, otoyola doğru yürütmek zorundaydım. Idlewilde ve Calvin'den uzağa.

Pencereden dışarı baktım ve kendime, kar dinip bulutlar dağılınca yıldızların çıkacağını ve karanlığın bu kadar sonsuz ve umutsuz görünmeyeceğini söyledim.

Parmağımı buz tutmuş camın üstünde gezdirdim. İ-M-D-A-T. Harfler tamamen buharlaşmadan önce yoğunlaşarak çizgiler oluşturdu. Calvin neredeydi acaba? Wrangler'ı bulduğuna ve sonraki adımlarımızı tahmin ettiğine inanmak istiyordum. Bunun mümkün olduğunu ummak zorundaydım. Ama bizi buradan ayrılmadan bulabilecek miydi? Gözlerimi yumup içimden dua ettim. *Tanrım, Calvin in adımlarına rehberlik et ve lütfen elini çabuk tut.*

Calvin dağları herkesten iyi tanıyordu. Ve çok zekiydi. Bizi bulması durumunda, Mason ve Shaun'u aklıyla alt ederdi. Okulda iyi notlar almamış olabilirdi ama tek nedeni çabalamamış olmasıydı. Bunu daha çok babasını kızdırmak için yaptığım biliyordum. Calvin lise boyunca çok az çaba sarf etmişti. Bay Versteeg onu cezalandırmaya çalıştıkça, okul konusunda daha umursamaz bir tavır takınıyordu. Bir defasında gerçekten kötü bir karnenin ardından bay Versteeg, Calvin i evden atmıştı. Calvin bir otele taşınmış ve Korbie babasını onu geri kabul etmeye ikna edene kadar orada kalmıştı. Calvin ACT'de 31, hemen ardından da SAT'de şaşırtıcı bir 2100 puan alınca, Bay Versteeg rahatlamak ya da gurur duymak yerine, Calvin'in kendi bildiği yoldan Stanford gibi birinci sınıf bir okula girerek onu haksız çıkarmasına sinirlenmişti.

Geçen yıl okulda Bay Versteeg'in Stanford'a yüklü bir bağışta bulunarak Calvin'i kabul ettirdiğine dair bir söylenti dolaşmıştı ama Korbie doğru olmadığına yemin etmişti. "Babam Calvin'e asla yardım etmez, özellikle Stanford'a girmek konusunda ileri geri konuştuktan sonra," demişti ikimiz baş başayken.

Kollarımdaki tüyleri diken diken eden soğukla savaşmak için, deponun daracık alanını adımlamaya başladım. Odanın karşı ucuna gelince dönüp geri yürümeye hazırlanırken, gözüm plastik rafların en alt katında duran büyük, eski bir alet kutusuna takıldı. O kadar dalgın ve korkmuş haldeydim ki kutuyu daha önce fark etmemiştim. Belki de içinde silah olarak kullanabileceğim bir şey vardı.

Duyulmamak için özen göstererek pas lekeli, yıpranmış kutuyu beton zemine çektim. Mandallarını açıp kapağını kaldırdım.

Aşinalık beni soğuk, rutubetli bir bulut gibi sarmaladı.

Zihnim kutunun içindeki şekillere anlam vermeye çalışıyordu. Uzun, soluk renkli çubuklar ve alın kıvrımının altında iki büyük delik ile onların altında ortalanmış üçüncü bir delik, bir burun deliği olan bir küre. Kollar ve bacaklar kutuya sığdırılmak için eklem yerlerinden bükülmüştü. Büyük ölçüde çürümüş cesedi ağır, kösele gibi olmuş bir deri ve bağdokular bir arada tutuyordu.

Elim ayağım kesilmişti. Nefesimi tuttum. Mantıken, bunların ya da kadının -üstündeki toprağa bulanmış siyah kokteyl elbisesine bakılırsa bir kadındı- bana zarar veremeyeceğini biliyordum. Ceset sona ermiş bir hayatın kalıntısıydı. Asıl dehşet verici bulduğum, depoda birinin öldüğü bilgisiydi. Benim gibi buraya kapatılmış birinin. Sanki beynimde bir pencere açılmıştı ve ben o pencereden kendi kaderime göz atıyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Tekrar açtığımda ceset hâlâ oradaydı. Kafatasının dişlerini ortaya seren sırıtışı benimle alay eder gibiydi. *Sıra sende.*

Kapağı kapadım. Geri çekildim. Gırtlağıma bir çığlık takıldı.

Mason ya da Shaun’a gördüklerimi anlatamazdım. Cesetten haberdar olmaları mümkündü. Büyük olasılıkla cesedi kutuya onlar koymuştu. Bir sırlarını daha saklamaya hiç ihtiyacım yoktu. Hayatım zaten askıdaydı.

Cesedin görüntüsünü derinliklere iterken, titreyen dudağımı ısırdım ve ölümü düşünmemeye çalıştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İnsan ölüme yaklaşınca, anılarının gözlerinin önünden geçtiğini duymuştum. Shaun ve Mason'ın bana nasıl bir kader hazırladıklarım görmeyi beklerken, zihnim bizi bulmak için yolda olmasını umutsuzca umduğum Calvin'in anılarım canlandırdı.

Versteeg'lerle kampa ilk gittiğimde ben on bir, Calvin ise on üç yaşındaydı. Aylardan temmuzdu ve şehrin sıcağından sonra dağlar serin bir sığınak olmuştu. Korbie ve ben nihayet dışarıda tek başımıza uyuyabilecek kadar büyümüştük ve Bay Versteeg, ldlewilde'ın arkasındaki koyu yeşil çimenliğe çadır kurmamıza yardım etmişti. Gecenin bir vakti tuvaletimizin gelmesi ihtimaline karşılık mutfak kapısını kilitlemeyeceğine söz vermişti.

Korbie ve ben çadırın zeminine rujlar, rengârenk allık ve göz farı kutuları sermiştik ve sırayla birbirimize Katy Perry makyajı yapıyorduk. Hazırlıklarımız tamamlanınca kendi *Hot N Cold*[v] klibimizi çekecektik. Korbie'nin şöhret hayalleri vardı ve kolları bir an önce sıvamak için sabırsızlanıyordu.

Tam Korbie dudaklarıma elma şekeri kırmızısı ruj sürerken, dışarıdan sahte hayalet sesleri geldiğini duyduk. Çadırın kumaşında bir el fenerinin ışığı çılgın gibi dans ediyordu.

"Bizi rahat bırak, Calvin!" diye seslendi Korbie.

"Sakin olun," dedi Calvin, çadırın fermuarını açıp içeri emeklerken. "El fenerini bırakmaya geldim. Annem unuttuğunuzu söyledi." "İyi," dedi Korbie feneri elinden çekerken. "Şimdi, defol." Alaycı bir sesle ekledi: "Git Rohan Larsen'la oyna."

Calvin bir köpek gibi dişlerini gösterdi.

"Ne olmuş Rohan'a?" diye sordum. Korbie kamp tatiline beni davet etmişti, Calvin de Rohan'ı. Calvin ve Rohan'ın arkadaş olduğunu sanıyordum.

“Calvin’e Rohan’ı babam davet ettirdi,” dedi Korbie bilmiş bir tavırla. “Ama Calvin ona dayanamıyor.”

“Babam Rohan’ı iyi tenis oynadığı, akıllı olduğu ve ailesinin cebi dolu olduğu için seviyor,” diye açıkladı Calvin. “Rohan’ın beni iyi yönde etkileneceğini düşünüyor. Kendi arkadaşlarımı seçmeme bile izin vermiyor. Orta okuldayım ve babam bana oyun arkadaşı ayarlıyor. Çok aptalca. Babam aptalın teki.”

Korbie'ye kaygıyla baktım. “Sana beni o mu davet ettirdi?” Calvin ve Korbie’nin arkamdan pis pis gülmelerine dayanamazdım.

“Böyle şeyleri sadece Calvin’e yapar,” dedi Korbie beni rahatlatmak için.

“Çünkü sen onun *prensesisin"* dedi Calvin karanlık ve nefret dolu bir sesle. “Ne yaptığına aldırmıyor.”

“Çık dışarı,” diye çıkıştı Korbie. Öne atılınca, ağabeyiyle burun buruna gelmişti.

“Elbette çıkacağım. Ama ikiniz de bu gecenin ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?” dedi Calvin.

“Cuma,” dedim.

Calvin’in gözleri parladı. “On üçüncü cuma.”

“On üçüncü cuma aptalca bir batıl inanç,” dedi Korbie. “Ben çığlık atmaya başlamadan çık. Anneme Britt’in iç çamaşırına bakmaya çalıştığını söylerim. Bütün hafta sonu video oyunu oynamama cezası alırsın.”

Calvin bana bakınca kızarmıştım. Lastiğinin altında delikler olan eski çamaşırımı giymiştim. Calvin o çamaşırı görürse utançtan ölürdüm.

“Britt beni gammazlamaz, değil mi?” diye sordu Calvin.

“Beni bu işe sokmayın,” diye mırıldandım.

“On üçüncü cuma sadece bir batıl inançsa neden otellerin on üçüncü katı yok?” diye sordu Calvin kız kardeşine.

“Otellerin on üçüncü katı yok mu?” diye sorduk.

“Hayır. Büyük şanssızlık getiriyor. Yangınlar, intiharlar, cinayetler ve adam kaçırmalar hep on üçüncü katta olur, insanlar sonunda kafalarını kullanıp on üçüncü katı kesip atmışlar.”

“Gerçekten mi?” diye sorarken, Korbie’nin gözleri büyümüştü.

“Baltayla değil, geri zekâlı. On üçüncü kata yeni bir ad vermişler. 12A olmuş. Her neyse, on üçüncü cumadan korkmanız için bir neden var. On üçüncü cumada ölüler mezarlarından kalkıp yaşayanlara mesaj getirirler.”

Ensemin karıncalandığını hissederek, “Ne tür mesajlar?” diye sordum.

“Sana inansak bile, ki inanmıyoruz, bunu bize neden anlatıyorsun?” diye sordu Korbie.

Calvin çadırın kapısından dışarı uzanıp mavi bez bir çantayı içeri sürükledi. Kumaşın gerginliğinden, içinde keskin hatlı bir şeyin olduğunu anladım. “Bakalım, hayaletlerin bize mesajı var mı.”

“Bizi kasten korkutmaya çalıştığını anneme söyleyeceğim,” dedi Korbie, ayağa kalkmadan önce bez çantaya temkinli gözlerle bakarak.

Calvin kız kardeşinin pijamasının koluna yapıştı ve onu tekrar aşağı çekti. “Beş saniye olsun çeneni kapayabilsen size harika bir şey göstereceğim. Gerçekten harika. Görmek ister misin?”

“İsterim,” dedim. Korbie’ye baktım ve yanlış bir şey söylediğimi anladım ama umurumda değildi. Calvin’i olabildiğince uzun süre çadırda tutmak istiyordum. Günlerini Jackson Gölü’nde geçirmekten teni altınımsı bir kahverengiye dönmüştü ve boyu en az babası kadar uzundu. Korbie bana ağabeyinin yazın şınav ve mekik çekmeye başladığını anlatmıştı. Belli

de oluyordu. Beşinci sınıftaki çocukların hepsinden daha yakışıklıydı. Yetişkin gibiydi.

Calvin çantanın içinden ahşap bir pano çıkardı. Tahtanın ön yüzüne el yazısına benzer bir yazıyla siyah harflerle alfabedeki harfler sıralanmıştı. Alfabenin altına ona kadar sayılar yazılmıştı. Görür görmez bir Ouija tahtası[vi] olduğunu anladım. Babam ne benim ne lan'ın, Ouija tahtasıyla oynamamıza izin verirdi. Pazar okulunda öğretmenim Ouija tahtasının şeytani bir gücü olduğunu söylemişti. Bel kemiğimde bir ürperti hissettim.

Ardından Calvin çantadan ortasına bir pencerenin yerleştirildiği, üçgen biçiminde küçük bir alet çıkarıp tahtanın üstüne koydu.

"Nedir bu?" diye sordu Korbie.

"Bir Ouija tahtası," diye yanıtladım. Calvin'e baktım. Onaylar gibi kafasını salladı.

"Ne işe yarıyor?"

"Sorularınızı yanıtlamak için medyumları, *ruhları* kullanır," dedi Calvin.

"Ouija tahtası kullanırken el ele tutuşmak gerekmez mi?" diye sordum, duyduğum söylentilerin doğru olduğunu ve Calvin'in gözünde bilgili görüneceğimi umarak.

"Sayılır," dedi Calvin. "İki kişi parmaklarım işaret okunun üstüne yerleştirir. Sanırım parmak uçlarının birbirine değmesi ihtimali var."

Kayarak ona iyice sokuldum.

"Senin iğrenç, terli eline dokunmayacağım," dedi Korbie. "Senin iç çamaşırın gibi kokmaya başlarını. Kimse bakmıyor sandığın bir anda elini külotunun içine soktuğunu gördüm."

Korbie ve ben bir kıkırtı nöbeti eşliğinde ellerimizi ağızlarımıza kapattık ama Calvin sadece “Çok toysunuz,” dedi. “Sizinle gerçek bir sohbet edebilmek için can atıyorum.”

Ben de, diye düşündüm hülyalı hülyalı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Calvin yüzlerimize heyecanla bakarak. “Tek bir kural var. İşaret okunu itmek yok. Kendi başına Hareket etmesine izin vermelisiniz. Onu ruhlar yönlendirmeli çünkü Çeleceği sadece onlar görebilir.”

“Sence burada bir hayalet var mıdır?” Korbie bir yandan kıkırdayarak, hayli yüksek bir sesle fısıldamıştı.

Calvin el fenerini çadırın içinde, köşelerde gezdirdi. Büyük bir çadır değildi ama tamamen yalnız olduğumuzu görmemizi istemişti, işaret oku kıpırdarsa, sadece doğaüstü güçler sayesinde olacaktı, “istediğinizi sorun,” dedi. “Geleceğinizi sorun.”

Calvin Versteegle evlenecek miyim, diye düşündüm.

“Bu gerçekten işe yararsa, altıma edeceğim,” dedi Korbie.

Ouija tahtasından ve babamın tahtayla oynadığımızı öğrenmesinden korkuyordum. Bu yüzden Calvin, “Önce ben,” deyince minnet duydum.

Kısık ve törensel bir sesle Ouija tahtasına sordu. “Üçümüz arasında, ilk kim ölecek?”

Gergin gözlerle işaret okuna bakarken yutkundum. Kalbimin göğsümün içinde gerildiğini hissediyordum. Nefesimin kesildiğini fark ettim. Korbie altına etmek konusunda şaka yapmıştı ama ben gerçekten edebilirmişim gibi hissediyordum.

İlk başta ok yerinden kıpırdamadı. Korbie’yle göz göze geldik. Omuz silkti. Sonra ok yavaş yavaş harflere doğru kaymaya başladı. C.

“itmiyorum, yemin ederim,” dedi Korbie kaygılı gözlerle Calvin’e bakarak.

“Sessiz,” dedi Calvin, “itiyorsun demedim ki.”

A.

“Ah, Tanrım,” dedi Korbie. “Ah, Tanrım. Ah, Tanrım!”

L.

“Korkuyorum,” dedim elimle gözlerimi kapayarak. Ama gerilime dayanamadığını için parmaklarımı aralayıp aradan baktım.

“Calvin nasıl ölecek?” diye fısıldadı Korbie tahtaya.

İ.P.

“İp?” dedim, bunun gerçek bir cevap olduğundan emin olamayarak. “İp mi demek istedin?”

Calvin telaşla sessiz olmamı işaret etti.

“Beni kim öldürecek?” dedi kaşlarını çatarak.

B-A-B-A.

İşte o anda çadırın içinde bir şey oldu. Calvin’in çenesinde dişlerini sıkıyormuş gibi bir kas gerildi. Topuklarının üstünde doğruldu ve kaşlarını çatarak Ouija tahtasına neredeyse nefretle baktı.

“Babam seni asla öldürmez,” diye üsteledi Korbie. “Bu sadece bir oyun, Calvin.”

“O kadar emin olma,” diye mırıldandı Calvin sonunda. “Arkadaşlarımı kendisi seçiyor ve hangi sporu yapacağıma o karar veriyor. Bütün ödevlerimi kontrol ediyor ve çoğunu tekrar yaptırıyor. Büyük olasılıkla hangi üniversiteye gideceğime ve kiminle evleneceğime de o karar verecek.

Britt haklıydı. Ouija ‘ip’ demek istedi. Babam beni boğmak konusunda şimdiden iyi iş çıkarıyor.”

Hoş bir anı değildi ama yanımda bir cesetle depoda hapis olduğum sürece iyi bir şeye odaklanmam imkânsızdı. O yıllardaki Cal’i düşününce, ona biraz rahat vermem gerektiğini fark ettim. Ergenlik dönemini zor geçirmişti. Beni aldatmış ve ilişkimizi bitirirken beni incitmiş olabilirdi ama kötü bir insan değildi.

Kendi kendime söz verdim. Bizi kurtarırsa, onu affedecektim.

ONUNCU BÖLÜM

Son kar taneleri düşerken alet kutusundaki ceset hâlâ aklımdaydı. Shaun kapıyı açtığında ne kadar üşüdüğümü unutabilmek için uykuya dalma umuduyla yere kıvrılmıştım. Oda o kadar karanlıktı ki kapının arasından süzülen ışık gözlerimi âdeta delip geçti.

“Kalk. Gidiyoruz.”

Uykuyla uyanıldık arasında bir yerde yakalanmıştım. Çizmesiyle kaburgalarıma vurunca hemen doğruldum.

“Mason nerede?” diye sordum istemsizce.

“Korbie’yi alıyor. Bizimle dışarıda buluşacaklar.” Montumu ve büyük bir bohçayı ayaklarımın dibine bıraktı. “Şunu tak.”

Çaresizliğimin yüzüme yansımaması için çaba harcadım. Korbie’yi getiriyordu. İnsülin konusunda yalan söyleyerek büyük bir risk almıştım ama bu Shaun’u onu geride bırakmaya ikna etmeye yetmemişti. Korbie’nin yardım çağırmaya gidemeyeceği gerçeğini kabul etmeliydim. Artık bizi kimse bulamazdı. Kâbusun tepemde yükseldiğini hissediyordum.

Montumu üstüme geçirdikten sonra sırt çantasını omzuma astım. Ağırlığı dengemi altüst etti. Aylar boyunca ağırlığı kademeli olarak artırarak sırt çantası taşıma egzersizi yaptığıma seviniyordum. Korbie’nin malzemelerinin bir kısmını kendi çantama aktarmanın bir yolunu bulmam gerekecekti. Aksi takdirde dayanamayacağından emindim. Ağır malzemelerini taşıması için Kayaya güvendiği için benimle antrenman yapmamıştı.

“Sende iki uyku tulumu, yer minderleri, tuvalet kâğıtları ve Ace’in arabanızdaki bez çantadan getirdiği birkaç kat kıyafetiniz var,” dedi Shaun. “Ace ve ben de arabanızdaki tahıllı gofretleri, suyu, çakmağı, kafa lambalarını, el fenerlerini, mataraları, battaniyeleri, pusulaları -sizinki ve

Ace’in yanında olanı- aldık” Gözleri tehditkâr bir etkiyle benimkileri delip geçti. “Kaçmaya yeltenirseniz, çok dayanamazsınız.”

“Saat kaç?”

“Üç.”

Sabahın üçü. Demek biraz uyumuştum. Korbie’nin de uyuduğunu umdum. Zorlu arazide yürüyebilmek için enerjiye ihtiyacımız olacaktı. “Tuvalete gitmem gerek.”

“Elini çabuk tut.”

Tuvalete girince, Calvin’in haritasını bir kez daha gözden geçirdim. Gözlerimi yumup önemli noktaların hafızama kazınmasını bekledim. Sonra haritayı katlayıp gömleğimin içine, onu yanımda hissedeceğim şekilde kalbimin üstüne yerleştirdim. Kırmızı atkımı başıma sarıp bir tür kar maskesine dönüştürmeye çalıştım. Yumuşacık kumaş yanağıma sürtününce atkıyı bana hediye eden babamı hatırladım. Vedalaşırken ona uzun uzun ve sımsıkı sarılıp sarılmadığımı hatırlamaya çalıştım.

Shaun’la birlikte ağır adımlarla dışarı, karanlığa çıktık. Kar, botlarımın tepesine kadar çıkıyordu ve çevredeki ağaçlar buzla boyanmış gibi görünüyordu. Rüzgâr dinmiş, ışıldayan kara ürkütücü, duman mavisi bir ışıkla vuran bir dolunay çıkmıştı. Her adımımda karın çıtırtısını duyabiliyordum. Üst tabaka donuktu ama onun altında botlarım tozun içine kolayca gömülüyordu.

Konuşunca ağzımdan buhar çıktı. “Mason ve Korbie nerede?”

“Önden gittiler. Onlara yetişiriz.”

“Otobanın yolunu biliyorlar mı?” diye sordum şaşırarak. Mason ve Shaun’un bana bu yüzden ihtiyaçları olduğunu sanıyordum.

“Pusulaları deniyoruz. Sen beni takip et, yeter.”

Shaun avcunun içinde bir pusula tutuyordu ama yolunda olmayan bir şey vardı. Pusulaları mı deniyorlardı? Ayrı ayrı mı? Kaşlarımı çatarak, “Grup olarak bir arada kalmalıydık,” dedim.

“Emirleri,” dedi hızla arkasını dönüp suratını benimkine yaklaştırırken, “sen vermiyorsun.”

Telaşla sindim. Bana bir süre daha dik dik baktıktan sonra gergin sessizliği tekin olmayan bir kahkahayla bozdu. Shaun’la yalnız yolculuk etmek istemiyordum ama seçme şansım yoktu. Şu anda en iyi seçeneğim, ayağına dolaşmamaktı. Kısa süre içinde Mason ve Korbie’yle buluşacaktık. Mason yakında olunca, Shaun’un canımı yakacağını hiç sanmıyordum. Masona güvenmeye karar vermiş değildim. Ama beni kollamak için insülin konusunda yalan söylemişti ve bunun bir anlamı olmalıydı.

Ağır ve istikrarlı yürüyüşümüze devam ettik. Shaun’un bakışları elindeki pusulayla önümüzde uzanan karardık tüneli arasında gidip geliyordu. Kar yeniden başlamazsa, kulübeden uzaklaşırken arkamızda bir iz bırakacaktık. Calvin’in o izi bulması için dua ettim.

Dakikalar sonra ilerideki ağaçların arasından bir karaltı çıktı. İlk başta bana öyle geldiğini sandım ama yaklaştıkça daha belirginleşti. Bana yardım edebilecek biri daha. Adamı Shaun da görmüş olsa gerekti çünkü kafa lambasını o yöne çevirerek adamı bir ışık konisinin içinde bıraktı.

“Bizi buldunuz,” dedi Shaun neşeli bir sesle.

Mason fenerin ışığından korumak için elini gözlerine siper ederken moralim bozuldu. “Işığını indir.”

Shaun pusulasım Mason’ınkinin yanına tutup ikisini karşılaştırdı. “ikisi de çalışıyor gibi görünüyor. Kriz giderildi.”

Mason bana baktı. “Kulübedeki jeneratör senin pusulanı şaşırtıyordu. Ama görünen o ki artık çalışıyor.”

“Korbie nerede?” diye sordum Mason’ın arkasında kalan ağaçlara bakarak. Korbie’nin siyah fonda belirmesini bekliyordum.

Mason ve Shaun birbirlerine baktılar ama cevap veren olmadı, içimde umut ve panik karışımı bir kıpırtıyla, “Nerede o?” dedim bir kez daha. Mason gözlerini kaçırdı. Bana söylemedikleri neydi? “Kulübede kaldı,” dedi Shaun sonunda.

Anlam veremeyerek gözlerimi kırpıştırdım. “Ne?”

“Erzak sıkıntımız var,” dedi sert bir sesle. “Yanımıza sadece ihtiyaç duyacağımız şeyleri aldık. Ve ona ihtiyacımız yok. Özellikle hastayken.”

Sözleri beni heyecanlandırsa da temkini elden bırakmadım. Çok erken umutlanmak istemiyordum. “Ama hep birlikte gideceğimizi söylemiştin.”

“Ne dediğimi biliyorum ama plan değişti. Korbie kulübede kalıyor. Dağlan senin kadar iyi tanımıyor, bize ancak ayak bağı olur.” Durdum. Bütün vücudum umut ve rahatlamayla titriyordu. Korbie’yi kulübede bırakmışlardı. Kar eriyene kadar bir gün yiyeceksiz idare edebilirse, sapasağlam kurtulabilirdi. Yardım aramaya çıkabilirdi. Hatta Calvin kulübe ışıklarını görüp onu bulabilirdi. Korbie ona her şeyi anlatınca Calvin beni aramaya çıkardı. Sadece bir süre daha cesur olmam gerekecekti.

Ve bu program değişikliğine Shaun'un bekleyeceği bir şekilde karşılık vermeliydim. Bunu umduğumu ve gizli bir planım olduğunu belli edemezdim.

“Geri dönmeliyiz!” dedim. “Sizi dağdan indiririm ama önce Korbie’yi almaya gitmeliyiz. Son yiyecekleri yedik. Borular donarsa susuz kalır. Birilerinin onu bulması günler sürebilir. Geri dönmeliyiz.” Gözümün ucuyla, Shaun’un parkasının cebinden tabancasını çıkardığını gördüm. Yüzünde umursamaz bir ifade vardı. “Bizi dağdan ne kadar çabuk indirirsen, geri dönüp arkadaşım kurtaracak zamanın o kadar artar.”

Beni korkutmasına rağmen gözlerinin içine baktım. Onu öpmek isteyişimi hatırlayınca midem bulandı. Bir insan hakkında hiç bu kadar

yanılmamıştım. Gırtlağımdan yukarı ılık, ekşi bir tat yükseldi, birinin dikkatini çekmeyi, Korbie’ye bir şeyler ispatlamayı o kadar çok istiyordum ki düpedüz bu canavarın oyununa gelmiştim.

Şimdi durumu tüm netliğiyle görmeye başlıyordum. Shaun, Korbie’yi ölüme terk ettiğine inanıyordu. Ve en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Onu ve Mason’ı dağdan indirince beni de aynı kadere terk etmesine engel olacak hiçbir şey yoktu. Korbie’yi kurtarmıştım ama kendi canımın garantisi yoktu.

Yana eğilip kustum.

“Onu rahat bırak,” dedi Mason, Shaun’a. “Durumu kötüleştiriyorsun. Odaklanmasına ihtiyacımız var.”

Mason ayağıyla ittiği karla kusmuğumun üstünü örttü ve bana montunun cebinden çıkardığı bir tutam tuvalet kâğıdım uzattı. Ben kâğıdı almayınca, nazik hareketlerle ağzımı kuruladı.

Sesinin ters çıkmasını bekledim ama sözlerine bitkinlik hâkimdi. “Toparlanmak için birkaç dakikan var, Britt,” dedi. “Sonra bizi otoyola ulaştır.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Calvin Versteeg ilk aşkımdı. Ona beslediğim çocukluk aşkı seneler içinde büyümüş ve onuncu yaş gününde mühürlenmişti. Onun hayatımın aşkı olduğunu anlamanın o sihirli, baş döndürücü hissini hatırlıyordum.

Calvin benden iki yaş büyük olsa da benden sadece bir sınıf ilerideydi. Doğum günü ağustostaydı ve anne babası onu anaokuluna, yaşı büyük olsun ve sporda ustalaşma şansı elde etsin diye bir yıl geç göndermişti. İyi bir hamleydi. İkinci sınıfa geldiğinde, üniversitenin erkek basketbol takımında ilk beşe girmişti.

Jackson Gölü ne Versteeg’lerin Suburban’ıyla gitmiştik. Calvin ve iki arkadaşı önce davranıp arka koltuğu kapmışlardı. Korbie ve ben anne ve babasına daha yakın olan orta sıraya kalmıştık. Ne zaman Calvin ve arkadaşlarının konuşmalarına kulak kabartmak için arkamızı dönsek kafalarımızı yakalayıp tokuşturuyordu.

“Anne!” diye gürledi Korbie. “Calvin canımızı acıtıyor!”

Bayan Versteeg omzunun üstünden arkaya baktı. “Ağabeyini rahat bırak. Britt’le konuş ya da oyuncaklarınla oyna. Koltuğunun altındaki kutuda duruyorlar.”

“Evet.” Calvin kıs kıs güldü. “Midillilerinle oyna. Bahse girerim senin için bir sürprizleri vardır.”

Korbie kutuyu aldı ve kucağına koyup kapağını açtı. “Anneee!” Kulak zarımı titretecek kadar yüksek bir cırlamaydı. “Calvin midillilerimin saçlarım kesmiş!” Hızla arkasına dönerken yanakları kıpkırmızı olmuştu. “Seni öldüreceğim.”

“Ne olmuş?” dedi Calvin şeytani bir sırıtışla. “Annem sana yenisini alır.”

Calvin in gelmiş geçmiş en acımasız ağabey olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. Dolabıma saklanıp ben ışığı söndürdükten sonra, “Bööö!”

diye bağırarak dışarı fırlayan ağabeyim lan’dan bile kötü. Korkutulmak midillilerimin kel kalmasından daha iyiydi.

Elbette Calvin günün ilerleyen saatlerinde durumu telafi etti. Öğleden sonrayı su kayağı yaparak geçirdikten sonra, arkadaşlarıyla gölde kurbağa yakaladılar ve Calvin kurbağasına isim takmama izin verdi. Aptal bir isim -öpücük- seçmeme rağmen, Calvin öyle kalmasına izin vermişti.

O gece uzun eve dönüş yolculuğundan önce tuvalet sırasındayken, Calvin’in kulağına, “O kadar da kötü değilsin,” diye fısıldadım.

Burnumu sıktı. “Bunu sakın unutma.”

Suburban’a binerken, kimse en arkayı kapmak için uğraşmadı. Çok yorgunduk. Bir şekilde kendimi Calvin’in yanında buldum. Başım omzunda uyuyakaldım. Ve o, beni iteklemedi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Doğru yoldan gittiğine emin misin?”

Görülmemeye dikkat ederek Calvin’in haritasını yıpranmış yerlerinden katlayıp yakamdan sütyenimin içine tıktım. Karalanmış notları ve yer şekillerini hafızama kazırken, Shaun’un ağaçların arasından gelen sesinin dikkatimi dağıtmasına engel olmak için gözlerimi bir süre kapadım. Daha çok yol katedip daha fazla işareti geride bıraktıkça, nereye gittiğimizi bildiğimden daha fazla emin oluyordum.

Kot pantolonumun fermuarını çekip mahremiyet paravanlığımı üstlenen çam ağacının arkasından çıkarken umursamaz bir tavırla, “Sen söyle,” dedim. “Pusulalar sizde. Güneye doğru mu gidiyoruz?” Shaun bizi doğru istikamette tuttuğundan emin olmak için pusulanın kapağım kaldırırken, “Etrafın görüntüsü hiç değişmiyor,” diye yakındı. “Bir yere varabilecekmişiz gibi gelmiyor.”

Haklıydı. Saatlerdir yürüyorduk ve ama her şeyi aynı perspektiften görüyor gibiydik Calvin’in haritasında sadece birkaç milimetreyi geride bırakmıştık.

“Otoyolun kulübenin güneydoğusunda kaldığını sanıyordum,” dedi Mason kaşlarını hafifçe çatarak.

İçim korkuyla doldu ama paniğe kapılmamış gibi görünmeyi başardım. “Öyle. Ama küçük bir gölün yanından geçmek zorundayız. Gölün etrafım dolaşınca doğuya döneceğiz. Bölgeyi bilmediğini sanıyordum.”

“Bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Ama dün benzin istasyonunda bit haritaya baktım.” Yüzü bir konsantrasyon ve hatırlama çabasıyla gölgelenirken, kaşları iyice çatıldı. “Yanlış hatırlıyor olabilirim.”

“Pekâlâ, ne taraftan?” diye çıkıştı Shaun. “Biriniz haklısınız."

“Ben haklıyım,” dedim kendimden emin bir tavırla.

“Ace?” dedi Shaun.

Mason düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı ama başka bir şey demedi. Yeniden rahat nefes alabilir hale geldiğimde aradan tam bir dakika geçmiş olmalıydı. Çünkü haklı olan Mason’dı. Otoyola en hızlı güneydoğu yönünde ilerleyerek ulaşabilirdik. Ama artık nerede olduğumuzu çözdüğüm için onları otoyola götürmüyordum. Calvin’in haritasına göre yönümüzü biraz güneye doğru kaydırırsak bir korucu devriye kulübesine denk gelecektik.

Hesaplarıma göre gün doğmadan varmış olurduk.

Gecenin büyük kısmında ay vardı ama şafak vaktine çok az kala, gökyüzünü kaplayan yeni bir bulut kümesi bizi bir kez daha o tarifi imkânsız zifirî karanlığa gömdü. Yeniden hız kazanan rüzgâr ağaçların arasında ıslık çalıyor, yüzlerimizi acıtıyordu.

Mason’ın pilleri idareli kullanmamız gerektiği konusundaki uyarısına rağmen, kafa lambalarımıza başvurduk. Kullanma talimatlarına göre her lambanın üç saat ömrü vardı.

Çantamın ağırlığı yüzünden sırtım ağrıyordu. Soğuktan kasılan bacaklarım karın üstünde daha kısa ve daha ağır adımlarla hareket edebiliyordu. Kulübedeki kısa şekerleme dışında neredeyse yirmi dört saattir uyumamıştım. Dört bir yana uzanan tekdüze kristal hah yüzünden görüşüm odağını sık sık kaybediyordu. Kara uzanıp gözlerimi yummanın ve başka bir yerde, herhangi bir yerde olmanın hayalini kurmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordum.

Durdum ve nefes nefese, “Yine tuvalete gitmem gerek,” dedim. Hızlı ilerlemiyorduk ama çantamın sürekli ağırlığının ve yokuş aşağı yürümenin sarsıcı etkisi ile dik, engebeli eğimlerin acısı çıkıyordu.

“Ona çok fazla su veriyorsun,” diye yakındı Shaun, Masona. "Saat başı işiyor.” Bana döndü. “Elini çabuk tut.”

Mason sırt çantamı çıkarmama yardım etti ve kendi çantasını çıkarmadan önce, benimkini bir ağaca yasladı. Omuzlarını birkaç kez kaldırıp indirince ağırlığın onu da zorlamaya başladığını anladım.

“Onu duymazdan gel,” dedi bana. Sesinde nezaket yoktu ama küçümseme de yoktu. Daha çok aldırmaz bir hali vardı. Kafa lambasını bana verdi. “Beş dakikan var.”

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra bir çam ağacının arkasına girdim. Lambayı söndürüp ağaçların arasından onlara baktım. Shaun orta yerde tuvaletini yapıyordu. Mason ise kolunu bir ağaca dayamış, yüzünü dirseğinin girintisine gömmüştü. İnsanlar ayakta uyuyabilseydi, böyle görüneceklerini düşündüm. Aramızda en güçlü kuvvetlimiz Mason olduğu için, yürüyüşten en çok onun etkilenmesi beni şaşırtmıştı. Eldiveninin tekini çıkarıp gözlerini ovalarken inanılmaz yorgun görünüyordu.

Beş dakika ona uzasa, dönmediğimi fark eden olur muydu acaba? Kaçabilirdim. Bu, zihnimin bir köşesinde gevşemiş bir ampul gibi yanıp sönen bir seçenekti. Kendi kendime elime geçen ilk fırsatı değerlendireceğime dair söz vermiştim. Korbie’nin yanına dönebilirdim, birlikte yardım aramaya çıkabilirdik. Ama Calvin'in haritası doğruysa, bir sonraki yokuştan sonra korucu kulübesine 111 aşacaktık. Şimdi kaçıp vahşi doğayla tek başıma yüzleşebilirdim. Ya da kalıp korucu kulübesinde birilerinin olması için dua edebilirdim.

Senaryoyu bir adım öteye taşıdım. Korucu devriye kulübesi görüş alanımıza girince, Mason ve Shaun bunu beklemiyor olacaklardı ve benim de şaşkınlıklarını paylaşmam gerekecekti. Onları kulübeye denk gelmeyi planlamadığıma inandırmak ve kapıyı çalmaya ikna etmeliydim. Ardından ikisine çaktırmadan korucuya başımın -başımızın- belada olduğu mesajım vermem gerekecekti. Çünkü Mason ve Shaun’u korucu kulübesine yönlendirdiğim zaman korucuyu da işin içine çekmiş olacaktım. İstesem de istemesem de. Kendi kendime arada korucunun en kötü durumlarda baş etmek üzere eğitildiği gibi bir fark olduğunu hatırlattım.

Mason ve Shaun'un beni kontrol etmeye gelmediklerinden emin olunca, Calvin'in haritasını çıkardım ve kafa lambasının ışığında incelemeye başladım. Korucu kulübesine yakın mesafede, küçük, dar bir göl vardı. Calvin yanına "temiz su kaynağı" notunu karalamıştı. Mason ve Shaun'un yanına dönmeden önce, bu bilgiyi aklıma not ettim.

"Dinlenmemize ne kadar kaldı?" diye sordum. "Uyumadan sonsuza dek gidemeyiz."

"Güneş doğunca dinleneceğiz," dedi Mason. "Yolları küremeye başladıkları zaman, otoyola ulaşmış olmalıyız."

Polis sizi bulmadan bir araba çalabilmek için, diye düşündüm. "Yakında suyu kirlenmemiş bir göl var ama elbette yolumuzu bir saat kadar uzatır," dedim. "Temiz su için son şansımız."

Mason başını salladı. "O zaman gölde mataraları doldurur, yatacak yer ayarlayıp kısa bir süre kestiririz." Sırt çantamı bana uzatırken yüzümün asıldığını görmüş olmalı ki dudakları özür dileyen bir gülümsemeyle büküldü. Sesini alçalttı ve sonraki sözcükleri sadece ikimizin duyabileceği bir sesle söyledi. "Ağır olduğunu biliyorum ama geldik saydır. Birkaç saat daha."

Bu küçük nezaket gösterisini nasıl yorumlamam gerektiğini ödemeyerek sırt çantamı aldım. Beni rehin almıştı. Nasıl cevap vermemi bekliyordu? Gülümseyerek mi? Kulübedeki cesedi hatırkıyarak düşünceli Mason'ı katil olabilecek Mason la bağdaştırmaya t, alıştım. Bu nezaket samimi miydi? Gerekirse beni öldürür müydü?

"Birkaç saat daha," diye tekrar ettim.

Ona söylemedim ama işler istediğim gibi giderse, çok daha önce duracaktık.

Otuz dakika geçmemişti ki dağın daha yumuşak bir eğimini yakalamak için ağaçların arasından çaprazlama indiğimiz yokuşun sonuna gelirken

korucu kulübesi görüş alanıma girdi. Küçük, en çok iki ya da üç odalı, minik bir verandası olan, alçak tavanlı bir kulübeydi.

Bu noktaya kadar kulübeyi bulamayacağımdan korkarak umuduma gem vurmuştum ama birden kabaran yüreğim göğsümün içinde yanmaya başladı. İçimi kaplayan rahatlama hissi, acı rüzgârdan daha güçlüydü. Devriye kulübesi tam karşıdaydı. İçeride bir korucu olduğundan emindim. Yolunda gitmeyen onca şeyden sonra nihayet bir çıkış noktası bulmak üzereydim. Kâbus sona erecekti.

Mason yanımda duruverdi. Kolumu yakalayıp beni bir ağacın arkasına çekti. Shaun da aksi yöne sıçrayıp birkaç metre uzaktaki bir başka ağacın arkasına gizlendi. Mason m kesik kesik nefesini duyabiliyordum.

“Aşağıdaki kulübe. Ondan haberin var mıydı?” diye sordu, sert ve alçak bir fısıltıyla.

Başımı hayır der gibi salladım. Sesimin beni ele vereceğinden korkuyordum. Kalbim tuhaf ve enfes bir umutla çarpıyordu ve Mason bunu sesimden anlayacak diye ödüm kopuyordu.

“Yani tesadüf mü?” diye sorarken inanmışa benzemiyordu.

“Yemin ederim, bilmiyordum,” dedim gözlerimi iri iri açarak. “Düşünsene. Kulübe koca ormanın içinde mini minnacık bir şey. Iskalamak, denk gelmekten çok daha kolay. Hele ki karanlıkta bulabilmem için harita gerekir. Sadece tesadüf, kötü şans.”

Shaun tehditkâr bir tavırla parmağını salladı. “Bundan haberin vardıysa, bizi buraya kasten getirdiysen...”

“Yemin ederim, bilmiyordum. Bana inanmak zorundasınız." Çok yaklaşmıştım. Korucu devriye kulübesi tepenin aşağısında, çok yakın bir mesafedeydi. Şu anda her şeyi mahvedemezdim. “Yönü siz seçtiniz, nereye gitmek istediğinizi siz söylediniz. Yönümüz konusunda siz benden daha fazla söz sahibiydiniz.”

Mason eldivenli ellerini ağzının üstüne kapayarak düşündü. “Bu ışıkta içeriden kimse bizi göremez. Görülmedik. Değişen bir şey yok.”

“O zaman uzun yoldan gideceğiz,” dedi Shaun. “Gerekirse yoldan bir kilometre çıkarız.”

“Ya boşsa,” dedim. “Borular donmadıysa su akıyordun Büyük olasılıkla yiyecek ve başka erzak da vardır. Mataralarımızı burada doldurursak size bahsettiğim gölü bulmak için yolumuzu değiştirmemiz gerekmez. Bize çok zaman kazandırır.”

Mason beni süzdü. “Kulübeyi yağmalamamızı mı öneriyorsun?”

“Elimizdekilerle otoyola ulaşamayız. Yanımıza bir şeyler daha almalıyız. Özellikle su.”

“Etrafına bir bak,” dedi Shaun ayağıyla kara tekme atarak. “Sonsuz su tedarikimiz var.”

“Sıcaklık 0’ın altında. Kan nasıl eriteceğiz?” diye tersledi Mason. “Britt haklı. Kulübenin suyu akıyor olmalı.”

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” diye mırıldandı Shaun kollarını göğsünde kavuştururken. “Başka insan olmayacak diye anlaşmıştık. Oraya inmek çok riskli.”

“Ben önden inerim,” diye teklif ettim. “Pencereden içeri bakarım. Kaçmayacağım. Şu ana kadar elime yeterince fırsat geçti. Nereye gidebilirim ki?”

“Biri gidecekse, ö benim,” dedi Shaun. “Tabancam var.”

Bu hatırlatma üstüne sessiz bir iç çektim. Acaba korucunun ila silahı var mıydı? Bilmiyordum. Keşke ne yaptığımı bilseydim. I İmarım bu iş bitince de bizi buraya getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor olurdum.

Mason başıyla arkadaşım onayladı. “Bak bakalım ne bulabileceksin.”

Shaun elinde silahıyla yokuşu düşe kalka indi ve uçları gökyüzüne değiyormuş gibi görünen yoğun ağaçların arasında küçücük kalan karardık ve sakin devriye kulübesine doğru uzaklaştı.

“Yakında döner,” dedi Mason, bu düşüncenin beni rahatlatması gerekiyormuş gibi.

Baş başa kaldığımız anda, “Kimden ve neden kaçtığınızı bana ne zaman söyleyeceksiniz?” diye sordum.

Bana sadece baktı. Sessizliğinin nedeni kibir miydi yoksa temkin mi, karar veremedim. Her kelimesini, her hamlesini tartan bir adama benziyordu. Temkin olduğuna karar verdim. Çünkü saklayacak çok şeyi vardı.

“Polisten kaçtığınızı biliyorum, o yüzden neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi davranmaktan vazgeçebilirsin. Yasadışı bir şey yaptınız. Ve beni kaçırarak durumu sadece kötüleştiriyorsunuz.”

“Sence babanın kulübeye hiç gitmediğinizden haberi var mıdır?” diye sorarak konuyu geçiştirdi. “Oraya varınca onu arayıp haber vermeniz gerekiyor muydu?”

Mason m nereye varmaya çalıştığını merak ederek, “Arayacağımı söylemiştim,” dedim.

“Baban bu havada buraya gelemez ve gelebilse bile sizi nerede arayacağını bilemez. Ama sence parkı arayıp kulübeye hiç gitmediğinizi bildirmiş midir? Ya da babanın başının çaresine bakabileceğini düşündüğünü söylerken ciddi miydin?”

Ona temkinli bir ifadeyle baktım. “Bunu sana değil, Shaun’u söyledim. Biz Shaun’la mutfakta yemek yaparken bizi mi dinli yordun?”

Mahcubiyetini sıkkın bir ses tonunun arkasına gizleyerek, “Elbette dinliyordum,” dedi.

“Neden?”

“Shaun’a ne söylediğini bilmem gerekiyordu.”

“Neden?”

Bana uzun uzun baktı ama cevap vermedi.

“Gözetlediğin ben miydim, Shaun mu? Sen ve Shaun arkadaş mısınız gerçekten?” Aralarında hissettiğim gerilimden ötürü birden bu soruyu sorma ihtiyacı duymuştum. Belki de en başından beri yanılıyordum. Belki de arkadaş falan değillerdi. Ama o zaman neden birlikteydiler? Emin olduğum tek bir şey vardı. Shaun’dan daha fazla korkuyordum. Bu soruları ona asla sormaz, onunla konuşurken bu ses tonunu bile kullanmazdım.

“Arkadaş olmadığımızı nereden çıkardın?” dedi aynı sıkıntılı ve gergin sesle.

“Sana yalan söyledi. Sana kendimi öldürmeye çalıştığımı söyledi ama boğazımdaki izleri o yaptı.”

Hiç şaşırmamasından Shaun'un canımı yaktığını zaten bildiğini anladım.

“Ona bir şey yapmandan mı çekindi? Canımın yanmasını istemediğini biliyor mu? Bu yüzden mi yalan söyledi?”

“Araya girip camın yakmasına engel olacağımı gerçekten düşünüyor musun?” diye sordu aksi bir tavırla. “Bunu neden yapayım?”

Gözlerinde parlayan küçümseme midemi bulandırdı.

Tiksintiyle mırıldandı. “Siz kızlar, hepiniz aynısınız.”

“Bu da ne demek?”

“Seni kurtaracağımı sanıyorsun.” Bunu suçlar gibi, acı dolu bir sesle söylemişti. Gözleri gözlerimle buluştu ve bakışlarında yanan derin acıyı şafağın soğuk, pembe ışığında bile görebildim.

Gırtlağımda bir yanına hissettim, içimde kalan son umut da un ufak oldu. Bana yardım etmeyecekti. Hakkında yanılmıştım; yumuşamayacaktı. Benim için en az Shaun kadar faydasızdı.

Öfkeyle arkamı dönmek, ona bana böyle davranamayacağını göstermek istedim ama onunla baş başa geçireceğim vaktimi ziyan etme lüksüm yoktu. Çaresizliğimi bastırarak sormam gereken sorulara odaklandım. “Neden Korbie’nin insülinini bulduğuna dair yalan söyledin?”

“Yalanını ele vermemek için. Shaun onunla oynadığım anlardı. Sence bunu nasıl karşılardı? Bir düşün, Britt. Bu dağdan inmek için sana ihtiyacım var. Cesedin işime yaramaz.”

“Kendi kendine yardım etmek için yalan söyledin.”

“Bana nasıl baktığını gördüm. Seni koruyacağımı sanıyorsun. Ahlaki mecburiyetler söz konusu olunca, doğru olanı yapacağımı sanıyorsun. Shaun gibi değilim ama iyi biri de değilim.” Artık bana değil, uzaklara bakıyordu. Yüzünde eski hayaletlerin bir türlü rahat vermediği insanların karmaşık ve belirsiz ifadesi vardı, içimde huzursuz edici bir ürperti duydum. Shaun’dan daha tehlikeli olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Beklediğini, kendi hamlesini yapma zamanı gelene dek Shaun un oyununu onun kurallarıyla oynadığını.

Karın hışırtısı Shaun’un geri geldiğinin habercisiydi. Sesle irkildim ve gözlerim hızla Shaun’un elindeki silaha çevrildi. Shaun silahı kullanmamıştı; kullansaydı duyardım. Buna rağmen silahı elinin doğal ve alışkanlık yapmış bir uzantısıymış gibi tutuşu gerilmeme neden oldu.

Shaun sırıttı. “Temiz. Park korucu kulübesine benziyor. Günlerdir gelen olmamış.”

Sıkı sıkı tutunduğum umut bir anda sönüverdi. Boş muydu? Hem de günlerdir? Moralim öyle bozuldu ki dizlerimin üstünde kara çöküp hıçkırmak istedim.

“Dahası, yağmalanacak bir sürü şey var. Konserve yiyecekler, yataklar ve arka taraftaki bir muşambanın altında yakacak kuru malzeme.” Shaun’un gözleri açgözlülükle parlıyordu.

Mason ise gevşemişti. “Birkaç saat burada kalıp güç toplayalım.”

Aşağı, koruyucu kulübesine indik. Kapıya varınca Shaun bize içeri nasıl girdiğini gösterdi. Anahtarı elinde bir giriş kartı gibi sallıyordu. “Paspasın altında buldum,” diye açıkladı. “Herkese gözü kapak güvenen geri zekâlılar.”

Mason m geçmem için açık tuttuğu kapıdan içeri girdim ve kulübeye göz atmak yerine, bir korucunun yakın zamanda burada olduğu ve kısa sürede geri döneceğine dair Shaun’un gözünden kaçan bir işaret aradım.

İçerisi havasızdı ve toz kokuyordu. Mutfak tezgâhlarının üstünde bulaşık ya da havada kahve kokusu kalıntısı yoktu. Muşamba zeminde ıslak, çamurlu ayak izi de. Mutfak oturma kısmından bir barla ayrılıyordu. Kadife bir kanepe, güneye has bir hah ve sehpa görevi gören eski bir sandık vardı. Orada da tabak çanak ya da gazete yoktu. Şöminenin hemen yanına, köşeye, üstü incecik bir toz tabakasıyla kaplı bir sallanan koltuk yerleştirilmişti. Oturma odasının arka tarafındaki kapı eğik tavanlı küçük bir yatak odasına açılıyordu.

Mason yakacak malzeme getirmeye gitti ve kısa süre içinde bir kucak dolusu odunu şöminenin yanına boşaltıp ateş yakmaya koyuldu. Shaun botlarını çıkardı, tabancasını kot pantolonunun belinin arka tarafına tıktı ve yatak odasına yürüdü. Kendini yüz üstü yatağa bıraktı.

“Gözünü üstünden ayırma, Ace,” diye seslendi kapıdan. “Bitik durumdayım. Bir sonraki nöbeti ben alırım.”

Rahat bir tavırla mutfağın çekmece ve dolaplarım açmaya koyuldum. Shaun haklıydı. Bugün karnımızı doyurabilecektik. Mısır konservesi, bezelye, hamburger köftesi, süt tozu, pirinç, barbunya ve bitkisel yağ. Şeker, un, mısır unu, sirke. Lavabonun önünde diz çöküp dolaba baktım, içi

ilk yardım malzemeleriyle dolu, büyük, şeffaf naylon torbayı inceledim, içinde bir de... *çakı* vardı.

Mason yukarıdan, “Ateş yandı,” deyince dolap kapağım kapayıp uyağa kalktım. Aramızda mutfak tezgâhı vardı. Mason titrediklerini görmesin diye ellerimi ceplerime sakladım.

“Çok iyi,” dedim otomatik olarak.

Uykulu gözleri şüpheyle dikkat kesildi. “Ne yapıyorsun?”

“Ne pişireceğime karar vermeye çalışıyorum. Açlıktan ölüyorum.”

Bakışlarında açık bir hesapla beni izlemeye devam etti. Tezgâhın etrafını dolaşıp dolap kapaklarını tek tek açmaya başladı. Tepkim ne iş çevirdiğime dair bir ipucu olabilecekmiş gibi bir dolaplara bir yüzüme bakıyordu. Tezgâhın üstünde et bıçaklarının durduğu (ahta bir blok vardı. Mason onu hemen gördü ve beni güvensiz bakışlarla süzdü.

Ocağın üstündeki dolap dizisini kontrol etmeyi tamamladıkl an sonra, tezgâh boyunca ilerleyip bana doğru geldi. Lavabonun altındaki dolabı açması an meselesiydi.

“Ocağı nasıl yakacağımı göstermen gerekecek,” dedim ocağın düğmelerini kucaklayarak. “Ocak yanınca bize bir şeyler pişirebilirim. Evdeki ocağımız gazlı olduğu için elektrikliye alışkın değilim,” diye ekledim sesimin doğallığını korumaya çalışarak.

Mason bana son bir şüpheli bakış attıktan sonra dikkatini ocağa çevirdi. Yağlı, yıpranmış düğmelerden birini çevirdi. Çok geçmeden odayı tadı, hoş bir yanık kokusu kapladı. Elimi ocağın gözlerinden birinin üstüne tutunca ısının yükseldiğini hissettim.

“iyiye işaret,” dedim.

Başını onaylar gibi salladı. “Elektrik var. Şimdilik.”

“Önce uyuyalım mı, yemek mi yiyelim?” diye sordum.

Karar bana aitmiş ve umurunda değilmiş gibi, “Sen seç,” dedi. Ancak o nadir anlardan birinde kanepeye özlem dolu ardık bir bakış atma hatasını yaptı. Bunu fark edince, tuhaf bir zafer hissiyle doldum. Bu, Mason’ın kusursuz olmadığı anlamına geliyordu. Demek ki kontrolü kaybedip sırlarım ele verebiliyordu. Ve bu beni umutlandırdı.

“Önce biraz kestirelim,” dedim ocağı kapatırken. “Bitkiniz."

Mason uykuya dalınca, çakıyı almak için geri dönecektim.

Şöminenin yanındaki sallanan koltuğa yerleştim. Mason da kanepeye uzandı. Ateşin ısısı tenimi gıdıklarken, yün bir battaniyeyi çeneme kadar çektim. Kulübeyi kaplayan hafif dumanlı sıcaklık düşüncelerimi uyuşturmaya başladı. İç geçirdim. Uzun yürüyüş sonrasında kaslarım zaten gergindi. Keşke bir daha kıpırdamak zorunda olmasaydım.

Gözlerimi kapamamdan uzun süre sonra, Mason’ın beni izlediğini hissettim. Benim önce uyuduğumdan emin olmadan uyumayacağını biliyordum. Zihnimi tetikte tutmak için dakikaları saydım. Bitkindim ama ondan daha uzun süre dayanabilirdim. Çakıyı almak istiyorsam, dayanmak zorundaydım.

Ateş usul usul tüterek yanmaya devam etti. Nihayet, Mason’ın kıpırdadığını ve yüzü diğer tarafa bakacak şekilde döndüğünü duydum. Nefesi yavaşladı ve ona hızlı bir bakış atınca uzun bacaklarının uykuda gevşediğini gördüm.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üçüncü sınıfın mart ayında yağmurun çiselediği kasvetli bir ikindi vaktiydi ve contası yanan Wrangler servisteydi. Ağabeyim Ian okuldan sonra oyalanıp -Key Club toplantım vardı- beni eve götüreceğine söz vermişti. On dakika bekledikten sonra telesekreterine kızgın bir mesaj bıraktım. Otuz dakika sonra mesajlarım düşmanca bir hal aldı. Bir saatin sonunda hademe beni dışarı atıp okulu kilitledi.

Saniyeler sonra ıslak saçlarım kulaklarıma, elbisem vücuduma yapışmıştı. Kirpiklerimden su damlıyordu. Dudaklarım soğuktan kaskatı olmuştu ve donmalarına engel olmak için aklıma gelen her tür küfrü, her tür olası kombinasyonla sıraladım. Ian'ı yumruklayacaktım. Eve gittiğim anda, yumruğumu burnuna indirecektim ve bu, Korbie'nin bir sonraki hafta sonu vereceği parti için ceza almama neden olsa bile, umurumda değildi.

Yolu yarılayınca puantiyeli babetlerimi ayağımdan çıkarıp öfkeyle çöpe fırlattım. Mahvolmuşlardı zaten. Ian'ın bir köşede seksen doları olduğunu umuyordum çünkü babetler ona seksen dolara mal olacaktı.

Dalgın bir halde yolun karşısına geçmeye hazırlanırken, siyah bir kamyonetin kornaya asılmasıyla kaldırıma sıçradım. Calvin Versteeg camı indirdi ve “Atla!” diye seslendi.

Kitaplarımı arka koltuğa atıp kamyonete bindim. Bacaklarımdan oluk oluk süzülen suyun deri koltuğa aktığını hissedebiliyordum. Başımı eğince lavanta rengi elbisemin kumaşından tenimi görebildiğimi fark ettim. O sabah ne renk çamaşır giydiğimi hatırlamaya çalıştım. Ve o anda utanç verici bir düşünceyle sarsıldım. Yürüdüğüm süre boyunca iç çamaşırım elbisemin altından görünüyor muydu? Mahcup bir tavırla ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Calvin fark ettiyse bile yorum yapmama inceliğini gösterdi. Sırıttı. “Sana dışarıda duş almaya çalışan kızın hikâyesini anlatmış mıydım?”

Omzuna bir yumruk indirdim. “Kapa çeneni.”

Elini arka koltuğa uzatıp el yordamıyla bir şey aradı. “Spor çantamda sabun olduğuna eminim...”

Kıkırdadım. “Tanıdığım en budala çocuksun, Calvin Versteeg.” “Budala ama şövalye ruhlu. Nereye?”

“lanı çıplak ellerimle boğabilmek için eve.”

“Seni ekti mi?” diye tahminde bulundu.

“Ölüm fermanım imzalayarak.”

Calvin arabanın kaloriferini açtı. “Beni aramalıydın.”

Ona şaşkın gözlerle baktım. Calvin en yakın arkadaşımın ağabeyiydi ama onun dışında bir ilişkimiz yoktu. Senelerdir beni farklı bir gözle görmesinin hayalini kuruyordum ama doğrusu, beni eve bırakması için Calvin i aramak okuldan herhangi bir çocuğu aramaktan farksızdı.

“Sanırım aklıma gelmedi,” dedim teklifine şaşırarak. Radyoyu açtı. Çok gürültülü bir müzik değildi, sessizliği gidermek için hafif bir müzik. Yolun kalan kısmında ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. *Camdan dışarı bakıp Calvin Versteegin kamyonetindeyim,* diye düşünmüştüm. Korbie’siz. Sadece ikimiz. *Ve Calvin bana asılıyor.* Birilerine anlatmak için sabırsızlanıyordum. Ve sonra aldım başıma geldi. İlk kez, doğruca Korbie’ye gidemezdim.

Ağabeyiyle flört etmemi istemiyordu. Ağabeyinin sadece kibarlık ettiğini söyleyerek beni geçiştirebilirdi. Ama öyle değildi. Calvin bana asılıyordu ve bu başıma gelen en gurur verici şeydi.

Calvin bizim garaj yoluna girdi. Ben İnerken, “Bunu daha sık yapmalıyız,” dedi.

Ne yapacağımı bilemeyerek gülümsedim. “Evet. İyi olur.”

Tam kapıyı kapayacakken, “Hey, bunu unuttun,” dedi ve bana katlanmış bir kâğıt uzattı.

Calvin geri geri sokağa inene kadar kâğıdı açmak aklıma gelmedi. El yazısının nasıl olduğunu hep merak ederdim ve artık biliyordum.

Beni ara.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Devriye kulübesinin kapısının gürültüyle vurulmasıyla yerimden sıçrayarak uyandım.

Mason derhal yanıma geldi ve çığlığımı bastırmak için elini ağzıma kapadı. Parmağım dudaklarına bastırarak ses çıkarmamamı işaret etti.

Shaun hızla içeri girdi. Tabancasının namlusunu ön kapının penceresinin yarım perdesinin altından görünen gölgeli silüete çevirmişti.

Kapı bir kez daha, daha sert vuruldu. Bir erkek, “Evde kimse var mı?” diye seslendi.

İmdat! Ben buradayım! diye bağırmak istedim. *Ah, Tanrım, lütfen yardım edin!* Sözcükler içimde patladı.

“Aç,” diye emretti Shaun hırçın bir fısıltıyla. “İyi olduğunu söyle. Fırtınanın dinmesini beklediğini. Onu buradan gönder. Tek bir yanlış hamlenle ikiniz de ölürsünüz, Britt.” Sözlerini vurgulamak için tabancanın güvenliğini kapadı. Ses kulaklarımda bir çan sesi kadar yüksek yankılandı.

Ağır ve kaskatı adımlarla kapıya yürüdüm. Ellerimi bacaklarıma kuruladım. Yüzüm terle kaplanmıştı. Shaun tabancasını bana doğru tutarak mutfağın dış duvarının dibine sindi. Yan gözle ona bakınca başını eğdi ama bu bir cesaretlendirme hareketi değildi. Bana her kelimesinde ciddi olduğunu hatırlatıyordu.

Kapının kilidini açtım ve dışarıyı görmek için kapıyı hafifçe araladım. “Merhaba?”

Adamın sırtında kahverengi bir parka, başında bir kovboy şapkası vardı ve karşısında beni bulunca şaşırmıştı. Hemen toparlandı ve “Ben Av Hayvanları Bekçisi Jay Philliber. Burada ne arıyorsunuz, küçük hanım?”

“Fırtınanın dinmesini bekliyorum.”

“Burası bir korucu kulübesi. Burada olmaya izniniz yok. İçeri nasıl girdiniz?”

“Ben... Kapı kilitli değildi.”

“Kilitli değil miydi?” Şüphelenmiş gibiydi. Arkamı görmeye çalıştı. “Burada her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim kupkuru bir sesle.

Omzumun üstünden arkamı görebilmek için yana kaydı. “Kapıyı tamamen açmanızı istiyorum.”

Kafamın içinde kendi sesimi duyar gibiydim. *Silahları var, beni öldürecekler.*

“Küçük hanım?”

Kulaklarım tuhaf bir vınlamayla doldu. Başım dönüyordu. Adamın sesi içimde boğuk bir homurtu gibi yankılanıyordu ama sözcükleri çıkaramıyordum. Dudaklarını okuyabilmek için gözlerimi kısarak baktım.

"... nasıl geldiniz?”

Dudaklarımı yaladım. “Fırtınanın dinmesini bekliyorum.” Bunu zaten söylemiş miydim? Gözümün ucuyla Shaun’un sabırsız bir tavırla tabancasını salladığım gördüm. Bu, sinirlerimi daha da gerdi. Bir sonraki cümlemin ne olması gerektiğini bilemiyordum.

“... ulaşım?” diye sordu av bekçisi.

Müthiş bir kaçma arzusuyla doldum. Kendimi kapıdan geçip ormanın içine koşarken hayal ettim. Yön duygumu öylesine kaybetmiştim ki bir an gerçekten koştuğumu sandım.

Adam beni dikkatle süzerek bir kez daha, “Buraya nasıl geldiniz?” diye sordu.

“Yürüdüm.”

“Tek başınıza mı?”

Tuhaf bir şekilde, Calvin in o anda beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Önceki gece uyumuş muydu? Wrangler’ı bulup beni ve Korbie’yi aramak için ormana girmiş miydi? Benim için endişeleniyor muydu? Elbette endişeleniyordu. “Evet, tek başıma.”

Adam siyah beyaz, puslu bir fotoğrafı bana uzattı. Büyütülmüş fotoğraf bir güvenlik kamerasından alınmıştı ve bir Subway sandviççisinin içini gösteriyordu. Fotoğrafta iki erkek vardı. Kasanın arkasında duran kasiyer ellerini omuz hizasına kaldırmıştı. Karşısında ise elinde kasiyere doğrultulmuş silahıyla Shaun vardı.

Adam parmağını Shaun un bulanık ve iki boyutlu profiline vurarak, “Bu adamı gördünüz mü?” diye sordu.

“Ben...” Gözlerimin arka tarafında kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. “Hayır. Tanıdık gelmiyor.”

“Küçük hanım, iyi olmadığınızı görebiliyorum.” Şapkasını çıkarıyordu. İçeri girmek üzereydi. Kulaklarımdaki uğultu sağır edici bir vınlamaya dönüştü.

“Ben iyiyim,” dedim. Çaresiz gözlerle etrafa baktım. Shaun un öfkeden çakmak çakmak olmuş gözleri benimkileri âdeta delip geçecekti.

“Lütfen dışarıda kalın,” dedim paniğe kapılarak. Avcumun alt kısmını alnıma bastırdım. Yanlış bir şey söylemiştim.

Adam hızla yanımdan geçti. Aynı anda köşede bir kıpırdanma oldu ve Shaun silahını çekmiş bir halde ortaya çıktı.

Bekçinin yüzü korkudan bembeyaz oldu.

“Dizlerinin üstüne çök,” diye emretti Shaun. “Ellerini kafanın üzerine koy.”

Bekçi emre itaat ederken, Shaun’a iyi düşünmesini, kanun görevlisi olduğunu ve bu meseleyi konuşarak halledebileceklerini, Shaun’ın silahını teslim etmesi gerektiğini söyledi.

“Kapa çeneni,” diye çıkıştı Shaun. “Yaşamak istiyorsan, ne diyorsam onu yapacaksın. Bizi nasıl buldun?”

Bekçi başım yana eğerek Shaun’a meydan okur gibi uzun uzun baktı. Sonunda, “Buraya tek başıma gelmedim, evlat,” dedi. “Bütün Birleşik Devletler Orman Hizmetleri sizi arıyor. Elbette fırtına hızımızı kesti ama sizinkini de kesti. Ve daha da kalabalıklaştık. Bu dağdan inemeyeceksiniz. Bu işten sağ çıkmak istiyorsanız, silahını hemen şimdi indirmen gerek.”

“Silahı bana ver Shaun. Britt’i al ve eşyalarımızı toplamaya başla.”

Mason’ın dondurucu etkiye sahip sakin sesi gerilimi bir bıçak gibi kesti. Shaun’ın omzuna değecek kadar yakınında durdu ve elini uzattı.

Shaun silahı gözle görülür biçimde daha sıkı kavrayarak, “Sen bu işe karışma,” diye kükredi. “Bir işe yaramak istiyorsan, pencereye git ve onu buraya kimin getirdiğini öğren. Kamyonet sesi duymadım.” “Silahı bana ver,” diye tekrarladı Mason zor duyulacak kadar alçak sesle. Sesi sakin ama otoriterdi.

Onlara gizlice iş çevirme fırsatı vermek istemeyen bekçi araya girdi. “Bir Subway sandviççisini soydunuz ve kaçmaya çakşırken bir polis memurunu vurdunuz. Genç bir kıza çarparak onu hastanelik ettiniz ve kaçtınız. Hayatta kaldığı için şanslısınız. Vurduğunuz polis memuru da hayatta olduğu için şanslısınız ama adliyede kimse buna sempatiyle bakmayacaktır. Durumunuz parlak değil ama silahını derhal indirmezsen çok daha kötü olacak.”

“Çeneni kapa dedim,” diye kükredi Shaun.

“Siz kimsiniz?” diye sordu bekçi bana. “Bu çocukları nereden tanıyorsunuz?”

Shaun’un beni susturmasına fırsat bırakmadan, “Adım Britt Pheiffer,” dedim aceleyle. “Beni rehin tutuyorlar ve onları otoyola çıkarmaya zorluyorlar.” Nihayet! Kanun gücü başımın belada olduğunu artık bilecekti. Bir arama ekibi göndermişlerdi. Biri babama olanları anlatacaktı. O kadar büyük bir rahatlama hissettim ki az kalsın ağlayacaktım. Ama sonra bir anda tadım kaçtı. Bu ancak bekçinin ellerinden kurtulması halinde mümkün olabilirdi. Shaun onu vurmazsa.

Shaun soğuk mavi gözlerini bana çevirdi. “Bunu yapmayacaktın.”

“Onu bağlarsak bir iki gün bulamazlar,” dedi Mason, Shaun'u ikna etmek için. “Hayatta kalır ama bize dağdan inmemiz için zaman kazandırır.”

“Peki ya kaçarsa?” diye meydan okudu Shaun, elini saçlarına daldırıp. Büyüyen ve vahşileşen gözlerinin mavi kürelerinin etrafında kırmızı damarlar belirmişti. Gözlerini sımsıkı kapadı, açtı ve odaklanmaya çabalar gibi birkaç kez kırpıştırdı.

“Onu öldürmenin bize bir faydası olmaz,” diye tekrarladı Mason aynı kararlı ve otoriter tonlamayla.

Shaun burnunun köprü kısmını buruşturdu. Boştaki kolunu nemli alnından kaydırdı. “Bana emirler yağdırmayı bırak, Ace. Burada benim sözüm geçer. Kararları ben alırım. Seni tek bir görev için yanımda getirdim. Ona odaklanmaya bak.”

“Neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyoruz,” dedi Mason. “Senin için yaptığım onca şeyi düşün. Senin için, *bizim* için en iyisini istiyorum. Şimdi silahı indir. Arka verandadaki sandıkta kalın ip var. Onu bağlarsak, en azından bir gün kazanırız.”

“Zaten bir polisi vurduk. Geriye dönüş yok. Bu işi sonuna kadar götürmek ve ne gerekiyorsa yapmak zorundayız.” Shaun’un odaksız

bakışlarının sağa sola gidip gelişinde delice bir şey vardı.

Son sözlerini söyledikten sonra yutkunarak başını salladı. Bunun en iyi seçeneği olduğuna kendini ikna etmeye çalışır gibiydi.

Mason daha sert bir tavırla, “Onu burada bırakacak ve dağdan inmek için yola devam edeceğiz,” dedi.

“Bana bağırmayı kes, düşünemiyorum!” diye kükredi Shaun hızla Masona dönüp silahını kısa bir an ona çevirerek. Sonra tekrar bekçiye döndü. Alnında yeni ter damlacıkları belirmişti.

“Kimsenin bağırdığı yok,” dedi Mason usulca. “İndir silahı.”

“Kararı ben veririm,” diye kükredi Shaun. “Bütün kararları ben veririm. Ve ben bu işi hemen halledeceğimizi söylüyorum.”

Mason ın gözlerinde anlamak ile korku karışımı bir kıvılcım yanıp söndü. Tek bir hareketle tabancanın üstüne atıldı. Shaun fark etmişe benzemiyordu, bakışları dizlerinin üstünde duran av bekçisine sabitlenmişti. Mason, Shaun'u durdurma fırsatını yakalayamadan kulaklarım şiddetli bir patlamayla doldu. Av bekçisinin bedeni yere yığıldı.

Çığlık atıyordum. Beynimi parçalayıp bütün odayı kaplayan sesi duydum.

“Nasıl yapabildin?” diye haykırdım. Her yer kan içindeydi. Hiç bu kadar çok kan görmemiştim. Biraz daha bakarsam bayılacağımdan korkarak kafamı çevirdim. Bütün vücudum şokun etkisiyle sarsılıyordu. Shaun onu vurmuştu. Onu öldürmüştü. Buradan çıkmak zorundaydım. Fırtına için endişelenemezdim. Kaçmalıydım.

“Bunu neden yaptın?” Mason’ın öfkesi Shaun a patladı. Mason şaşkın ve tiksintiyle dolu bir halde av bekçisinin vücudunun üstüne eğildi ve nabzını kontrol etti. “Ölmüş.”

“Ne yapmalıydım?” diye bağırdı Shaun. “Britt hikâyesini yutturamadı. Adam üstümüze geliyordu. Biz yapmamız gerekeni yaptık. Onu öldürmek zorundaydık.”

“Biz mi?” diye tekrarladı Mason. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Onu biz öldürmedik. Sen öldürdün.” Bakışları nefretle yanıyordu ve düşüncelerini dışa vurur gibiydi. *Ben bu işe bunun için girmedim.* Shaun a temkinli bir tiksintiyle bakıyordu ve o tek yakıcı bakışta bir şeyi fark ettim. Bir zamanlar ortak bir amaçları ok iki suçluydular ama artık bu değişmişti. Shaun gittikçe istiler? ve ne yapacağı belli olmayan birine dönüşürken, Mason’ın koptuğunu görebiliyordum. Shaun’dan ayrılma arzusu, açıkça okunuyordu.

Eksik sayfa 143

asılı duran montumu alıp sırtıma geçirdim. Lavabonun altındaki dolabı açtım. Zihnim bir sis perdesiyle kaplı olsa da, vücudum bir düğmeye hâsılmış ve hâkimiyet ona geçmiş gibi kontrollü bir temkinle hareket ediyordu. Naylon torbayı yırtıp çakıyı montumun cebine yerleştirdim.

Kaçmaya hazır olmak zorundaydım. Fırsatın yaklaştığını hissedebiliyordum. Calvin'i ormanda bulacaktım. Başarısız olsam bile Shaun'la kalmaktansa ormanda donmayı yeğlerdim.

Sırtımı dikleştirdiğimde Mason ve Shaun kulübenin dış köşesini dönmüş pencerenin önünden geçiyorlardı. O anda Masonla göz göze geldik. Gözü cebimde duran elime kaydı. Keskin kahverengi gözleriyle beni birkaç saniye dikkatle izledi.

Mason, Shaun a bir şey söyledi. Cesedi yere bıraktılar. Masonu ı geri geleceğini hemen anladım. Mutfağın diğer ucuna, pencerenin görüş alanının dışına yürüdüm ve çakıyı cebimden çıkarıp aklıma gelen tek güvenli yere, külotumun içine tıktım.

Mason eşiği geçti. "Montunu çıkar."

"Ne?"

Fermuarı hızla indirip montumu çıkardı. Ceplerimi hem dı şandan hem içeriden aradı.

"Sen delisin," diye kekeledim.

"Cebine bir şey sakladığını gördüm."

"Üşüdüm. Ellerim üşüdü." Yoklasa doğru olduğunu görecekti. Bütün vücudum korkudan donmuş gibiydi.

Kollarımı, sırtımı ve bacaklarımı aradıktan sonra elini çoraplarımın lastik bantlarından içeri soktu. “Ne saklıyorsun, Britt?”

“Hiçbir şey.”

Bana baktı sonra şüpheci bakışları kısacık bir an için göğsüme kaydı. Sütyenim kontrol etmediği iki yerden biriydi. Bunu düşünmekten bile rahatsız olmuş gibi gözlerini kaçırdı.

“Banyoya,” diye emretti. “Soyun ve bir havluya sarın. Sadece bir dakikan var. Sonra gelip kıyafetlerini tek tek arayacağım. Sakın dolaba, tuvalete ya da gidere bir şey saklamaya zahmet etme. Oraları da arayacağım. Bütün odayı arayacağım.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bir şey saklamıyorum ki.” Gırtlağım kupkuruydu. Beni ararsa, sadece çakıyı bulmakla kalmaz, Calvin’in haritasını da ele geçirirdi. Haritayı ele geçirirlerse bana ihtiyaçları kalmazdı. Beni öldürürlerdi.

“Kahrolası hava!” Shaun’un küfreden sesi kulübenin ön kapısından içeri süzüldü. “Yine kar yağıyor. Dışarı çık, Ace. Şu cesetten kurtulmama yardım et.”

Yine mi kar yağıyordu? Doğrulamak için pencereden dışarı baktım. Kocaman taneler hızla iniyordu. Hava kötüleşirse, nasıl kaçardım?

“Cesedi ormana atacağınıza inanamıyorum,” dedim Masona. Bunu vicdanını rahatsız etme umuduyla söylemiştim ama dikkatini üstümü aramaktan uzaklaştırmak da istiyordum. “Ailesini düşün. I)aha iyisini hak ediyor. Shaun'un yaptığı korkunç bir şeydi.”

Mason kendini savunmayı planladıysa bile, fırsatı olmadı. Kabinin içine dolan sert rüzgâr ön kapıyı duvara çarparak bizi yerimizden sıçrattı.

Mason bana ve açık kapıda uçuşan kar tanelerine son bir kez baktıktan sonra, kararını verdi. Kararlı adımlarla dışarı yürüdü ve kapıyı arkasından çarptı.

Pencereye gittim. Shaun önce adamın cesedini, sonra da ağaçların dibindeki kar yığını işaret etti. Cesedin üstüne kar atacak ve onlar dağdan inene kadar kimsenin cesede denk gelmemesini umacaklardı.

Gözlerimi yumup beynimin kenarlarından içeri süzülen sersemliği yatıştırmaya çalıştım. Bir çakım ve haritam vardı. Kaçacaktım. I Bu gece onlar uyurken. Otoyola kadar onlarla kalırsam, Shaun beni öldürürdü. Bunu en az karın soğuk, ateşin sıcak olduğunu bildiğim kadar iyi biliyordum.

Tek bir şansım olacaktı. Beni kaçmaya çakşırken yakalarlarsa [1] Shaun ya beni oracıkta öldürür ya da öldürmüş olmasını dileyeceğim kadar

yaşamama izin verirdi.

Kanepeye oturdum. Kısmen ısınmak, kısmen sinirlerimi yatıştırmak için öne arkaya sallanmaya başladım. Soğuk ve duygusuz bir tavır olsa da, av bekçisini aklımdan atmak ve bir sonraki hamlemi akılcı bir şekilde planlamak zorundaydım. O ölmüştü, bense yaşıyordum. Benim için umut vardı ama onun kaderini değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu.

Bu kelimeleri aklımdan geçiriyordum ama öne doğru devrilen bedeninin görüntüsü her şeyi gölgede bırakıyordu, ilk kez kot pantolonumun üstünde açık duran parmaklarıma baktım. Memurun kanı bulaşmıştı. Bir an kendimi bir rüyada hissettim. Bir okyanus kıyısındaydım ve dalgalar kıyıya vurup geri çekiliyordu, insanın kendisinden çok daha güçlü bir kuvvetin karşısında âciz olduğunu baş dönmesiyle idrak ettiğindeki gibi hissediyordum.

Kabin kapısı çarparak kapandı. Mason ve Shaun ıslak montlarını çıkarıp kurumaları için mutfak sandalyelerinin arkasına astılar. Karı kazarken eldivenlerinin parmakları buz parçalarıyla kaplanmıştı.

Shaun şömineye doğru yürürken bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Ne bakıyorsun?” Ateşe bir kütük atıp öfkeli kıvılcımların havalanmasına neden oldu. “Belki de kar yağması o kadar da kötü değildir,” dedi Masona. “İzimizi örter. Ana yolları tekrar kapatır ve küremeleri zaman alır. Biz ilerleyemezsek, onlar da ilerleyemez. Bu bize zaman kazandırır. Şimdilik burada takılıp karın dinmesini bekleyeceğiz.”

Akşam olunca Mason ocakta üç kutu mısır ısıttı. Shaun ve o yemeklerini mutfak masasında yediler. Bense ateşin yanında oturuyor ve gece tek başıma ormana çıkma cesaretini göstermeden önce sıcağa doymaya çalışıyordum. Yemeğimi neredeyse hiç tat almadan yiyordum. Gittikçe daha yavaş çiğniyordum. Arka plandaki seslerine kulaklarımı tıkayıp bu berbat yerde delirmemek için zihnimde tekrar tekrar canlandırdığım Calvin’li anılardan el değmemiş bir tanesini hatırlamaya çalıştım.

Calvin beni kırmıştı ve benimle çıkarken Rachel'ı öptüğünü unutmuş değildim ama son yirmi dört saatin travması sırasında onu ilginç bir şekilde affetmiştim. Bu, sadece iyi anılara tutunmak ve diğer her şeye kendimi kapatmak anlamına gelse bile, olumlu ve umutlu olmak zorundaydım. Kendime hedef olarak benimseyecek bir deniz feneri bulmaya mecburdum. Şu anda o fener Calvin'di. Elimde ondan başka bir şey yoktu.

Mason kâsemi almaya gelince, gözlerinde bir sempati kıpırtısı görür gibi oldum. Şefkatini kasten reddederek bakışlarımı kaçırdım. Vicdanını rahatlatmaya niyetim yoktu. Bütün bu yaşananların benim için sorun olmadığını düşünmesini istemiyordum. Onun canını yakmayı, Shaun'unkini yakmayı istediğimden daha çok istiyordum. Bütün itirazlarına rağmen, ikisi arasında iyi olan oydu ve bu, ondan daha fazlasını beklememe neden olmuştu.

Kar bütün gece aralıksız yağdı. Ateş üç küçük odayı ısıtmasına rağmen montumu, botlarımı, eldivenlerimi ve atkımı çıkaramadım. Giyinik olmam bana daha sonra, anlık bir boşluk yakalayıp kaçarken zaman kazandıracaktı. Ayrıca çakı da cebimdeydi. Kullanmak için doğru zamanı kestirebilmeyi umuyordum.

Kaçtığımı fark ettikleri zaman, Mason ve Shaun doğrudan Korbie'ye gitmemi bekleyeceklerdi. Bu yüzden ona dönme seçeneğinin üstünü çizmem gerekiyordu. Bu kolay bir karar değildi ama ikimizin de sağ kalmasını istiyorsam, yardım aramaya çıkmak zorundaydım. Keşke Korbie'ye, yanına gideceğimi, sadece sabırlı olması gerektiğini haber vermenin bir yolu olsaydı. Ne kadar yalnız hissettiğini ve korktuğunu ancak hayal edebilirdim.

Tuvalette haritayı inceledim. Bu akşam bir pusulam olmayacaktı. Tabii eğer Shaun ya da Mason kendisininkini kolayca alabileceğim bir yerde, ortalıkta bırakmazsa. Ama Calvin haritasını bir sürü önemli noktayla detaylandırdığı için yaklaşık dokuz kilometre uzaktaki korucu kulübesine kadarki noktaları birleştirebilecektim. Bunu yapabilirdim. Yapmak *zorundaydım.*

Pencere kenarında sessizce durup planımın provasını yaptım. Sadece görüntüde sakindim. İçin için gittikçe daha fazla korkuyordum. Su, yiyecek ve barınak olmadan dondurucu ormanda ne kadar dayanabilirdim ki?

Shaun gürültüyle esneyerek kendini yatak odasına kapadı ve beni oturma odasında Masonla baş başa bıraktı.

“Yatak odasında bir çift yün çorap buldum,” dedi Mason bir çift siyah Wigwam kayak çorabını bana uzatırken. “Ayaklarının kuru kalması için ayağındakilerle değiştirmek isteyebilirsin.”

“Sen bulmuşsun, sen al,” dedim küçümseyici bir tavırla.

“Sana veririm diye düşünmüştüm.”

“Bunu neden yapasın?”

“Çünkü ıslak ayakların ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum.”

“Çorapları istemiyorum.” Ama ayaklarım nemliydi ve üşüyordu; temiz çoraplar için neredeyse her şeyimi verebilirdim. Beni esir tutan adamdan hediye alarak teslim edeceğim özsaygım dışında.

“Sen bilirsin,” dedi omuz silkerek.

“Ben bilseydim burada sizinle olmazdım.”

“Bu gece kanepeye sen geç,” dedi Mason, iğneleyici tonlamamı duymazdan gelerek. Battaniyesini sallanan koltuğun üstüne atıp koltuğu sahiplendi, yün ceketini çıkardı ve vücuduna oturan gri termal tişörtüyle kaldı. Muhtemelen uyurken kalçalarını sıkmasın diye kemerini de çıkardı. Zararsız bir hareketti ama soyunması bir şekilde odanın içindeki havayı ağırlaştırdı.

Mason omuzlarındaki gerilimi atmak için kollarıyla geniş daireler çizdi. Yanlış bir izlenim bırakmamak için onu izlemek istemiyordum ama benim farkımda bile değilmiş gibi görününce, hızlı, kaçamak bakışlarla onu

süzmeye devam ettim. Calvin’den daha uzun boylu ve daha kaslıydı. Spor salonu müdavimleri gibi şişkin kasları yoktu ama atletik olduğu belliydi. Dar tişörtü biçimli kollarını ve dümdüz bir karınla tamamlanan geniş göğsünü gözler önüne seriyordu. Dün benzin istasyonunda onunla ilgili ne düşündüğümü hatırlamakta zorlanıyordum. Gerçekte kim olduğunu bilmeden önce düşündüklerimi. O ilk karşılaşma çok uzakta kalmış gibiydi. Ve hakkında çok yanılmıştım.

Nihayet Cal’le ilgili daha yeni bir anı aklıma geldi. Ondan ayrıldıktan sonra da aklıma düşüvermişti. Bu iyi bir anıydı. Jackson Gölü’ne çift olarak ilk seyahatimiz. Kıyıda bir havluya uzanmış, *People* dergisi okuyordum. Calvin ve arkadaşları şamandıranın etrafında sırayla jetski ye biniyordu. Sırtıma buz gibi soğuk göl suyu damladığında bir makaleyi yeni bitirmiştim.

Calvin kendini şakacı bir tavırla havlumun üstüne bırakıp sarılmak için bana iyice sokulurken, şaşkın bir halde ona döndüm. Sırılsıklamdı. Bir çığlık atarak, laf olsun diye kaçmaya çalıştım.

İşin aslı, benimle zaman geçirmek için arkadaşlarından ayrılması çok hoşuma gitmişti.

“Jetski’de çok Fazla kalmadın,” dedim.

“Çocukları mutlu edecek kadar kaldım. Şimdi de seni mutlu etmem gerek.”

Onu hiç acele etmeden uzun uzun öptüm. “Beni nasıl mutlu etmeyi planlıyorsun?”

Yanağıma bulaşan ıslak kum kalıntısını başparmağıyla sildi. Dirseklerimize yaslanmış bir halde karşılıklı yatıyor ve birbirimizin gözünün içine kanımın alev almasına neden olacak bir yoğunlukla bakıyorduk. Beni öpmek için üzerime eğilmeden önce, bir an zaman durmuş gibi gelmişti. Cal’in ne kadar mükemmel olduğunu düşündüğümü hatırladım. Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu.

Sonsuza dek o anda yaşayabilirdim.

“Banyoyu önce ben kullanacağım.” Mason’ın sesi beni kâbusun tam ortasına döndürdü. Kendimi ona kapatmayı denedim. Zihnim çaresizlik içinde daha fazla anı arıyordu. O kusursuz anı zihnimde tekrar tekrar canlandırmak istiyordum.

Mason yastığına yeni yıkanmış bir yastık kılıfı geçirme işini tamamlayıp bana eğlenirmiş gibi bakınca, yüzümdeki nostaljik ve çok uzaklara dalmış ifadeyi yeterince hızlı silemediğimi anladım. O duygularını kilit altında tutuyordu ve ben de onun kadar kontrollü olabilmek istiyordum. Ama bu kez tökezlemiştim.

“Onu mu düşünüyorsun? Hani şu marketteki çocuğu?” diye sordu nazikçe.

İçim öfkeyle doldu ama öfkemin tek nedeni algısının gerçeği tahmin edecek kadar açık olması değil, Calvin konusunu gündeme getirmiş olmasıydı. Bu berbat yerde esirdim ve aklımı kaçırmamamın tek yolu Calvin, onun anıları ve hatta umutlardı. İlişkimiz kusursuz olmaya ne kadar uzak olsa da bizim için hâlâ umutluydum. Bu kez her şey farklı olacaktı. Birbirimizi daha iyi (anıyorduk. Kendimizi daha iyi tanıyorduk. Son bir yıl içinde büyümüştük ve olgunluğumuz kendini gösterecekti. Ben bu yerden kurtulup Calvin in yanına dönene kadar, o benim gizli can yeleğim, sığınağım ve Mason ile Shaun’un benden alamayacakları tek şey olacaktı. Calvin’i kaybetmem, her şeyi kaybetmem demekti. Kâbus beni tek lokmada yutardı.

“Benim banyoyu kullanmam gerekmiyor,” dedim bir kez daha nezaketini reddederek, işemem gerekiyordu ama idrar torbamın beni gece boyunca uyanık tutacağını düşünüyordum. Şu anda yapılacak en kötü şey, uykuya dalıp kaçma fırsatını kaçırmam olurdu. “Ve sallanan koltukta ben uyurum,” dedim soğuk bir sesle. “Gündüz gayet iyi uyudum.”

Mason şüpheli görünüyordu. “Hiç rahat görünmüyor. Gerçekten kanepeye sen geçebilirsin. O zaman daha iyi hissedeceğim.” Bana kısacık,

küçümseyici bir gülümsemeyle baktı. “Acı yüküme katlanmamı kolaylaştırman için bir fırsat.”

“Konforum neden birdenbire senin için önemli oldu?” diye haykırdım. “Beni burada isteğim dışında tutuyorsunuz. Beni yorucu, dondurucu ve tehlikeli şartlarda yürümeye zorluyorsunuz. Bir anda ne hissettiğim konusunda endişelendiğine inanmam mı gerekiyor? Çünkü hissettiğim şu: Burada olmaktan nefret ediyorum. Ve senden de nefret ediyorum. Hiç kimseden etmediğim kadar!” Yüzü yeniden umursamaz ifadesine bürünmeden önce, bir duygu kıvılcımıyla aydınlanır gibi oldu.

“Seni dışarıda tipi olduğu için burada tutuyorum. Tek başına sağ kurtulamazsın. İnanmasan da burada benim yanımda güvendesin.” Öfkeyle doldum. “Buna *inanmıyorum.* Bu, beni edilgen ve itaatkâr kalmam için inandırmaya çalıştığın bir yalandan başka bir şey değil. Beni burada tutuyorsun çünkü dağdan inmek için bana ihtiyacınız var, o kadar. Senden nefret ediyorum ve elime fırsat geçerse öldürebilirim. Aslında bu gerçekten çok hoşuma giderdi.”

Bunlar güçlü sözlerdi ve muhtemelen asla yerine getirmeyecektim. Elime fırsat geçse bile, bir başkasının canını alabileceğimi sanmıyordum ama kendimi açıkça ifade etmek istemiştim. Bütün hu yaşananların hiçbiri doğru değildi.

Kızgındım, bunalmıştım ama işin aslı Masonla zaman geçir dikçe, onun da bir insanın canını alabileceğine inanmakta dahi fazla zorlanıyordum. Shaun bekçiyi acımasızca vururken yüzünün aldığı şekli görmüştüm. Ve başlangıçta kulübede cesedini bulduğum kızın ölümünde Mason’ın parmağı olduğundan şüphelenmekle birlikte, o işle bir ilgisi olmadığını düşünmeye başlıyordum. Hatta cesetten haberi bile olmayabilirdi.

“Lütfen kanepeye sen geç,” dedi son bir kez daha. Sesi sinir bozacak kadar sakindi.

‘*Asla*.” Öfkeyle soluyordum. Ona delici gözlerle bakarak battaniyesini yere attım ve bir tahta oturur gibi gösterişli bir tavırla sallanan koltuğa yerleştim. Koltuğun kavisli çubukları sırtıma batıyordu ve ahşap oturma

kısmında minder yoktu. Yirmi dakika aralıksız uyuyamazdım. Her kıpırdanışımda sıçrayarak uyanırdım. Bu sırada, bitkin durumda olması gereken Mason kanepede derin bir uykuya dalacaktı.

“İyi geceler, Britt,” dedi Mason tereddüde, lambayı kapatırken.

Cevap vermedim. Yumuşadığımı ya da bana yaklaşmasına izin verdiğimi düşünmesini istemiyordum. Asla taviz vermeyecektim. Beni burada tuttuğu sürece ondan nefret edecektim.

Terden sırılsıklam bir halde uyandım. Birkaç saniye boyunca nerede olduğumu hatırlayamadım. Duvarlarda gölgeler titreşiyordu. Kaynağı bulmak için kafamı çevirince, hararetini kaybetse de ısı vermeye devam eden ateşi gördüm. Bacaklarımı esnetmek için uzatınca sallanan koltuk gıcırdadı ve en ufacık bir ses çıkarmamamın hayati önem taşıdığını o zaman hatırladım.

Mason gürültü yüzünden kıpırdandı ama kısa bir duraksamanın ardından, karanlıkta usul usul solumaya devam etti. Kanepeye yüz üstü uzanmıştı; yanağı mindere yaslı, ağzı hafif aralıktı. Fazla uzun bacakları ve kolları kenarlardan sarkıyordu. Ateşin ışığı yüzünde dans ederken, yastığa sarılmış haliyle çok farklı görünüyordu. Daha genç, çocuksu, masum.

Göğsünün sessizce inip kalkışını izleyerek yanından geçerken, gece yere düşen battaniyesinin üstünden atladım. Hızla ön kapıya doğru yürürken hava neredeyse katı bir cisme dönüşmüştü. Hiç hız kesmeden kapıya doğru ilerlerken, birinin şans eseri mutfak tezgâhının üstüne bıraktığı kafa lambası ve matarayı açgözlülükle aldım. Matara doluydu. Bir kez daha şansım yaver gitmişti.

Gözlerimi her adımımda biraz daha uzaklaşır gibi görünen kapı tokmağından bir an ayırmadan, bir ayağımı diğerinin önüne atarak ilerledim.

Bir saniye sonra tokmak elimdeydi. Midem kısmen sevinç, kısmen korkuyla kasıldı. Artık dönüşüm yoktu. Tokmağı milim milim çevirdim. Turunu tamamladı. Tek yapmam gereken çekmekti. Kapıyı açınca,

kulübenin içindeki basınç biraz değişecekti ama Mason fark etmezdi. Derin uykudaydı. Ayrıca ateş benim içeri soktuğum soğuk esintiyi dağıtırdı.

Birden kendimi verandada, kapıyı arkamdan milim milim kapatırken buldum. Bir yanım Mason'ın ayağa fırlamasını ve uyanması için Shaun'a seslenerek peşime düşmesini bekliyordu. Ama duyduğum tek ses, kum gibi ince karı yüzüme savuran soğuk rüzgârın sesiydi.

Orman dipsiz bir karanlıktı ve korucu kulübesinden sadece yüz adım kadar uzaklaşıp arkama baktığımda, artık onu göremez oldum. Gece onu kadifemsi siyahıyla sarmalamıştı.

Rüzgâr giysilerimin içine işliyor, tenimin örtmeyi başaramadığım kısımlarını âdeta kamçılıyordu ama bunun için neredeyse minnettardım. Soğuk beni uyandırmıştı. Ve Mason ile Shaun beni aramaya çıkarlarsa, yokuş aşağı ıslık çalan sert rüzgârda hareketlerimin sesini duymaları imkânsızdı. Bu düşünceden cesaret alarak montuma daha sıkı sarındım, gözlerimi savrulan kardan korumaya çalışarak kaya çıkıntılarının ve ağaç kütüklerinin karın altına gizlendiği dik yamaca dikkatle tırmanmaya başladım. Kayalar engebeli ve zorluydu. Yanlış açıyla düşersem bir kemiğimi kırabilirdim.

Başımın üstünde bir baykuş öttü. Ses gecenin siyaha boyadığı ormanda rüzgârın ulumasına karışıyor, dalların arasından uğursuz bir etki yaratarak esiyordu. Adımlarımı sıklaştırmaya çalıştım ama kar derindi ve sürekli olarak dizlerime kadar gömülüyordum. Az kalsın kucağımdaki matarayı ve kafa lambasını düşürecektim. Lambayı yakmak için can atıyordum ama henüz cesaret edemiyordum. Korucu kulübesinden yeterince uzaklaşmadan yakarsam, Mason ve Shaun için işaret feneri vazifesi görürdü.

Zirveye ulaştığımda tırmanma tempom düşmüş, nefesim hızlanmıştı. Bacaklarım bitkinlikten titriyordu ve stres düğümleri, yumruk misali belime iniyordu. Son yirmi dört saatin gerginliği su yüzüne çıkmıştı. Daha önce enerjimin bu kadar tükendiğini, kendimi güvenilmez dağların gölgesindeki kadar küçük ve güçsüz hissettiğimi hatırlamıyordum.

Calvin’in haritasına göre bu geçidi aşıp havzaya inersem parkın korucu merkezine ulaşabilirdim. Ama açık bir yol olmadığı için gittikçe yükselen ve her adımımı daha da ağırlaştıran karın içinde güçlükle ilerliyordum.

Pantolonumun, bacaklarımın iç kısmına bakan yüzünde ve kol altlarımda rahatsız edici bir sıcaklık hissediyordum. Ter içinde kalmam doğru değildi. Daha sonra durup dinlendiğim zaman terim soğuyup tenimde donacak ve vücut ısımın hızla düşmesine neden olacaktı. Bunun için daha sonra endişelenebilirdim. Korucu merkezine kilometreler vardı. Yola devam etmek zorundaydım. Ancak güvenliğim için hızımı biraz daha düşürdüm.

Eldivenlerimin arasında iyice sıkıştırıp sulu bir topa dönüştürdüğüm karı ağzıma atıp buzlu karışımın gırtlağımdan aşağı eriyerek inmesine izin verdim. Hava can acıtacak kadar soğuk ama ayıltıcıydı. Terlediğime göre, sıvı almam gerekirdi. Bu kadar soğuk bir havada susuzluk çekmem inanılmaz görünse de rehber kitaplara ve eğitimime güveniyordum.

İlerideki ormanda puslu bir ışık huzmesi hareket ediyordu, içgüdüsel olarak bir ağacın arkasına çöktüm. Sırtımı ağaca yaslayıp çılgınca ve hızlı bir sonuca vardım. Işığın kaynağı arkamdaydı ve çok uzak değildi. Kulak kesilip dinledim. Bir erkek sesleniyordu. Rüzgâr kelimeleri anlaşılmaz kılıyordu ama adımı seslendiği kesindi.

“Britt!” Mason mıydı yoksa Shaun mu ayırt edememiştim ama neredeyse Shaun olması için dua edecektim. Ondan kaçma şansım vardı. Orman uçsuz bucaksız bir labirentti; Shaun izimi sürmeyi başaramazdı.

“Britt. Sana zarar vermeyeceğim! Kaçma... vazgeç!”

Ağaçlığın dışına çıkmamıştım ama dağın eteklerindeki sık ağaçlık seyrelmişti, ihtiyaç duyduğum kadar korunaklı durumda eğildim ve zifirî karanlığa rağmen, elinde bir fener vardı. Açığa çıktığım anda beni görecekti. Tuzağa düşmüştüm.

Işık yön değiştirdi. Düşünecek tek bir saniyem vardı ve ben koşmaya karar verdim. Açıklığa fırladım ve hız kazanmak için boştaki kolumu kullanarak bir sonraki ağaç kümesine doğru atıldım. Hedefime çok

yaklaşmışken ayağım tökezledi ve fenerin ışığı kafamın hemen üstündeki karardığı aydınlatmadan sadece bir saniye önce, ellerim öne uzanmış bir halde boylu boyunca karın üstüne serildim. Kollarımın üstünde sürünerek ve yanımdaki birkaç malzemeyi de sürükleyerek birkaç metre daha ilerledim ve kar denizinin üstünde bir buz dağı misali sivrilen kayanın arkasında siper aldım.

Fenerin üstümdeki dalların arasında kesik kesik parlayan ışığını izledim.

Artık daha yakındı, yamaçta benden çok daha hızlı ilerliyordu. Matarayı ve kafa lambasını göğsüme bastırarak ayağa fırladım ve bir sonraki ağaç kümesine koştum.

“Birbirimize yardım etmemiz...”

Birbirimize yardım etmek mi? Mide bulantısıyla karışık bir kahkaha atma isteği duydum. Bunu yutacağımı mı sanıyordu? Tek istediği dağdan inmekti ve amacına ulaştığı anda beni öldürecekti. Ormanda tek başıma hayatta kalma şansım çok daha fazlaydı.

Eşyalarımı yanımdaki kar yığının üstüne bıraktım. Vücudumun üst kısmım dinlendirmek için eldivenli ellerimi bacaklarıma dayayıp öne eğildim. O kadar hızlı soluyordum ki sesini duyacağından emindim. Aldığım her nefes gırtlağımdan aşağı canımı yakarak iniyordu. Başım öyle kötü dönüyordu ki bayılmaktan korktum.

“Britt. Benim, Mason.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bana güven verici bir sesle sesleniyordu ama beni kandırmasına izin vermeyecektim. “Beni duyabildiğini biliyorum,” diye devam etti. “Çok uzakta olamazsın. Bir fırtına daha yaklaşıyor, rüzgâr bu yüzden hızlandı. Dışarıda kalamazsın. Donarak ölürsün.”

Rüzgârın savurduğu kardan korunmak için gözlerimi sımsıkı kapattım. *Yalan söylüyor, yalan söylüyor, yalan söylüyor.* Bu sözcükleri kendi

kendime haykırıyordum çünkü için için kararlılığımın zayıfladığını hissediyordum. Korkuyordum, çaresizdim ve üşüyordum. Şaşkınlıkla aslında ona inanmak istediğimi fark ettim. Bana yardım edeceğine güvenmek istiyordum. Beni en çok korkutan buydu. Çünkü için için biliyordum ki ağacın arkasından çıktığım anda ölecektim.

Saklandığım yerden, biraz uzağımda dizinin üstüne inip kardaki ayak izimi incelemesini seyrettim. Kaçmaya yekensem bile, bu kaçınılmazdı. Beni ya şimdi ya beş dakika sonra mutlaka yakalayacaktı.

“Bir düşün, Britt,” diye seslendi Mason. “Burada ölmek istemezsin. Beni duyuyorsan, adımı seslen.”

İçimden, *Asla,* diye geçirdim.

İzimi takip ederek saklandığım yere doğru koşmasını seyrettim. Ne olacağını biliyordum ama kaderimi bilmek içimde gizli hayatta kalma ihtiyacımı azaltmıyordu. Ayağa fırladım ve var gücümle koşmaya başladım.

“Britt, dur!” diye bağırdı.

“Hayır!” dedim hızla ona dönerken. *“Asla!”* Kelimeyi nefretle haykırmıştım. Geri dönmeyecektim. Direnecektim. Beni sürükleyerek geri götürmesine izin vermektense savaşarak ölecektim.

El fenerini üstüme tuttu ama sonra beni kör etmemek için başka yöne çevirdi. “İyi misin?”

“Hayır.”

“Bir yerine bir şey oldu mu?” Sesinde telaş vardı.

“Bir yerime bir şey olmaması iyi olduğum anlamına gelmez.”

Yamacı tırmandı ve bana büyük bir temkinle yaklaştı. Beni yaram olup olmadığını anlamak için dikkatle süzerek etrafımda döndü. Gözleri yere, çalıntı malzemelerime çevrildi.

“Bir matara ve kafa lambası almışsın,” derken, neredeyse etkilenmiş gibiydi. Bu, gurur ve öfke karışımı tuhaf bir duygu hissetmeme neden oldu. Elbette ne bulduysam almıştım. O kadar çaresiz değildim.

Sonra sesi ciddileşti ve azarlar gibi, “Üç saat,” dedi. “Tek başına dışarıda en çok o kadar dayanabilirdin, Britt. Fırtına kötüleşirse daha da kısa sürerdi.”

“Geri dönmeyeceğim.” Kara oturup konumumu sabitledim.

“Burada ölmeyi mi tercih ediyorsun?”

“Beni zaten öldüreceksin.”

“Shaun'un seni öldürmesine izin vermeyeceğim.”

Çenemi dikleştirdim. “Sana neden inanayım? Sen bir suçlusun Yerin hapis. Umarım polis seni yakalayıp ömrünün sonuna kadar bir deliğe tıkar. Shaun’un o bekçiyi öldürmesine ve o polisi vurma sına engel olmadın. Ya da kulübedeki kızı katletmesine.” Kentlimi tutamamıştım. Masona cesetten haberdar olduğumu söylemek gibi bir niyetim yoktu ama artık sır saklamak için çok geçti. Mason’ın kaşları çatıldı. “Hangi kız?”

Şaşkınlığı samimi gibiydi ama o iyi bir yalancıydı. Ve beni bir daha kandırmasına izin vermem için aptal olmam gerekirdi “Kulübedeki depo, beni kalmaya zorladığınız oda. Orada içinde bir ceset olan büyük bir alet kutusu vardı. O cesetten haberinin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?”

Kırılgan bir sessizlik oldu.

“Shaun’a cesetten bahsettin mi?” derken sesi tuhaf bir şekildi' sakindi. Ama bütün vücudu gerilmiş, bir düğüm gibi kaskatı kesilmişti.

“Neden? Onu siz mi öldürdünüz?” Buz gibi korku damarlarımdan içeri süzüldü.

“Shaun’a bahsetmedin.”

“Ve neden bahsetmediğimi bilmiyorum!” diye çıkışırken perişan olduğum kadar gergindim. Onu Mason mı öldürmüş! Onda daha iyi bir adamdan izler görmüştüm ama belki de yanılmıştım. Belki de en başından beri birkaç nazik jestin gerçek kişiliğini görmeme engel olmasına izin vermiştim, “İlk andan beri, hayatta kalmama izin vermeyecektiniz.”

“Ben sözlerimi tutarım: Seni öldürmeyeceğim. Shaun da öl dürmeyecek, buna izin vermeyeceğim.”

Hiddetle, “Gerçekten mi?” diye soludum. “Bu sözün ne kıı dar aptalca ve boş geldiğini anlayamıyor musun? Silah Shaun’da kontrolde onda. Sen onun acınası durumdaki yardakçısından başka bir şey değilsin.”

Mason alınmak yerine, gerçek düşüncelerimi öğrenmek ister gibi bana dikkatle baktı.

“Ayağa kalk,” dedi sonunda. “Giysilerin ıslanıyor ve vücut ısın düşecek.”

“Ne olmuş yani? Bırak öleyim. Dağdan inmenize yardım etmeyeceğim. Sana ve Shaun’a yardım buraya kadar. Beni zorlayamazsınız. işinize yaramam. Bırak da gideyim.”

Mason beni tutup ayağa kaldırdı ve üstümdeki karları silkeledi. “O dayanıklı kıza ne oldu? Tüm zorluklara rağmen, Teton Dağları’nda yürümek isteyen kıza?”

“Ben artık o kız değilim. Eve gitmek istiyorum,” dedim gözlerim buğulanarak. Babamı ve lan’ı özlemiştim. Kim bilir ne kadar endişelenmişlerdi.

“Topla kendini,” dedi Mason. “Fiziksel açıdan sınandın, şimdi de zihnen dayanıldı olmak zorundasın. Kulübeye döneceksin. Hiçbir şey olmamış gibi yapacağız. Shaun’a söylemeyeceğiz. Sabah bizi dağdan indireceksin ve biz de seni serbest bırakacağız.”

Başımı hayır der gibi salladım.

“Gerekirse seni taşırım ama burada ölmene izin vermem.”

“Sakın bana dokunma.”

Avuçlarını havaya kaldırdı. “O zaman yürümeye başla.”

“Gitmeme geçekten izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Nereye gitmene? Bir tipi sırasında ormanın içinde donup (ilmene mi? Hayır.”

“Senden nefret ediyorum,” dedim mutsuz bir sesle.

“Evet, bunu daha önce de söylemiştin. Haydi gidelim.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Yamaçtan korucu kulübesine inişin az önce yaptığım tırmanıştan tl aha kolay olması gerekirdi ama her adım bir öncekinden daha ağır geliyordu. Başaramamıştım. Mason sırrımı saklayacağına söz vermişti ama geri döndüğümüzde Shaun'un elinde tabancasıyla kulübeyi arşınlıyor olmayacağının garantisi var mıydı? Kendi ayağımla sonuma gidiyor olabilirdim.

Mason'ın Shaun'un av bekçisini vurmasına engel olmaya çalıştığına şahit olmuştum. Silahın üstüne atıldığı zaman niyetinin bu olduğundan emindim ve belki de benim ona yakıştırdığımdan daha iyi bir insandı. Ama Mason'ın doğruyla yanlış arasındaki çizgiyi nerede çizdiğinin bir önemi yoktu. Silah Shaun'daydı.

Ve ilk kulübedeki ceset meselesi vardı. Kızı kimin öldürdüğünü bilmiyordum ama ona anlattığım zaman Mason'ın verdiği tepki aklıma yatmamıştı. Mason benden -ve belli ki Shaun'dan da- bir şey saklıyordu.

Sonunda korucu kulübesi karardığın içinde belirdi. Tam ön verandaya adım atmak üzereyken, Mason'ın beni kendine doğru çekmesiyle kendimi arka üstü uçarken buldum. Eldivenli elini ağzımın üstüne kapadı ve delice bir an, beni boğmaya çalıştığını sandım. Kesik kesik nefesini kulağımda, bir duvar gibi kaskım vücudunu sırtımda hissediyordum.

Korucu kulübesinin ön kapısı açıktı. Calvin'in sesi dışarı kadın geliyordu.

Kalbim hızlandı. Calvin. Buradaydı. Beni bulmuştu!

"Neredeler?" diye sordu Calvin görüş alanımın dışında bir yerden.

Shaun aksi bir tavırla, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı.

Mason tekmelerim ve çırpınmalarımdan hiç etkilenmeden beni kucakladı ve sessizce verandanın üst basamaklarına çıkardı ikimiz de mutfak penceresinden içerideki iki adamı görebiliyorduk. Calvin, Shaun'u

uykuda hazırlıksız yakalamış olmalıydı çünkü silahın namlusu bu kez Shaun'a çevriliydi. Tabancayı tanımadım. Calvin, Idlewilde'dan yanında getirmiş olmalıydı. Versteeg'lerin kulübede tabanca bulundurduklarını biliyordum. Shaun'un tabancası görünürlerde yoktu. Ne yazık ki oturma odasının bir lambası yandığı için Calvin in mutfak penceresinin diğer tarafından ben i görmesi imkânsızdı. Dışarısı içerisine göre çok daha karanlıktı Calvin bu tarafa baksa bile sadece kulübenin içinin cama yansıyan görüntüsünü görebilirdi.

Adını haykırmayı denedim ama Mason eldiveniyle ağzıma sımsıkı bastırıyordu. Beni şoke edici bir kuvvetle dış duvara doğru itmeden önce arkaya doğru bir tekme savurdum ve topuğum kemiğe isabet etti. Gücünü hafife almıştım, rakibim benden çok daha üstündü. Boştaki eliyle iki bileğimi birden yakaladı ve dizini ben acıya daha fazla dayanamayıp takatim kesilene dek bacağımın arka tarafına bastırdı. Bu savunmasız andan faydalanarak vücudunu vücuduma acımasızca dayayıp beni kendisiyle kulübenin arasına hapsetti. Yanağım buz kesmiş panjura yapışmış bir halde pencereden Calvin'i görmeye çabaladım.

"Lavaboda üç kâse, tezgâhın üstünde üç bardak var!" diye kükredi Calvin. "Korbie ve Britt'in burada seninle olduklarını biliyorum." Uzun adımlarla lavaboya gitti ve parmağını üzerlerine örterek kâseleri inceledi. "Yemek artıkları hâlâ ıslak. Yakın zamanda buradaymışlar. Şimdi neredeler?"

"Belki de üç kâseyi de ben kullanmışımdır," diye cevapladı Shaun aksi bir tavırla.

Calvin bir bardağı Shaun'un kafasına fırlattı. Shaun eğilince bardak arkasındaki duvara isabet etti. Tekrar Calvin'e döndüğünde, Shaun'un benzi biraz atmıştı.

"Yoksa onları öldürdün mü?" Calvin hızla Shaun'a doğru yürürken bir an bile tereddüt etmedi. Shaun artık yakınındaydı. Calvin'in sesi öfkeden titriyordu ama tabancası sabit duruyordu. "Öldürdün mü?"

Shaun huzursuz bir tavırla parmaklarıyla oynadı. “Ben katil değilim,” diye yanıtladı inandırıcı olmayacak kadar masum bir sesle.

“Öyle mi?” dedi Calvin yumuşak ama tehditkâr bir tonla. “Seni l anıyorum. Daha önce de gördüm. Silver Dollar Kovboy Barı’nda. Kızları sarhoş edip sapığın teki gibi fotoğraflarını çekmeyi seviyorsun.”

Shaun’un yüzündeki duygu değişimini izledim. Masumiyeti yerini korkuya bıraktı. “Ne gördüğünü bilmiyorum ama o ben değildim. Ben kızların fotoğrafını çekmem. Fotoğraf makinem bile yok ve buraya, dağa hiç çıkmam.”

“O fotoğraflarla ne sapıklıklar yapıyorsun?” diye sordu Calvin. “Seni kaybolan şu sosyetik kızla gördüm. Belki de polislere anlatmalıyım.”

“Yanlış kişiyle konuşuyorsun,” diye kekeledi Shaun.

“Kız kardeşim nerede? Britt nerede? Ya konuşmaya başlarsın ya da ben polise konuşurum!” Calvin artık bağırıyordu. “Onların da fotoğraflarım çektin mi? Aileme şantaj yapabileceğini mi sandın? Ya da kardeşimi taciz etmek için fotoğrafları internetle yayınlayabileceğini? Ya da satabileceğini?”

Shaun gözle görülür biçimde yutkundu. “Hayır.”

“Bir daha sormayacağım. Kızlar nerede?”

“Bana inanmak zorundasın. Zarar vermek gibi bir niyetimi'/ yoktu. Onları eve aldık çünkü yolda mahsur kalmışlardı ve fırtınada donmalarına izin...”

“Aldık mı?”

“Ben ve dostum Ace. Ben yatmaya gittiğimde buradaydı. Kızlar birlikte kaçmış olmalı. Aradığın o...”

“Kız mı? Kız kim?”

“Britt. Britt’i yanına almış. Britt burada bizimleydi. Sanırım Ace onunla ilgileniyor ama annemin mezarı üstüne yemin ederim ki ben elimi bile sürmedim. Ormana bak. Belki de baş başa kalmak için kızı dışarı sürüklemiştir. Git bak.”

“Ya Korbie? O nerede?”

“Ace buraya gelmeden önce onu kulübede bıraktırdı. İki kıza yetecek kadar malzememiz olmadığını söyledi. Ace bırakmamamı söyledi ama ben ona yiyecek ve su bıraktım. Güvenliğini sağladım.” “Kız kardeşimi kulübede yalnız mı bıraktın?” diye sordu Calvin. “Hangi kulübe?”

“Buraya birkaç kilometre uzakta. Yolun biraz içerisinde kalıyor. Pencerelerinde mavi perdeler var. Çimenliği yabani otlar sarmış. Senelerdir kimse ayak basmamış.”

“O kulübeyi biliyorum. Dışarıdaki kar kızağının anahtarı nerede?” Shaun hemen cevap vermedi. Besbelli yakın zamanda başına konan talih kuşundan vazgeçmek istemiyordu. “Bilmiyorum. Geldiğimizde dışarıdaydı. Bizim değil,” dedi. “Benzini bitince, sürücüsü burada bırakmış olmalı. Düz kontak yapmaya değeceğinden şüpheliyim.”

Calvin silahı ona doğrulttu. “Bana yalan söyleme. Anahtarı ver. *Hemen*"

“Beni vurmazsın. Sen olduğunu anlarlar. Bu fırtınada dağda kimse yok. Sadece sen, ben, Ace ve kızlar.”

“Endişelenme. Onlara bulunacak bir şey bırakmam.”

Calvin ateş etti.

Peş peşe ateş sesleri kulaklarımda yankılanırken yerimden sıçradım. Arkamda Mason’ın vücudu da gerildi, o da en az benim kadar şaşırmıştı. Shaun’un av bekçisini öldürmesini, doku parçalarının duvarlara püskürmesini izlemiştim ama bu bile beni Calvin’in soğukkanlılıkla adan öldürmesini izlemeye hazırlayamamıştı.

Bu gerçek olamazdı. Zihnim deliliği aşarak Calvin in şiddetini mazur görmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Neden Shaun'un elini kolunu bağlayıp yetkililere teslim etmekle yetinmemişti? Shaun'un Korbie'ye ya da bana zarar verdiğine dair gerçek bir kanıt olmadan öldürmesini aklım almıyordu. Bizim için artık doğru düzgün düşünemeyecek kadar mı kaygılıydı?

Calvin'e ulaşmalıydım. Ona hayatta olduğumu gösterip sakinleştirmeliydim. Birlikte bu korkunç yerden ayrılabilirdik.

Daha büyük bir kararlılıkla Mason'ın elinden kurtulmak için çırpınmaya başladım. Parmakları tenime batıyordu ama acıyı algılayacak durumda değildim. Zihnimde açıkça çırpınan tek düşünce, Calvin'e ulaşmaktı, içimden, *Buradayım!* diye seslendim. *Hemen dışarıdayım*!

Calvin öldüğünden emin olmak için Shaun'un cansız bedenini tekmeledi. Ceplerini aradı. Sakin bir tavırla Shaun'un cüzdanındaki nakit parayı ve kar kızağının anahtarını aldı. Shaun'un uyuduğu yatak odasına yürüdü ve birkaç saniye sonra Shaun'un silahını beline yerleştirerek geri çıktı. Mutfak çekmecelerini telaşla açıp kapadı ve bir Zippo çakmak buldu.

Önce oturma odasının perdelerini neden ateşe verdiğini anlamadım. Sonra kafama dank etti. Shaun haklıydı. Polis ölümü için Calvin'den şüphelenecekti. Hatta memurun ölümünden de Calvin'i sorumlu tutabilirlerdi. Kanıtları yok etmeliydi.

Calvin'in perdelerden sonra ateşe verdiği kanepeden koyu dumanlar yükselirken, parlak alevler duvarlara tırmanmaya başladı Yangının hızına inanamıyordum. Bir mobilyadan diğerine sıçrarken oda dumanla kaplanmıştı.

Calvin hızlı adımlarla ön kapıya yürürken Mason beni verandanın karardık bir köşesine çekti. Saklandığımız yerden verandanın basamaklarını inen Calvin'in çizmelerinin çıkardığı gürültüyü duyabiliyordum.

Gidiyordu. Bensiz.

Kurtulmak için çırpınmaya başladım. Fakat Mason benden çok güçlüydü, beni tutan elleri ise çelik gibiydi. Kaçamadım. Bağıramadım. Boğuk çığlıklarım rüzgârda ve ateşin çatırtıları arasında duyulamayacak kadar sessizdi. Calvin gidiyordu. Onu durdurmalıydım. Masonla bir dakika daha kalmaya dayanamazdım.

Kar kızağının motoru gümbürtüyle çalıştı. Motorun homurtusu gittikçe uzaklaşarak duyulmaz oldu.

Mason beni bıraktı. Veranda tırabzanına yığıldım. Kalbimin kırıldığını, bir daha asla bir araya gelmeyecek binlerce parçaya ayrıldığını hissettim. Yüzümü kavuşturduğum kollarıma bastırarak derin bir iç geçirdim. Yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Kâbus beni tekrar içine, varlığından habersiz olduğum bir derinliğe çekiyordu.

“Olduğun yerde kal,” dedi Mason telaşla. “Gidip eşyalarımızı alacağım.”

Başını korumak için montunu yukarı çekerek açık kapıdan içeri daldı. Kaçabilirdim. O anda ağaçlara doğru koşmaya başlayabilirdim. Ama izimi süreceğini biliyordum. Ve malzemeler ondaydı. I faklıydı: Tek başıma uzun süre dayanamazdım.

Ağır ağır veranda basamaklarından inerken, Calvin in bensiz gidişinin şoku yüzünden, yangını tam olarak idrak edecek durumda değildim. Duvarları yalayan parlak alevleri ve tavandan yağan kıvılcımları bir sis perdesinin arkasından seyrettim. Yangının patırtısı ve uğultusu kükreme seviyesine gelmişti. Eline geçirdiği her şeyi sırt çantalarımıza tıkan Mason dumanların arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Mesafeye rağmen kapıdan dışarı taşan sıcaklık, yüzümün ter içinde kalmasına neden olmuştu. Mason yanıyor olmalıydı.

Sonunda omuzlarındaki iki sırt çantasıyla, şiddetle öksürerek ve sendeleyerek kapıdan çıktı. Yüzü simsiyah kurumla kaplandığı için gözlerinin beyazları iyice öne çıkmıştı. Yüzüm, ne kadar korkunç göründüğünü ele vermiş olmalıydı. Montunun kolunu yüzüne sürtüp kurumun büyük kısmını iyice bulaştırdı.

Aramızda savrulan yoğun kar, yanaklarına yapışmış kurumun üstünde benek benek duruyordu.

“Fırtına şiddetini artırmak üzere,” dedi. “Çok geç olmadan sığınacak bir yer bulmalıyız.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mason haklıydı. Yağmurla karışık yoğun kar yamaca hızla iniyordu. Zemin önceki fırtınada zaten karla kaplandığı için, kar hızla birikiyordu. Karın ağaç gövdelerinden yukarı tırmanıp dalları çökertmesini izledim. Artık kimse dağa çıkmazdı. Ne polis ne de babam. Baş haşaydık. Ve aklıma daha korkutucu bir şey gelmiyordu.

Fırtınadan kurtulmak zorundaydık. Yakınlarda bir kulübe bilmiyordum bu yüzden geriye, devrilmiş bir ağaç ya da bir mağaraya sığınmak kalıyordu. Güçlükle ilerlerken Mason yün beresini çıkarıp bana uzattı. Son bir buçuk gün içinde nazik jestleri bende şüphe ve nefret uyandırıyordu ama bu kez bereyi minnetle aldım. Çoraplarım sırılsıklamdı ve dişlerim birbirine çarpıyordu. Elde edebileceğim maksimum sıcaklık için, gururumu riske atmaya razıydım.

“Teşekkürler,” dedim.

Kafasını salladı, kanı çekilmiş dudakları mosmordu. Kısacık tıraşlı saçlarında kar taneleri parlıyordu. Beresini geri vermem gеı ektiğini biliyordum ama ben de donuyordum. Bu yüzden kafamı çevirdim ve görmemiş gibi yaptım.

Yapılacak en akıllıca şey, Calvin in haritasına danışmak olurdu. En yakın sığınma yerini gösteriyor olabilirdi. Ama haritayı Mason a göstermeden nasıl bakacağımı bilmiyordum. Haritadan haberi olursa bana ihtiyacı kalmazdı. Haritayı elimden alabilirdi; o zaman herkesin başının çaresine bakması gerekirdi. Ayrıca harita ıslanırsa, mürekkebi büyük olasılıkla akıp giderdi. Daha kötüsü kâğıt yırtılıp parçalanabilirdi.

Uzunca bir süre, bütün ağırlığımızı vermeden önce karın altına saklanmış herhangi bir kalıntı olmadığından emin olmak için yavaş ve temkinli adımlarla yürüdük. Kar bulutları ayın önünü kapadığı için el fenerlerine rağmen ortalık hiç olmadığı kadar karanlıktı. Ayak parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Çenemi sıktığım zaman bile dişlerimin birbirine çarpmasına engel olamıyordum. Dondurucu rüzgâra karşı gözlerimi kıstım

ve bütün dikkatimi önümde yürüyen Masona verdim. Her adım atışında ben de kendimi aynısını yapmaya zorluyordum. Uzun boyu ve geniş omuzları büyük ölçüde engellese de rüzgâr beni yine de buluyor ve montumdan içeri süzülüp tenimi yakıyordu. Kısa süre sonra beynim durdu ve bütün enerjimi sadece ileri doğru hareket etmeye verir oldum.

Ve sonra düşüncelerim her zamanki adreslerine gitti. Calvin’e.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Çıkıyorum,” diye seslendi Korbie, JCPenney’deki giyinme kabininin kapısının arkasından. Sürgüyü açarken, ipekli kumaşın hışırtısını duydum. “Sakın yalan söyleme çünkü hemen anlarım.”

Tam karşısındaki giyinme kabininin sırasında oturuyordum; kapım ardına dek açıktı. Mesajımı aceleyle tamamlayıp gönder tuşuna bastım ve telefonumu çaktırmadan çantamın içine ittim. Bunu yaparken suçluluk duydum. Korbie’den bir şey saklamayı hiç sevmiyordum. “Yalan söyleyeceğimi düşünmene alındım,” dedim ama vicdanımın sızlamadığını söyleyemezdim.

Korbie ayak bileklerinin etrafında uçuşan menekşe renkli, korsajlı bir tuvalet içinde bir Disney prensesi dönüşü yaptı. “Eee? Ne düşünüyorsun?”

“Mor.”

“Ne olmuş?”

“Kayanın mordan nefret ettiğini söylemiştin.”

Sıkkın bir el hareketi yaptı. “Bu yüzden mor giyiyorum. Fikrini değiştirmesine yardım etmek için. Mor renkle ne kadar harika göründüğümü görürse, sevdiğini anlar.”

“Ona da aynı renkte bir papyon mu taktıracaksın?”

Korbie sorunun salaklığı karşısında gözlerini devirerek, “Şey, ra?/,”dedi. “Mezuniyet balosundan bahsediyoruz. Uyumlu olmalıyız. Fotoğrafımız yıllığa girebilir.”

“Yıllık fotoğrafları siyah beyaz olur.”

“Bu işi pek eğlenceli hale getirmiyorsun. En azından bir elbise denesen?” Korbie beni popomun üstünden kaldırmak için ellerimi çekti. “Geçen yıl balo tuvaleti alışverişine birlikte gitmiş ve ikimiz de baloya

katılmıştık. Bu yıl da öyle olsun istiyorum. Bizim okuldaki oğlanların derdi ne? Hiçbirinin seni davet etmediğine inanamıyorum.”

Korbie'ye Brett Fischer’ın beni baloya davet ettiğini ve benim onu geri çevirdiğimi söylememiştim. Artık *gayri resmi* olarak biriyle çıktığım için piyasadan çekilmiştim. Bu sırrı daha ne kadar saklayabileceğimi bilmiyordum çünkü bu, saklayacağıma, saklamanın göğsümde kocaman bir delik açacağını fark etmeden önce yemin ettiğim bir sırdı.

Cep telefonum çantamın içinde öttü.

“Kim mesaj gönderiyor?” diye sordu.

“Büyük olasılıkla babamdır,” dedim sıkılmış gibi atkuyruğumu arkaya atarken.

Korbie’nin yüzünde manidar bir gülümseme belirdi. “Yoksa gizli bir sevgilin mi var Britt, hayatım?” diye takıldı.

Duygusuz bir sesle, “Evet,” derken kızardığımı görmemesi için başımı eğdim.

“Pekâlâ, umarım çok yakında bir kavalye edinirsin,” dedi ciddi bir tavırla. “Çünkü senin evde dondurma yiyip şişmanlayarak film seyrettiğini bilirken baloda eğlenemem. Ah, aklıma biri geldi! Matematik dersi çıkışında seninle her zaman konuşan şu çocuğa ne dersin?”

“Şey, Bay Bagshawe mu?”

Korbie parmaklarını şaklattı ve bir video küpteki bir dansçı gibi kolunu bir o kalçasına bir diğerine vurdu. “Aynen. Yaşça büyük, yasa dışı bir sevgili. Tam Britt’ime göre.”

“Sıradaki elbise lütfen,” dedim.

Korbie kabinin kapısının arkasında gözden kaybolunca cep telefonumu aldım. Calvin’in mesajı bekliyordu.

Bu akşam seni görebilir miyim ?

Aklından ne geçiyor? diye cevap yazdım.

On bir civarı gizlice tüymek. Mayonu da getir, içkilerle birlikte jakuzide bekleyen adam ben olacağım.

Versteeg'lerin arka bahçelerinde bir havuzları ve bir jakuzileri vardı ve her ne kadar akşamı Calvin le geçirmek istesem de bu gizli saldı gece yarısı buluşmaları için harcanan ekstra çabadan sıkılmıştım.

Calvin, henüz Korbie'nin bizden haberinin olmaması gerektiğini söylemişti. Kimsenin haberi olmamalıydı. Beni ilişkimizi gizli tutmanın heyecan verici olduğuna ikna etmişti. Ona artık on yedi yaşında olduğumu, sırları ve oyunları aştığımı söylemek istemiştim. Ama yanlış anlamasından çekiniyordum. Sonuçta o neredeyse on dokuz yaşındaydı. Ona ilişki tavsiyesi vermek bana düşmezdi.

Korbie soyunma kabininden, "Mesaj yazdığını duyabiliyorum," diye seslendi. Denediği yeni tuvaletin fermuarını çektiğini duydum. "Bütün dikkatini bana vermen gerekiyor. Ah! Neden adam gibi bir alışveriş merkezimiz yok. Adam başına on McDonald's düşerken bir Macy's mağazamızın olmamasına bayılıyorum. Tuvaletimi internetten sipariş etmek zorunda kalacağım."

Gitmeyeceğimi bile bile baloyu düşünmek zordu. Aslında gitmek istiyordum ama Calvin ilişkimizi açığa çıkarmaya hazır değildi.

Canımı sıkan baloya gitmemem ve balonun beraberinde getirdiği her tür kızsal eğlenceden mahrum kalacağım gerçeğine odaklanmak yerine, kendimi olumlu düşünmeye zorladım. Ben

Calvin Versteeg'le çıkıyordum. Hayatımın aşkıyla. Ve olaya geniş açıdan bakınca, saçma sapan bir okul dansı da neydi?

Okul çıkışında boş bir sınıfa gizlice girip hademenin koridorda temizlik arabasını ittiğini duyana kadar öpüşüp koklaşmamızın üstünden saatler

geçmişti. Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırdım. Calvin ile birbirimizi çocukluktan beri tanırdık. Onu görmediğim gün sayılıydı. Eskiden atkuyruğumu çekip bana “küçük Britt” derdi. Şimdiyse konuşurken parmağını yanağımda dolaştırıyor, çalıntı anlar ve yasak buluşmalarda beni öpüyordu.

İtiraf etmeliydim ki heyecan vericiydi.

Bazen.

Ve bir de diğer zamanlar vardı.

Önceki hafta Calvin in en yakın arkadaşı Dex Vega’nın, takımın antrenmanı tamamlamasından çok sonra, bizi beyzbol sahasının arkasında oynaşırken yakaladığı zamanlar gibi. Sırtım Calvin’in kamyonetinin şoför kapısına yaslıydı ve Calvin aramızda hiç boşluk bırakmadan üstüme eğilmişti.

Dex çok yaratıcı olmadığı için klasik, “Kendinize bir oda bulun,” yorumunu yaptı. Calvin’le birlikte koşuyordu ve engelli koşuda çok iyiydi. Ama her konuda o kadar iyi olduğu söylenemezdi.

“O yoldan geçtik,” dedi Calvin bana göz kırparak. Calvin’in onunla en yakın arkadaşının önünde tartışmamdan hoşlanmayacağını biliyordum ama birlikte olmamıştık.

Dex beni baştan ayağa süzdü. Ve bana sırıtışı kendimi çok ucuz hissetmeme neden oldu. “Bir kız arkadaşının olmadığını sanıyordum, Versteeg.”

Şimdilik ilişkimizi saklamak konusunda anlaştığımızı biliyordum ama bu ilişkimizi nihayet ortaya çıkarmak için kusursuz bir fırsat değil miydi? Calvin neden en yakın arkadaşına yalan söyleme ihtiyacı duyuyordu? Ve neden benden en yakın arkadaşıma yalan söylememi istiyordu? Calvin kimseyle ciddi bir ilişkiye girmeyecek biri olarak ün yapmıştı ve hiç ciddi bir kız arkadaşı olmamıştı ama bu farklıydı. Ben farklıydım. Calvin beni önemsiyordu.

Bundan emindim. Keşke kendimi ikna etmek için çabalıyor gibi hissetmeseydim.

“Yok,” dedi Calvin.

Gülüştüler, birbirlerine dostça birer yumruk indirdiler ve karmaşık hareketlerle el sıkıştılar.

“Ahbap, saçların birbirine girmiş,” dedi Dex.

Dex haklıydı. Calvin in gür kahverengi saçlarıyla oynuyordum ve uçları göğe bakıyordu.

Calvin in gülüp geçeceğini sandım ama arabanın yan aynasına bakmak için eğildi ve “Lanet olsun, Britt, annemlerle akşam yemeği yiyeceğim,” dedi. Ve boş bir çabayla saçlarını yatıştırmaya çalıştı.

“Ne olmuş? Akşam yemeğinden önce duş almayacak mısın zaten,” dedim. Calvin ve Dex kendimi görünmez hissetmeme neden olurken, sessiz kalmaktan sıkılmıştım.

“Babam gibisin, bana sürekli ne yapmam gerektiğini söylüyorsun,” diye yakındı. “Sen öpüşmekten şaşma, olur mu? İyi olduğun kısım o.”

Dex keyifli bir homurtu çıkarıp uzaklaştı.

Calvin le baş başa kalınca, suçlayıcı bir tavırla, “Neden Dex’in seks yaptığımızı düşünmesine izin verdin?” diye sordum.

“Çünkü bebeğim,” dedi kolunu omzuma atarak, “artık her an yapabiliriz.”

“Ab, öyle mi? Çok komik çünkü ben beklemek istiyorum, bunu bana ne zaman söyleyecektin?”

Sorumu gülerek geçiştirdi ama ben şaka yapmıyordum. Cevabını gerçekten duymak istiyordum.

“Söyle Bay Bagshawe’a, eğer gizli ilişkinizi ele vermemi istemiyorsa, bir sonraki sınavda beni biraz kollasın.” Korbie kıs kıs gülerek beni daldığım anılardan uyandırdı.

Benden cevap alamayınca, “Alınmadın, değil mi?” diye ekledi. “Sadece şaka yapıyorum. Bay Bagshawe’la olmadığım biliyorum. Sen biriyle çıktığım benden asla gizlemezsin”

Pekâlâ, bu kadarı yeterdi. Kararımı verdim. Regl olduğum sonucuna varmayacağım umarak Calvin’e, *Bu akşam yüzmek yok*, yazdım. Haftalardır çıkıyorduk ve onu hiçbir erkeği tanımadığım kadar iyi tanısam da henüz bana regl sancılarım için ağrı kesici ve sıcak su torbası getirmesini isteyeceğim noktaya gelmemiştik.

Seni ne zaman bikinili göreceğim ? yazdı. *Askılarını çözebileceğim bir bikini*...

Bizi insanlara söyleyebileceğin zaman, yazdım. Parmağım gönder tuşunun üstünde hareketsiz kaldı.

Sonunda mesajı sildim. Erkek arkadaşımı manipüle etmeyecektim. Artık on yedi yaşındaydım, oyun çağımı çoktan geçmiştim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mason’ın ne zamandır beni koltuk altlarımdan destekleyerek dik tutmaya ve ilerletmeye çabalayarak yürüdüğünü bilmiyordum. Zorlu hava koşullarından koruyacak bir sığınak arayışında yokuş aşağı ilerlerken arada sırada içimin geçtiğini fark ederek silkelenip kendime geldim. Başka şartlar altında Masondan hızla uzaklaşır, bana dokunması düşüncesini bile tiksindirici bulurdum ama umursamayacak kadar bitkindim.

Kulağıma bir şeyler söylüyordu. Ses tonundan heyecanlı olduğunu anladım. Ağır göz kapaklarımı güçlükle aralayıp uçsuz bucaksız, bembeyaz manzaraya baktım. Mason ilerideki bir şeyi işaret ediyordu. Gösterdiği şeyi görünce, kalbim sevinçten yerinden oynadı.

Devrildiğinde birbirine dolanmış kökleri yerin üstüne çıkmış bir ağaçta bu. Aralardaki boşlukları dolduran donuk çamur öbekleri ağaca bir mağara, hava koşullarından saklanılacak bir barınak havası vermişti. Mason eğri büğrü köklerin oluşturduğu sayvanın altına girmeme yardım ettikten sonra kendisi de arkamdan geldi. Kar ve rüzgârdan korunur hale gelince, umutsuzluğun ağırlığının üstümden kalktığını hissettim. Ağaç pislik ve çürük kokuyordu ama yer kuruydu. Ve dışarıda esip gürleyen rüzgârla karşılaştırılınca, içerisi neredeyse huzur vericiydi.

Mason ellerine üflemek ve iki avcunu birbirine sürtmek için eldivenlerini çıkardı. “Ayakların nasıl?”

“Islak.” Ağzımdan çıkabilecek en uzun cevap buydu. Dişlerim birbirine çarpmaktan acıyordu ve dudaklarım sertleşip acı veren iki buz şeridine dönüşmüştü.

Mason kaşlarını çattı. “Donmandan korkuyorum. Aslında o çoraplar...” Cümlenin ortasında kendini tuttu ama ne söylemek üzere olduğunu biliyordum. Bana teklif ettiği kuru yün çorapları fırsatım varken almalıydım.

Ayaklarım hissizleşmişti. Hatta o rahatsız edici karıncalanma bile kaybolmuştu. Acı hissedemezken ve beynim tek bir düşünceyi bile kavrayamayacak kadar bitkin düşmüşken donmaktan diye kaygılanmak zordu.

“Al, uykuya dalmadan önce biraz su iç,” dedi Mason bana matarayı uzatırken.

Birkaç yudum aldım ama göz kapaklarım çoktan kapanmaya başlamıştı. O yarı uyanık halimle babam ve lan’ın benim için dua ettiklerini hissettim. Başımın belada olduğunu biliyorlardı ve dizlerinin üstüne çökmüş, bana güç vermesi için Tanrıya dua ediyorlardı. İçime bir sıcaklık yayıldı ve nefesimi usulca bıraktım.

Bizi ayıran uçsuz bucaksız boşluğun üstünden, onlara zihin yoluyla, *Benden umudunuzu kesmeyin*, mesajını gönderdim.

Uykuya dalmadan önce son düşündüğüm bu oldu.

Uyandığımda üstümüzdeki eğri büğrü dal ağının arasından yumuşak bir ışık süzülüyordu. Sabah güneşi. Saatlerdir uyuyordum. Mason’ın yanımda kıpırdandığını hissettim ve bana sokulup uyuduğunu fark edince irkildim. Hızla geri kaçtım ama vücutlarımızın birbirine değdiği yerde oluşan boşluk soğukla dolunca hemen pişman oldum.

“Uyandın mı?” dedi uyku mahmuru, boğuk bir sesle.

Doğrulunca başım köklere sürtündü. İşte o zaman Mason’ın altımıza su geçirmez matlar serdiğini, üstümüzü battaniyelerle ve uyku tulumuyla örttüğünü fark ettim. Mason’ın çizmelerini uyağımda bulunca şaşırdım. Büyüklerdi ama bağcıklarını sımsıkı bağlamıştı ve ayak parmaklarım sıcacık olmuştu. Kendi ayaklarına kaliteli, kalın ve yünlü yürüyüş çorapları giymişti ama çorapların onu, ısıran soğuktan biraz olsun koruduğundan bile şüpheliydim.

“Çorapların sırılsıklamdı,” diye açıkladı.

“Çizmelerini bana vermene gerek yoktu,” dedim, verdiği için büyük minnet duyarak.

“Botlarım ve çoraplarını kurumaları için astım.” Daha aşağıdaki korunaklı köklerden birini dönüştürdüğü eğreti kurutma rafını işaret etti. “Ama ateş yakana kadar, kurumaktan çok asılı durmakla yetinecekler.”

“Ateş,” dedim, kelimenin tadını çıkararak, ağır ağır. Gerçek sıcaklık düşüncesi içimin enfes bir özlemle dolmasına neden oldu.

“Şu anda kar yağmıyor. Odun bulmanın tam zamanı.” Üstümden uzanıp botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Elbette yakacak odun toplamak için botlarına ihtiyacı olacaktı ama bana rahatça ve tanıdık bir şekilde dokunuşu beni hazırlıksız yakaladı, bana böyle dokunan tek erkek Calvin olmuştu.

Mason botları ayaklarımdan çıkarıp kendi ayaklarına geçirdi, biraz utanarak yün beresini geri verdim.

“Kar ne kadar yükseldi?” diye sordum.

“Birkaç santim. Açık olan dağ yolları artık kesinlikle kapanmıştır. Kar kürenene kadar, birkaç gün daha başımızın çaresine bakacağız. Endişelenme,” dedi. Bu haberin beni telaşlandırabileceğini fark etmiş gibi aniden bana dönmüştü. “Soğukkanlılığımızı koruduğumuz sürece idare edebiliriz. Daha kötülerini atlattım.”

Varlığı bana tuhaf bir güven veriyordu. Ama kendimi, Mason’111 özgüveni yolların kapak olmasından ve polisin peşine düşememe sinden kaynaklanıyor olabilir mi diye düşünmekten alamıyordum Bir sonraki hamlesini planlayacak zamanı vardı. Bu durum moralim düzeltmişe benziyordu, oysa benimkini iyice yerle bir etmişti. Beni kurtarmaya gelen olmayacaktı. Calvin’in beni aramaktan vazgeçmeyeceğini biliyordum. Korbie’yi bulup en kısa zamanda benim için geri dönecekti ama ona bel bağlayamazdım. Babama da. Polise de. Göğsümün üstüne tek tek kayaların indiğini hissediyordum.

“Uzağa gitmeyeceksin, değil mi?” diye sordum Mason emekleyerek sığınağımızdan çıkarken.

Bir an beni şüpheyle süzdü. Sonra gözleri muzip bir ışıltıyla parladı. “Dönmem diye mi korkuyorsun?”

“Hayır, ben sadece.

Evet, durumun özeti buydu.

İşin tuhaf yanı daha birkaç saat önce ondan kaçmaya çalışıyordum. Ona o zaman da güvenmemiştim, şimdi de güvenebileceğimden emin değildim. Dağdan inmek için hâlâ yardımıma ihtiyacı vardı ve büyük olasılıkla hayatta olmamın tek nedeni buydu. Öyle miydi gerçekten? Mason’ın beni öldürebileceğini gerçekten düşünüyü) muydum? Kulübede cesedini bulduğum kızı öldüren oysa, tekrar birini öldürebilirdi. Ama o ölümden kimi sorumlu tutacağımdan emin değildim. Ve bunu Masona bir kez daha sormaya niyetim yoktu. Onu tahrik etmek aleyhime olurdu.

“Ağaçların dibinde kum dal arayacağım,” dedi Mason. “Yarını saat içinde dönmüş olurum.”

“Bak bakalım çam sakızı da bulabilecek misin?”

“Çam sakızı mı?”

“Reçine. Yapışkandır ama kolay kopardır ve tutuştuğu zaman gaz yağı gibi yanar.” Yıllar önce Calvin öğretmişti.

Mason’ın gözlerinde küçük bir onay ışıltısı belirdi. Ciddi ve içe dönük ifadesini bir an için yumuşatır gibi oldu. “Çam sakızı, hamamdır.”

Mason dönene kadar uyudum. Köklerin arasından sürünerek geldiğini duydum ve soğuktan kaskatı kesilmeme rağmen, ateşi yakmasını izlemek için yattığım yerden doğrulup ona yaklaştım. Burnumu sokmak ya da ukalalık etmek istemiyordum ama belki ona başka ipuçları da verebilirdim. Eğitimimi bu kadar zorlu şartlarda kullanmayı hiç beklemiyordum ama en

azından birtakım temel hayatta kalma becerilerinde bilgi sahibi olduğum için müthiş minnettardım.

Mason daha ufak dört kütüğü yan yana dizip bir platform oluşturdu. Yapış yapış reçine topaklarını platformunun üstüne yayarken bana göz kırpmak için bir an duraksadı. Sonra dal parçalarını kullanarak delikli bir çadır oluşturdu. Bu da, dal parçalarını kavla tutuşturması gibi uzun zaman aldı. Sonunda bir kıvılcım çaktı ve dal parçaları önce tütmeye, sonra yanmaya başladı.

“Birazdan ısınırız,” dedi.

Isınmak. Bu duyguyu neredeyse unutacaktım.

“Bana neden yardım ediyorsun, Mason?” diye sordum.

Huzursuz bir tavırla kıpırdandı ve düşünceli bir sessizliğe gömüldü. Sonunda, “Bana inanmadığını biliyorum ama hiçbir zaman sana zarar vermek gibi bir niyetim olmadı,” dedi. “En başından beri sana yardım etmek istiyordum ama işler... kontrolden çıktı,” dedi uzaklara dalarak.

“Shaun’dan korkuyor muydun? Ona zıt gitmekten?” Oysa ben Shaun’un Masondan korktuğu hissine kapılmıştım ama belki de yanılmıştım.

Mason cevap vermedi.

“Öldüğü için üzgün değilim ama sen onu kaybettiğin için üzgünüm. Ölümünü izlemek zorunda kaldığın için.”

Mason buruk bir gülüşle dizlerinin arasına eğdiği başım salladı “Ben de,” dedi ağır bir şekilde. “Tahmin edemezsin.”

“Öyle... öleceğini düşünmemiştim,” diye eklerken, Calvin’in Shaun'u pervasızca öldürme kararı karşısında hâlâ allak bullaktım.

“Shaun’u unut,” derken Mason’ın gözleri pişmanlıkla karanı gibi oldu. Shaun’ın gerçekten gittiğini kabullenmek konusundaki isteksizliğinden

kurtulmak ister gibi gözlerini kırpıştırdı. “Bundan sonra sadece sen ve ben varız. Biz bir takımız, öyle değil mii'" Elini uzattı.

Eline baktım ama tutmadım. “Sana neden güveneyim?” “Kendimi bir mülakatta gibi hissediyorum. ‘Sizi neden işe alalım?’ ‘Neden bu iş için en uygun kişi sizsiniz?’”

“Ben ciddiyim.”

Omuz silkti. “Tek çaren benim.”

“Bu sana güvenmek için yeterli neden değil. Bu ağaç kovuğuna Shaun’la tıkılsaydım, yüzlerce kilometrelik mesafedeki tek insan ı > olsa bile asla ona güvenmezdim.”

“Bu daha çok bir çukur.”

İç geçirmemek için kendimi zor tuttum. “Bana neden ihtiyacın var? Ateş nasıl yakılır biliyorsun. Ormana alışık olduğun her halinden belli, iz sürmede de iyisin. Neden beni burada bırakıp kendini kurtarmıyorsun?”

“İstediğin bu mu?”

“Elbette hayır,” dedim telaşla. Uçsuz bucaksız dağların zalimliğiyle tek başıma savaşma düşüncesi beni ürpertiyordu. “Demek istediğim, bir arada kalırsak hayatta kalma şansımız artar.”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum.”

“Yani beni kullanıyorsun.”

“Senin beni kullandığından daha fazla değil.”

Sessiz kaldım. Sonunda Masona soru sorabilmiş olmak iyi gelse de sohbetimiz olması gerektiği kadar tatmin edici değildi.

Bana açık cevaplar vermediği hissine kapılmıştım. Sadece yeteri kadarını anlatıyor, ortaya bir parça yem atıyordu, o kadar.

“Bana güvenmek için neden mi arıyorsun?” dedi sonunda sıkkınlığımı hissederek. “Adım Mason değil. Jude.”

İrkildim. “Ne?”

Arka cebine uzanıp cüzdanını çıkardı. Sürücü ehliyeti plastik bir gözde duruyordu. Parmaklarını sokup ehliyeti çıkardı ve bana uzattı.

Mason K. Goertzen adına düzenlenmiş Wyoming ehliyetine baktım.

“Gerçek görünüyor, değil mi?” dedi Mason. “Ama değil.” Sonra bana ilkinin arkasına dikkatle gizlenmiş ikinci ehliyeti uzattı. Ancak bu kez soyadını ve adresini gizleyecek şekilde tutuyordu.

İkinci ehliyette ilk ehliyetteki fotoğraf vardı ama Kaliforniya’da düzenlenmişti.

“Anlamıyorum,” dedim.

“Shaun’un gerçek adımı bilmesini istemedim.”

“Ama neden?”

“Ters düşmemiz halinde, hakkımda bir şey bilsin istemedim. Ona güvenmiyordum. Ve sana güvenebileceğimden de emin olmamama rağmen kendimi ortaya koyuyorum. Seninle uzlaşacağımızı umuyorum. Ben sana açılırsam belki seni de sırlarım paylaşmaya ikna edebilirim.”

“Benim gizli bir kimliğim yok. Sırrım da,” derken bunun nasıl bir oyun olduğunu, benden ne tür bilgi koparmaya çalıştığını merak ediyordum.

“Bu doğru değil. Bana Korbie’yle dağa yalnız geldiğinizi söyledin.”

Kaşlarımı çattım. “Yalnız geldik.”

“O zaman eski sevgilin burada ne arıyor? Adı Calvin’di, değil mi? Yollar kapalı. İki gün önce ilk fırtına patlak vermeden gelmiş olmalı. Buraya geleceğinden haberin var mıydı?”

“Varsa ne olacak?” dedim savunmaya geçerek.

“Ondan neden bahsetmedin? Kulübede, Shaun’un tehlikeli olduğunu anlamadan önce, neden bize gerçeği söylemedin?” *Çünkü Shaun ilgimi çekmişti ve eski sevgilimi gündeme getirerek şansımı kaçırmak istemedim.* Bu itiraf edemeyeceğim kadar utanç verici bir gerçek olduğu için, yüzümü kızartmayacak bir cevap verdim.

“Belki de Shaun’a ya da sana tam olarak güvenmemişimdir ve her ihtimale karşın, kozumu saklamak istemişimdir. Akıllıca davranmışım. Calvin, Shaun’u hazırlıksız yakaladı.” O devriye kulübesinden kaçmaya kalkışımsam, Calvin’in *hepimizi* hazırlıksız yakalayacağı ve şu anda onun yanında olacağımı o anda idrak ettim. Bunu fark edince, mideme bir yumruk yemiş gibi nefessiz kaldım. “Sence Calvin, Idlewilde’da mıdır?” diye sordu Mason. “Bilmem.” Oysa Calvin’in orada olacağını düşünüyordum. Korbie’yi bulduysa, onu Idlewilde’a götürmüş olmalıydı. “Buradan Idlewilde’ı bulabilir misin?”

Ne planladığını anlamak için Masona baktım. Elimde Calvin’in haritası vardı ve bizi Idlewilde’a götürebilirdim. Ama Mason, Idlewilde’a gitmeme neden yardım etmek istiyordu?

“Sanırım,” dedim sonunda. Nihai amacını çözene kadar herhangi bir söz vermemem gerektiğini düşünüyordum.

“Idlewilde, korucu merkezinden daha yakın mıdır?”

“Bir buçuk kilometre kadar daha yakındır.”

“O zaman bence oraya gitmeliyiz. Calvin nasıl biridir?”

“Bir de soruyor musun?” diye dalga geçtim. “Kimsenin onunla uğraşmasına izin vermez. Sen de gördün. Bizi rehin alırken nasıl bir işe girdiğinizin farkında değildiniz. Calvin beni bulana kadar pes etmez. Korbie’yi aramaya gitti ama mutlaka dönecek. Korkmak için çok nedenin var, Mason,” diye uyardım.

“Jude,” diye düzeltti.

“Sana gerçekten böyle hitap etmemi mi istiyorsun?” dedim biraz öfkeyle. “Başından beri sana Mason diyorum. Seni bir başkası olarak görebileceğimi sanmıyorum.”

Gözleri gözlerime çevrildiğinde yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. “Dene.”

“Jude” dedim biraz daha ciddileşerek. Sonra bu kez kulağa nasıl geldiğini dener gibi, biraz daha yumuşak bir tonlamayla, “Jude,” dedim. Bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam da sanırım bu ismi tercih ederdim. “Kısa erkek isimlerini tercih ederim. Hem bana şu Beatles şarkısını hatırlatıyor. Ya da hiç benzemediğin Jude Law’u,” diye ekledim telaşla.

Düşünür gibi çenesini sıvazladı. “Doğru, benim kadar iyi olamaz.”

Kendimi tutamayarak yüksek sesle güldüm ve Mason -*Jude*-da esprisinden son derece hoşnut bir halde sırıtınca hemen pişman oldum. Sırıtışı bütün yüzünü aydınlatmış, köşeli hatlarını yumuşatıp kapakları düşük gözlerini ve soğuk bakışlarını ısıtmıştı. Bir an için tabloyu hem seksi hem çekici buldum ama hissettiğim çekimden derhal nefret ettim. Gerçek değildi. Stockholm sendromu diye bir şey varsa, hissettiğim çekim, onun erken belirtilerinden biriydi.

Öyle bile olsa, belki de ona Jude diye hitap etmeye başlardım. Hayatta kalmak için birlikte çabalayacaksak, onu farklı biri olarak düşünmek işe yarayabilirdi. Beni kaçıran adam olarak değil, karardık bir geçmişi olan biri olarak. Shaun a karşı durmayan ama bunu isteyen biri. Ona yardım edersem, bana yardım edecek biri.

“Adımı Havari Yahuda’dan almışım. Hani umutsuz vakaların koruyucu azizi olarak da bilinen Yahuda.”

Onu şüpheyle süzdüm. “Umutsuz vakaların koruyucu azizi mi? Bu gerçekten doğru mu?”

“Elbette doğru. Burada seninleyim, öyle değil mi?”

Çenemi dikleştirdim. “Benim umutsuz vaka olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Aslında,” dedi ciddileşen bir ifadeyle, “tam tersi. Bence insanların sana yakıştırdığından daha beceriklisin. Bazen bu yolculumu çıkmadan önce nasıl bir kız olduğunu merak ediyorum.”

Beni merak mı ediyordu? Hakkımda başka ne düşünüyordu? Beni her an biraz daha şeffaf -ve rahatsız- hissetmeme ne den olan bir ifadeyle süzdü ve devam etti. “Korbie’yle iletişiminizi izlerken, evde, arkadaşlarının ve ailenin karşısında gerçek Britt’in biraz farklı bir versiyonunu sergiliyor olabilir misin diye merak ettim. Biraz daha az becerikli bir versiyon. Burada, dağda o kız değilsin. Korkularınla yüzleşmeni sevdim. Ve insanların normalde erdemden saydıkları bir şey olmasa da, çok yetenekli bir yalancısın. İkna edici bir yalanla Shaun’u kaç kez dediğine getirdin?”

Kahverengi gözlerinin bana uzun uzun bakmasından hoşlanmadım ve aceleyle, “Adam kaçırma ve zorla alıkoyma işi yürümezse, medyumluğu deneyebileceğinden eminim!” dedim.

Para bekler gibi başparmağı ile işaret parmağım birbirine sürttü. “En azından ilk ipucumu verebilirsin.”

“Al sana ipucu. Bir dahaki sefere, fazla dikkat çekici ve ger çek dışı olmayan bir hikâyeye bağlı kalmayı dene. Böylelikle belki kurbanın gerçekten inanabilir.”

Bu kez gözleri muzip bir ifadeyle ışıldayınca, kibirli bir hoşnutluk duyma sırası bana geçti. Vahşi doğada mahsur kalmış olabilirdim ama en azından espri anlayışımı kaybetmemiştim.

“Sence Calvin’in silahsız bir adamı vurması tuhaf mı?” diye sordu Jude, bir önceki konuya geri dönerek.

Duraksadım. Calvin'i savunmak istiyordum. Davranışım haklı çıkarmak için beynimi yiyordum. Endişeden çılgına dönmüştü. Shaun'un Korbie ve bana zarar verdiğine inanmıştı. O şartlar altında yapabileceği en doğru şeyi yapmıştı. Kendime bunları söylüyordum ama Calvin'in kararı canımı sıkmıştı.

Derin bir nefes alarak, “Hayır, değil,” dedim. “Shaun'un yalan söylediğini anladı. Calvin aptal değildir. Korbie ve benim tehlikede olduğumuzu biliyordu ve Shaun un en azından kısmen sorumlu olduğunu anlamıştı. Her neyse, zaten Shaun un masum olduğu söylenemez. Bana ya da Korbie'ye kaç kez silah çekti. Silahsızdık. O zaman senin de umursadığın yoktu. Sadece Shaun arkadaşın olduğu için kızgınsın. Eline fırsat geçseydi Shaun, Calvin'i bir an bile düşünmeden vururdu. Shaun un bekçiyi vururken pişmanlık duyduğunu söyleyemezsin ya. Ve siz dağa kaçmadan önce vurduğu polisi ve hastanelik ettiği kızı da unutma. Shaun'un yaşama saygısı yoktu. Calvin onu vurduğu için üzülmüyorum.”

Jude başını iki yanına salladı. Bu benimle hemfikir olduğunu düşündürecek bir kafa sallama değildi. Daha çok düşünce biçimimi anladığını ve dikkate aldığını söylemek ister gibiydi. “Kesinlikle İdlewilde'a gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Onu bulabileceğini varsayarsak, Calvin, Korbie'yi Idlewilde'a götürecektir. Bu da seni Idlewilde'a ulaştırıp arkadaşlarına kavuşturmanın önceliğimiz olması gerektiği anlamına gelir.”

Ona merakla baktım, ikinci kez, “Bana neden yardım ediyorsun?” diye sordum.

Parmaklarını başının arkasında kenetledi. Bacak bacak üstüne atıp arkasındaki köklere yaslanırken tasasız bir oduncuya benziyordu. “Belki de kendimi düşünüyorumdur. Kendimi Calvin'e açıklamam lehime olur. Beni de vurmasını istemem,” derken rahat görünüyordu ama sanki sesinde gizemli bir ciddiyet vardı. Ya da bana öyle geldi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Jude ve ben kökleri yerinden çıkmış ağacın altında, matlar ve uyku tulumunun üstünde ateşe olabildiğince sokulup yaydığı ısının her zerresinden istifade etmeye çalıştık. Jude, Calvin hakkında ondan korktuğunu düşündüren birkaç soru daha sorduysa da çoğunlukla havadan sudan konuştuk.

Jude anlattıkça onunla ilgili merakım artıyordu. Kaliforniyadan neden ayrılmıştı? Shaun'la rahatsızlık verici bir arkadaşlığın -belki de "ortaklık" demek daha doğruydu- içinde kendini nasıl bulmuştu? Ona sorular sormak istiyor ama bunu ileride polisin onu teşhis edebilmesi için bilgi sızdırma çabası olarak görmesinden çekiniyordum. Aslında niyetim kısmen buydu. Polisin Jude'u ele geçirmesine yardımcı olmak ahlaki zorunluluğumdu. Ancak daha kişisel bir düzeyde de onunla ilgili merakım gittikçe artıyordu. Didiklemek istemediğim nedenlerden ötürü.

Jude'un sesinin alçak ve kulağa hoş gelen tınısı eşliğinde uykuya dalacağım anda, birden, "Idlewilde'a gittiğimiz zaman, Calvin beni yetkililere teslim etmek isteyecek," dedi. "Seni kaçırmak Shaun'un fikriydi ama ben de ayak uydurdum." Kaşlarını çattı. "Hatta beni etkisiz hale getirmek için güç kullanmaya bile kalkışabilir."

Bir anda Jude un Idlewilde'a ulaşmama yardım etmekten vazgeçeceğinden korkarak telaşla, "Calvin'e senin Shaun'a karşı gelip kaçmama yardım ettiğini söyleyebiliriz," dedim.

"Hikâyen Korbie'ninkiyle örtüşmez."

“Calvin’e senin Shaun’a beni kaçırdıktan sonra sırt çevirdiğim söyleriz. Başlangıçta elebaşı o olduğu ve silah onda olduğu için Shaun’a karşı gelmeye çekindiğini ama sonra bana ne kadar korkum, davrandığını görünce olaya el atmaya karar verdiğini söyleriz.”

Jude başını iki yana salladı, ikna olmuşa benzemiyordu. “Bu seni ilk başta rehin aldığım gerçeğini değiştirmez. Calvin bana kolay affeden biri gibi görünmedi; onun nazarında hata diye bir şey yok. İntikam almak isteyecektir.”

Hata diye bir şey yok mu? Calvin’in babası gibi konuştuğunu düşündüm.

“Ben onunla konuşurum,” dedim. “Beni dinler.”

“Öyle mi?” dedi duruma aykırı bir sükûnetle. “Ben Calvin’in kimseyi dinlemeyeceği hissine kapıldım. Shaun’un söylediklerini umursamadığı kesin.”

Konuşma bir anda kontrolümden çıkmıştı. Jude’u Calvin’in ona zarar vermeyeceğine ikna etmeliydim ama işin asli, Idlewilde’a vardığımız zaman Calvin’in nasıl tepki vereceğini ben de bilmiyordum. Özellikle de Shaun’u öldürdükten sonra. Jude’u da soğukkanlılıkla vurabileceğine inanmak istemiyordum ama bu ihtimalin üstünü çizemiyordum.

“Düşük bir ihtimal olsa da, Calvin’i sakinleşmeye ikna ettiğini varsayalım,” diye devam etti. “Polis ne olacak? Olanları bildirmek zorunda kalacaksın. Benim senin kaçırılmandaki rolüm de dâhil her şey ortaya çıkacak.”

“Hayır.” Başımı kararlı bir tavırla salladım. “Onlara senden bahsetmem.”

“Belki isteyerek yapmazsın. Ama benden bahsetmek zorunda kalacaksın, Britt. Sana bir sürü soru soracaklar ve gerçek ortaya yıkacak. Bu karışıklığa kaza sonucu karıştın. Senin saklayacak bir şeyin yok. Beni kollaman için bir nedenin olmadığını ikimiz de İtiliyoruz.”

“Bu doğru. Dinle, beni rehin almak Shaun’un fikriydi. Sen bana yardım edeceğine söz verirsen, ben de senin için yalan söylerim.” Sözlerimi çaresizlik içinde, “Ne istersen yaparım!” diye tamamladım.

Yüzünü bana çevirdi ve kahverengi gözlerini delici bir bakışla hana kilitledi. “Sana sadece karşılığında bir şey isteyeceğim için yardım ettiğimi mi düşünüyorsun?”

Bana neden yardım ettiğini bilmiyordum. Ama bir tür karşılık beklemesi akla yatkın geliyordu. Şu ana dek dağda hayatta kalmak iyin ne yapmak zorunda kalabileceğim konusundaki her tür ciddi spekülasyondan kaçınmıştım ama üstesinden gelecektim. Burada ölmeyecektim. Ne gerekiyorsa yapacaktım. Bunu yaparken zihnimi başka yere göndermem gerekse bile razıydım.

Jude bir anda bana doğru eğilince korkuyla nefesimi tutup geri çekildim. Sadece ağırlığını diğer tarafına verdiğini çok geç fark ettim.

Hoşnutsuz bir tavırla homurdandı. “Sana vuracağımı mı sandın? Başka şeyler de yapacağımı? Idlewilde’a gitmene yardım etmem karşılığında isteyeceğim sefil şeyleri hayal ederken kafayı yiyecektin. İnkâr etme zahmetine girme, tiksintin yüzünden okunuyor.

Pekâlâ, endişelenmeye son verebilirsin. Sana zorla bir şey yaptıracak değilim. Ve bunu yapacağımı düşünmene aldırmamaya çalışacağım. Bu kargaşaya sürüklendiğin için üzgünüm ama hatırlatırım, engel olmaya çalıştım. Karakterimden söz açılmışken, vicdanını da rahatlatayım. Beni istemeyen hiçbir kadınla birlikte olmadım.” Sözlerini üzeri örtülü bir kızgınlıkla tamamladı.

“Seni tanımıyorum,” dedim. Algısının açıklığı kadar, sohbetimizin içeriği de beni sarsmıştı. Jude’la seks hakkında konuşmak istemiyordum. Tek istediğim buradan sağ kurtulmaktı. “Bu yüzden niyetinden şüphelendiğim için beni affet.”

Jude iğneleyici bir yorum yapmaya hazırlanırken -bunu öfkeyle parlayan gözlerinden anlamıştım- son dakikada yüzündeki gerilim dağıldı

ve kasvetli bir sessizliğe gömüldü.

Başımı dizlerimin arasına eğdim. Keşke çoraplarım bir an önce kurusaydı.

Küçük kalemizde Jude'a dokunmadan ayaklarımı tamamen uzatamıyordum. O kadar yakınımda oturuyordu ki nefes aldığım duyabiliyordum; her nefes verişi tedirgindi.

"Eski sevgilinden neden ayrıldın?" diye sordu beklenmedik bir şekilde. Bana bakmıyordu ama sesinin sevecen çıkması için çaba gösterdiğini anlamak zor değildi. Belki sevecen değil, sadece alınmamış gibi görünmeye çalışıyordu. Büyük olasılıkla benim gibi o da burada baş başa olduğumuzu ve olabildiğince medeni davranmanın çıkarımıza olacağım fark etmişti. "Uyurken birkaç kez adını mırıldandın."

Utanmak yerine, rüyayı hatırlayamadığım için kötü hissettim. Çoğu zaman Calvin'le hiç ayrılmadığımızı görürdüm. Hâlâ üç sokak uzakta yaşadığını, ne zaman istersem onu arayabileceğimi ya da evine uğrayabileceğimi. Hâlâ aynı okula gittiğimizi, kitaplarını ve güneş gözlüğünü benim dolabıma koyduğunu. İlişkimizin karardık tarafını asla görmezdim. Calvin'in babasıyla kavga ettikten sonra keyifsizleşip benimle konuşmayı reddettiğini ve babasını benim üstümden cezalandırdığı zamanları. Öyle zamanlarda dünyaya karşı tek başına olduğuna gerçekten inanır gibi olurdu. O anıları kafamdan atmak istiyordum, hele şimdi, bir şeylere umutla sarılmaya ihtiyaç duyarken.

"O benden ayrıldı."

"Aptal herif," dedi Jude benimle göz göze gelmek için kafasını eğerken. Gülümsedi. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığını anlamak zor değildi.

"Aptal değil, çok akıllıdır. Ve mükemmel bir dağcıdır. Bu dağları avcunun içi gibi bilir," diye ekledim, tehdidin kalıcı olması için üstüne basarak. *Idlewilde'a gitmezsek, o beni bulur.*

“Buraya sık sık gelir mi?”

“Eskiden gelirdi. Üniversiteye gitmek için evden ayrılmadan önce.”

“Birinci sınıfta mı?”

“Stanford’da.”

Jude bu bilgiyi sindirmek için birkaç saniye duraksadı. Sonra bir ıslık çaldı. “Haklısın, akıllıymış.”

“Korucu kulübesinin izini sürecek kadar akıllı,” diye cevabı yapıştırdım. “Shaun'un onu kandırmasına izin vermeyecek kadar akıllı.”

“Öldürdüğü Shaun’un. Yalan söylediği ve adam kaçırdığı için öldürdüğü. Öfkesini kontrol etmekte zorlanan birine benziyor.” “Calvin öfkesini kontrol etmekte zorlanmaz. Daha çok...” Nasıl anlatabilirdim? “Adalet duygusu fazla gelişmiştir.”

“Ve bunu silahsız adamları vurarak mı gösteriyor?”

“Shaun silahsız olan birini vurdu; yani ne ektiyse onu biçti.” “Şans eseri Calvin’in SAT puanını hatırlıyor olabilir misin?” Homurdandım. “Sana ne bundan?”

“Beni geçmiş mi diye merak ettim. Benden daha akıllı mı diye.” “İki bin yüz puan aldı,” dedim gururla. *Hodri meydan.*

Jude ellerini birbirine vurdu; besbelli etkilenmişti. “Bu puanla Stanford’a girilir tabii.”

“Calvin karnelere ve öğrenci sıralamalarına büyük önem veren babasından intikam almak için korkunç notlar alırdı. Sonra hem ACT hem SAT sınavlarında çok başardı oldu. Tam Calvin lik iş,” diye ekledim. “Bildiğini okur hep. Özellikle babası söz konusu olunca. Çok iyi bir İlişkileri olduğu söylenemez.”

“Calvin’i Stanford’da ziyaret ettin mi? Şehir merkezindeki şu yeşil duvarlı restorana, Kirk’se hiç gittin mi? Bifteklerinin üstüne tanımam.”

“Hayır, Calvin in okula gitmesinden birkaç hafta sonra ayrıldık Sen Palo Altoyu nereden biliyorsun? Hiç gittin mi?”

“Körfez Bölgesi’nde büyüdüm.”

“Evinden çok uzaktasın.”

Elini boş ver der gibi salladı. “Mükemmel havadan sıkılmıştı 111 insanın arada sırada tipiye ve ölüm kalım macerasına ihtiyacı oluyor"

“Çok komik.” Jude’un cipteki bez çantamdan kıyafet alırken bilmeden onu da aldığını umarak elimi sırt çantama attım.

Evet. Oradaydı. Calvin’in geçen yıl Stanford ve Cornell arasında seçim yapmaya çakşırken babasıyla birlikte Stanford turuna gittikleri zaman aldığı beyzbol şapkası. Calvin’in Stanford’a temelli gitmesinden birkaç gün önce o yokken şapkanın bende kalıp kalamayacağını sormuştum. Ona ait özel bir şey istiyordum ve geri vermek gibi bir niyetim yoktu. Zaten adil bir değiş tokuş değildi, ben ona kalbimi, hem de tamamını vermiştim. “Calvin okula gitmeden önce bu şapkayı bana verdi. Stanford’a ancak bu kadar yaklaşabildim.”

“Bunu sana Calvin mi verdi?”

Şapkayı ona uzattım ama Jude hemen almadı. Calvin ve geçmişimle ilgili hiçbir şey duymak istemiyormuş gibi kaskatı oturdu. Sonunda tereddüt ederek, öne uzattığım şapkaya uzandı. Tek kelime etmeden evirip çevirdi.

“Boya yaparken giymişsin galiba,” dedi başparmağını tepedeki sarı leke kalıntısına sürterek.

“Büyük olasılıkla bir beyzbol maçından kalma hardaldır,” dedim tırnağımla lekeyi kazırken. “Calvin beyzbolu çok sever. Babası oynamasına hiçbir zaman izin vermedi. Tenis ve koşu sezonlarıyla çakışıyordu ama

maçlara giderdi. En yakın arkadaşı Dex takımımızın atıcısıydı. Calvin çocukken herkese büyük takımlardan birinde oynayacağını söylerdi. Bir defasında beni Bees'in Salt Lake'teki maçına götürmüştü." O günü hatırlayınca, sesim beklemediğim bir şekilde titredi. Bees'in her sayısında Calvin uzanıp beni öpmüştü. Alkışlamak için ayağa fırlayan bir taraftar denizinin ortasında, yerimizden kalkmadan özel anlar paylaşmıştık.

Yüzümü ellerime gömdüm. Calvin'i her zamankinden daha (azla özlüyordum. Burada olsaydı, beni dağdan kurtarırdı. Haritayı çözmek için uğraşmam gerekmezdi çünkü o yolu gösterirdi. Ağlamamak için gözlerimi ovaladım ama aslında ağlamak istiyordum. Kendimi bırakıp hıçkırarak ağlamak.

"Onu özlüyorsun."

Evet, özlüyordum. Hele şu anda.

"Okula gittiğinden beri Calvin i hiç gördün mü? Yani iki gün önce benzin istasyonundan önce. Onunla konuşup olaya çizgi çekme fırsatın oldu mu?"

"Hayır. Calvin hiç eve gelmedi. İki gün öncesine kadar, onu sekiz aydır hiç görmemiştim."

"Noel'de bile mi?" Jude bu soruyu kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet. Artık Calvin'den bahsetmek istemiyorum. Ve kendimden." Jude'dan da bahsetmek istemiyordum ama en azından bu, Calvin in yanımda olduğunu dileme oyunundan daha güvenli geliyordu.

Jude bir kez daha matarasını uzattı ama bayat su içecek kadar susamamıştım. Kola, mısır gevreği, soslu patates püresi ve margarin değil, gerçek tereyağı sürülmüş kızarmış ekmek istiyordum. Birden dün geceden beri hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Midem acıyla kasıldı ve sudan başka bir şey olmadan Idlewilde yürüyüşünden nasıl sağ çıkacağımızı merak ettim.

Her zaman iyi bir gözlemci olan Jude düşüncelerimi tahmin etti. “Uç matara suyumuz, iki tahıllı gofretimiz var ama sanırım yiyeceği gerçekten ihtiyacımız olana kadar saklamalıyız.”

“Dördüncü mataraya ne oldu? Shaun’un kulübeden dört matarayla ayrıldığımızı söylediğini duydum.”

“Birini Korbie’ye bıraktım.” Parmağını dudaklarına bastırdı “Sakın Shaun’a söyleme, aramızda sır.”

Ona dik dik baktım. Korkunç esprisi beni rahatsız etti ama cömert davranışı güçlükle yutkunmama neden oldu. Aynı anda hem elini sıkmak, hem ağlamak istiyordum. En sonunda, “Gerçekten mi?” demeyi başardım.

“Bir matara ve iki tahıllı gofret bıraktım. Ona fırtınanın sonuna kadar yeter. Bir iki güne kalmaz, yola bir şekilde ulaşabilse iyi olacak. Onun için endişelendiğini biliyorum, Britt ama her ne kadar yalnızlık anlamına gelse de kulübenin sıcak ortamındı kalma ve bizimle gelip soğuk, yorgunluk ve açlıkla mücadele etim seçeneklerinden iyi olanı kapan o. Büyük olasılıkla diyabeti konusunda yalan söyleyerek hayatını kurtardın. Yalanını sadece kendi işimi görmek için gizlediğimi söylediğimi biliyorum ama bunu söylediğime pişmanım, o an öfkeye kapılmıştım. İşin aslı, senin ne yapmaya çalıştığım anladım, pratik zekândan ve cesaretinden etkilendim. Sana bunu o zaman söylemeliydim. Ama yapmadım, o yüzden şimdi söylüyorum. Yaptığın şeyle gurur duymalısın.” Övgüsünü algılamakta zorlanıyordum. Söylediği ilk şeyi konsantre olmakla meşguldüm. “Ama... neden Korbie için bunu yapasın?”

“Tamamen kötü olmadığımı keşfetmek seni şaşırttı mı?” dedi dudaklarında tatsız bir gülümsemeyle.

Bu, şu ana kadar gösterdiği en büyük incelikti ve ne diyeceğimi bilemiyordum. Başlangıçtaki tepkim -onu aramıza meşale koyarak küçümsemek- son derece cazip gelse de, enerji harcayacak durumda değildim. Duvar örmekten yorulmuştum. Yaşlı gözlerimi kırpıştırarak titrek bir nefes verdim ve “Teşekkürler, Jude,” dedim. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

Minnetimi başını hafifçe eğerek kabul etti. Bu hareketiyle, İtana kahraman ilan edilmenin verdiği rahatsızlığı simgeler gibi görünen asık yüzünü gizlemiş oldu. Daha fazla mahcup olmasın diye konuyu değiştirdim.

“Sence botlarım ve çoraplarım yeterince kurumuş mudur? Tuvalete gitmem gerekiyor.” Özellikle yakında tekrar yola koyulacağımız için Calvin in haritasına bir kez daha bakmak istiyordum ;ima gerçekten tuvaletim vardı.

Botlarımın bağcıklarını bağladıktan sonra, güçlükle yürüyerek kara çıktım. Geçici kamp yerimizi görüş alanımdan çıkarmayacak ama biraz mahremiyet bulacak kadar uzaklaştım. Bir ağacın arkasına yerleşip Calvin’in haritasını açtım. Bir kilometreden daha yakın bir mesafeye bir kürk avcısının eski, terk edilmiş kulübesini işaretlemişti. “idare edecek bir çatı, rüzgâra karşı iyi koruma” yazıyordu. Kulübeyi önceki gece, fırtınanın en sert zamanında keşfedememiş olmam çok kötü olmuştu.

Calvin kürk avcısının kulübesinin yanına yeşil bir nokta koymuştu. Haritada bunun gibi iki yeşil nokta daha vardı. Biri Jude ve Shaun la ilk kez karşılaştığım kulübeyi işaret ediyordu. Üçüncü nokta ise yine bir sığınağı işaret eder gibiydi. Bu son noktanın yanına Calvin sadece “Camlar kırık” notunu düşmüştü. Kulübe büyük olasılıkla terk edilmişti ama bulunduğumuz noktayla Idlewilde’ın lirasında kalıyordu. Jude’la orada dinlenebileceğimizi umut ettim.

Kürk avcısının kulübesinde, dağcıların geride bıraktığı ve yakıt olarak kullanılabilecek ambalaj atıkları gibi, işe yarar bir şeyler bulabilme ihtimalini ve çok yakın olduğumuzu göz önüne alarak bir göz atmaya karar verdim. Birkaç dakika daha dönmesem, Jude yokluğumu hissetmezdi.

Haritadan faydalanarak ağaçların arasında yolumu buldum Kıyafetlerime takılan dallar bana pençe gibi kıvrılmış, kemikli parmakları anımsatıyordu. Ürpertiyle bu fikri kafamdan atmaya çalışırken, Jude’u yanıma almadığıma pişman olmuştum bile.

Sonunda ağaçlar seyreldi ve karşımda yüz yıllıktan daha eski görünen, çıplak odundan, camsız, döküntü bir kulübe belirdi. Kapısı o kadar dar ve

alçaktı ki geçmek için epey eğilmek zorunda kalacaktım.

Küçük kapı kulübeyi inşa eden dağ adamlarının yanlış hesap lamalarının ürünü değildi, ilk kürk avcıları bölgeye vardıklarında, Wyoming ve Idaho’da bozayı sayısı hayli fazlaydı. Hâlâ buradaydılar ama sayıca azalmışlardı. Avcılar kunduz kürklerini ve canlarını korumak için kulübelerinin kapılarını ayıların geçemeyeceği boyutta yapmışlardı. Bu genel kültür bilgisini geçen bahar tatilinde Dex’le birlikte çıktıkları dağ yürüyüşünde bir fırtınayı atlatmak için benzer bir avcı kulübesine sığınan Calvin’e borçluydum.

Yaklaşınca, dikkatimi çaldıkların üstünde duran bir sarı banı parçası çekti. Bir polis bandı. Ensemde, bu ipucu benim için bir anlam ifade etmeliymiş gibi bir ürperti hissettim.

Kulübenin kapısı rüzgârda gıcırdadı.

Bir anda kötü bir hisse kapılıp geri geri uzaklaşmaya başladım Tüylerim diken diken olmuştu. Sırtımı dönersem korkunç bir şey çıkabilirmiş gibi, gözlerimi kapıdan bir an ayırmadım.

Ve beynimin çarkları o anda harekete geçti.

Bu kulübeyi tanıyordum. Geçen ekim ayında, bu kulübede Kimani Yowell adında yerli bir kızın cesedi bulunmuştu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kimani Yowell. Bayan Shoshone-Bannock. Geçen ekim ayında öldürülen, balo kraliçesi. Ölümü Lauren Huntsman'ınki kadar çarpıcı bir haber olmamıştı çünkü Kimani varlıklı bir aileden gelmiyordu. Öldüğü gece Fort Hail, Idaho'da bir partide erkek arkadaşıyla kavga etmişti. Partiden tek başına ayrılmış, erkek arkadaşı da arkasından gitmişti. Çocuk onu arabayla dağa götürüp orada boğmuş ve cesedini kürk avcılarının kullandığı bir kulübeye atmıştı. Dağcılar ondan arta kalanlara rastlamasa, erkek arkadaşı paçayı sıyıracaktı.

Kimani benim gittiğim okulun en büyük rakibi Pocatello Lisesi'nde okuduğu için hikâyesi o zaman özellikle sarsıcı gelmişti. Şimdiyse iliklerimi donduruyordu. Burada ölmüştü. Benim canımı kurtarmak için mücadele verdiğim ormanda.

Kulübenin kapısı bir kez daha gıcırdadı ve koyu renkli ve *canlı* bir şey iri pençeleriyle karları ezerek dışarı çıktı. Gür, yağlı kahverengi kürklü hayvan bir köpekten daha iriydi. Durdu, varlığım karşısında irkilerek burnunu havaya dikti. Gümüş rengi bir maskenin arkasında, boncuğu andıran bir çift siyah göz parlıyordu. Gırtlağından homurtuyu andıran sesler yükseldi.

Ayı sansarlarıyla ilgili hikâyeler duymuştum. Cüsselerinin üç katı avları haklayacak kadar yırtıcıydılar.

Ayı sansarı bana doğru yürümeye başladı. Yürüyüşü bir ayınınkine inşam ürkütecek kadar benziyordu. Arkamı dönüp koştum.

Ayı sansarının arkamda karda sektiğini duydum. Panik halinde arkama bakmaya çakşırken ayağım kaydı. Eriyik kar kol pantolonumdan içeri süzülürken, parmaklarımı kara daldırıp kendimi yukarı çekmek için tutunacak bir yer aradım. Ekme gelen ilk nesneyi sıkıca tuttum ve afallamış bir halde bakakaldım. Uzun kemik parçası kupkuruydu ve üstü diş izleriyle kapkydı. Bir çığlık atarak kemiği fırlattım.

Toparlandım ve ilerideki ağaç karaltısına doğru son hızla koşmayı başladım. Beynimde gümbürdeyen tek net düşünce, Jude'un adıydı.

Beni duyması için dua ederek, *"Jude!"* diye haykırdım.

Dallar yüzüme çarpıyor, derin kar bacaklarımı içine çekiyordu. Arkama ikinci bir bakış atma riskini aldım. Ayı sansarı sadece birkaç adım gerideydi. Gözleri hayvani bir kararlılıkla kararmıştı.

Ağaçlardan sakınarak koşarken yönümü bulmak için dekçe bir çaba harcıyordum. Jude ne taraftaydı? Gözlerim donuk zemini taradı. Neden biraz önce bıraktığım ayak izlerini bulamıyordum. Yoksa iyice uzaklaşıyor muydum?

Adım bir kez daha haykırdım. Sesim ağaçlardan uçsuz bucaksız gökyüzüne doğru yankılandı. Tek bir kuş bile havalanmadı. Jude beni duyamazdı. Beni kimse duyamazdı. Yalnızdım.

Ellerim sivri çam iğnelerinden kana bulanmıştı ama acı duymuyordum; ayı sansarının jilet gibi keskin dişlerini ve kalın, kancalı pençelerini bacaklarımın arka tarafında hissettiğimden emindim.

Bir anda beni arkadan yakaladı. Çırpınarak tekme atarken hem ondan kurtulmak hem ayakta kalmak için umutsuzca çabalıyordum. Yeri boylarsam her şey biterdi. Bir daha asla kalkamazdım.

"Sakin ol, Britt. Canını yakmayacağım."

Jude un kısık ve güven veren sesini duyunca, göğsümdeki düğümler çözüldü, içimdeki basınç azaldı ve ağırlığımı ona yasladım. Rahatladığımı gösteren bir inilti koyverdim.

Jude ayaklarımın üstünde durabileceğimden emin olunca, beni tutan kollarını yavaş yavaş gevşetti. "Canını yakmayacağım," diye tekrarladı. Beni yüzüne bakacağım şekilde çevirdi. Soran ve kaygılı gözlerle yüzümü inceledi. "Ne oldu?"

Çizik ve kan içindeki ellerime baktım. Sesim çıkmıyordu.

“Çığlık attığını duyunca, sandım ki bir ayı...” Titrek bir nefes aldı.

Hiç düşünmeden yüzümü göğsüne bastırdım. Gırtlağımdan bir hıçkırık koptu. Tek istediğim birinin bana sarılmasıydı. O biri Jude bile olsa.

Jude ona sarılmam karşısında şaşkın, kaskatı duruyordu. Ben kollarımı çözmeyince, elleri tereddütle kollarımdan yukarı tırmandı. Önce isteksizce, sonra rahatlatıcı bir ritimle okşamaya başladı. Bana kırılacağımı düşünür gibi dokunmadığına seviniyordum. Yanımda ve gerçek olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Başımı göğsüne yaslayıp o, kulağıma rahatlatıcı sözcükler fısıldamaya başlayınca, gözyaşlarımı tutamaz oldum. Yüzümü paltosuna gömüp özgürce ağlamaya başladım.

“Buradayım,” dedi yumuşak bir sesle. “Hiçbir yere gitmiyorum. Yalnız değilsin.” Çenesini başımın üstüne dayayınca, kendimi içgüdüsel olarak ona iyice sokulurken buldum. O kadar üşümüştüm ki. Soğuk içime işlemişti, sıcaklık nedir unutmuş, iliklerime kadar donmuştum. Bana sarılmasına izin vermek iyi gelmişti

Orada, o buz gibi havada montunu çıkarıp omuzlarıma sardı. “Bana ne olduğunu anlat.”

Hatırlamak istemiyordum. Salağın teki olduğumu düşünecekti. Ne kadar korkunç olursa olsun bir ayı sansarı ağlanacak bir şey değildi. Daha kötüsü de olabilirdi. Karşıma bir bozayı da çıkabilirdi. O kadar hızlı nefes alıyordum ki başım dönmeye başladı.

“Al şunu.” Jude montunun cebinden küçük bir şişe çıkardı. Öylesine sarsılmış bir haldeydim ki sıvının gırtlağımı yaktığını neredeyse hissetmedim bile. Su gibi soğuk ama acıydı. Biraz daha içmek için şişeyi tekrar başıma dikince bu kez öksürdüm. Kısa süre sonra içime bir sıcaklık yayıldı, rahat nefes alabilir oldum.

“Önce ayı sandım.” Gözlerimi sımsıkı kapatırken nefesimin yeniden hızlanmaya başladığını hissettim. Göz kapaklarımın ardında hayvanın

hırlarken ki halini görür gibiydim. “Bir ayı sansarı üstüme atıldı. Beni öldürecek sandım.”

“Benim geldiğimi duymuş ve azınlıkta kalacağım anlayıp tüymüş olmalı. Seni bulduğumda çoktan gitmişti,” dedi, bana daha sıkı sarılırken.

Kendimi toplayınca, şişeden büyük bir yudum daha alıp devam ettim. “Kürk avcılarının kullandığı eski bir kulübede saklanıyordu. Sanırım geçen yıl ekim ayında bir kızın ölü bulunduğu kulübe. Cesedi bulunduğu zaman, haberlerde çok benzer bir kulübe gördüğümü hatırlıyorum ve bir dakika önce kulübenin önündeki çalılıklarda sarı polis bandı gördüm. Sanırım aynı kulübe. Kulübenin dışında bir de kemik buldum. Kızın olamaz, değil mi? Olay yeri inceleme ekipleri kıza ait bütün kalıntıları toplamıştır, değil mi? Lütfen bana kemiğin kızın olmadığını söyle!”

Kemiğin elimde bıraktığı boşluk hissini hatırladım. İçi boş bir ölüm kabuğu. Aklıma ilk kulübedeki kayışa dönmüş, çürümüş cesedi getirmişti. O anda ölümün dağın dört bir yarandan üstüme geldiğini hissettim. Bu korkunç yere gelmeyi neden istemiştim sanki?

Jude omuzlarımı tutup yüzümü dikkatle inceledi, ifadesi bulutlanmış, dudaklarını dikkatini bir şeye odaklar gibi sımsıkı kapatmıştı. “Hangi kız?”

“Kimani Yowell. Haberlerde duymuşsundur. Pocatello Lisesinde son sınıftaydı ve başarılı bir piyanistti. Çalması için ülkenin dört bir yanından davet alıyormuş. Herkes onun Julliard’a gideceğini konuşuyordu. O kadar iyiydi yani. Ve sonra erkek arkadaşı tarafından öldürüldü. Çocuk onu boğmuş ve cesedini saklamak için buraya kadar getirmiş.”

“Hatırlıyorum,” dedi Jude uzaklara dalarak.

“Nasıl bir adam kız arkadaşını öldürebilir ki?”

Jude cevap vermedi. Ama yüz hatları esrarengiz ve nahoş bir ifadeyle kararmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kamp yerimize dönerken, Jude bana her zamankinden yakın yürüyordu. Onu sadece iki gün önce bir markette, Tanrı'nın beni küçük düşmekten kurtaran bir lütfu olarak görüp onunla utanmazca flört ettiğime inanmak güçtü. İki gün içinde ona hayran olmaktan, nefret etmeye geçmiştim. Oradan da...

Şu anda ne hissettiğimi bilmiyordum. Ne düşüneceğimi de.

Kollarımız kazayla birbirine sürtündü. Jude ne uzaklaştı ne de özür diledi. Aslında hiç rahatsız olmamış gibiydi. Bunu fark edip etmediğini merak ettim. Ben etmiştim. Yakınlığı içime tuhaf, kaygan bir sıcaklığın yayılmasına neden oluyordu. Kaçamak bir bakış attım. Tıraşsız ve uykusuz haliyle bile seksi görünmeyi başarıyordu. Haşin görünüşlü bir REI[vii] modeli gibi. Dışarıda çok zaman geçirdiği, renginden ve saçlarının güneşten açılmış uçlarından belliydi. Göz kenarlarında birkaç çizgi vardı; hani güneşte gözünüzü kısmaktan oluşan çizgilerden. Ve güneş gözlüğü takmaktan göz çevresinin rengi farklılaşmıştı. Ancak bu onda ucuz değil, neredeyse seksi duruyordu.

Yorgunluğuna rağmen, dimdik omuzlar ve kararlı adımlarla yürüyordu. Koyu renk kaşlarının altından dünyaya uzun ve serinkanlı bakışlar gönderiyordu. Bana kısmen hesaplayan, kısmen tartan bakışlarmış gibi geldi. Ama görünenin ardında bir huzursuzluk seziyordum. Neden korktuğunu, onu en çok neyin ürküttüğünü merak ediyordum. Korkusu her neyse onu derinlerde saklıyordu.

Beni ona bakarken yakaladı. Hemen gözlerimi kaçırdım. Beni yakaladığına inanamıyordum. Ona hissedebileceğim her tür çekim fikrinden bir anda nefret ettim. Jude beni rehin almıştı. Beni isteğim dışında alıkoymuştu. Son iyilikleri bunu değiştirmezdi. Kendime onun gerçekte kim olduğunu hatırlatmalıydım.

Ama gerçekte kimdi? O ve Shaun a ortak demek zordu. Judo -Mason- hiç acımasız davranmamıştı. Ve Korbie ile beni kulübeye girmememiz için uyarmaya çalışmıştı. Çelişki içinde iç çektim. Jude'la ilgili hiçbir şeyi çözebilmiş değildim.

"İlk işimiz seni ısıtmak olacak," dedi. "Sonra da yiyecek bir şeyler bulmalıyız. Henüz orman meyveleri için erken, bu yüzden avlanmamız gerekecek."

Son iki gündür Jude'un iyiliğim konusundaki sözüm ona kaygısıyla ilgili temkinli hatta şüpheciydim. Bu kez kendimi niyetini derinlemesine sorgularken buldum. Calvin bana ilk ilgi göstermeye başladığında, beni iltifatlara boğmuş, şefkatle şakalaşmış ve beni görmek için küçük bahaneler uydurmuştu. Hepsi gururumu okşayan şeylerdi ama benden hoşlandığına dair en büyük ipucu bir anda bana ilgi göstermeye başlaması olmuştu. Donduğu zaman arabamın camlarım kazımıştı. Sinemada sıranın ortasındaki koltuğa benim oturmama özen göstermişti. Wrangler'ım servisteyken, beni her yere götürmek için ısrar etmişti. Belki Jude'un davranışlarına fazla derin anlamlar yüklüyordum ama benimle ilgili endişesinin arkasında basit bir centilmenlikten fazlası var mı diye merak etmeye başlamıştım.

Bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi?

Kendime bunun bir öneminin olmadığını hatırlattım. Çünkü gerçek ya da hayalî, duygularına karşılık verecek değildim.

Yarısı kara gömülü devrik bir ağacın etrafından dolaşırken, birden, "Benim turuncu bir Wrangler kullandığımı ve babamın balık tutmayı sevdiğini nereden biliyordun?" diye sordum.

"Marketin park alanında iki araba vardı. Eski model, turuncu bir Jeep Wrangler ve bir BMW X5. Dükkâna girdiğim zaman, BMW'nin eski sevgiline, Wrangler'ın sana ait olduğunu hemen anladım," diye açıkladı. "Wrangler'ın tamponunda rengi solmuş, soyulmaya yüz tutmuş iki çıkartma vardı. 'Diğer aracım bir şişme bot' ve 'Bir akarsu görür görmez dururum'. Wrangler'ı sana vermeden önce babanın kullandığı sonucuna vardım."

Öyle değildi ama Jude'un şansı yaver gitmişti. Aslında babamın Wrangler'ı satın alma nedenlerinden biri o iki tampon çıkartmasıydı. Balıkçılara sempatisi vardı ve mantıksız bir şekilde onlara herkesten fazla güvenirdi.

"Seni BMW'yi benim kullanmadığıma ikna eden ne oldu?" diye üsteledim. Alınmak mıydım, yoksa gurur mu duymalıydım emin değildim.

"Gözlüğün Target'tan. Eski sevgilininki Fendi markaydı. Gösterişi seven insanlar, bunu her alanda belli eder."

Herhangi bir konuda en son ne zaman bu kadar iyi bir gözlemci olduğumu hatırlamaya çalıştım. "Her zaman benzin istasyonlarındaki arabalarla insanları eşleştirir misin?"

Omuz silkti. "Bilmece gibi. Problem çözmeyi severim." "İlginç. Sen de benim için bir bilmecesin."

Jude bakışlarıyla beni delip geçtikten sonra gözlerini kaçırdı. Havadaki tuhaf gerilimi gidermek için başımı yana yatırarak sordum. "Söylesene, yoksa sen şu dâhilerden misin?"

Kendini kişisel sorgulamalar karşısında herhangi bir açık vermemek için eğitmiş gibi yüzü otomatik olarak ifadesizleşti. Biran sonra ifadesi yumuşadı ve dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. "Üçüncü sınıfta öğretmenimin beni görsel hafıza testine soktuğunu duymak ilgini çeker mi?"

Elimi aldırmıyormuşum gibi salladım. "Hayır, hem de hiç." Yüzüne bir gülümseme yayılırken kafasını kaşıdı. "Testi geçemedim. Ama dikkate alınmaya değecek kadar yaklaşmıştım." Parmaklarımla güçlü taraflarını saymaya başladım. "Yani görsel hafızaya sahip olduğun söylenebilir. Ve mükemmel hayatta kainin becerilerin var. Bilmem gereken başka ne var? Nerede okuduğun olabilir mi mesela? Üniversitedesindir herhalde, değil mi?" "Geçen yıl bıraktım."

Bunu hiç beklemiyordum. Jude bende bir işin ucunu bırakacak değil ciddi ve çalışkan bir insan hissi uyandırmıştı. “Neden?” “Halletmem gereken bir şey vardı,” dedi ellerini ceplerine sokup rahatsız bir tavırla omuzlarını öne eğerek.

“Tamam, şimdi her şey anlaşıldı.”

Ağız kenarları gerilince hassas bir noktaya parmak bastığımı düşündüm. “Herkesin sırlara ihtiyacı var. Sırlar bizi savunması/, yapar.”

“Bir insan neden savunmasız olmak ister ki?”

“Hasar almasın diye kalkanını korumak için.”

“Anlamadım.”

“Bir zaafın olduğu zaman, onu ortaya çıkarmamak için çok çaba harcaman gerekir. Tembellik edemezsin.”

“Senin zaafın ne?”

Güldü ama bu keyifli bir gülüş değildi. “Söyleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?”

“Denemeye değer.”

“Kız kardeşim. Onu her şeyden çok seviyorum.”

Cevabı beni çok şaşırttı. Bir şekilde, bu tek cevapla bir katman kalkmış ve Jude’un yumuşak tarafını görebiliyormuşum gibi hissettim. Dışarıdan haşin ve becerikli bir adam gibi görünüyordu. Dikkate alınmaya değer bir güce sahipti. Ancak içinde şefkat saldıydı.

“Bunu beklemiyordum,” dedim bir an sonra. “Kız kardeşin senin için çok şey ifade ediyor olmak.”

“Babam ben bebekken ölmüş. Sonra annem tekrar evlenmiş. Kız kardeşim üçüncü yaş günümden birkaç gün önce doğdu ve onun başıma

gelebilecek en kötü şey olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.” Gülümsedi. “Bu duyguyu çabucak aştım ve ne kadar yanıldığımı gördüm.”

“Kardeşin Kaliforniya’da mı?”

“Onu evden ayrıldığımdan beri görmedim.”

“Özlüyor olmalısın.

Jude bir kez daha güldü. Bu seferki duygu yüklü bir gülüştü. “Ağabeyi ve koruyucusu olarak rolümü ciddiye aldım. Başına hiçbir zaman kötü bir şey gelmeyeceğine yemin ettim.”

Nefesimi yavaş yavaş bıraktım, içimde belirgin bir hüzün ve özlem kıpırdanmıştı. Jude bilmiyor olabilirdi ama ben kız kardeşinin ne hissettiğini bildiğime inanıyordum. Babam ve lan beni her zaman korumuşlardı. Onlara her konuda güvenirdim. Dünyalarının merkeziymişim gibi hissediyor ve bundan hiç utanmıyordum. Şu anda burada yoklardı ama Jude yanımdaydı. Ve tuhaf, izah edilemez bir şekilde kız kardeşini kıskandığımı fark ettim. Beni düşünmesini isterken kız kardeşini düşünmesini kıskanmıştım.

“Ya sen?” dedi Jude. “Senin sırrın ne?”

“Benim sırrım yok.” Ama vardı. Jude’dan büyük bir sır saklıyordum; yanlış olduğu için kendime bile düşünme izni vermediğim bir sır. Hem de çok yanlış. Birden, bakarsam kızaracağımdan korkarak gözüne bakamaz oldum.

“Shaun’la nasıl arkadaş oldunuz?” diye sordum.

“Arkadaş değildik,” diye düzeltti. “Bu konuda çok haklıydın Birlikte çalışıyorduk, hepsi bu.”

“Yani sen de ondan hoşlanmıyordun. Hiç mi hoşlanmadın?" diye üsteledim.

“Ortak noktamız yoktu.”

“Nerede çalışıyordunuz?”

“Sağda solda, rastgele işlerde,” diye yanıtladı.

“Ne tür rastgele işler?”

“Özellikle gurur duyulacak şeyler değil,” dedi konuyla ilgili ayrıntıya girmeyeceğini açıkça belli eden bir tavırla. “Shaun’da bana lazım olan şeyler vardı. Bende de ona.”

“Subway’de ne oldu? O da bir iş miydi? Yolunda gitmeyen bir iş?”

Jude homurdandı. “O bir soygundu. Düpedüz bir soygun. Seni benzincinin marketinde gördükten sonra, kaldığımız motelde Shaun la buluştum,” diye yanıtladı. Cevabı beni şaşırtmıştı. Bu kadar açık sözlü davranmasını beklemiyordum. Belki o da duvar örmekten yorulmuştu. “Blackfoot’ta halletmemiz gereken bir iş vardı. Shaun’un kamyonetiyle, gittik. Yolda Shaun bir şeyle ı yemek için durmak istedi. En azından bana öyle söyledi. Subway girdi, silahını kasiyere çevirdi ve polis memuru olaya dâhil olunca paniğe kapıldı.”

“Bunlar olurken sen neredeydin?”

“Kamyonette,” dedi Jude üzeri örtülü bir kinle. “Silah sesini duydum ve kamyonetten inmek için harekete geçtim. Neler olduğunu anlamamıştım. Shaun koşarak geldi ve kamyonete binmeni için bağırdı. Binmeseydim, bensiz gidecekti ve tutuklanan ben olacaktım. Ayrıca Shaun’un polis memurunu vurduğu silah benimdi. Bu yüzden kamyonete bindim ve kaçtık. Polisten uzak durmak için dağa çıktık ama kar başladı. Fırtınanın dinmesini beklemek zorunda kaldık ve sizinle de o zaman karşılaştık.”

“Silahın neden Shaun’daydı?”

Jude nefret yüklü bir kahkaha attı. “Geçen hafta dağa çıktığımızda, Shaun ona borcu olan bir adamdan tahsilat yapmak için beni de yanında

gitmeye zorladı. Adama söz geçirmek benim işimdi. Gideceğimizi önceden haber vermemiştik ama bir şekilde haber uçmuş olmak. Gideli henüz birkaç dakika olmuştu ki siren sesleri duyduk. Bir ara sokağa kaçtık, polis de peşimize düştü. Tabancamdan kurtulmak zorundaydım. Ayrılmadan hemen önce Shaun silahı çöp konteynerine attığımı gördü. Polislere izimizi kaybettirdik ama konteynere döndüğümde, silahım gitmişti. Shaun oraya benden önce ulaşmış. Tabancamı geri vermedi. Almak için birkaç planım vardı ama zaman alacak şeylerdi. Birkaç gün sonra bir polisi vuracağını bilseydim, elimi çabuk tutardım.

“Yani olanlar seni rahatsız mı ediyor?”

“Elbette.”

“Yani iyi bir adam olduğuna inanmamı bekliyorsun, öyle mi?”

Jude ani bir kahkahayla başını arkaya attı. “İyi bir adam mı? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

Jude’a hakkında ne düşündüğümü söylemek istemiyordum. Tenimin karıncalanıp ısınmasına ve elimin ayağımın boşalmasına neden oluyordu. Bana kendi ağzıyla tehlikeli olduğunu söylemişti. Ve koyu renk gözleri sırlarla dolu olsa da ben o gözlerin ötesini görmüştüm. Görünenin ardında bir incelik ve iyilik olduğunu biliyordum. Bu cezp edici olduğu kadar şefkat uyandıran bir şeydi. Korucu kulübesinde soyunurken gördüğüm güçlü ve sporcu vücudunu hatırladım. Calvin yanında çocuk kalmıştı. Jude’a kaçamak bir bakış attım, gözlerim otomatik olarak yumuşacık ve gizemli ağzına kaydı ve kendimi o dudakları...

Bu düşünce nefesimi kesti.

Jude bana dikkatle baktı. “Ne oldu?”

Parmaklarımı boynuma sararak, “Sanırım öksüreceğim,” dedim.

“Yüzün kıpkırmızı. Su ister misin?”

Neden olmasın? Hararetimi düşürecek bir şeye ihtiyacım olduğu kesindi.

Jude tam kalçasında asılı duran mataraya uzanırken bir anda durdu. İçgüdüsel olarak kolumu tutup beni uzaklaştırdı. Ormanın derinliklerine doğru bakarken, paniği kahverengi gözlerine yansımıştı.

Midem içgüdüsel olarak kasılırken, “Ne oldu?” diye fısıldadım.

Jude’un vücudu birkaç saniye daha gerginliğini korudu. Sonra kolumu tutan elini gevşetti. “Gri kurtlar. Üç tane.”

Baktığı yöne döndüm. Gözlerimi kısarak karaltıların ışıldayan karda tuhaf izler bıraktığı yere baktım ama hareket görmedim.

“Gittiler,” dedi Jude. “Bizi kontrol etmeye gelmişlerdi herhalde.”

“Kurtların insanlardan çekindiklerini sanıyordum.” Calvin bana doğa yürüyüşleri sırasında rastladığı kurtları anlatmıştı. O fotoğraf makinesini çıkarana kadar çoktan kaçmış oluyorlardı.

“Çekinirler. Hasta olmadıkları ya da kışkırtılmadıkları sürece saldırmazlar.” Jude gözlerinde manidar bir ifadeyle bana baktı. “Beni endişelendiren bozayılar. Genelde kurdan takip eder ve sürü bir canlıyı öldürünce hamle yaparlar. Kendileri avlanmazlar. Özellikle baharda kış uykusundan uyanıp aç oldukları zaman.”

“Başka bir deyişle, kurdun olduğu yerde bozayı da vardır.” Ürperdim ama bu kez nedeni soğuk değildi. Midem açlıktan kazınıyordu.

Kendimi bir hayvan öldürürken hayal edemiyordum ama bir yandan aklımı yitirecek kadar acıkmıştım. Midemdeki sana fikrimi değiştirecek kadar beni yıprattığından kahvaltı için avlanan Jude’a eşlik etmeyi kabul ettim. Metabolizmam önceki akşam yediğim konserve mısırın tamamını yakmıştı ve yürüyüşe yemeksiz devam edemeyecektim. Açlığım zihnimi sararak sonunda düşünebildiğim tek şeye dönüştü. Idlewilde’a bir an önce

ulaşmak istiyordum ama önce bir şeyler yemeden bu zorlu yürüyüşü tamamlamamız imkânsızdı.

Jude küçük hayvanların izinin nasıl sürüleceği, çubuklar ve büyük bir taşla nasıl tuzak kurulacağı gibi temel avcılık konularında beni bilgilendirdi. “Ağaçların sık olduğu yerden çıkmamız gerekecek,” dedi. “Hayvanlar suya, yiyeceğe ve barınağa yönelirler. Güneş ormanın bu kadar içine giremediği için ışık, dolayısıyla yiyecek çok az bulunur.”

“Bir akarsu bulabilirim,” dedim yardım etme isteğiyle. Jude’un şüpheli bakışı karşısında ekledim. “Seni ve Shaun'u korucu kulübesine nasıl götürdüysem, öyle.”

Kısık gözleriyle beni dikkatle süzdü. “Onu bilerek mi yaptın?” “Evet,” dedim. İşe yarar olduğumu bir kez daha ispatlayabileceğim için gururluydum. Montumun fermuarını indirip Calvin in haritasını çıkardım. Haritayı Jude’a göstermekle doğru bir şey yaptığımdan emin değildim ama bu riski göze almaya karar verdim. Arazi konusunda bilgi sahibi olduğuma inanıyordu. Calvin in kargacık burgacık notları yüzünden karmaşık görünen harita kadar bana da ihtiyacı vardı. Ayrıca Jude’un eline beni bırakmak için bir sürü fırsat geçmişti. Şimdi en iyi plan kaynaklarımızı birleştirip Idlewilde’a olabildiğince çabuk ulaşmaktı.

Jude ona uzattığım haritayı bir süre sessizlik içinde inceledi. Sonunda, “Bunu nereden buldun?” dedi.

“Calvin’in. Bir sürü not var, gördün mü? Etkileyici, değil mi? Sana bu bölge hakkında uzman olduğunu söylemiştim.”

“Bunu Calvin mi hazırlamış?”

“Yola çıkmadan önce arabasından aldım. Bu harita olmasa büyük olasılıkla çoktan ölmüştüm.”

Jude hiçbir şey söylemeden haritayı incelemeyi sürdürdü. Sıradağlara serpiştirilmiş irili ufaldı göllerden birinin yakınındaki bir noktayı işaret ederek, “Şurası yaklaşık olarak bulunduğumuz yer,” dedim. “Korucu

kulübesi burada. Bir kilometreden daha yakın. Fırtınada onca zaman debelenmemize rağmen bir kilometre bile kat edemediğimize inanabiliyor musun? Ve şurası Idlewilde. Ne kadar ağır hareket ettiğimiz düşünülürse oraya gitmemiz bir gün sürebilir.”

“Yeşil noktalar neyi temsil ediyor? Bir şey yazmıyor.”

“Bu yeşil nokta kürk avcılarının kulübesini gösteriyor. Ve şu kuzeydeki de Shaun'un beni rehin aldığı kulübeyi.”

“Ya şu yeşil nokta?”

“Onun da büyük olasılıkla terk edilmiş bir barınak olduğunu düşünüyorum. Idlewilde’a giderken oradan geçeceğiz. Umarını orada soluklanıp ısınabilir, hatta akan su bulabiliriz.”

Jude bütün dikkatini vererek haritayı incelemeyi sürdürdü. Haritayı sımsıkı, neredeyse açlıkla tutuyordu. Bir an kâğıdı yırtmasından korktum. “Korucu kulübesine tesadüfen denk geldiğimizi söylediğinde sana inanmıştım. Benimle oynadın.”

Üstünlük taslar gibi bir ifade takındım. “Çocuk oyuncağıydı.” “Bu harita hayatımızı kurtarabilir. Bende kalabilir mi?” diye sordu Jude. “Güvenliğini sağlamak için:”

Kaygımı saklayamayarak dudağımı ısırdım. Ona haritayı göstermekle hata etmediğimi umuyordum.

“Alıp kaçmayacağım,” dedi yumuşak bir sesle. “İncelemek ve Idlewilde’a kestirme yol bulabilir miyim diye bakmak istiyorum.” “Belki bir süre kalabilir,” dedim tereddüde. Ondan şüphelendiğimi düşünmeyeceğini umarak, “Ben de incelemek isterim,” diye ekledim. Çünkü şüphelenmiyordum. En azından şüphelendiğimi sanmıyordum. Sadece o harita benim güvencemdi. Benim cankurtaranım ve tamamen güvenebileceğim Calvin’in fiziki sembolüydü.

“Anlaştık.” Jude gözlerinde tuhaf ve yoğun bir ışıkla haritayı montunun iç cebine yerleştirdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir şeyler yediğimizde neredeyse akşamüstü olmuştu. Eğreti aletlerle avlanmak, Wyoming ve Idaho ya ilk yerleşen çiftçileri ve temel ihtiyaçlarını karşılamak için harcadıkları uzun saatleri takdir etmeme neden olan zahmetli ve bunaltıcı bir süreç oldu. Eve ulaşabilirsem, modern kolaylıkları bir daha asla hafife almayacaktım.

Jude'la beş tavşanı tuzağa düşürdük, derilerini soyup ateşte pişirdik. Normalde yemek konusunda mızmız biriydim ve bir saatten kısa süre önce sağ gördüğüm bir hayvanı yemeyi midem kaldırmazdı ama açlığım galip gelince karnım tıka basa doyup ağrıyana kadar yiyerek etin tadını çıkardım.

Ormanda hava erken kararıyordu ve Jude'la birlikte günbatımından sonra yolumuzu bulmaya çalışmak yerine, Idlewilde yoluna çıkmayı ertesi sabaha bırakmaya karar verdik. Fenerlerimizin ve kafa lambalarımızın ne kadar dayanacağını bilmiyorduk ve zifirî karanlıkta debelenme ihtimalimiz yüksekken uzun bir yürüyüşe çıkma riski almak aptalca geldi.

Jude daha rahat bir yatak elde etmek için yapraklarını dökmemiş dalları bir araya toplayıp matlarımızın ve uyku tulumlarımızın altına döşedi. Paylaşacağımız tek bir yatak.

Gerçekçi yanım birlikte uyumanın akıllıca olduğunu biliyordu, bu sayede vücut ısımızı koruyacaktık ama akşam ilerledikçe, kendimi Jude'un da benim kadar gergin olup olmadığını merak ederken buldum. Onu uzun ve koyu renk kirpiklerinin altından bana kaçamak bakışlar atarken yakalayınca, düşüncelerini tahmin etmeye çalıştım ama hoş ve dost canlısı maskesi bir an olsun yüzünden eksilmedi.

Sırtüstü uzanarak, “Avlanmayı nereden öğrendin?” diye sordum. Tepemizdeki köklerin arasından puslu mavi bir ay ışığı süzülüyordu. Montum ve eldivenlerime iyice sarınmış bir halde yatarken, gece göğü o kadar dondurucu ya da sevimsiz görünmüyordu.

Jude burnunu sıvazlarken bana gizemli bir gülümsemeyle baktı. “Sana verdiğim viski şişesi duruyor mu?”

Viski. Elbette, bana verdiği alkoldü. Daha önce hiç içmediğim için tadı yabancıydı. Ama arkasında bıraktığı yanına hissinden anlamalıydım. Babamın evde olmazsa olmaz iki kuralı vardı. Birincisi ve en önemlisi, seks yok. İkincisi, içki yok. Lise hayatım boyunca hafta sonu planlarımın ortasında oturan bu kurallar bu ıssız ve kanunsuz vahşi doğada bir anda işe yaramaz görünmeye başlamıştı.

Şişeyi ona uzattım ve büyük bir yudum almasını seyrettim.

Gözlerini yumup alkolün gırtlağından aşağı kaymasını bekledikten sonra, “Lise son sınıftan önceki yaz, bir vahşi doğa kampına gittim,” dedi.

İtirafı beni hazırlıksız yakalamıştı. Başımı arkaya atarak güldüm. “Yani çok uzun zaman önce de bir baş belası ve toplum için bir tehdittin,” diye takıldım. “Korbie’nin erkek arkadaşı Kaya da o kamplardan birine gitmek zorunda kaldı.”

“Kaya? Adı bu mu?”

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Kaya takma adı. Gerçek adı Kautai. Biz ortaokuldayken Tongadan Idahoya geldi. Tek kelime İngilizce bilmiyordu ama iri yarı, güçlü kuvvetli bir tip olduğu için kimse onunla alay etmezdi. Sonra futbol takımına girdi. Takımı,

Las Vegas’taki Ulusal Gençlik Futbol Şampiyonasına taşıdı. Adım da böyle aldı; sadece kaya gibi sağlam olduğu için değil, sahada da yıkılmaz olduğu için. Her neyse, Kayanın anne ve babası onu bir araba kazasına karıştığı için kampa gönderdi. Süper sıkı bir kadın olan annesi Kaya’nın içki içtiğine ikna olmuştu ve vahşi doğada birkaç haftanın ona içkiyi

bıraktıracağını düşünüyordu. Eee, senin hikâyen ne? Kötü çocuklar kampına gönderilmeyi hak edecek ne yaptın?"

Jude gülümsedi. "Öyle bir şey değildi. Liseyi Sarı Francisco'nun varlıklı bir bölgesinde okudum. Sınıf arkadaşlarım kongre üyelerinin, ünlü avukatların ve yabancı diplomatların çocuklarıydı. Çoğu için yaz tatili Ibiza ve Saint Barts'ta partiden partiye koşmak anlamına geliyordu. Annem son sınıfa geçmeden önceki yaz tatilini o ve kız kardeşimle birlikte Avrupa seyahatinde geçirmemi istiyordu. Beş yıldızlı bir Avrupa otelinden diğerine geçmenin normal bir şey olduğunu düşünerek büyüdüm. Ama on yedi yaşına geldiğimde bu abartılı yaşam itici gelmeye başladı. Anneme onlarla gitmeyeceğimi, bir vahşi doğa kampına yazıldığımı söyledim. Sanırım zengin olmamak elimde değilse de şımarık, tembel, her şeyi kendine hak gören serserinin teki olmadığımı ispatlamak istiyordum. Vahşi doğa kampı kendimi ailemin yaşam tarzından ayrı bir yere koymak için kişisel haçlı seferim olacaktı.

Şişeyi Jude'dan aldım ve öksürükler arasında birkaç yudum daha içtim. Viskinin teknik olarak beni ısıtmadığını bitiyordum ama ne kadar üşüdüğümü unutturmak konusunda iyi iş çıkarıyordu. Ayrıca beni gevşetiyordu. Artık Calvin in beni kurtarmasını istediğimden emin değildim. Jude'la birlikte zaman geçirmek, onu daha iyi tanımak hoşuma gidiyordu. Jude çözmek istediğim bir gizemdi. En azından kendime böyle diyordum. Ancak zihnimin derinliklerinde kaygılı bir ses Stockholm sendromu düşüncesini fısıldamaya devam ediyordu. Yoksa bu sahte bir çekim miydi? Gereklilik ve hayatta kalma mücadelesinden doğan bir çekim?

"Annen ne dedi?" diye sordum.

Jude şişeyi uzattığım elimden alırken sırıtıyordu. "Ona herhangi bir vahşi yaşam kampına değil, Impetus'a gideceğimi söyleyince yüzünün aldığı şekli görmeliydin."

"Impetus ne?"

“Sorunlu ergenler için ekol sayılabilecek bir vahşi doğada yaşam programı. Davranış bozukluklarını düzeltmek için sert cezalar, taciz ve beyin yıkama yöntemleri kullanırlardı. Artık yok Impetus’a eski katılımcıları tarafından çocuk tacizi davaları açıldı. Sonunda büyük olasılıkla uzlaşma sağlamak için yaklaşık yirmi milyon dolar ödeyecekler. On yedi yaşındayken bana kusursuz bir isyan şekli gibi gelmişti.” Jude özlem dolu bir gülüşle devam etti. “Annem ve babam öfkeden çıldırdı. Babam önce gitmemi yasakladı. Beni Land Rover’ımı elimden almakla ve üniversite paramı ödememekle tehdit etti. Annem ve babam sağ çıkacağıma inanmıyordu. Grubumdan iki çocuğun öldüğü düşünülürse, çok yerinde bir kaygıydı.”

Elimi ağzıma kapadım. “Öldüler mi?”

“Biri zorlu doğa şartlarında açıkta kalmaktan, diğeri açlıktan öldü. Bizden kendi barınaklarımızı yapmamız ve kendi yiyeceklerimizi tedarik etmemiz bekleniyordu. Bir güvenlik ağı yoktu. Bir tavşanı tuzağa düşürmeyi başaramadığın ya da yağmurdan saklanamadığın zaman, bu şekilde idare etmek zorundaydım “Bu korkunç bir şey. Cidden, yasal olduğuna inanamıyorum.” “Her tür risk hakkında bilgi sahibi olduğumuzu belirten çok kapsamlı bir anlaşma imzaladık.”

“Senin gibi zengin bir serserinin sağ çıkabilmesine inanamıyorum.”

“Sen de annem ve babam kadar kötüsün,” dedi şakacı bir tavırla saçlarımı karıştırarak. Donup kaldım. Jude’a karşı her tür çekimi inkâr edeceğime yemin etmiştim ama bana dokunduğu zaman, aramıza ördüğüm duvar bir anda temelinden sarsıldı. Kasıldığımı fark ettiyse bile belli etmedi. Sözlerini sürdürdü. “Birkaç kez ölümden döndüm ama zorlu bir ilk haftanın sonunda hızla ayak uydurdum. Gruptaki en iyi avcıları takip ettim ve nasıl tuzak kurduklarını izledim. Yaz sonu geldiğinde hiçbir şeyden korkmuyordum. Avlanmayı, kırık kemikleri sabitlemeyi, hangi böcekleri ve hayvanları yemenin güvenli olduğunu ve minimum kaynakla ateş yakmayı öğrenmiştim. Hipotermiyle, enfeksiyonlarla ve beleşçilerle baş etmiştim. En zoru da buydu; kendi ellerimle öldürdüğüm ya da inşa ettiğim şeyleri korumak için kamp arkadaşlarımla baş etmek. Günlerce boş

mideyle dolaşmak beni rahatsız etmiyordu. Şimdi geriye dönüp baktığım zaman, üç kısa ay içinde etkileyici bir dönüşüm yaşadığımı görüyorum.”

Jude şişeden büyük bir yudum daha aldı ve yanıma uzanıp başım yumruğuna yasladı. Bu yasak yakınlık korku dolu bir heyecanla dolmama neden oldu. Birkaç günlük sakalları ona serseri bir hava katıyordu. Akşam boyunca dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme eksik olmamıştı ve düşüncelerini okumaya çakşırken delirecektim. Ateş küçük sığınağımızı ısıtmıştı ve sersemlemeye başlıyordum. Ve cüretkâr hissetmeye. Çaktırmadan kollarımı başımın üstüne uzattım ve yattığım yerde dönüp Jude’a biraz daha sokuldum.

“Ne kadar oldu?”

“Dört sene önceydi? Şu anda yirmi bir yaşındayım.” Sırıttı. “Ve artık o zamankinin yarısı kadar bile küstah ya da dediğim dedik değilim.”

“Hımm, bundan eminim. Varlıklı Körfez Bölgesi’nden Wyoming kanun kaçaklığına geçişin nasıl oldu?”

Uçarı bir kahkaha attı. “Belki de şu klişe tiplerdenimdir. Anne ve babası hiç yanında olmayan ve sonunda kendi kazdığı kuyuda boğulan zengin çocuk.”

“Buna inanmam.”

Yüzü ciddileşti. “Anne ve babamla kavgaya tutuştum. Şimdi pişmanlık duyduğum sözler sarf ettim. Ailemin özellikle son dönemde karşılaştığı pek çok sorun için onları suçladım. Her ailede sorun olur ama benimkiler bizim sorunları…” Duraksadı. O serinkanlı bakışı bir an kaybolur ve kırılganlığını ele verir gibi oldu. “Benden ve kız kardeşimden her zaman en iyiyi beklediler. Üstümüzde çok baskı hissediyorduk. Bir süre evden ayrılabilirsem, yatışıp bir şeyleri düzeltmenin yolunu bulurum sandım.”

“Sorunlarından kaçmadığına emin misin?”

“Öyle görünüyor, değil mi? Annem ve babamın kaçtığımı düşündüklerinden eminim. Ya sen? Sen bu doğal yaşam keşfi olayına nasıl sardın?”

Jude’un kendisinden daha fazla bahsetmek istemediği belli oluyordu. Ben de mahremiyetine saygı göstermeye karar verdim. “Calvin, Teton Dağları’nda yürüyüş yaptığım öğrendiğim ilk kişiydi,” dedim büyük bir dikkatle. Bu uzun ve karmaşık bir hikâyeydi ve Jude’a ne kadarını anlatmak istediğimi bilmiyordum. “Ona oldum olası hayrandım. Çocukken bile Versteeg’lerle dağa gelir, onu izler ve bana birtakım hileleri öğretmesini isterdim. Çakmak gazı yerine çam sakızı kullanmak gibi mesela. Ve babam balık tutmaya gittiği zaman beni de dağa götürürdü, bu yüzden burada, dağda olmak geniş arka bahçemizde takılmaktan farksızdı. Bu seyahate hazırlanırken bir raf dolusu rehber kitap okudum, ağabeyim lan’la günlük yürüyüşlere çıktım, ağırlık kaldırdım ve benzeri bir sürü şey yaptım. Ayrıca daha önce de söylediğim gibi bu dağın çeşitli kısımlarında sayamayacağım kadar çok kez yürüyüşe çıktığım için faydalanacağım tecrübelerim de vardı,” diye ekledim hızla ve pek dürüst sayılmayacak şekilde.

Jude onaylar gibi bir ses çıkardı. İçki şişesini aldım ve birkaç yakıcı yudum daha içtim.

Jude şişeye uzandı, neredeyse dibini bulmak üzere olan içkiye bir göz attıktan sonra şişeyi cebine yerleştirdi.

“Hey, daha bitmemişti,” dedim.

İtirazımı duymazdan geldi ve beni dikkatli ve sorgulayan bir bakışla süzdü. “Neden Shaun’a tecrübeli bir dağcı olduğunu söyledin? Neden yalan söyledin?”

Yüzüm ısındı ve göğsümü bir gerginlik sardı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Daha önce hiç dağ yürüyüşüne çıktın mı? Çıktığını sanmıyorum.”

Savunmaya geçerek, “Senin kadar çok şey bilmemem, beceriksiz olduğum anlamına gelmez,” dedim.

Beni hafifçe dürttü. “Bana yalan söylemene gerek yok, Britt. Seni yargılamıyorum.”

Bu bir oyun muydu yoksa test mi onu bile bilmiyordum. Her halükârda Jude’a daha önce Teton Dağlarında yürüyüşe hiç çıkmadığımı söylersem, işe yaramaz olduğumu anlayacaktı. Haritayı alıp yola tek başına devam edebilirdi.

“Beni yargılamıyor musun? Komik çünkü kesinlikle yargılıyormuşsun gibi geliyor. Üstünlük taslıyormuşsun gibi.”

“Bozulma,” dedi sakin bir sesle. “Bana her şeyi anlatabilirsin. Artık bir takımız.”

“Eğer bir takımsak,” dedim, “neden sürekli olarak sorularımdan kaçınmaya çalışıyorsun? Neden Shaun’la yollarınızın nasıl kesiştiğini anlatmıyorsun? Sen Shaun gibi değilsin. Onun sana vereceği ne olabilir ki?”

Besbelli havayı biraz dağıtmak için, kendi kendini küçümser gibi gülümsedi. “İşte yine başladık. Sadece bana karşılığında bir şeyler verebilecek insanlarla işbirliği yapabileceğim varsayımına geldik."

“Doğru düzgün bir cevap istiyorum!”

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Buraya birini aramak için geldim. Önemsediğim ve bir söz verdiğim birini. O sözü yerine getirmeye çalışıyorum. Shaun'un bana yardım edebileceğini sanmıştım.”

“Kimi arıyorsun?”

“Seni ilgilendirmez, Britt,” dedi beklenmedik bir sertlikle. İtiraz edemeyecek kadar şaşırmıştım. Gözlerime bakmak yerine, bakışlarını taş gibi bir ifadeyle uzaklara dikti.

Ani yabaniliği duygularımı incitti. Dönüp dizlerimin üstünde doğruldum ve devrilmiş ağacın altından emekleyerek çıktım. Eldivenimi kazayla ateşin külüne sürtüp kumaşı delmiştim. Parmağımı görebiliyordum. Bir küfür savurdum ve hışımla buz gibi karanlığa karıştım.

Arkamda Jude'un inlediğini duydum.

"Britt! Bekle! Seni kızdırmak istemedim. Özür dilerim. Açıklayabilir miyim?"

Düşüncelerim beynimde cirit atarken ağaçların arasına yürüdüm Durumu nasıl kurtarabilirdim? Onu kalmaya ve beni bırakmamaya nasıl ikna edebilirdim?

"Britt!"

Hızla döndüm ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sen bana yalancı dedin!"

"Beni bir saniye dinle..."

"Shaun'a yalan söylemişsem ne olmuş? Başka şansım yoklu. Bana ihtiyacı olmasaydı, beni öldürürdü. Korbie'ye yaptığına bak sana, onu ölüme terk etti. Sen de öyle mi yapacaksın? Artık bölge hakkında uzman olmadığımı ve o haritaya güvendiğimi öğrendiğine göre, kaçıp beni kaderimle baş başa mı bırakacaksın?"

Jude bana uzandı ama elini ittim. Hızlı hızlı soluyordum, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Beni bırakırsa asla kurtulamazdım. Hu dağ başında ölürdüm.

"Shaun'u kandıracak kadar akıllıydın," dedi. "Kulübeden kaçarken malzeme çalacak kadar akıllıydın. Ayrıca Calvin'in, kargacık burgacık notlar ve elle çizilmiş, kafa karıştırıcı işaretlerden ibaret haritasını çözebildin. Herkes o haritayı okumayı başaramazdı." Jude ellerini kalçalarına yerleştirdi ve ayaklarımızın arasındaki kara bakarak kafasını salladı. "Ben..." diye söze başlayacak oldu ama sonra kendini tuttu. Derin

bir nefes alarak baştan başladı. “Yanımda olman hoşuma gidiyor, Britt. Gerçek bu. Seni bırakmayacağım. Bir baş belası olsaydın da seninle kalırdım. Yapılacak en doğru şey bu olurdu. Ama seni hoş ve ilginç bulmaya başladığımı fark ettim ve bunu yaşamak zorunda olmana sevinmesem de, birlikte olduğumuza seviniyorum.”

Ona bakakaldım. Hazırlıksız yakalanmıştım. Bunu beklemiyordum. Yanında olmam hoşuna mı gidiyordu? Ona karşılığında bir şey veremeyecek olmama rağmen?

Tekrar uzattığı elini çekingen bir tavırla omzuma yerleştirdi. Hu kez hemen itmemem onu rahatlatmışa benziyordu. “Ateşkes yapalım mı?”

Yüzünü inceledim. Samimi görünüyordu. Kavgalı kalmamamıza sevinerek başımı eğdim. Jude hâlâ benimleydi. Yalnız değildim.

Jude derin bir nefes aldı ve yüzü gevşedi. “Biraz uyku zamanı. Önümüzde yarın sabah erkenden başlayacak uzun bir yürüyüş günü var.”

Güçlükle yutkundum. “Bu yolculuğa Calvin yüzünden çıktım. Onu etkilemek istiyordum. Bir şekilde gerçekten tekrar bir araya geleceğimizi sanıyordum. Bu seyahate çıkarsam, o da kendini davet ettirir diye düşündüm. Çok antrenman yaptım ama bana destek olacağına hep inandım. Çünkü ben bunu hep yaparım. Hayatımdaki erkeklerin beni kurtarmaya gelmesini umarım.” Gözlerim yaşlarla dolmuştu. “Babam, lan, Calvin. Her zaman onlara bağımlıydım ve bu beni hiç rahatsız etmezdi. Bana bakmalarına izin vermek o kadar kolaydı ki. Ama şimdi...” Yutkundum. “Babam öldüğümü sanıyor olmak. Küçük kızının vahşi doğada sağ kalabileceğine ihtimal vermez.” Dudaklarım kontrolsüz bir şekilde titrerken yüzümü buruşturdum. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. “İşte. Gerçek bu. Benim acınası gerçeğim bu.” Jude savunmasız olup sürekli tetikte kalmak için sırlara ihtiyacımız olduğunu söylemişti ama yanılıyordu. Ben içimi ona açmış, ne var ne yok önüne sermiştim. Savunmasızlık bu değilse, neydi, bilmiyordum.

“Britt,” dedi Jude yumuşak bir sesle. “Etrafına bir bak. Hayattasın. Hayatta kalmak konusunda bayağı iyi iş çıkarıyorsun. Ve birkaç

kez hayatımızı kurtardın. Babanı ve ağabeyini yine göreceksin. Sana bunu sağlayacağımı söylerdim ama gerek yok. Sen bunu kendi başına başarabilirsin. Çünkü en başından beri yaptığın buydu."

Parmaklarımı gözlerimin altından kaydırıp gözyaşlarımı sildim, "işlerin böyle gelişeceğini bilsem, daha çok çakşırdım. Başımın çaresine bakmayı öğrenirdim. Ama zaten amaç bu, değil mi? İnsan neyle karşılaşacağını asla bilmiyor, bu yüzden her zaman hazırlıklı olmak gerek."

Jude onaylamaya hazırlanırken, bakışları yüzümden uzaklaştı.

Ve bir küfür savurdu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ayının sesini, kendisini görmeden önce duydum.

Sadece birkaç metre uzağımızda, oflayıp puflayarak yeri pençeliyordu. Fırçayı andıran kürkü ay ışığında yer yer gümüşi çizgilerle parlıyordu. Kısa ama güçlü yapılı arka bacaklarının üstünde doğrulan bozayı rüzgârı kokladı ve kafasını bizi daha iyi göreceği bir açıyla çevirdi.

Gırtlağından yükselen bir homurtuyla dört ayağının üstüne geri indi. Kulaklarını arkaya yatırarak bizi çok yaklaştığımız konusunda uyardı. Kafasını bir o yana, bir bu yana çevirirken saldırgan bir tavırla dişlerini birbirine çarpıyordu.

Zihnimde, okuduğum bütün rehber kitapları taradım. Ayı saldırılarıyla ilgili her paragrafı, cümleyi, başlığı, önemli alıntıyı ve bölüm özetlerini düşündüm.

Jude alçak ve yumuşak bir sesle, “Kamp yerine koş,” dedi. “Ateşi ayıyla arana al ve becerebilirsen bir meşale yap. Onu senden uzaklaştırmak için bağırıp sesler çıkaracağım.”

Onu yakınımda tutmak için elini yakalayıp parmaklarını sıktım. “Hayır,” dedim, en az onunki kadar alçak ama titreyen bir sesle. *Koşmak bir bozayıyı kışkırtır. Bağırmak bir bozayıyı kışkırtır.* Jude’un sadece beni korumaya çalıştığını biliyordum ama bu plan ikimizin de yaralanması ya da ölmesiyle son bulabilirdi.

“Britt...” dedi uyaran bir sesle.

“Yapmamız gerekeni yapacağız.” *Kıpırdamadan dur. Göz teması kurma*. Kuru dudaklarımı ıslattım. “Yavaş yavaş geri çekil. Yumuşak ve tehditkâr olmayan bir sesle konuş.”

Bozayı atağa geçti. Uluyarak ve homurdanarak dosdoğru bize koşarken kasları satenimsi kürkünün altında dalgalanıyordu. Mideme bir kramp girdi, gırtlağım kurudu. Karanlıkta ayının boyutunu tahmin etmek güçtü ama

şimdi yanında zararsız bir evcil hayvan gibi kalan ayı sansarından çok daha iri olduğu kesindi.

“Koş,” diye üsteledi Jude beni iterek.

Parmaklarını daha da sıkarak ona iyice sokuldum. Kalbim bacaklarıma akın eden kanın sesini duyabileceğim kadar hızlı çarpıyordu. Bozayı devasa pençeleriyle yerdeki karı havalandırarak vahşice üstümüze geliyordu.

Ayı gürültülü bir homurtuyla montumun koluna sürtünerek yanımdan geçti. Kürkünün her teli montumun kumaşına sürtünürken tüylerim diken diken oldu. Ayının dipsiz siyah gözlerini hafızamdan silebilmek için gözlerimi kapadım.

“Dön, yüzünü ayıya çevir,” dedim Jude’a zor duyulan bir sesle. *Bir ayıya asla sırtını dönme.*

Dönmemizle ayının gözleri bize kilitlenmiş bir halde, homurdanarak üstümüze atılması bir oldu. Bu kez aniden tam Jude’un önünde durdu.

Burnunu Jude’un yüzünün etrafında dolaştırıp kokladı. Jude’un vücudunun kasıldığını hissettim. Nefesi kesik kesik çıkıyordu, yüzü bembeyaz olmuştu.

Ayı pençesini savurup Jude’u yere serdi. Jude karın içine düşerken haykırmamak için dudağımı ısırdım. Çok yavaş hareketlerle yanına indim ve karnımın üstüne uzanıp ellerimi ensemde kenetledim. Yakamdan ve eldivenlerimin bilek kısımlarından içeri dolan karı hissetmiyordum bile. Soğuk şu anda en son dert edilecek şeydi. Beynim tek bir düşünceyle zonkluyordu: *Paniğe kapılma, paniğe kapılma, paniğe kapılma.*

Bozayıdan bir kükreme daha yükseldi. Kendimi yukarı bakmaktan alıkoyamayınca ay ışığında parlayan sivri dişleri gördüm. Bozayı ayağım sabırsızlıkla yere vurunca, gümüşi kahverengi kürkü dalgalandı.

Çenemi yere bastırırken Jude’un da beni taklit edeceğini umarak içimden, *kafanı koru,* mesajını gönderdim.

Bozayı beni burnuyla dürterek hafif aralık duran kol ve bacaklarımı yokladı. Devasa patisinin tek bir hareketiyle beni yuvarlayıp ters çevirdi.

Jude yumuşak bir sesle, “Ona tekme atıp peşime düşürmek için aksi yöne koşarsam, kamp yerine kaçar mısın?” diye sordu.

“Lütfen dediğimi yap,” dedim titrek bir sesle. “Bir planım var.”

Bozayı yüzüme birkaç santim mesafede kükredi. Nefesi nemli bir rüzgâr gibi yüzüme çarparken felç olmuş bir halde yattım. Besbelli gergin bir halde, aralıklarla kafasını kaldırarak bir o yana bir bu yana dönüyordu.

“Planın işe yaramıyor,” diye fısıldadı Jude.

“Tanrım,” diye mırıldandım, Jude’un bile duyamayacağı kadar alçak bir sesle. “Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Bir ayı geri çekilmeden önce defalarca blöf atak yapabilir. Sakın duruşunu bozma.

Bozayı Jude’a meydan okur gibi ön bacaklarım kara peş peşe vurarak, kocaman cüssesini Jude’a doğru savurdu. Jude kıpırdamadan yattı. Ayı kışkırtmak ister gibi patisiyle Jude’u dürtüyordu. Açık ağzım Jude’un bacağına geçirip onu silkeledi ama ciddi bir ısırık olmasa gerekti çünkü Jude ne kıpırdamış ne de ses çıkarmıştı.

Ve sonra ayı mucize eseri ya sıkıldığı ya da bizi artık tehdit olarak görmediği için, koşarak uzaklaştı ve ağaçların arasında gözden kayboldu.

Temkinli bir tavırla kafamı kaldırıp ayının gözden kaybolduğu karanlığa baktım. Korkudan bütün vücudum zangır zangır titriyordu. Yanağımın ayının salyasıyla ıslanmış olduğunu ancak elimi sürtünce fark ettim.

Jude beni dizlerimin üstüne, kollarının arasına çekti. Başımı göğsüne bastırınca, hızla çarpan kalbinin sesini duydum. Duygu dolu bir sesle kulağıma, “Sana saldıracak diye ödüm koptu,” diye fısıldadı.

Bir anda bitkin düşerek bütün ağırlığımı ona verdim. “Beni korumak için kaçmamı istediğini biliyorum ama sen ölseydin, Jude, sana bir şey olsaydı ve ben burada tek başıma kalsaydım...” Sesim boğuldu, cümlemi tamamlayamadım. O karardık olasılığın ağırlığı altında ezildiğimi hissettim. Yalnızlık ve çaresizlik, tatsız ihtimaller üstüme çökmüştü sanki.

“Hayır, haklıydın,” dedi boğuk bir sesle, bana daha sıkı sarılırken. “Hayatımı kurtardın. Biz bir takımız. Bu işte birlikteyiz.” Kısa, acı dolu bir rahatlama sesi çıkararak güldü, “İkimiz bir takımız, Britt."

Kamp yerine, ateşin ışığına döndüğümüzde Jude kot pantolonunu dizine kadar sıyırdı ve altından taze kan göründü.

“Kanıyor!” dedim endişeyle, “ilk yardıma ihtiyacın var. İlk yardım setimiz var mı?”

Sırt çantasına uzanırken yüzünü buruşturdu. “Viski ve gazlı bez var. İdare ederim.”

“Ya enfeksiyon kaparsa?”

Gözlerimin içine baktı. “O zaman idare edemem.”

“Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var,” dedim ve ne boş bir yorum olduğunu daha ağzımdan çıktığı anda fark ettim. Bırakın hastaneyi, doktoru nereden bulacaktık?

“Ayının verebileceği hasarı düşününce bence nispeten ucuz atlatmış sayılırım.” İçkiden arta kalanı yaranın üstüne döküp bacağından aşağı süzülen kanı yıkadı. Sonra gazlı bezin tamamıyla bacağım sardı. İki iğneyle bandajı sabitledi.

“Keşke yardım edebilseydim,” dedim faydasızca. “Keşke elimden bir şey gelseydi.”

Jude ateşe bir odun attı. “Beni oyala. Benimle bir oyun oyna.”

“Yoksa beni ‘Doğruluk mu, Cesaret mi?’ oynamaya ikna etmeye mi çalışıyorsun, Jude?” dedim, aklını acısından uzaklaştırmak için komik olmaya çalışarak. Sözlerimi vurgulamak için tek kaşımı kaldırdım.

Keyifli bir homurtu çıkardı. “Bana gittiğin en sıcak yerden bahset. Aklına gelen en sıcak yerden.”

“Ters psikoloji mi yapacağız?” diye tahminde bulundum.

“Denemeye değer.”

Parmağımı düşünceli bir tavırla çeneme vurdum. “Arches Milli Parkı, Utah. Geçen yaz ailemle birlikte bir hafta orada kaldık. Hayal et: Kuru ve çatlamış toprağı gaddar bir ısıyla pişiren kaçınılmaz bir güneş. Aşınıp kemerlere, kulelere benzemiş kızıl kayalarla kaplı bir çölü örten, görebileceğin en mavi gökyüzü. Kayalar topraktan tuhaf heykeller gibi fışkırıyor. Bir bilimkurgu filmden bir sahne gibi. İnsanlar çölün güzel olmadığını söyler. O insanlar Moab’a hiç gitmemiş. Pekâlâ, sıra sende.”

“Küçükken kız kardeşim ve ben Kaliforniya’da Van Damme Halk Plajı’nda denizkulağı çıkarmak için dalış yapardık. Çöl gibi sıcak değildir ama dalıştan sonra sırtüstü gri kuma uzanıp yüzümüzü güneşe verirdik. Güneş enerjimizi son zerresine kadar emene dek orada yatmayı sürdürürdük. Her defasında sıcak çarpana kadar yatmayacağımıza ve toplanıp gideceğimize yemin ederdik. Ve liri defasında yeminimizi bozardık. Çarpılmış bir halde sendeleyerek otoparka gidip arabamı arardık. Dondurma yemek için yerel bir dükkâna giderdik. Klimanın yakınına oturur, soğuktan titreyerek ve güneş çarpmasından sersemlemiş bir halde otururduk.” Yan yana gelen bu iki tezat karşısında gülümsedi.

Jude’u kız kardeşiyle, sevdikleriyle, bir geçmişle bir arada hayal etmeye çalıştım. Daha önce onu hiç tam bir insan olarak düşünmemiştim. Onu hep şimdiki, beni zorla alıkoyan adam haliyle görmüştüm. Hikâyesi yeni bir kapı açmıştı. Arasından bakmak isteyeceğim bir kapı. Jude’un bu versiyonunu tanımak isterdim.

“Biraz ısındın mı?” diye takıldım. Ondan hayatına dair biraz daha hikâye koparmak istiyor ama fazla ilgili görünmekten çekiniyordum. Onunla ilgili görüşümün yavaş yavaş değiştiğini belli etmeye hazır olduğumdan emin değildim.

“Biraz.”

“Denizkulağı nedir?”

“Yenebilir su salyangozu.”

Yüzümü buruşturdum. Deniz mahsullerine düşkün biri değildim, özellikle *kaygan* deniz mahsullerine.

“Asla,” dedi Jude yüz ifademi görünce başını azarlar gibi sallayarak. “Denemeden su ürünleri hakkında bilmişlik taslama. Bu dağdan kurtulmayı başarırsak, yapacağım ilk şey sana denizkulağı yedirmek olacak. Hatta denizkulağım otantik usulle tadabilmen için, kumsalda açık ateşin üstünde kendi ellerimle pişireceğim.” Bilmiş bir tavırla söylediği sözler yutkunmama neden oldu. Bu dağdan kurtulmayı başarabilirsek vaktimi Jude’la geçiremeyecektim. Bunu biliyor olmalıydı. Polis peşindeydi. Diğer yandan ben...

Hayatımın normale dönmesini istiyordum.

“Aslında toplaması bayağı güçtür,” dedi Jude. “Bakılacak en iyi yer, kıyıdan uzaktaki kayalıkların dipleri. Denizkulaklarını kıyıdan toplamayı da deneyebilirsin ama biz nefesimizi tutarak dalmayı tercih ederdik. Tam söylendiği gibi, dalıyor ve nefesini olabildiğince uzun süre tutuyorsun.”

“Tehlikeli midir?”

“Ne yaptığım iyi bilsen bile, okyanus akıntısına kapılmak insana yön duygusunu kaybettirebilir. Akıntının bir o yana bir bu yana çekmesi, insanın duruşunu ve konumunu koruması açısından zor olabiliyor. Sürekli hareket halinde olursun. Pek çok dalgıç gevşemekte sıkıntı çeker. Çoğu insan kendisinden daha kuvvetli bir güce maruz kalmaya istekli olmaz. Pek çok

serbest dalgıç baş dönmesi yaşar. İşte o zaman dalış tehlikeli bir hal alır. Kıyının ne tarafta olduğunu çıkaramaz ya da daha kötüsü ne tarafın yukarısı olduğunu ayırt edemezsen, kısa sürede tehlikeyle burun buruna gelirsin. Durumu daha beter yapan bir diğer şey ise, her tarafta yosun olmasıdır ama bulanık suda salman yosunlar dalgalanan saçlara benzer. Kaç kez yanımda bir insanın daha yüzdüğünü sandığımı ve kafamı çevirdiğim zaman gördüğüm şeyin akıntıyla dalgalanan su yosunu olduğunu idrak ettiğimi hatırlamıyorum."

"İnanır mısın bilmem ama okyanusa sadece bir kez gittim. İşte bu yüzden bahar tatilinde tercihimi dağa çıkmak yerine, Hawaii'ye gitmekten yana kullanmam gerekirdi," diye ekledim gülerek.

İyimser bir tavırla, "Bir dahaki seneye," derken, gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı.

Gülen yüzünü dikkatle incelerken o umursamaz dalgıç halini, tanıdığımı sandığım Jude'la karşılaştırmaya çalıştım. Tanışma şeklimize, son üç gündür bizi bir arada kalmaya mahkûm eden şartlara rağmen, beni korumuş ve saygı göstermişti. Onunla ilgili görüşüm değişiyordu. Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Tıpkı kendimi onunla paylaşmak istediğim gibi.

Hiç düşünmeden, bacağına bir şaplak indirdim ve "Biliyor musun?" dedim. "Ben gerçekten ısındığımı hissediyorum." Ve elimi hemen geri çekip olağan dışı bir şey yokmuş gibi saçlarıma uzattım. Sınırlarımız değişmemiş gibi.

Uykudan sıçrayarak uyandım ve nefes nefese tepemizdeki birbirine dolanmış ağaç köklerine baktım. Kötü bir rüyaydı. Saç diplerim nemlenmişti ve kat kat kıyafet ve battaniye altında fazla ısınmıştım. Doğrulup montumu çıkardım ve kenara bırakmadan önce yüzümdeki teri sildim. Nefesimi düzene sokmak için birkaç kez derin derin nefes aldım.

Gerçeğe dönmek ve Jude'un uzun ve kask vücuduyla üstüme uzanıp nemli ağzını ağzıma bastırdığı rüyamın her tür etkisinden kurtulmak için etrafa baktım.

Bir rüyaydı, biliyordum ama titrememe ve kasılmama neden olmuştu.

Birkaç dakika sonra iç geçirerek arkama yaslandım ama gözlerimi kapatmadım. Uyumaya çekiniyordum. Ya aynı rüyayı görürsem? Hem vahşice bir canlılık hem de korku hissetmeme neden olan bir özlemle, izah edilemez bir şekilde o rüyaya çekildiğimi hissediyordum.

Sıkıntılı bir inlemeyle yana döndüm.

Jude'un gözleri açıktı, beni seyrediyordu.

Uykunun boğuklaştırdığı bir sesle, "Sorun ne?" diye sordu.

"Kötü bir rüya gördüm."

Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı ve daha rahat bir konuma geçmek için dizimi bükerken kazayla bacağına sürtündüm.

Dirseğinin üstünde doğruldu ve koluma dokundu. "Titriyorsun."

"Çok gerçek gibiydi," diye fısıldadım.

Karanlıkta göz göze geldik. Hiç ses çıkarmadan birbirimize baktık. Nabzım güçlü ve istikrarlı atıyordu.

"Anlatsana," dedi usulca.

Yatağın ona ait yarısına geçip hafifçe doğrulttuğu vücudunun altına sığınana kadar sokuldum. Cüretkâr ve belki biraz aptalca bir hareketti. Çok uzak bir yerde, mantığın beni aklımı başıma toplamaya davet eden sesini duyuyordum. Değişimi hissetmemiştim ama zihnimin savaşı kaybettiğini ve kontrolün vücuduma geçtiğini biliyordum. Jude'un rüyamdaki ıslak ve erotik öpüşünü hatırlıyordum ama uyanıkken de aynı ateşli tepkiyi yaratıp yaratmayacağını bilmem gerekiyordu.

"Böyle başladı," dedim aynı kısık sesle. *Ben altındayken.*

Bir saç tutamını yüzümden çekti. Düşünür gibi, elini bir an orada tuttu. Kahverengi gözlerinden anlaşılmaz bir bakış geçti; ne düşündüğü ya da bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ellerimi kask kollarından yukarı kaydırdığımı hayal ettim ama hiçbir şey yapamadan ve cüretimden şüpheye düşerek yatmayı sürdürdüm. Cesaretimi kaybedip yatağın kendime ait kısmına dönmeye karar verdiğim anda Jude sessizliği bozdu.

“Britt.” Beni bunun gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin olmak ister gibi süzüyordu.

Bunu istiyordum. Bir süredir. Yanlış da olsa, gerçek buydu.

Bunu Jude’la yapmak delilikti. Ama ölümün kıyısından dönmek canlı hissetmek istememe neden oluyordu ve Jude’un dokunuşu şu anda canlı hissetmemi sağlayan tek şeydi.

Jude yanağımı avuçladı. Başparmağının ucu nazik hareketlerle kaş çizgimde dolaşıyordu. “Kötü bir rüyaydı demek?”

Yutkundum. “Ürkütücü bir rüyaydı.”

“Şimdi de korkuyor musun?”

Elimi ensesine kaydırdım ve parmaklarımı kısa, koyu renk saçlarında dolaştırdım. Başını dudakları benimkilere neredeyse değecek şekilde aşağı çektim. Göğsünün bir inip bir kalktığını hissedebiliyordum. Kendini nefes almaya cüret edemiyordum. Kalbim hipnotize edici bir ritimle çalan bir davuldan farksızdı. Bana rüya gibi, gerçek dışı gelen bir andı bu.

Sesi boğuk çıktı. “Britt.”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Sus.” Bu kendimi hedef alan bir talimattı çünkü konuşursak düşünmeye başlardım. Ve bu işi enine boyuna düşünürsem, hata yaptığımı fark ederdim. Bu baş döndürücü, bulutların üstünde dolaşma duygusunu seviyordum. Düşüncelerim suskunken, kendimi güçlü ve tehlikeli, her şeye muktedir hissediyordum.

Jude'un dudakları ağzıma sürtünürken vücudumun sıcak, parla yan ve durdurulamaz bir suya dönüştüğünü hissettim. Jude kolunu altıma kaydırıp beni kendine doğru kaldırarak öpüşmemizi daha da derinleştirdi. Elimi göğsünün üstünde dolaştırırken, içinden geçen bir sarsıntı eşliğinde kaslarının gerildiğini hissettim. Kürek kemiklerini kavramak için kollarımı arkaya kaydırıp ona sımsıkı tutunurken kendimi öpüşünün katıksız etkisine teslim ettim.

Kulağıma bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane boynuma. Yerin altımdan kaydığını hissederek gözlerim kapalı yattım. Dişleriyle beni taciz edip dudaklarıyla tenimi sıkıştırırken bacaklarımı aralamak için dizini araya yerleştirdi. Dışımda bir yerde kamp ateşinin sıcaklığını hissediyordum. Ama o yanına duygusu Jude'un beni, tırnaklarımı etine geçirip iyice kendime kilitlerken hissettiğime denk bir dürtüsel açlıkla yoğuran ve okşayan ellerinin neden olduğu ateşin yanında hiçti.

Beni dizlerimin üstüne kaldırdı ve puslu karanlıkta yüz yüze durup dudaklarımızı utanmadan, pervasızca birbirine bastırdık, ta ki benimkiler şişip berelenene kadar. Kucağına tırmandım. Jude güçlü ellerinden birini sırtıma yerleştirirken diğeriyle göğüs kemiğimden aşağı inen hassas ve baştan çıkarıcı bir çizgi çizdi. Görünmez çizimini boynumun alt kısmına kondurduğu bir öpücükle tamamlayınca, zevkle titredim.

Montunun fermuarını indirip onu kollarından aşağı çektim ve hızla kenara attım. Parmaklarımı düz ve gergin karnında dolaştırırken elim kot pantolonunun ön tarafındaki soğuk metal düğmeye denk gelince, aldım bir anda Calvin'e gitti. Onun vücuduna dokunduğum zamanlara. Hayaleti düşüncelerime süzüldü ve sanki orada, yanımızdaymış gibi hissettim.

Jude'un ağzı benimkine örtülüydü ama hızla geri çekilip derin bir nefes aldım. Bunu yapamazdım. Aklımda Calvin varken Jude'u öpemezdim.

Jude'un vücudu gerildi. İsteksizliğimin nedenini hissettiğini hemen anladım ve izah etmenin bir yolunu aradım. Cal ilkti. Ondan başkası olmamıştı. Onu unutmak kolay değildi.

Jude’un hızlı soluğunu dinledim, başını sığınağımızın açık girişine çevirmiş, dinliyordu. Başka bir şey olduğunu o zaman anladım.

“Ne oldu?” dedim korkuyla ona sımsıkı tutunarak.

Konuşurken ağzı kulağıma sürtünüyordu. “Etrafa bir göz atsam iyi olur,” dedi. “Sen burada kal.”

“Jude... Ya?..” Düşüncemi tamamlayamadım. Korkum bir taş misali gırtlağıma oturmuştu.

“Uzun sürmez,” diyerek kafa lambasına uzandı.

Sığınağımızda bir köşeye büzülüp beklerken dakikalar geçmek bilmiyordu. Üşümeye başladım ama ateşe sokulmaya cesaret edemiyordum. Ateş girişin hemen önünde, dışarıdaydı. Jude’u bir şeyin ürküttüğü dışarıda.

Bana çok uzun gelen bir bekleyişin ardından karda ayak seslerini duydum. Başını eğerek girişten geçtiği sırada bir sorun olduğunu hemen anladım.

“Bozayı izleri,” dedi tatsız bir sesle. “Ateş onu ürkütmüş olmak ama sanırım bizi izliyor.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Sığınağımızın karanlık köşelerinde el yordamıyla sırt çantamı ararken, “Başka yere kamp kuralım,” dedim.

Jude bileğimi yakalayıp beni durdurdu. “Sakin ol. Her şey yolunda, Britt. Paniğe kapılma,” dedi sakinleştirici bir sesle. “Ateşin sönmemesini sağlamalıyız. Ne kadar meraklı ya da aç olursa olsun, bize ulaşmak için ateşi geçemez. Bu sabah fazladan çak çırpı toplamıştım. Ateşin gece boyunca dayanmasına yetecektir. Yarın izini sürer, yerini bulurum. Idlewilde’a giderken, ona yaklaşmamaya özen gösteririz.”

“Korkuyorum,” diye fısıldadım. İçki içtiğimden beri biraz sersem ve rahatlamış hissediyordum ama o bile içimde buzlu su gibi çalkalanan endişeyi gizleyemezdi. Bir bozayı. Ateş söner ve ayı peşimize düşerse, kaçmamız gerekirse, ölümcül bir hezimete uğrardık.

Jude beni kollarının arasına aldı. Sırtımı göğsüne yasladı ve bacaklarını bacaklarımın iki yanına uzatacak şekilde oturdu. Beni kendine iyice çekip koruyucu kollarıyla sardı.

“Daha iyi misin?” diye mırıldandı.

Başımı omzuna yasladım. “Burada olduğun için mutluyum. Birlikte olduğumuz için.”

Nefesi saçlarımı okşadı. “Ben de.”

“Bu sana tuhaf gelebilir ama sen varken... kendimi neredeyse daha becerikli hissediyorum. Bu işte birlikteymişiz gibi. Bilmem anlatabildim mi?”

“Hem de çok iyi anlattın.”

Jude yerine Calvin’le olsaydım aynı şeyi söyleyemezdim. Bana göz kulak olma işini ona bırakırdım. Çıktığımız dönemde, benim arabamı bile alsak, hep Calvin kullanırdı. Yağmur yağıyorsa ve ben paltomu

unutmuşsam, paltosunu bana verene kadar onu canından bezdirirdim. Bana hayran olmasını, beni korumasını ve benim için kırk takla atmasını isterdim. İsteğim şekilde davranmadığı zaman, onu beni kollamaya mecbur etmek için çaresizmişim gibi davranırdım. Jude'un yanındayken kendi başımın çaresine bakma becerime güveniyordum. Çaresizlik değil, güven hissediyordum. Güçlerimizin birbirini tamamladığına inanıyordum.

Jude saçımı omzumdan çekip boynumun girintisine bir öpücük kondurdu. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kafamı arkaya çevirip onu beni öpmeye davet ettim. Gözlerimi yumdum ve ağzının yumuşacık baskısı altında tenimin karıncalandığını hissettim. "Idlewilde'a gitmeme yardım etmen için seni baştan çıkarmadığımı nereden biliyorsun?" diye oltayı attım. Sesimin kulağa fazla işveli geldiğini düşündüm. Ama içki beni gevşetmişti ve umurumda değildi.

Burnunu boynuma sürttü. "Blöf yaptığın zaman sol kaşın seğiriyor. Bütün gece bir kez bile seğirmedi. Ayıca seni oraya sapasağlam götüreceğimi zaten söyledim. Artık oyuna gerek yok." Alınmış gibi geri çekildim. "Benim sol kaşım seğirmez." Jude daha fazlasını söylemenin ne kadar akıllıca olduğunu tartar gibi, tembel bir gülümsemeyle beni süzdü. Haklı olduğunu ispatlarmışçasına devam etti. "Keyiflendiğin zaman ağzın muzip bir ifadeyle bükülüyor. Kızdığın zaman dudaklarını sıkıyorsun ve kaşlarının arasında üç minik çizgi oluşuyor."

Dizlerimin üstünde doğrulup ellerimi kalçalarıma yerleştirdim. "Başka?" dedim hararetle.

Sırıtmamak için kendini zor tutarak başparmağını burnuna sürttü. "Öpüşürken, gırtlağından mırlar gibi bir ses çıkıyor. O kadar cılız bir ses ki duyabilmek için sana dokunuyor olmam lazım."

İşte o anda kıpkırmızı oldum.

"Daha fazla gözlem yapabilmem için tekrar öpüşmemiz gerek," dedi.

"Bu hakaretinden sonra hiç şansın yok!"

“Hakarete uğradığını düşünmemi istiyorsun ama sol kaşın seğiriyor. Blöf yapıyorsun.” Öfkeli bakışım karşısında omuz silkti ve *elimde değil,* dercesine ellerini iki yana açtı.

Jude’un bu sonuçlara varabilmek için beni *detaylı* bir şekilde incelemiş olması gerektiğini fark ettim. Zihnim onu beni izlerken yakaladığım zamanlara döndü. Kaçmamam için gözünü üstümden ayırmadığı sonucuna varmıştım. Oysa şimdi derin ilgisi yüzünden bir yapboz gibi parçalarımı bir araya getirdiğini düşünmeye başlamıştım. Bu düşünce nefesimin hızlanmasına neden oldu.

“Pekâlâ,” dedim sonunda. “Diyelim beni tekrar öpmene izin verdim.” Karşısında ellerimin ve dizlerimin üstünde doğrulup baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle ona baktım. Zihnim kesinlikle yerli yerindeydi ama alkol hoş bir sersemlik vermişti. Kendimi sıcak, cardı ve birazcık pervasız hissediyordum. “Ama önce birtakım kurallar koymak istiyorum.”

“Seni dinliyorum.”

“Beni öpmek istediğini ilk kez ne zaman anladın?”

“Bu kural mı?”

“Kuralları belirlemeden önce biraz bilgi edinmem gerek.”

“Bak sen, çok talepkârsın. Şu, bu derken bir bakmışsın nerelere varmışsın.”

Gülümsemem iyice büyüdü. “Cevapla.”

Arkasına yaslandı ve doğru anı hatırlama çabasını abartarak kafasını kaşıdı.

“Acele etme,” dedim tatlı bir sesle. “Ne kadar geç cevap verirsen, o kadar geç öpüşürüz.”

“Seni ilk kez,” dedi düşünceli bir tavırla çenesini sıvazlayarak, “benzincideki markette öpmek istedim. Calvin’e artık benimle olduğunu söylediğini öğrendikten sonra. Calvin’in yüzündeki öfke unutulur gibi değildi ama senin yüz ifaden paha biçilmezdi. Sersemliğini saklamak için bu kadar debelenen birini daha görmemiştim, ikimiz de avcunun içindeydik. Seni öpmek istedim ve hatırladığını kadarıyla öptüm de.”

Hatırlamaya çakşırken kaşlarım çatıldı. “O öpücük. Bir kutsal kitap kadar masumdu.”

“Fazla rahat görünmek istemedim.”

Bundan şüpheliydim. Jude’u tanıdıkça, alçakgönüllülük kap laması soyuluyordu. Ergenlik yıllarında geride bıraktığını iddia ettiği o küstah ve fiyakalı çocuktan kalıntılar taşıdığından adım gibi emindim.

“Hiç tanımadığı yabancılarla fingirdeyecek tiplerden değilim,” dedim. “Seni Wyominge hangi rüzgârın attığını ya da yolunun Shaun’unkiyle nasıl kesiştiğini hâlâ bilmiyorum.”

Jude bir an beni sessizce süzdü. “Sana anlatmak istediğim ama anlatamayacağım şeyler var. İyi bir açıklama olmadığını biliyorum ama şu anda elimden daha iyisi gelmiyor. Seni önemsiyorum, Britt ve senin için en iyisini istiyorum: Bu karmaşaya sürüklendiğin için üzgünüm ve seni evine sapasağlam ulaştırmak için her şeyi yapacağım.”

İkimiz de sonrasında ne olacağı konusunu gündeme getirmedik. Jude aranıyordu. En azından suç ortağı olarak. Ve eğer

Calvin Korbie’yi kurtarmışsa, polise Jude’un bizi kaçıranlardan biri olduğunu çoktan anlatmış olabilirdi. Jude’un başının ne büyük bir belada olduğunu öğrenmemiz imkânsızdı. Şu anda en kötüyü düşünmek istemiyordum. *Sonrasında* olacakları düşünmek istemiyordum.

“Bir kız arkadaşın var mı?” Jude bana kız arkadaşını aldatacak biri gibi görünmemişti ama yerinde bir soruydu. Benim birisiyle olmadığımı biliyordu. Ve bu gece onunla bir hata yapacaksam ki her ne kadar

yapmamam gerektiğini bilsem de yapmayı düşünüyordum, işin içine üçüncü bir şahsı sürüklemediğimden emin olmak istiyordum.

“Hayır.”

“Bu kadar mı? Sadece hayır? Açıklama yok mu?”

“Sen kesin cevabı olan bir soru sordun. Alternatifler -evet’ ya da ‘belki’ gibi- göz önüne alınınca, ‘hayır’a sevinirsin diye düşünmüştüm.

“Benimle alay ediyorsun.”

Gülümsedi. “Bir kız arkadaşım yok, Britt. Son ciddi ilişkim bir sene önceydi. Birlikte olduğum kızların hiçbirini aldatmadım. Aldatma ihtiyacı duyarsam ilişkimde yolunda gitmeyen bir şey var demektir. Ve o şeyi halledemezsem, son noktayı koyarım. İnsanları incitme taraftarı değilim.”

“Çok iyi cevap, Bay Jude...”

Duraksadığını, beni tarttığını gördüm. “ Vant Sant. Jude Van Sant. Gerçek adım bu.” Uzanıp bileğimi yakaladı. Başparmağıyla avuç içime bir daire çizdi.

Beni öpmek için eğilince parmağımı dudağına yerleştirip, “O kadar çabuk değil,” dedim. “Bu yeni ve açık yanından hoşlandım. Birkaç sırrını daha duymak istiyorum.”

“Bazı şeyleri kendin öğrenmen gerekecek.”

Ve beni üstüne doğru çekti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ağacın arasından süzülen sabah güneşi ve ay ışığının sihrinin bozulması, önceki gecenin anılarının dehşet verici bir netlikle canlanmasına neden oluyordu. Yaptıklarımın bütün detayları zihnimde canlanırken yerde korkudan kaskatı bir halde yattım.

Jude'la sevişmiştim. Beni tutsak alan adamla. Seksi ve ateşli olması ve bana karşı koruyucu bir tavır takınması önemli değildi.

Jude'un kıpırdandığını duymama rağmen, uyandıktan sonra birkaç dakika boyunca gözlerimi kapalı tutarak uyuyor numarası yaptım. Kendimi yatıştırmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. O viskiden içerken aklım neredeydi acaba? Beni Jude'u öpmeye sevk etmişti.

Hayır. Yüzde yüz ayıkken de Jude'dan etkilenmiştim. Onu bütün suçun alkolde olduğuna ikna etmeyi deneyebilirdim ama kendimi kandıramazdım. Onunla istediğim için sevişmiştim. Utanç vericiydi ama doğruydu.

Yüzümü buruşturarak avuç içimle alnımı ovaladım. Bu tuhaf ertesi sabah olayını atlatmaktan başka seçeneğim yoktu.

Yattığım yerden tüm kafatasımı ele geçirmiş bir baş ağrısıyla doğrulurken, "Dün gece hakkında," diyerek söze başladım. Şaşkınlıkla bunun ilk "akşamdan kalışım" olduğunu fark ettim.

Kötü bir durumda değildim ama *akşamdan kalma* olduğum inkâr edilmezdi. Bir umut ışığı varsa o da babamın onu nasıl fena halde hayal kırıldığına uğrattığımı göremeyecek olmasıydı. Ne yazık ki kendimi aynı utançtan sakınamayacaktım.

Jude un dimdik bakışlarından kaçınmak için bütün dikkatimi botlarımı bağlamaya vermişim gibi yaparak gözlerimi ayaklarıma sabitledim. "Yaptığımız şey, bariz aptallıktı. Hataydı. Çok içmiştim ve aldım başımda değildi. Keşke geri alabilseydim."

Jude yorum yapmadı.

“Biz... yaptığımız şeyi yaparken, ben neredeyse yan baygındım. Olanları doğru dürüst hatırlamıyorum bile.” Bir de doğru olsaydı. İşin aslı hafızam bana kusursuzca kaydedilmiş detaylarla işkence ediyordu. “Aramızda her ne olduysa, niyetim bu değildi. Demek istediğim o şeyleri şimdiki aklımla yapmazdım.”

Jude yine karşılık vermeyince, ondan tarafa kaçamak bir bakış attım. Beni dikkatle ve tartan bir ifadeyle süzüşü ne düşündüğünü anlamamı zorlaştırıyordu. Onun da aynı hisleri taşıdığından emindim. Öyle değil mi? Ona sormak istediğim bir sürü şey vardı ama kendimi tuttum. Davranışımı akla yatkın hale getirmeye çabalamayacaktım. Jude’un ne düşündüğünün önemi yoktu. Yaptığım yanlıştı, nokta. Ve bu kadar ciddi bir hatayı birlikte yapabileceğim en kötü insandı.

Jude yattığı yerden kalktı ve bir kedi gibi telaşsız gerindi. Dizlerinin üstüne döndü, kot pantolonunun kemerini bağlarken bana muzip bir bakış attı. “Bu konuşmayı hazırlaman ne kadar zamanını aldı?”

Kaşlarımı çattım. “Hazırlık yapmadım. Doğaçlamaydı.”

“İyi. Bu, neden bu kadar berbat olduğunu açıklıyor.”

“Berbat mı? Efendim?”

“Sarhoş değildin, Britt. Biraz sersemlemiştin, evet ama şişenin yarısını benim içtiğimi unutma. Sarhoşluğundan faydalanıp seninle birlikte olacağımı düşünebilmene alınmamaya çalışacağım. Ve sarhoşken öyle öpüşüyorsan aklının tamamen başında olduğu zaman nasıl öpüştüğünü görmek için can atıyorum.”

Ona ağzım açık halde bakakaldım. Ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Benimle alay mı ediyordu? Böyle bir zamanda?

Sözlerini rahat bir tavırla, “En son ne zaman biriyle öpüştün?” diye sorarak sürdürdü. “Ve bittiği anda unutulan kuru, öylesine ve anlamsız öpüşmelerden bahsetmiyorum.”

Sersemliğimden, “Dün geceki öpüşme gibi anlamsız mı?” diyecek kadar sıyrılmayı başardım.

Kaşını kaldırdı. “Öyle miydi? O zaman uykuya daldıktan sonra neden adımı sayıkladığını merak ediyorum.”

“Adını sayıklamadım!”

“Keşke bir kayıt cihazını olsaydı. En son ne zaman gerçekten öpüştün?” diye tekrarladı.

“Sana söyleyeceğimi cidden düşünüyor musun?”

“Eski sevgilinle miydi?” diye tahminde bulundu.

“Öyleyse ne olmuş?”

“Sana yakıldıktan utanmanı ve rahatsız olmanı eski sevgilin mi öğretti? Senden istediğini aldı ama sen bir şey istediğin zaman hiç ortalıkta yoktu, öyle değil mi? İstediğin ne, Britt?” Tam on ikiden vurmuştu. “Dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmak mı istiyorsun?”

“Calvin’le aramda yaşananlar seni ilgilendirmez,” diye çıkıştım. “Bilgin olsun diye söylüyorum, o harika bir erkek arkadaştı. Keşke... Keşke şu anda onunla olsaydım!” diye yalan söyledim.

Özensiz yorumum irkilmesine neden olduysa da hemen toparlandı. “Seni seviyor mu?”

“Ne?” dedim al al olmuş bir yüzle.

“Onu bu kadar iyi tanıyorsan zor bir soru olmamalı. Sana âşık mı? Sana hiç âşık oldu mu?”

Başımı mağrur bir tavırla arkaya attım. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Onu kıskandığın için, gözümden düşürmeye çalışıyorsun!” “Çok haklısın, onu kıskanıyorum!” diye homurdandı. “Bir kızı öptüğüm zaman onu yüz üstü bırakan bir erkeği değil, beni düşündüğünü bilmek isterim.”

Gerçeği tahmin ettiği için küçük düşerek kafamı çevirdim. İnkâr etmeye çalışabilirdim ama ruhumu okuyordu. Hava gerilip ağırlaşmıştı ve ben kendimi suçlu hissetmeme neden olduğu için ondan nefret ederek bir süre oturdum. İşlerin bu kadar ileri git meşine izin verdiğim için kendimden de nefret ediyordum. Onları tutsak alan kişilere âşık olanlar için bir terim vardı. Söz konusu olan gerçek çekim değildi; beynim yıkanmıştı. Keşke onu öpüşümü geri alabilseydim. Keşke onunla tanıştığım anı geri alabilseydim.

Jude botlarını bağlayıp düğüm attı. “Birkaç tuzak kuracağım, kahvaltıyla dönmeyi umuyorum. Birkaç saatten uzun sürmez.” “Ya bozayı ne olacak?”

“Az önce ateşe iki odun attım. Ateşi geçip yanına gelmez.” “Ya sen?” Sesimin kayıtsız çıkmasına özen gösterdim.

Bana soğuk ve iğneleyici bir gülümsemeyle baktı. ‘Yoksa benim için endişeleniyor musun?”

Aklıma söyleyecek manidar bir söz gelmediği için dilimi çıkardım.

Jude kafasını salladı. “Yine mi dil egzersizi? Dün gece yeterince yaptığını sanıyordum.”

“Cehenneme kadar yolun var!”

“Özür dilerim, aşkım, ama oraya çoktan geldik.”

Tek kelime daha etmeden, kararlı adımlarla karlı ormana çıktı.

Jude gittikten sonra, kaynaklarımızın dökümünü çıkarmaya karar verdim. Bu proje zihnimi oyalayacak ve beni Jude’la öpüşmemizi analiz etmekten alıkoyacaktı. Hakkında gerçekte ne hissettiğimi çözmek istemiyordum. Ona tutulduğumu itiraf etmek istemiyordum.

Idlewilde’a bir günlük yürüyüş mesafesindeydik ve yeni bir fırtınanın kopması ya da görünmez bir engele takılmamız durumunda elimizde ne tür

malzemeler olduğunu bildiğimden emin olmak istiyordum. Jude’un sırt çantasının fermuarını açtım ve eşyalarını üç grup halinde düzenlemeye başladım: Yatak malzemeleri, yiyecekler ve aletler.

Çantanın dibine ulaşınca içinde birkaç nesnenin durduğu küçük bir bez torba buldum ama fermuarı ya da içini görebileceğim bir ağzı yoktu. Aslında torbanın her tarafı dikilmiş gibiydi. Nesnelerin köşeli kenarları kumaşı zorluyordu ama ne olduklarını anlayamıyordum.

Jude’un bir şey saklamasının beni şaşırtmaması gerekirdi -sırların önemi konusunda uzun bir nutuk çekmişti- ancak devriye kulübesinden yürüttüğüm bıçakla dikişte düzgün bir kesik açıp içindekileri görünce, hissettiğim tam olarak bu oldu. Şaşkınlık.

Hayır, şaşkınlık yetersiz kalırdı. Şoke olmuştum. Başım dönüyordu. Midem bulanıyordu.

Torbanın içinden bir kızın fotoğrafım çıkardım. Gizli fotoğraf makinesiyle, uzaktan çekilmiş bir pozdu ama kızın gözleri durumun ürkütücü bir şekilde farkındaydı. Geniş ve mağrur gülümsemesi fotoğraf makinesine meydan okur gibiydi. Gözlerini, koca dünyayı tek bir delici bakışla silkeleyip atar gibi, küçümseme bürümüştü.

Lauren Huntsman. Geçtiğimiz nisan ayında, ailesiyle birlikte Jackson Hole’da tatil yaparken ortadan kaybolan sosyetik güzel.

Fotoğrafı Jude’da ne arıyordu? Herhangi bir fotoğraf da değil, izni olmadan çekilmiş bir fotoğraf. Sanki Jude onu gözetliyormuş gibi.

Tekrar bez torbayı karıştırıp bu kez bir kelepçe çıkardım. Mi demin ekşidiğini hissettim. Jude neden kelepçe taşıyordu? Aklıma bir açıklama geldi ama iyi bir açıklama değildi.

Sırada Lauren’ın günlüğü vardı. Kişisel düşüncelerini okumak yanlış geliyordu ama sayfaları çevirirken kendime sadece Jude’un adını aradığımı söyledim. Onunla bağlantısını öğrenmek zorundaydım ama içimden bir ses, zaten bildiğimi söylüyordu.

Bu akşam dans etmeye gidiyorum. Hazır ol, Jackson Hole. O gecelerden biri olacak. A Planı: Sarhoş olmak. B Planı: Pişman olacağım bir şey yapmak. C Planı: Tutuklanmak. Üçünü birden kıvırabilirsem, bonus puan alırım. Yarın annemin yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum. Akşam yemeği boyunca en az bir kez gözyaşlarına boğulmazsa, başaramadığımı anlarım. Pekâlâ, kaçtım. Bana şans dile!

XO, Lauren

Bu kadardı. Lauren'ın günlüğü geçen yılın 17 Nisanında bir anda son buluyordu. Jude'un adı geçmeden.

Ellerim gerçekten titremeye bez torbadaki son parçayı çıkarınca başladı. Kalp biçiminde altın bir madalyon. Televizyonda Lauren'ın kaybolmasıyla ilgili basın toplantılarından birini seyrettiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Lauren'ın babası kızının küçüklüğünden beri hiç çıkarmadığı kalp biçimindeki altın madalyonun çizimini göstermişti. Kaybolduğu gece de üstünde olduğu konusunda ısrarcıydı.

Jude'un torbanın içindekileri saklamak için neden bu kadar zahmete girdiği artık ortadaydı. Kanıt su götürmezdi.

Jude ve Shaun'un arasında geçen, kulak misafiri olduğum bir konuşmayı hatırladım. Söyledikleri beni o zaman da rahatsız etmişti ama artık bir yere oturtabildiğim için kanım donmuştu.

Burada benim sözüm geçer, Ace. Kararları ben alırım. Seni tek bir görev için yanımda getirdim. Ona odaklanmaya bak.

Arkasından Jude'un rahatsız edici cevabı gelmişti. *Neredeyse bir yıldır birlikte çalışıyoruz. Senin için yaptığım, onca şeyi düşün.*

Bundan bir yıl önce, Lauren Huntsman ortadan kaybolmuştu. Jude da işin içinde miydi? Kızı o mu öldürmüştü? İş tanımı bu muydu yani? Adam öldürmek?

Jude beni baştan çıkardığı gibi, Lauren'ı da önce baştan mı çıkarmıştı yoksa?

Başım dönmeye başladı. Gırtlağıma kadar bir bulantı yükseldi. Jude'la öpüşmemizi hatırlayınca, buzlu suya batırılmış gibi hissettim. Vücudunun ağırlığına hapsedilmiş bir halde, altında yatışımı, yakınlığının aklımı başımdan alışını hatırladım. Ellerini tişörtümün •altına sokup her yerimi okşayışını. O zaman da ürpermiştim. Şimdi de ürperiyordum. Kirlenmiş hissediyordum. Ya beni de baştan çıkarıp öldürmeyi planladıysa?

Ona asla güvenmemeliydim.

Beş dakika sonra Lauren'ın eşyalarını ve Jude'un malzemelerini sırt çantama doldurmayı tamamladığım zaman hâlâ kendime gelememiştim. Her yerde Calvin'in haritasını aradım ama Jude yanma almıştı. Harita olmasa da olurdu. Idlewilde'ın buraya altı kilometreden daha yakın ve birbirine daracık bir geçitle bağlanan iki buz gölünün diğer tarafında olduğunu biliyordum. Su donmuş olmalıydı ve geçidi yaya olarak aşabilirdim. Ormanda tek başıma yürümekten korkuyordum ama artık burada kalamazdım. Bez torbayı tekrar dikmem imkânsızdı. Jude sırrını öğrendiğimi anlayacaktı. Ve bu her şeyi değiştirirdi.

Sırt çantasını omzuma astım. Niyetim hemen çıkmaktı ama bir şey sığınağımızın girişinde duraksamama neden oldu.

Yatağımız olma görevini üstlenen ezik dal parçalarım görünce içim sıkıştı. Jude'un son birkaç gündür, özellikle Shaun hayattayken bana nasıl çaktırmadan yardım ettiğini hatırladım. Shaun'un öfkesini geri püskürtmüş ve umutsuzluğun kıyısına geldiğim zaman beni cesaretlendirmişti. Rahat etmem için elinden geleni yapmıştı. Hu kadar kibarlık yapan biri böyle bir gaddarlığa da muktedir olabilir miydi? Jude'un Lauren Huntsman'ı öldürebileceğine gerçekten inanıyor muydum?

Zihnim kanıtlara döndü. Şimdi Jude için bahane bulmam, gerçekten Stockholm sendromundan muzdarip olduğum anlamın;! gelirdi.

Kendimi onu tanıdığıma inandırmıştım. O suçluyu görmezden gelip kurtarılmaya ihtiyaç duyan, ızdırap içindeki bir kahramanla ilgili romantik bir hikâye uydurmuştum. Ne büyük bir yanılgıydı.

Daha fazla bahane üretmeyecektim. Kanıtlar gerçeğin ta kendisiydi.

Jude'un gittiğini gördüğüm yönün tam aksine doğru yürümeye başladım. Harita ondaydı ama malzemeler bendeydi. Jude usta bir iz sürücüydü ama su, battaniye, kav ve kafa lambası olmadan uzun süre dayanamazdı. Ayrıca bir süre dönmeyeceğine güveniyordum. Son seferinde yiyecek bulmamız saatler sürmüştü. Araya mesafe koyabilirsem, Idlewilde'a ondan önce varabilirdim.

Oraya varınca polisi arayacaktım. Onlara Lauren Huntsman'ın bir gölde boğulmadığım söyleyecektim. Gaddarca katledilmişti ve kalıntılarım nerede bulacakları konusunda hayli fikir sahibiydim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Dağlar hiç bu kadar düşmanca ya da yaşanılmaz gelmemişti. Ağaçların arasından bastıran dondurucu pus manzarayı tuhaf bir buz tabakasıyla kaplar gibiydi. Sık ağaçlar güneşin ormanın içine süzülmesine izin vermiyor, kışın yapraklarını dökmüş ağaçların çarpık silüetlerinin göze oyun oynadığı rutubetli bir karanlığa neden oluyordu. Harap haldeki gri gövdelerde kollarım öne uzatan, asık suratlı iskeletler görüyordum. Karı çılgına dönmüş bir hayalet at sürüsü gibi şahlandıran yakıcı soğuk rüzgâr, zeminde ıslık çalıyordu. Yapraklarını dökmeyen ağaçlar bilmediğim bir şeyi bilir gibi, huzursuzca dalgalanıyordu.

Bir el montuma yapışınca nefesim kesildi ve hızla döndüm ama karşımda dikerdi, asi dalları montun kumaşına takılmış, dallı budaklı bir çalıdan başka bir şey bulamadım. Kumaşı çalıdan kurtarırken gergin bir halde yutkundum. Soğuk ve ıslak dalların arasında, önümü doğru dürüst görmeden ilerledim. Her adımımda sırtımda gözler varmış gibi hissediyordum. Sis tenimi yalayınca, sarsılarak titredim.

Ayılar ve kurtlar. Önceki gecenin rüzgârının dik ve heybetli yığınların üstüne savurduğu kar tabakasının üstünde güçlükle ilerlerken aklımdan bir an bile çıkmıyorlardı. Her tepecik bana tam zirveye çıktığı anda buzlu bir beyazlıkla donup kalmış bir dalgayı anımsatıyordu. Uçsuz bucaksız kar tepeleri ve kasvetli pus görüşü güçleştirdiği için kalça hizamdan ayırmadığım pusulamı sürekli kontrol ediyordum. Arada sırada esen ürpertici bir rüzgâr, tüylerim diken diken bir halde durup omzumun üstünden arkaya bakmama neden oluyordu.

Kısa süre içinde kaslarım bitkinliklerini haykırmaya başladı. En son önceki gün yemek yemiştim ve açlıktan güçsüz ve yön duygumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Yüzümü kamçılayan rüzgâr karşısında gözlerimi kapadığımı hayal etmek çok kolaydı ama dinlenirsem düşüncelerimin tehlikeli bir rüyaya doğru kayacağını biliyordum. Asla uyanamayacağım bir rüyaya.

Eldivenlerim ıslaktı. Botlarım ve çoraplarım da. Soğuk, el ve ayak parmaklarımı kırılacaklarmış gibi sertleştirmişti. Ellerimi açıp kapayarak kan akışı sağlamaya çalıştım. Sonra birbirine sürttüm ama bunun bir önemi yoktu. Sonunda acı hissizliğe dönecek ve hiçbir şey hissetmez olacaktım.

Hayır. Keskin ve sızlatan acıya minnettardım. Bu uyanık olduğum anlamına geliyordu. Ve yaşadığım.

Ayağımın altındaki kar ve taşlar kaydı. Dengemi sağlamayı başaramayınca, bu kez de sırtım ıslandı. Her defasında kendimi ayağa kalkmaya zorlamam biraz daha fazla zaman alıyordu. Giysilerimdeki karı silkeledim ama sonuçsuz görünüyordu. Zaten ıslanmıştım ve titriyordum.

Aştığım her yokuşun arkasında karşıma bir yenisi dikiliyordu. Yoğun gri bulutların arkasından, kasvetli bir güneş ışığı küresi gökyüzüne doğru bir yol çiziyordu. Güneş günlük yolculuğunun en üst noktasına eriştikten sonra batıya doğru alçalmaya başladı. Gün boyunca yürümüştüm. Idlewilde neredeydi? Kaçırmış mıydım? Yürümeye devam mı etsem, yoksa bir çember çizip geri mi dönsem bilmiyordum.

Umudum an be an umutsuzluğa döndü. Dağın son bulacağından hiç emin değildim. Bir kulübeye, herhangi bir kulübeye denk gelmenin hayalini kuruyordum. Kalın duvarların ve sıcak bir ateşin, insanın canım yakan, dağlayan şiddetli rüzgârlardan kaçmanın.

Burada kaçılacak o kadar çok şey vardı ki. Rüzgâr ve soğuk. Kar. Açlık.

Ölüm.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Calvin'in Korbie ve bana Ouija tahtasıyla oynamayı öğrettiği akşam, onunla baş başa oturduğumuzu hatırladığım ilk akşamdı. Başka zamanlar da olmuştu ama ben o gece dünyadaki son iki insanmışız gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Calvin Versteeg'i seviyordum. O benim dünyamdı. Bana her bakışı, bana hitap eden her sözü sonsuza dek kalbime kazınmış gibiydi.

"İşemem lazım! Neredeyse altıma kaçıracağım!" diye kıkırdadı Korbie çadırın fermuarını hızla kaldırırken. "Tuvalete kadar dayanamayacağım. Ayakkabılarının üstüne işemek zorunda kalabilirim, Calvin!"

Korbie kasıklarını tutarak abartılı hareketlerle bir ayağından diğerinin üstüne sekerken, Calvin gözlerini devirdi. Tenis ayakkabılarını benim parmak arası terliklerimin yanında, çadırın önünde bırakmıştı. Bay Versteeg evin içinde ayakkabıyla dolaşmamıza asla izin vermezdi. Çadırın temiz kalmasını önemsediğinden şüpheliydim ama olay artık bir alışkanlığa dönüşmüştü; içeride ayakkabı giymek yoktu.

Korbie kendini dışarı atınca, "Ona neden katlanıyoruz?" dedi Calvin. Korbie'nin çimenlerin üstünden kulübeye koşarken attığı çığlıkları duyabiliyorduk.

"O kadar kötü değildir."

"Ciddi anlamda beyin hücresi sıkıntısı çekiyor."

Korbie'den bahsetmek istemiyordum. Calvin'le nihayet baş başa kalmıştık. Ona dokunabileceğim kadar yakındı. Bir kız arkadaşı olup olmadığını öğrenmek için her şeyi verebilirdim. Nasıl olmazdı ki? Onunla çıkacak her kız çok şanslıydı.

Boğazımı temizledim. "Hayaletlerin bizimle iletişim kurmak için Ouija tahtasını kullandığına gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Çünkü ben inanmıyorum," diye ekledim gözlerimi devirerek ve sofistike göründüğümü umarak.

Calvin aramızdan birinin içeri taşıdığı bir ot parçasını aldı ve boyuna yeşil şeritlere ayırmaya başladı. Bana bakmadan, “Hayaletleri düşündüğüm zaman,” dedi, “aklıma Züppe ve şimdi nerede olabileceği geliyor.”

Züppe, Versteeg’lerin çikolata renkli labradoruydu. Önceki yaz ölmüştü. Nasıl olduğunu bilmiyordum, Korbie anlatmıyordu. Beau gittikten sonra koca bir hafta boyunca ağlamıştı ama ondan bahsetmeyi reddetmişti. Ağabeyim lan a köpeklerin nasıl öldüğünü sorunca, “Ya araba çarpar,” demişti, “ya da kanser olurlar ve bit zaman sonra hayatlarına sen son vermek zorunda kalırsın.” Züppe aniden öldüğüne göre, kanser değildi.

“Evin arka bahçesinde gömülü,” dedi Calvin. “Şeftali ağacının altında.”

“Bir şeftali ağacının altı, bir köpeği gömmek için iyi bir yer." Ona sarılmak istiyor ama beni itmesinden korkuyordum. En büyük korkum arkasını dönüp gitmesi ve onunla gerçekten iletişim kurma şansımı kaybetmekti.

Biraz sokuldum. “Züppeyi gerçekten sevdiğini biliyorum.” “Çok iyi bir av köpeğiydi.”

Titreyen elimi Calvin’in dizine yerleştirdim. Bekledim ama ne irkildi ne de elimi itti. Hüzünlü ve dalgın yeşil gözlerini gözlerime dikti.

“Onu babam vurdu.”

Bunu beklemiyordum. Aklımdaki senaryoya uymamıştı. Başından beri hayalimde öten araba tekerlekleri ve Züppe’nin yolun ortasında iki büklüm halde yatan, kemikleri kırılmış bedeni vardı. “Emin misin?”

Calvin bana soğuk bir bakış gönderdi.

“Baban Züppeyi neden vursun? O harika bir köpekti.” Bu doğruydu. Babama köpek almak için yalvarmıştım. Züppe gibi çikolata renkli bir labrador istemiştim.

“Bir gece Züppe havlıyordu ve Laresen’ler arayıp şikâyet etti. Uyuyordum ama telefonun çaldığım hatırlıyorum. Babam telefonu kapadı ve bana seslenerek Züppeyi garaja kapatmamı söyledi. Saat gece yarısını geçmişti. Babamı duydum ama tekrar uykuya dalmışım. Sonra ateş sesini duydum. İki el. Bir an babam tüfeğini yatak odamda ateşlemiş gibi hissettim; ses o kadar yüksekti. Pencereye koştum. Babam gerçekten öldüğünden emin olmak için Züppeyi tekmeledi ve orada bıraktı. Bir kutuya bile koymadı.”

Elimi ağzıma kapadım. Çadırın içi sıcak ve havasızdı ama titremeye başlamıştım. Bay Versteeg beni oldum olası ürkütürdü ama şimdi gözümde korku verici bir canavara dönüşmüştü sanki.

“Züppeyi ben gömdüm,” dedi Calvin. “Babam yatana kadar bekledim, bir kürek aldım. Gece boyunca kazdım. Züppeyi bir el arabasına koymak zorunda kaldım. O kadar ağırdı ki tek başıma taşıyamadım.”

Calvin‘in kendi köpeğini gömmek zorunda kaldığım öğrenmek ağlama isteği duymama neden olmuştu.

Calvin tüylerimi diken diken eden alçak bir sesle, “Babamdan nefret ediyorum,” dedi.

“O olabilecek en kötü baba,” diye onayladım. Benim babam askı bir köpeği vurmazdı. Özellikle havladığı için. Hele ben seviyorsam.

“Bazen Züppe’nin hayaleti etrafımızda dolaşıyor olabilir mi diye merak ediyorum,” dedi Calvin. “O gece onu garaja kapatmadığım için beni affetmiş midir acaba?”

“Elbette hâlâ buralardadır,” dedim, Calvin’e umut vermeyi umarak. “Her iddiasına girerim Züppe şu anda cennette, seni bekliyordur. Büyük olasılıkla ikiniz birlikte oynayabilin diye ağzında bir tenis topuyla dolaşıyordun Ölmek, var olmanın sona ermesi demek değil ki.”

“Umarım bu konuda haklısındır, Britt,” diye mırıldandı alçak ve kindar bir sesle. “Umarım babam ölünce cehenneme gider ve orada sonsuza dek

acı çeker.”

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Alacakaranlıkta ağaçların üstünden yükselen bir baca dumanı gördüm. Bütün gün hiçbir şey yiyip içmeden yürümekten çılgına dönmüş bir halde öne atıldım. Kulübe savrulan karların arasında tam karşımda belirince önce serap gördüğümü sandım. Altın renginde pencereleri ve çatısından yükselen gri duman bulutlarıyla gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Sıcaklık ve dinlenme fikriyle kendimden geçmiş bir halde, benimle oynayan rüzgâra karşı dengemi korumak için büyük çaba harcayarak yürüdüm. Karla kaplı garaj yoluna varınca, zihnimin benimle nasıl ustalıkla oynadığını fark edip iç geçirdim. Idlewilde bütün ihtişamıyla karşımda duruyordu.

Eğimli çatının kenarlarından, arka plandaki karlı dağ zirvelerinin kopyası olan, kolum kalınlığında buz sarkıtları sarkıyordu. Çatı santimlerce kalınlığında bir kar tabakasıyla kaplıydı. Kulübeye aç gözlerle baktım.

Geniş pencerelerden birinin arkasında bir adamın karaltısı belirdi. Fincanını dudaklarına kaldırırken dalgın gözlerle dışarıya baktı.

Calvin.

Donuk ve boğuk bir sesle adını mırıldandığımı duydum. Ve sonra kendimi düşe kalka kulübeye koşarken buldum. Karda ayağım kayıp tökezlerken bile gözümü kapıdan ayırmadım. Bir an bile başka yöne bakarsam Idlewilde ve Calvin gittikçe kararan alacakaranlıkta kaybolacakmış gibi geliyordu.

Kapıyı yumruklarken, buz tutmuş ellerim paramparça olacakmış gibi hissettim. Yüzümü buruşturarak ve ağlayarak kalın ahşap kapıyı boş yere tırmaladım. Calvin in adını hıçkırarak botumla kapıya vurdum.

Kapı açıldı ve Calvin bana baktı. Yüzünde uzunca bir süre beni tanımamış gibi, şaşkın bir ifade oldu. Sonra gözleri şokla irileşti. “Britt!” Beni kulübenin kapısından içeri çekti ve hiç zaman kaybetmeden sırt çantamı, ıslak montumu ve eldivenlerimi çıkarmaya koyuldu.

Konuşamayacak kadar bitkindim. Sonrasına dair hatırladığım ilk şey, beni kucaklayıp ateşin yanındaki kanepeye yatırması oldu, Büyük olasılıkla nerelerde olduğuma dair bir ipucu bulabilmek için ceplerimi karıştırdığını hayal meyal fark ettim. Hiçbir şey bulamayınca, botlarımı çıkarıp ayaklarımı ovmaya başladı. Beni kuru ve sıcacık battaniyelere sarıp başıma bir bere geçirdi. Ardından donuk beynime oradan oraya zıplayan bir dizi soru üşüştü.

Beni duyabiliyor musun? Kaç parmak görüyorsun? Ne zamandır dışarıdasın ? Yalnız miydin ?

Çenemi kaldırıp yeşil gözlerine baktım ve yetkinlikleri karşısında içimin güvenle dolduğunu hissettim. Kollarının arasına sokulup ağlamak istiyordum ama vücudumu nasıl hareket ettireceğimi bilmiyordum. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken Calvin'in söyleyemeyecek kadar yorgun olduğum sözcükleri anlamasını umdum. Birlikteydik. Her şey yoluna girecekti. O bana bakardı.

Calvin yanaklarıma vurdu. “Uyumamalısın.”

İtaatkâr bir tavırla başımı salladım ama uyku beni kendine çekiyordu. Calvin anlamıyordu. Oraya gitmek için bütün enerjimi kullanmıştım. Geriye hiç kalmamıştı. Uyumak zorundaydım. O burada, kulübedeyken ben dışarıda donarak yürümüştüm. Neden beni aramaya gelmemişti?

Bilincim bir açılıp bir kapanırken, Calvin odadan birkaç kez çıktı ve her defasında beni dürtüp uyandırmak için hemen geri döndü. Dilimin altına bir termometre soktuğunu hayal meyal fark ettim. Bir sonraki gelişinde koltuk

altlarıma sıcak su torbaları yerleştirdi ve kucağıma ısıtıcı bir yastık hissini veren bir şey sardı. Bir fincan bitki çayı içmemi emretti ve şeker vermek istedi ama başımı hayır der gibi salladım. İkisi de bekleyebilirdi. Keşke beni deliksiz bir uyku uyumam için rahat bırakabilseydi.

“Benimle kal, Britt.”

Kalamam, diye düşündüm ama sözcükler beynimin içinde dağılıp gitti.

Calvin kafamı sıkıca tuttu ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Uyumak yok. Seni... yalnız bırakmayacağım... Odakları... bana.” Sesi bana ulaşmadan önce uzun bir tüneli kat eder gibi boğuk çıkıyordu.

Ah, Cal.

İç geçirerek ellerinden kurtulmaya çalıştım. Bir kez daha yanaklarımı tokatladı. Daha derin bir sıkkınlıkla beni rahatsız etmeyi bırakmasını diledim. Gücüm olsa, onu iterdim.

“Bırak beni,” dedim sinirli bir sesle, ellerine vurmaya çalışarak.

“Diren... Benimle... kal. Seni ısıtalım.”

Omuzlarımı tutup beni içimdeki son sabır kırıntısı da kaybolup öfkeyle haykırtıncaya kadar sarstı. “Kes şunu, Cal, beni rahat bırak!” Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez nefes nefese ve bitkin bir halde kanepeye yığıldım. Ama artık tamamen uyanıktım.

Calvin rahatlamış bir ifadeyle üstüme eğildi. Yanağımı şefkatle okşarken gülümsüyordu. “İşte bu daha iyi. Bilincini açık tutmaya yarayacaksa istediğin kadar sinirlenebilirsin. Vücut ısın otuz altı dereceye çıkana kadar uyumana izin vermeyeceğim.”

“Kim demiş?” dedim cılız bir sesle.

“Gerçekten mi? Benimle tartışacak mısın?” Calvin gittikçe yumuşayan bakışlarla, nemlenen saçlarımı yüzümden itti. Elini battaniyenin altına

sokup elimi tuttu ve bırakırsa beni kaybedeceğinden korkar gibi sıktı. “Senin için çok endişelendim, Britt. Korbie bana her şeyi anlattı. Shaun ve Ace’ten haberim var.”

Yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Beynim bu yeni bilgiyi kaplumbağa hızıyla işledi. “Korbie?”

“Burada. Üst katta, uyuyor. Onu kulübede buldum. Onu ölmeye terk etmişler, Britt. Tam zamanında buldum. Yiyeceği yoktu, iyileşecek ama bu iş burada kalmaz. Kız kardeşimi öldürmeye çalıştılar. Ve... sevgilimi.” Sesi hafifçe titredi, “ikinizden birine bir şey olsaydı...” Cümlesini yarıda bırakıp kafasını çevirdi ama gözlerinde parlayan öfkeyi görmüştüm.

Calvin, Korbie’yi bulmuştu. Elbette bulmuştu. Karşımdaki Cal’di. Korbie’yi severdi. Beni de. Güvende olmamız için her şeyi yapardı. Ama madem sevgilisiydim, neden beni aramak için dönmemişti? Yastıktan kendimi iterek doğruldum. Soğuktan uzuvlarım arasında koordinasyon kalmamıştı ama bu kendimi battaniyeden kurtarmak için çabalamama engel olmadı. “Korbie’yi görmeliyim.” Beni yatıştırmak için, “Sabah,” dedi. “Onu daha bugün buldum. Berbat durumdaydı; panik ve hezeyan içindeydi. Ve merdivenlerden düşüp sırtını ve dirseğini incitmiş. Ona dokunmama izin vermedi. Sürekli çığlık atıyor ve bana Shaun. diyordu. Gevşemesi için bir uyku ilacı verdim. Bu akşam iyice dinlenmeye ihtiyacı var. Aynı şey senin için de geçerli. Bir uyku ilacı ister misin? Annem geçen yaz haplarım burada bırakmış ve henüz son kullanma tarihi geçmemiş.”

“Hayır, ben sadece Korbie’yi görmek istiyorum.”

Calvin beni kanepeye geri yatırmayı denedi ama karşı koydum. Korbie’yi görmem gerekiyordu. İyi olduğunu kendi gözlerimle görmeliydim.

“Pekâlâ, onu görebilirsin,” diye pes etti. “Ama izin ver, ben onu sana getireyim. Sen dinlenmeksin. Önce sana akşam yemeği hazırlayacağım, sonra da onu getireceğim.” Ellerini yüzünde dolaştırdı ama gözlerinin nemlendiğini görmeme engel olamadı. “Aklıma en kötüsü geldi, Britt. Onu

bulmamın bir mucize olduğunu ve şansımın seni de bulacak kadar yaver gidemeyeceğini düşündüm. Hayatımın... sensiz..."

Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülürken gırtlağıma bir yumru oturdu. Calvin beni seviyordu. Hiçbir şey değişmemişti. O anda geçmişin acısını ve kalp ağrısını unutmak o kadar kolaydı ki. Onu tamamen affettim. Bu bizim için yepyeni bir başlangıç olacaktı.

“Korkuyorum, Cal,” dedim ona iyice sokularak. “O... Ace... dışarıda bir yerde.” Adının Jude olduğunu söyleme zahmetine girmedim; isim değişikliğini anlatmam durumu daha karmaşık bir hale getirirdi.

Calvin başım sinirli bir şekilde salladı. “Biliyorum. Ama canını yakmasına izin vermeyeceğim. Yollar açılır açılmaz, seni ve Korbie’yi buradan götüreceğim. Polise gidip her şeyi anlatacağız.”

Daha fazlasının olduğunu anlaması için başımı iki yana salladım. “Ace.. ."Dudaklarımı ıslattım. Sözcükleri telaffuz etmenin bu kadar zor olacağını beklemiyordum. Jude’un Lauren Huntsman’ı öldürdüğünü itiraf etmek çok zordu çünkü insanlar konusunda ne kadar yanılabildiğimin bariz bir kanıtıydı. Jude’a güvenmiştim. Onu öpmüştüm. Masum bir kızı katleden ellerinin vücudumu keşfetmesine izin vermiştim. Bu hem korkunç hem küçültücüydü.

Geçmişimde, geriye dönüp değiştirme gücüne sahip olmayı dileyeceğim bir şey varsa, o da buydu. Jude’un tiksindirici gerçek kişiliğini görmeyi becerememem.

“Şişşt.” Calvin parmağım dudağıma bastırdı. “Benim yanımda güvendesin. Bir kâbus yaşadın ama bitti. Canını yakmasına izin vermeyeceğim. Seni rehin almanın bedelini ödeyecek. Hapse düşecek. Onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın.”

Calvin in güveninin beni teselli etmesine izin vermeye ve Jude’un yakıcı ve tahrik edici öpüşünün anısını beynimin arka tarafına itmeye çalıştım. Aramızda her ne yaşandıysa, yalandı. Jude beni kandırmıştı. Bunu

aklımdan çıkarmamalıydım. Ona karşı hissettiklerim bir yalanın üstüne kuruluydu ve o duyguları kanserli doku gibi kesip atmaya mecburdum.

“Ace dağlarda bir kızı öldürmüş. Elimde kanıt var.” İşte. Söylemiştim. Canımı yaksa da yapılması gereken buydu. Jude’u korumayacaktım. “Laurent Huntsman’ı o öldürmüş. Sırt çantama bak, kanıt orada.”

Calvin bana hayretle gölgelenen bir ifadeyle boş boş baktı. “Lauren’ı... o mu öldürmüş?” diye kekelerken, benim ilk başta yaşadığım şaşkınlığı yaşar gibiydi.

“Geçen yıl Jackson Hole’den kaybolmuştu, hatırlıyor musun? Haberlere çıkmıştı.” Jude’un sırrının ağırlığını bir başkasına aktardığım için rahatlamış hissediyordum.

“Hatırlıyorum,” derken Calvin hâlâ şoktaydı. “Emin misin?” Yeniden bitkin ve sersem hissettiğim için gözlerimi yumdum. “Sırt çantama bak. Suçunu ispatlamak için gereken her şey orada. Lauren’ın madalyonu, günlüğü ve kızı öldürmeden önce gizlice takip ettiğini ispatlayan bir fotoğraf.”

Calvin başını salladı. Ne kadar sarsıldığı her halinden bekiydi. “Tamam, bakarım. Sen arkana yasları ve sakin ol. Beni duyuyor musun?”

Calvin pencereye gitti ve Idlewilde’ı çevreleyen karlı ormana baktı. Bir eliyle ensesini tutuyor ve sıkıyordu. Huzursuz olduğunu görebiliyordum; bu hali göğsümdeki düğümün geri dönmesine neden oldu. Calvin daha önce bir katille karşı karşıya olduğumuzdan habersizdi.

“Haritam sende mi?” dedi tekrar bana dönerek. “Korbie senin aldığını söyledi. Kızmadım ama geri almam lazım.”

“Hayır, Ace’te. Dışarıda beni arıyor, Cal. Lauren Huntsman ı öldürdüğüne dair kanıtları aldım. Bunu benim yanıma bırakmaz. Idlewilde haritada işaretli. Bence buraya gelecek.”

“Gelse bile içeri giremez,” dedi gergin bir sesle.

“Harita olunca, kaybolma endişesi yaşamadan daha hızlı yol alabilir.” Haritayı Jude’a verdiğim için kendime kızıyordum. Ne büyük düşüncesizlikti. Ona bu kadar kolay güvenirken aldım neredeydi?

“Yanında ne silah var?”

“Silahı yok. Ama o güçlü biri, Cal. Ve akıllı. Neredeyse senin kadar akıllı.”

Calvin uzun adımlarla odanın diğer tarafındaki masaya yürüdü ve en üst çekmeceyi açtı. Çıkardığı tabancayı beline yerleştirmeden önce dolu bir şarjör taktı. Versteeg’lerin Idlewilde’da tabanca bulundurduklarını biliyordum; Bay Versteeg’in silah bulundurma ruhsatı vardı ve Calvin avlanarak büyümüştü.

Calvin bakışlarını benimkilere kilitledi. “Neredeyse benim kadar akıllı.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Calvin bana akşam yemeği için tavuk suyuna çorba ve ekmek getirdi. Sonra da Korbie'yi uyandırmaya gitti. Arkadaşımı en üst basamakta görünce kendimi tutamadım. Akşam yemeğimin durduğu tepsiyi telaşla bir kenara bırakıp battaniyeleri üstümden attım ve ona koştum. Son hızla ona doğru gittiğimi görünce Korbie'nin uykulu ve uyuşuk bakışları aydınlandı. Onu kollarımla sardığımda, Korbie yüksek sesle hıçkırıyordu.

"Öleceğim sandım," diye inledi. "*Senin* öldüğünden emindim."

"Ölen yok," dedi Calvin. Duygu gösterimiz karşısında gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Hiç yiyecek yoktu," dedi Korbie. "Beni o kulübede ölüme terk ettiler. Ve Calvin beni bulmasaydı ölmüştüm."

"Elbette seni buldum," dedi Calvin.

"Ace bana sana iki tahıllı gofret ve bir matara su bıraktığım söyledi. Bıraktı, değil mi?"

Korbie'nin ağabeyine attığı kısa ve suçlu bakış, anlatırken o kısmı atladığının göstergesiydi. "Evet ama o bir şey sayılmaz ki! İki güne yetmedi. Ayrıca tahıllı gofretler bayattı ve onları yemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım."

Korbie'nin melodramı beni ilk kez rahatsız etmedi. Onu daha sıkı kucakladım. "Hayatta ve güvende olduğun için o kadar mutluyum ki."

"Calvin ve ben polisi aramaya çalıştık ama hat kesik ve Calvin in telefonu çekmiyor," diye anlattı Korbie. "Bu yüzden Calvin, Shaun ve Ace'i kendisi bulup buraya getirecek. Kendi işini kendi görecek, değil mi, Calvin? Onlar yaya, Calvin'in ise kar kızağı var. Calvin'e planlarının dağdan inmek ve araba çalmak olduğunu anlattım. Bu yüzden yarın ilk iş çıkıp yolları tarayacak. Bu iş yanlarına kalmayacak."

Afallamış bir halde, “Ama Shaun...” dedim.

“Onları yakalamak için tüm imkânlarımı kullanacağım,” dedi Calvin. “Kesin olan bir şey var: Teton Dağları’ndan inemeyecekler. Tabii cipimin arkasına bağlı olmadıkları sürece.”

Calvin’e gözlerimi/kırpıştırarak baktım. Neden Shaun hayattaymış gibi konuşuyordu? Shaun’u vurup cesedini yakmıştı. Kendi gözümle görmüştüm.

“Calvin kar motorunu yolun kenarında terk edilmiş halde bulmuş. Ne büyük şans değil mi?” diye devam etti Korbie. “Anahtarlar kontağın üstündeymiş. Bir de telsizi varmış. Calvin motorun bir park korucusuna ait olduğunu düşünüyor. Yardım çağırmak için telsizi kullanmayı denemiş ama ne yazık ki bozukmuş.”

“Şans,” diye tekrarlarken, sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Calvin motoru korucu kulübesinden almıştı. Kız kardeşinin hatasını neden düzeltmiyordu? Neden yalan söylüyordu?

Yoksa Calvin, Shaun u öldürmemiş gibi mi yapacaktı? Polis onu mutlaka anlardı. Shaun bir suçluydu. Ve her halükârda, Calvin Shaun’u nefsi müdafaa için öldürmüştü.

Ama işin aslı öyle değildi.

Jude’un bana sayısız kez hatırlattığı gibi, Calvin tetiği çektiği sırada Shaun silahsızdı.

Yatağa uyuşmuş bir halde girdim ama nedeni soğuk değildi. Calvin gece boyunca beni dikkatle gözlemiş ve sözüne sadık kalarak vücut ısım güvenli bir seviyeye ulaşana kadar uyumama izin vermemişti. Calvin’in kapıların kilitlerini kontrol edişini izlerken bile karanlıktan ve ben uyurken içeri girmeyi deneyebilecek şeylerden -kişilerdenkorkuyordum. Jude dışarıda, ormandaydı. Ve sürgülü bir kapı hızım keserdi ama onu durdurmazdı. Geleceği, katil olduğunu ispatlayan kanıdan yok etmesine bağlıydı, içimden bir ses Jude’un çok kararlı davranacağını söylüyordu.

Calvin beni ikinci katta, merdivenin başındaki ayı temalı odaya yerleştirdi. Daha önceki Idlewilde ziyaretlerimde de bu odada kalmıştım. Bayan Versteeg odaları belirli bir temayla döşemişti ve benimkinde ayı desenli bir örtüsü olan direkli bir karyola, yapay ayı postundan bir hah ve duvarlarda çerçeveli ayı fotoğrafları vardı. Fotoğraflardan birinde iki yavrusuyla oynayan bir anne ayı vardı ama diğeri dişlerini göstererek kükreyen bir bozayıya aitti. Keşke Korbie'nin balık temalı odasında kalıyor olsaydım. Önceki geceki bozayı karşılaşmasını hatırlamak istemiyordum... ya da sonrasında... ağacın altında... Jude'la yaşananları.

Yatağıma uzanıp Calvin'in alt kattan gelen ayak seslerini dinledim. Her tür yabancı sesi duyabilmek için televizyonu açmıyordu. Ayrıca içerideki ışıkları söndürürken kulübenin bütün girişlerinde spot lambası gibi parlayan dış lambaları açık bırakmıştı. Bana hiç kimsenin kulübeye görünmeden yaklaşamayacağına yemin etmişti.

Tam uykuya dalarken, kapım tıkladı.

"Cal?" diye seslenerek hızla doğruldum ve yatak örtüsünü çeneme kadar çektim.

Kapıyı araladı. "Uyandırdım mı?"

Rahat bir nefes aldım. "Hayır, içeri gel." Elimi yatağın üstüne, yanıma vurdum.

Işığı açmadı, "iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Biraz korkuyorum ama senin yanında güvende hissediyorum." Jude kadar becerikli ve kararlı bir adam olan Calvin onu cebinden çıkarırdı. Jude, Idlewilde'ı bulup zorla içeri girmeyi denese bile, Calvin onu durdururdu. Bunlar kendi kendime tekrarladığım sözlerdi.

Calvin, "Kimse içeri giremez," diyerek beni tıpkı eski zamanlardaki gibi rahatlattı. Düşüncelerimi nasıl okuyacağını biliyordu.

“Fazladan silahın var mı?” diye sordum. “Sence her ihtimale karşılık ben de bir silah taşımak mıyım?”

Calvin yanıma oturunca karyolanın kenarı çöktü. Üstünde kırmızı ve siyah bir Highland High School eşofman üstü vardı. Geçen yıl bu üstü defalarca ödünç almış, uyurken Calvin in sıcak ve tuzlu kokusunu içime çekebilmek için yatağa onunla girmiştim. Calvin sekiz ay önce Stanford’a gitmek için evden ayrıldığından beri ne Calvin i ne de üstündekini görmüştüm. Yerine Stanford’ın eşofman üstünü koymaması tuhaf geldi. Belki de koymuştu ama kirlideydi. Ya da belki de Calvin geçmişten ve onun için anlamı büyük olan insanlardan vazgeçmeye hazır değildi. Bu rahatlatıcı bir düşünceydi.

Bana, “Silah kullanmayı biliyor musun?” diye sordu.

“İan’ın bir tabancası var ama ben hiç ateş etmedim.”

“O zaman uzak dursan daha iyi olur, Britt. Sana bir özür borçluyum.” Durdu ve bakışlarını kucağına indirip derin bir nefes bıraktı.

Sessizliği durumu geçiştirecek ya da hazır bir cevapla bozabilirdim ama ortaya atlayıp onu kurtarmamaya karar verdim. Bunu hak etmiştim. Bu sözleri duymak için çok beklemiştim.

“Seni incittiğim için çok üzgünüm. Seni incitmeyi hiç istemedim,” derken yüzü buruştu. Hızla kafasını çevirip gözyaşlarını sildi. “Arkama bakmadan kaçmışım gibi göründüğünün farkındayım. Şehri ve seni terk etmek için can atmışım gibi. İster inan ister inanma, üniversiteye gitmekten korkuyordum. Babam çok fazla baskı yapıyordu. Başarısız olmaktan korktum. Evle bağımı bir an önce koparıp yeni hayatımı kurmaya derhal başlamam gerekiyormuş gibi hissettim. Babamı etkilemem gerekiyordu. Ona okula ödediği parayı hak ettiğimi göstermeliydim. Beklentileriyle boy ölçüşebileceğimden emin olmak için önüme kapsamlı bir liste koydu.” Sesi buruktu. “Ben evden ayrılırken babamın son sözleri ne oldu biliyor musun? ‘Sakın evi özlemeye kalkma. Sadece korkak kedicikler arkalarına bakar.’ Ciddiydi, Britt. Bu yüzden Şükran Günü ve Noel’de eve dönmedim. Erkek

olduğumu ve işler zorlaşınca koşarak eve dönmeye ihtiyaç duymadığımı ispatlamak için. Bir de onu görmek istemiyordum."

Calvin'in elini tutup sıktım. Neşelenmesi için çenesini kaldırıp muzip bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Çocukken yaptığımız o vudu bebeğini ve babanmış gibi yapıp sırayla iğne batırışımızı hatırlıyor musun?"

Calvin homurdandı ama sesi duygusuzluğunu korudu. "Çekmecesinden bir çorap çalmıştım; içini pamuk topaklarıyla doldurup üstüne siyah keçeli kalemle yüz çizmiştik. Korbie iğneyi annemin dikiş kutusundan almıştı."

"Bizi o kadar delirtecek ne yaptığını bile hatırlamıyorum." Calvin in çenesi kasıldı. "Yedinci sınıfta basketbol maçında bir serbest atışı ıskalamıştım. Eve dönünce, basket atmaya başlamamı söylemişti. Bin serbest atış yapmadan beni içeri almayacaktı. Dışarısı buz gibiydi ve üstümde forma ile şorttan başka bir şey yoktu. Sen ve Korbie ağlayarak pencereden seyretmiştiniz. Atışları tamamladığımda neredeyse yatma saati gelmişti. Dört saat," diye mırıldandı umutsuz bir sesle. "Dört saat boyunca donmama neden oldu." Şimdi hatırlamıştım. Calvin sonunda içeri girdiğinde, teni renk değiştirmiş, dudakları morarmıştı ve dişleri birbirine çarpıyordu. Tam dört saat ve Bay Versteeg oğlunu kontrol etmek için kafasını pencereden dışarı bir kez bile uzatmamıştı. Çalışma odasında, sırtı araç yolundaki basket potasına dönük halde oturup bilgisayarıyla uğraşmıştı.

"Bana bunun için teşekkür edeceksin," demişti Calvin in buz kesen omuzlarını sıkıca tutarak. "Bir dahaki sefere, boşa atış yok. Göreceksin."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

“Baban sana bu kadar sert davrandığı için üzgünüm,” dedim, yanında olduğumu göstermek için parmaklarımı parmaklarına kenetlerken.

Yatağımdan kalkmadı. Kaskatı omuzlarla, mutsuz çocukluğu bir film gibi yansıtılıyormuşçasına duvara bakmaya devam ediyordu. Sesim transını bozmuş gibi omuz silkti. “Hâlâ öyle davranıyor.”

Eşofmanımın kolunu muzip bir tavırla çekiştirerek, “En azından bu yıl Kaliforniya’ya kaçabildin,” dedim iyimser bir sesle. Calvin in bir keresinde basit bir espri ya da bir öpücükle onu karanlık ve düşünceli ruh halinden çıkarabildiğimi söyleyip beni övdüğünü hatırlıyordum. Şimdi ona bazı şeylerin hiç değişmediğini gösterme mecburiyeti duyuyordum. “Mesafe işe yaramıştır. Baban oraya kadar uzanamaz sonuçta.”

“Evet,” dedi boş boş. “Babamdan bahsetmek istemiyorum. Ben aramızın eskisi gibi olmasını istiyorum. Babamla aramızın değil,” diye açıkladı telaşla. “Seninle aramızın, ikimizin. Bana yeniden güvenmeni istiyorum.”

Sözleri beni gözle görülmez bir kuvvede çarptı. Konuşmamız esrarengiz bir şekilde, bundan birkaç gün önce henüz bizi bekleyen tehlikelerden habersizken Idlewilde yolunda hayal ettiğim konuşmaya yaklaşmıştı. Calvin’in beni tekrar isteyeceğini hayal etmiştim. Beni incitmesinin bedelini tamamen ödeyene kadar yumuşamayacağıma yemin etmiştim. Ama artık zafer için yanıp tutuşmuyordum. Beni sevmesine izin vermek istiyordum. Oyunlardan yorulmuştum.

Calvin çenemi avuçlayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. “Yatakhanedeki her gecemde seni düşündüm. Seni öptüğümü. Sana dokunduğumu.”

Cal beni hayal etmişti. Kilometrelerce uzakta, hiç gitmediğim küçük bir odada. Cal gizli fantezimi paylaşmıştı. İstediğim bu değil miydi?

Şakalaşır gibi beni ensemden yakalayıp kucağına oturttu. “Seninle olmak doğru geliyor. Seni istiyorum, Britt.”

Calvin benimle olmak istiyordu. Bu, romantik bir an olmalıydı, ben kalbimde müziği hissetmeliydim ama zihnim yaşadıklarıma dönüp duruyordu. Saatler önce kapısına vardığımda donmak üzereydim. Henüz tamamen iyileşmemiştim. Bunu neden şimdi istiyordu? Benim için kaygılanmıyor muydu?

“Bu ilk kez mi olacak?” diye sordu. “Sadece birazcık acır.” Ağzı yanağıma yaslandı. “En azından öyle diyorlar.”

Oldum olası Calvin’in ilkim olmasını istemiştim. Bütün çocukluğumu günün birinde kilisede koltuk sıralarının arasından ilerleyip onunla mihrapta buluşmanın hayalini kurarak geçirmiştim. İlk seferim halayımızda, kumsalda, hava karardıktan sonra, vücutlarımıza vuran dalgaların arasında olacaktı. Calvin beklemek istediğimi biliyordu. O zaman neden şimdi üstüme geliyordu?

“Beni istediğini söyle, Britt,” diye mırıldandı.

Tuhaf bir şekilde aklıma bir cevaptan başka her şey geliyordu. Calvin kulübenin kapısında nöbette değildi. Güvende miydik? Bunu istiyor muydum?

Calvin beni daha sert öpmeye başladı ve yastığımı aradan çekip beni karyolaya yasladı. Elleri bir anda her yerdeydi. Geceliğimi sıyırıyor, kalçalarımı yoğuruyor, uyluklarımı okşuyordu.

Arkama yaslanıp dizlerimi kendime çekerken onu düşünmeme yetecek kadar yavaşlatmayı denedim ama hareketimi yanlış anlayarak hafifçe güldü.

“Zor kadını oynuyorsun demek. İşte bunu sevdim.” Üstüme geldi ve beni kısa ve biraz canımı yakacak şekilde öptü. Kalbim daha hızlı çarpıyordu ama heyecanla ilgisi yoktu. “Hayır” kelimesi gırtlağıma takılmıştı sanki.

Birden Jude’un gözlerini görür gibi oldum. Sanki önümde diz çöken Calvin değil, oymuş gibi; o kadar gerçekti ki.

Şoka uğramış gibi geri çekildim. Gözlerimi Calvin’den ayırmadan, elimin tersiyle ağzımı sildim. Jude’a dair bütün izler kaybolmuştu ama Jude’un yüzünün yeniden belirmesinden korkarak kaygıyla gözlerimi kırpıştırıyordum. Onu yakınımda hissetmiş miydim? Bu mümkün müydü?

Gözlerim kapıya çevrildi. Jude içeri giriverecekmiş gibi geliyordu. İşin tuhaf yanı, neredeyse girmesini dileyecektim. Calvin’i durdururdu.

Hayır. Kendime büyük bir öfke duyarak bu düşünceyi kafamdan attım. Jude’u istemiyordum. O bir suçluydu. Bir katil. Beni önemsediğini düşünmek bir yalandı.

Calvin sabırsız bir inlemeyle beni tuttu. “Şu anda durmamı isteme.”

Yatağın kenarından bacaklarımı sarkıtıp ayaklarımın üstüne indim. Calvin’in odamdan, Jude’un kafamdan çıkmasını istiyordum. “Hayır, Calvin,” dedim kararlı bir sesle.

Beni sert bir hareketle tekrar kollarının arasına çekti. “Nazik olacağım.” Dudakları dudaklarımın üstünde kıpırdıyordu.

“Hayır.”

Sesim nihayet hülyalı tonunu aşmayı başarmış, Calvin’in yüzü şaşkınlıkla bulutlanmıştı. “Bunu istiyorsun sanmıştım,” dedi suçlar gibi.

Öyle mi? Onu içeri davet etmiştim ama istediğim ona sokulup konuşmaktı. Böyle olsun istememiştim. “Erkek arkadaşın yüzünden değil,

değil mi?” Calvin homurdanarak ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Lisede herkes aldatır, Britt.”

Senin beni Rachel’la aldatman gibi mi? diye sormak istedim.

“Ben söylemem,” diye söz verdi. “Ve elbette sen de söylemeyeceksin. O zaman kime ne zararı var?”

Calvin’in marketteki Mason’ın gerçek erkek arkadaşım olmadığının farkında olmadığı o anda kafama dank etti. Dahası Mason’ın Korbie’yi ve beni zorla alıkoyan Masonla ya da Ace’le aynı kişi olduğunu da bilmiyordu. Hikâyenin aldığı biçimden tamamen habersizdi.

Ona anlatmanın zamanı değildi. Calvin’in böyle kıskanç ve korkutucu davranması bundan sonra deneyebilecekleri için endişelenmeme neden olmuştu. Shaun'u öldürmüştü. Ve bu konuda yalan söylemişti. Şimdi de yatak odamdaydı ve beni istediğimden daha fazlasını yapmaya zorluyordu. Onunla olmak artık çok farklı geliyordu. Bir şey değişmişti ama tam olarak adını koyamıyordum. Sekiz ay içinde bana dair her şeyi unutmuş gibi olması dışında.

“Bir şey söylemeyecek misin?” dedi öfkeyle. “Beni odandan kovuyorsun, öyle mi?”

“Tartışmak istemiyorum,” dedim sakin bir sesle.

Calvin yatağımdan yuvarlanarak kalktı. Keskin yeşil gözleriyle beni birkaç dakika boyunca süzdü ve bana biraz yenik, biraz hayal kırıldığına uğramış gibi gelen bir sesle, “Elbette Britt, sen nasıl istersen,” dedi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Soğuk bir esintiyle uyandım. Uykuya dalmadan önce perdeleri kapatmayı unutmuştum. Çıplak ayaklarla pencereye yürüdüm ve perdeleri iki yana bağlayan düğümleri çözdüm. Hazır ayağa kalkmışken bir süre dışarı bakıp ormanı dikkatle süzdüm. Keşke bu uçsuz bucaksız karanlıkta Jude'un yerini kestirebilseydim. Orada bir yerde ve peşimdeydi, bundan emindim.

Tavam kemerli bir ara koridordan Korbie'yle paylaştığımız iki kapılı banyoya geçiliyordu. Lavaboya gidip yüzüme su çarptım. Uzun ve zorlu yürüyüş yüzünden kaslarım sızlıyordu. Aynadaki görüntümle karşılaşınca dehşet içinde, berbat göründüğümü fark ettim. Tenim kâğıt gibi solgun ve yer yer griydi. Gözlerimin etrafına koyu renk halkalar yerleşmişti ve günlerdir su yüzü görmeyen saçlarım sertleşip matlaşmıştı.

Görüntü sinirimi bozduğu için aynaya arkamı döndüm. Bir süre soğuk seramik zeminde durup düşündükten sonra, Korbie'nin yatak odasının kapısını araladım. Işığı yakmadan sessizce yatağının yanma gittim. Korbie yüzüstü yatıyordu ve derin ve ritmik horultusunun sesi yastıklarında boğuluyordu. Saçlarım düzeltme isteğiyle doldum ama onu uyandırırsam Calvin in beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden yatakta yanına kıvrılıp usul usul ağladım.

Çok üzgünüm, diye düşündüm. *Dağlara gelmek benim fikrimdi. Sana zarar gelsin istemezdim. Ne şimdi ne de Calvin'le çıkarken. Keşke sana bizden bahsetseydim. Sır olarak saklamak hataydı.*

Calvin ve ben altı aydan kısa bir süre boyunca çıkmıştık. Onu oldum olası tanıdığım ve hayatımın büyük kısmında ona âşık olduğum için bana daha uzun sürmüş gibi gelmişti. Calvin her zaman hayatımın bir parçası olmuştu. Resmen bir çift değilken bile.

Onu mutlu etmek istediğim için ilişkimizi gizlemeyi kabul etmiştim. Ama kız arkadaşı olduğumu herkese ilan etmemesine için için kırılmıştım da. Arkadaşlarıma, özellikle ağabeyi olduğu için Korbie ye yalan söylemek

acı vermişti. Daha iyi hissetmek için kendime ilişkilerin uzlaşma üstüne kurulu olduğunu söyleyip durmuştum. İstediğim her şeye sahip olamazdım. Bu da büyümenin ve dünyanın benim etrafımda dönmediğini kabullenmenin parçasıydı.

Ve sonra Korbie öğrenmişti. Geçen yaz, havuz partisinde. Calvin'in Rachel'ı öptüğü partide. Calvin ve ben öncesinde bu havuz partisini de herhangi bir ortam gibi kabul etmek konusunda anlaşmıştık. Calvin arkadaşlarıyla, ben arkadaşlarımla takılacaktım. Yollarımız kesişirse senelerdir yaptığımız gibi selamlaşacaktık ama her tür flört yasaktı.

Parti için yanları açık, tek parça siyah bir mayo almıştım. Diğer kızlar bikini giyecekti ve dikkat çekmek istiyordum. Calvin'in beni izliyor olacağını biliyordum. Partiden önce Korbie'nin odasında giyindim ve Korbie beni gördüğü anda, doğru mayoyu seçtiğimden emin oldum.

"Yakıyorsun," dedi herkesin duymak isteyeceği hayranlık ve gıpta karışımı bir tonlamayla.

Korbie partinin son hazırlıklarına yardım etmem için beni bir saat erken davet etmişti. Bu yüzden üstümüze pareolarımızı geçirip mutfağa gittik. Ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim ama koridordan Calvin'in odasına süzüldüm. Yazıcısından bir kâğıt alıp kafamda saatlerdir evirip çevirdiğim bir notu karaladım. Henüz kusursuz kıvama gelmemişti ama zamanım tükenmişti.

Buakşamkolumuovaladığımıgörürsenseni-düşünüyorumdemektir.Veayakparmakları-mıhavuzasoktuğumugörürsenhavuzdayal-nızolduğumuzuvesenbeniöperkenkucağın-daoturduğumuhayalediyorumdemektir.

XOXO,

Britt

Ödleklik edip vazgeçmeden önce, notu katlayıp yarısına kadar Calvin'in yastığının altına ittikten sonra, aceleyle mutfağa Korbie'nin yanına döndüm.

Tam misafirler gelmeye başlarken, Korbie hışımla masa şemsiyelerini açmakla meşgul olduğum bahçeye çıktı ve notu yüzüme doğru salladı.

"Bu ne?"

"Ben... o..." diye kekeledim. "Nereden buldun?"

"Calvin'in yastığından, nereden olacak?"

"Görmemen gerekiyordu." Aylardır korkuyla beklediğim an gelmişti. Özrümü hazırlamak için bir sürü zamanım olmuştu ama o anda aklıma hiçbir şey gelmedi.

Korbie gözyaşlarına boğuldu. Beni bahçenin diğer tarafına, leylakların arkasına çekti. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim. "Neden bana söylemedin?"

"Korbie, çok üzgünüm." Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Berbat hissediyordum.

"Ne zamandır birliktesiniz?"

"Nisandan beri."

Gözyaşlarını sildi. "Bana söylemen gerekirdi."

"Biliyorum. Çok haklısın. Yaptığım korkunç bir şeydi ve kendimi berbat hissediyorum."

Korbie burnunu çekti. "Benim kızacağımı düşündüğünüz için mi sakladınız?"

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Calvin insanlara söylemeye hazır değildi.”

“Sence seni kullanıyor mu?”

Yüzümün kızardığını hissettim. Bana bunu sormak zorunda mıydı? Hem de tam Calvin’le ilişkimiz konusunda güvensiz hissettiğim bir akşamda. “Sanmıyorum. Bilmiyorum,” dedim tatsız bir sesle.

“Aramızda bir seçim yapmak zorunda kakaydın, beni seçerdin, değil mi?”

“Elbette,” dedim hemen. “Sen benim en yakın arkadaşımsın.”

Korbie başını eğip elimi tuttu. “Seni onunla paylaşmak istemiyorum.”

Korbie o zaman beni çok uzun süre paylaşmak zorunda kalmayacağından habersizdi. Calvin’in Stanford’a gitmek için evden ayrılması bizim için sonun başlangıcı olacaktı.

Bu anıyı bir kenara bırakıp zihnimi şimdiki zamana döndürdüm. Korbie’nin yatağından çıkmak istemiyordum ama Calvin birazdan yine devriyeye çıkardı. Örtüyü Korbie’nin omzunu örtecek şekilde çektim ve kapıyı arkamdan kapayıp çıktım.

Kendi yatağınım yolunu yarılamışken, dolabın yanındaki köşede bir tuhaflık olduğunu hissettim. İri yarı bir insan silüeti bir gölge gibi duvara karışmıştı. Tekrar nefes almama fırsat vermeden üstüme atılıp beni yatağa serdi ve buz gibi eliyle telaşlı çığlığımı bastırdı.

“Bağırma, benim, Jude,” dedi.

Ona bu açıklamasının beni sakinleştirmeye yetmediğini göstermek için daha fazla çırpınmaya başladım. Kasığını hedef alarak dizimi kaldırdım ama birkaç santimlik bir sapmayla uyluğuna sert bir darbe indirdim.

Jude’un bakışları bir an için hedefime çevrildiyse de dikkatini yeniden bana yönelttiğinde kaşları kalkıktı.

“Kıl payı,” diye soludu. Daha fazla risk almamak için üstüme tırmandı ve iri, ıslak ve fazlasıyla soğuk vücuduyla beni yatağa sabitledi. Idlewilde’a girmeyi nasıl becerdiyse, çok olmamıştı. Montunda kar taneleri vardı ve yüzündeki kirli sakalda eriyik buz damlaları parlıyordu.

Ezici ağırlığını öfkeli bir haykırışla protesto ettim ama ağzımı mühürleyen eli yüzünden, Calvin’in beni kulağı kapıya yaslı bir halde duruyor olsa bile duyacağından şüpheliydim. Tehlikenin çoktan içeri süzüldüğünden bihaber, alt katta Idlewilde’ın ön ve arka kapıları arasında gidip geliyor olması daha olasıydı.

Jude sesinin duyulmaması için üstüme iyice eğilerek, “Beni gördüğüne şaşırdın mı?” diye sordu. Kokusu hatırladığım gibiydi: Kaz tüyü, çam sakızı ve kamp ateşi karışımı. Tek fark, son kez böyle uzandığımızda benim çok daha az bilgi sahibi olmamdan ötürü daha istekli olmamdı. “Ama bu sabah kamp yerine dönüp senin orada olmadığını gördüğüm zaman şaşırdığım kadar olamaz. Bana gideceğini söyleseydin senin için de bir tavşan öldürme zahmetine girmezdim.”

Sesindeki kontrollü öfke midemin kasılmasına neden oldu. Jude’un canımı yakacağına inanmak istemiyordum. Ama sonuçta Lauren Huntsman’ı öldürmüştü. Gerçek karakterini gizlemek konusunda uzmandı. Pek çok psikopat gibi. Bana hüküm giyen seri katillerin sürekli, “Ama o kadar iyi bir adamdı ki!” diye haykıran komşularını anımsatıyordu.

“Çığlık atmayacaksın, Britt,” dedi yine o sakin ve tehlikeli tonlamasıyla. “Beni sonuna kadar dinleyeceksin. Sonra da benden çaldığın şeyleri nereye koyduğunu söyleyeceksin.”

Bir an öfkem korkuma baskın geldi ve hiç düşünmeden, meydan okur gibi kaşlarımı kaldırdım. *Öyle mi dersin, seni psikopati* dedim içinden. *Elini bir çeksen öyle bir çığlık atarım ki kulakların patlar!*

Öfkeli kaş oynatışlarımı, “Nasıl istersen,” diye yanıtladı. “Konuşmayı ben yaparım, sen dinlersin. Ve alt kattaki arkadaşın aptal gibi oturma odasından dışarı bakmayı sürdürebilir. Sanki etrafa yerleştirdiği spot lambalarından geçip el sallayacakmışım gibi.” Calvin’e hakaret edince,

öfkelenip vahşice kıpırdandım. Calvin'in beni kontrol etmeye gelip Jude'un nefret uyandıran gözlerinin tam ortasına delik açması için dua ettim. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Belki de Jude'un Calvin'i hafife alması iyi bir şeydi. Calvin'e asla zıt gitmemesi gerektiğini gördüğü zaman yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyordum. Eğer Jude, Lauren Huntsman'ı onun öldürdüğünü öğrendiğim için beni öldürmeye gelmişse, bu Calvin'in içinde bir ateşin tutuşmasına neden olurdu. Jude gününü görecekti.

"Bana güvendiğini söyledin ve kişisel eşyalarımı karıştırdın. Kendince sonuçlara varıp kaçmadan önce bir açıklama yapmamı istemeliydin," dedi Jude sakin ama kızgın bir sesle. "Ama zaten umurunda olduğundan bile emin değilim. Seni yanlış değerlendirmişim, Britt. Kalkanımı indirmemi sağladığın için tam puan veriyorum. Bu başarıyı herkes elde edemez. Çok sağlam oynadın. Eşyalarımı karıştırmayı en başından beri mi planlıyordun? Yoksa o baştan çıkarma numarası Idlewilde'a ulaşmana yardım etmemi sağlamak için miydi? Vaktini boşa harcadın," derken sesi daha da öfkeli çıktı. "Ve özsaygını kaldırıp bir kenara attın. Seni buraya ulaştıracağımı söylemiştim ve ciddiydim."

Gözlerinin içine baktım ve mağrur bir tavırla çenemi diktim. *Doğru. Rol yapıyordum. O öpüşme sadece oyundu.* Ona bakarak bu sözcükleri aklımdan geçirmek, ona onu önemsediğimi sanma hazzını yaşatmamak iyi gelmişti, özellikle de buraya kadarsa, hayatımın sonuna gelmişsem.

Fakat gözlerimin yaşlarla dolması saldırımın acımasızlığını bozdu. Şu anda zayıflık sergilemekten nefret ettiğim için o görmeden kafamı çevirmeye çalıştım. Ölmekten korktuğum için mi ağlıyordum, yoksa Jude'un sözleri bir yarayı kanattığı için mi karar veremiyordum. Dün gece ağacın altında yaşananlar rol değildi. Onunla istediğim için sevişmiştim. Ona güvenmiştim. Ve ihanet, kimliğiyle ilgili gerçek kalbim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi canımı acıtmıştı.

"Şimdi bir de ağlıyor musun? Tahmin ettiğimden daha iyi bir oyuncusun," diye homurdandı iğneleyici bir tonla, "istediğin kadar ağla, gitmene izin vermeyeceğim, Britt. Bu kadar zahmete girip izini bulduktan

sonra olmaz. Bana çaldıklarını geri vermeden hiçbir yere gitmeyeceğim. Şimdi, neredeler?” Beni kaba bir hareketle sarstı. “Madalyon ve günlük nerede?”

Başımı kendimden emin bir şekilde sağa sola salladım. Burnumdan hızla solurken mesajımı iletmek için gözlerimi gözlerine diktim. Küfretmeyi hiç bu kadar gönülden istediğim olmamıştı. Aklıma gelen en kötü, en pis kelimeler zihnimde yanıp sönüyordu ve o küfürleri yüzüne haykırabilmenin büyük hazzını yaşamak için can atıyordum.

Beni yatağa iyice bastırarak bir kez daha kükredi. “Neredeler?”

Buraya kadar; diye düşünerek gözlerimi sımsıkı kapadım. Bir elini ağzımın üstüne kapatmış, diğeriyle ensemi kavramıştı. Tek bir hareketle boynumu kırabilirdi. Kısa ve kesik kesik soluyordum. Dua etmek için bu ana kadar beklemenin utanç verici olduğunu biliyordum ama umutsuz durumdaydım. *Tanrım, ben gidince babama ve bana sabır ver. Ve eğer bu sonsa, lütfen Jude işini çabuk bitirsin, bana fazla acı çektirmesin.*

Hiçbir şey olmayınca gözlerimi açma cesaretini gösterdim. Jude üstüme eğilmişti ve sert ve öfkeli yüzü buruşmuştu. Kendinden tiksinen, yorgun bir ifadeyle kafasını salladı. Beni bıraktı ve avuç içlerini kan çanağı gözlerine bastırdı. Omuzları çöktü. Kendini koyverip sessizce ağlarken, bütün vücudu titriyordu.

Beni öldürmemişti. Ölmemiştim.

Onunla birlikte ağlamak dışında hiçbir şey yapamadan, öylece yattım. Omuzlarım sessiz hıçkırıklarımla sarsılıyordu.

“Onu öldürdün mü?” diye sordum.

“Sence öldürdüm mü?”

“Eşyaları şendeydi.”

Sözleri acı yüklüydü. “Ve onu öldürmüş oldum, öyle mi? Bu sonuca varmak, katil olduğuma hükmetmek kolay oldu mu yoksa yargınla bir süre boğuşmak zorunda mı kaldın? Dün gece paylaştıklarımızdan sonra umarım birkaç dakikanı ayırıp karakterimi tartmışsındır.”

“Haberlerde Lauren Huntsman’ın babasını görmüştüm. Kaybolduğu gece madalyonun boynunda olması gerektiğinde ısrar ediyordu.”

“Boynundaydı.”

Güçlükle yutkundum. Bu bir itiraf mıydı? “Kelepçeler ne içindi?”

Jude yüzünü buruşturunca onları unutmuş olmamı umduğunu anladım. Ama nasıl unutabilirdim ki? Hangi normal insan yanında kelepçe taşırdı?

“Lauren’ı kelepçeledin mi?” diye devam ettim. “Gidemesin diye? Onu güçsüz kılmak için?”

“Korkunç şeyler yapabileceğime inanıyorsun, bu çok açık,” derken sesi bıkkınlık ile yorgunluk arası bir yerdeydi.

“Ama ben kafanda canlandırdığın kötü adam değilim. Doğru olanı yapmaya çalışıyorum ve şu anda burada olma nedenim bu.

Gerçek kötü adamı yakalamaya çalışıyorum. Ve bunu yapmak için Lauren’ın eşyalarına ihtiyacım var.”

Yine bilmece gibi açıklamalar. Artık sıkılmaya başlamıştım. Neye inanacağımı bilmiyordum. Jude’a ikinci kez güvenme hatasına düşersem bu kez sadece aptallık etmekle kalmaz, büyük olasılıkla ölürdüm de. Beni kandırıyor olabilirdi... Öldürmek ve tanık olarak ortadan kaldırmak için.

“Lauren senin neyindi?”

Jude titreyen ellerini yüzünde dolaştırdı. Öne eğildi ve anıların -acı verici bir güçle üstüne savrulan, görünmez ama büyülü nesnelerin-saldırısına uğrar gibi, omuzlarını iyice düşürüp başını öne eğdi.

“Lauren ı ben öldürmedim,” dedi düz, duygusuz bir sesle. Yatağın kenarında oturuyor ve gölgeli duvara bakıyordu. Boş bakışlarını loş ışığa rağmen görebiliyordum. “Kaybolmasından birkaç saat önce telefonuma bir mesaj bıraktı, içmeye gittiğini söyledi ve daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi, beni oltaya getirmeye çalıştığını sandım. Onu durdurmamı istiyordu. Mesajı aldığımda, uçak Jackson Hole’a henüz inmişti. Duş almak, bir şeyler yemek istiyordum ve onu kurtarmaya koşmak için her şeyi bırakmaktan bıkmıştım. Mesajını görmezden geldim. Bir kez olsun kendi pisliğini kendi temizlesin istedim.” Nefesi kesilir gibi oldu ve kafasını kaldırıp bana bomboş ve ızdıraplı gözlerle baktı. “Lauren benim kız kardeşimdi, Britt. Onunla ilgilenmek benim görevimdi ve ben onu yüz üstü bıraktım. O kadar bencil davranmasam her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünmediğim bir günüm bile yok.”

Lauren kız kardeşi miydi?

Ben neler olduğunu anlayamadan, Jude sözlerine devam etti. “Polis onu bulmaktan umudu kesti ama ben hiç pes etmedim. Günlüğü bendeydi, ipucu bulmak için didik didik ettim. Jackson Hole’da uğramış olabileceğini düşündüğüm bütün barlara, kulüplere, bilardo salonlarına ve otellere gittim. Ailem ben gelmeden bir hafta önce tatile gelmişti, bu yüzden Lauren’ın yol yordam öğrenecek zamanı olduğunu biliyordum, insanlar onu görmüş olmalıydı. Birileri bir şeyler görmüş olmalıydı. Polisi ilerleme kaydedemediği için eleştirsem de bende onlarda olmayan bir şey vardı. Ailemin parası, insanları konuşturmak için para verdim. Ve biri, bir barmen Lauren ı bardan bir kovboyla ayrılırken gördüğünü hatırladı. Barmen daha sonra basma Lauren’ın, Silver Dollar Kovboy Barı’ndan siyah Stetson’lı bir kovboyla ayrıldığı haberini sızdırdı ve deliye döndüm. Çünkü izini sürdüğüm adamın hiçbir şeye uyanmasını istemiyordum.

“Barmenin tarifine göre, yirmili yaşlarının başında, ince yapılı, orta boylu, kırık burunlu, sarı saçlı, mavi gözlü ve büyük olasılıkla siyah bir Stetson takan bir adamı aradığımı biliyordum. Sonra haftalar boyunca her akşam aynı bara gittim ve nihayet bir gün Shaun geldi. Tarife uyuyordu. Adım öğrendim, geçmişini araştırdım ve kabarık bir sabıka kaydının olduğu, Montana’dan Wyoming'e yakın zamanda taşındığı bilgisine ulaştım.

Adi hırsızlıklar, basit saldırılar ve uygunsuz davranışlar. Adamımı bulduğumdan neredeyse emindim.

“Üniversiteden ayrıldım, arkadaşlarımı ve ailemi bırakıp Wyominge taşındım ve Shaun’un güvenini kazanmayı iş edindim. Kendime sahte bir kimlik yarattım ve kendimi ona ispatlamak için adi suçlar işleyip düşmanlarıyla didişmeye başladım. Shaun’un bana açılması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Lauren’ı öldürdüğünü eninde sonunda itiraf edeceğine inanmıştım. Ve bunu yaptığı zaman, onu öldürecektim. Yavaş yavaş.” Son kısmı soğuk ve tehditkâr bir tonla, gözlerinde siyah bir ateş yanarken söylemişti.

Yatakta Jude’un fark etmeyeceği kadar sessizce geri kaçacak kadar toparlanmıştım. Bu duygusal ve etkili bir hikâyeydi. Belki de Jude beni tehdit etmenin bir işe yaramayacağını anlamıştı ve yeni bir yaklaşım deniyordu. Hikâyesi madalyonu ve gizlice çekilmiş fotoğrafı açıklamıyordu. Lauren m anne ve babası, öldüğü zaman madalyonun kızlarının boynunda olduğundan emindiler. Demek ki Jude o öldüğünde yanındaydı. Kolyeyi cesedinden almıştı. Büyük bir dikkatle tek ayağımı yere indirdim ama zemin beni ele verdi. Parke ayağımın altında gıcırdadı.

Jude irkilmiş gibi bana döndü. Dondum. Çığlık atabilirdim ama Calvin yukarı koşmadan Jude kafama öldürücü bir darbe indirip pencereden diyebilirdi.

“Devam et,” dedim yumuşak ve gerginliğimi yansıtmamaya çalıştığım bir sesle.

Jude gözlerini kırpıştırarak beni şaşırttı ve âdeta transa geçmiş gibi, isteğimi yerine getirdi. “Lauren’ı öldürmüşse, Shaun'un canını almak hayattaki tek hedefim olmuştu. Shaun işlediği birtakım suçlar hakkında böbürlenmeye başlamıştı. Zengin ve evli kadınlara sarhoşken çekilmiş fotoğraflarıyla şantaj yapmak gibi. Biraz daha sürseydi bana Lauren’ı da anlatacağından emindim.

“Ve sonra Subway’i soyup bir polisi vurdu. Shaun dehşete kapılmıştı. Onu hiç bu kadar korkmuş görmedim. Başımızın belada olduğunu

biliyordu. Ve kaçtı. O kadar büyük bir paniğe kapılmıştı ki karşıdan karşıya geçen bir kıza çarptı. Onu gördüğünü bile sanmıyorum. Tepkisi daha önce cinayet işlemiş olma olasılığını yeniden düşünmemi gerektirebilirdi ama hakkında yanılmak istemedim.” Jude parmaklarını kaşlarının üstüne bastırırken yüzü acıyla gerildi. “Başladığım noktaya dönemeyeceğim kadar uzun zamandır Lauren’ın katilinin izini sürüyordum.

“Shaun polisi vurduktan sonra, kaçmak zorunda kaldık. Durumu daha beter bir hale sokmak ister gibi, sen ve Korbie saklandığımız kulübenin kapısına geldiniz. Sizin güvenliğinizi öncelik edinmek yerine, planımı mahvetmenize sinirlendim. Sanki insanlıktan çıkmıştım. Kana susamış öfkem beni ele geçirmişti; tek istediğim

Shaun’a suçunu itiraf ettirmekti. Her şey tekbir hedefe kilitlenmişti. Shaun kız kardeşimi öldürdüyse ben de ona aynısını yapacaktım ve sonuçlarının ne olacağı umurumda bile değildi. Bu yüzden hapse atılacağımı biliyordum ama kaçınılmaz son bana doğru geliyordu. Ölmek istiyordum. Lauren’ı hayal kırıldığına uğratmıştım ve çok daha fazlasını hak ediyordum.”

Jude dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını ensesinde kenetleyip başını eğdi. Kapıya benden daha yakındı ama minik ve sessiz adımlarla ilerlersem...

“ikimiz dağdan sağ kurtulmak için birtakım olunca, bana bir şey oldu. Hiddetim geçiverdi. Aylardır ilk kez, Lauren’ın hayaletinden başka tutunabileceğim biri olmuştu. Senin yanında olmak istedim, Britt. Kendime sağ olmamın ölmemden daha fazla işe yarayacağım söyledim. Mücadeleyi sürdürmek zorundaydım çünkü senin bana ihtiyacın vardı. Ve ikimiz öpüşünce...” Elinin üstünü gözlerine sürttü.

Bir anda durdum. Benden bu kadar yoğun bir duyguyla bahsetmesini beklemiyordum. Bir anda bir el içimi sıkıyormuş gibi bir sızı duydum. Dün gecenin tadı ama tehlikeli anısına direnmek için yutkundum. Oraya dönemezdim. Bunu biliyordum ama karşı koyacak kadar güçlü değildim.

Özlem dalgasının yükseldiğini hissederek gözlerimi kısa bir an yumdum. Çıplak teninin pürüzsüzlüğünü, ateşin esmer hatlarındaki ışıltısını aç bir netlikle hatırlıyordum. Yavaş ve ne yaptığını bilen dokunuşlarını hâlâ hissediyordum. Bana nasıl dokunacağını biliyordu. Elleri sonsuza dek tenime işlemişti sanki.

“Yani senin için de bir anlamı vardı,” dedi Jude beni artık tamamen bilinçli bakışlarla süzerek.

O öpüşün benim için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordum. Ve buna şu anda karar veremezdim. Jude’un hikâyesine inanıp inanmadığımı bile bilmiyordum. Nasıl bir insan polise bırakılması gereken bir işi tamamlamak için üniversiteden ayrılırdı? Lauren kız kardeşi bile olsa, bunun uç noktadaki önlemlerini makul kıldığından emin değildim. Shaun’un güvenini kazanmak için işlediği suçlar mazur görülebilir miydi? Gerçekten adalet istiyorsa, Lauren’ın günlüğünü ve madalyonu polise verip adalet sistemine güvenmeliydi.

“Lauren’ın madalyonuna nasıl ulaştın?” diye sordum.

“Sizi rehin almamızın hemen ardından, Shaun’un kamyonetinde buldum. Wrangler’dan sizin malzemelerinizi almaya gidiyordum ama önce Shaun’un kamyonetine uğrayıp her yerini aradım. Orada ne sakladığını görmek için tek şansım olabileceğini biliyordum. Lauren’ın madalyonunu koltuğun altında, metal bir kutuda buldum. Bir de Lauren’ın fotoğrafım buldum. Başka kadınların fotoğrafları da vardı ama aradığımı nihayet bulmamın dışında hiçbir şeye odaklanamadım. Bu, Lauren’ı tanıdığının ispatıydı. Onu hedef aldığının ve harekete geçmeden günler önce izleyip fotoğraflarını çektiğinin.

“Kolyeyi ve fotoğrafı, zaten yanımda olan kelepçe ve günlükle birlikte Shaun’dan saklayabileceğim bez torbanın içine dikmek zorundaydım. Biraz zaman aldı; malzemelerle dönmem bu yüzden o kadar sürdü.”

Ona inanıp inanmadığımı hâlâ bilmiyordum. Jude oldukça zeki olduğunu çoktan ispatlamıştı. Ya beni kandırıyorsa? “Günlüğün

ve madalyonun nerede olduğunu söylersem, polise teslim edeceğine yemin eder misin?” diye sordum.

“Elbette,” dedi sabırsızlıkla. “Neredeler?”

Onu gözlerinin arkasında cirit atan düşünceleri tahmin etmeye çalışarak dikkatle süzdüm. Fazla hevesli hali beni huzursuz etmişti.

“Lauren’ın eşyaları bende değil,” dedim sonunda. “Calvin’e verdim. Ve hiçbir şey için yemin etmek zorunda değilsin çünkü Calvin onları senin yerine polise teslim edecek.”

Jude’un yüzü korkudan bembeyaz oldu.

Ve bunu izleyen o tuhaf anda kalbim gümbürdemeye başladı. Tepkisi sadece bir anlama gelebilirdi: Suçluluk. Elbette buraya beni kandırmak ve Lauren’ın eşyalarım geri almak için gelmişti. Usta bir suçluydu. İtaatkâr bir çocuk gibi kanıtları kucağına bırakmam için, onu trajik biçimde kahraman gösterecek detaylı bir hikâye uydurmuştu.

Jude’dan bir adım uzaklaştım.

Yalanlarının ortaya dökülmesine ve benim bunu anlamama inanamıyormuş gibi, şaşkınlıkla kafasını salladı. “Onları Calvin'e vermemen...” diye başladı.

Kapı hızla vurulunca ikimiz de o tarafa döndük. Jude’un şaşkın ifadesi kayboldu. Yataktan fırladı ve ellerini dövüşmeye hazır tutarak kapının arkasındaki karanlığa sindi. Silahı yoktu. Calvin’in kapıdan girmesi durumunda, yumruklarıyla savaşacaktı.

“Britt. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim,” dedi Calvin yumuşak bir sesle.

Jude’un koyu renk bakışları üstüme kilitlenmişti. Başını iki yana salladı. Calvin’i göndermememi istiyordu.

Düşünecek zaman yoktu. Jude'u tanımıyordum bile. Ona güvenmek çıkmaz sokaktı. Calvin ise güvenilirdi; her zaman benimle ilgilenmiş, bana göz kulak olmuştu. Arada kalmış bir halde, umutsuzluk içinde önce kapıya, sonra içeri girecek kişinin üstüne atılmaya hazır bekleyen karaltıya baktım. Aldım Calvin'e güvenmemi söylüyor, kalbimse Jude'a güvenmemi istiyordu.

Tek bir kelimemle, Calvin ya gidecek ya da içeri dalacaktı. Sonunda Jude'a olan güvensizliğimi ele veren, tereddüdüm ve sessizliğim oldu.

Ve Calvin'i içeri girmek için harekete geçiren.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Calvin’in kolu Jude’un, o kapıdan girerken savurduğu darbeyi geri püskürtmek için refleks olarak havaya fırladı. Yine de darbenin etkisi Calvin in bir adım geri sendelemesine ve neredeyse dengesini kaybetmesine neden oldu. Jude, Calvin’in toparlanmasını beklemeden üstüne atıldı. Yumruklarını öylesine sıkmıştı ki boynundaki damarların dışarı fırlayacak gibi tenini zorladığını görebiliyordum. Ama Calvin kapıyı içeri doğru açmadan önce silahını çekmişti. Jude’a ateş ettiğinde tabanca hazırdı ve nişan alınmıştı.

Mermi Jude’un omzunu delip geçti. Jude mucize eseri bir kez sarsıldıktan sonra öne doğru hamle yaptı ve neredeyse insanüstü bir kararlılıkla Calvin’in üstüne yürümeye devam etti. Uç adım daha yalpaladı ama Calvin silahın tersiyle suratına vurup onu sırtüstü yere serdi. Jude şimdi omzunun etrafına yayılan bir sıvı gölüyle, yerde hareketsiz yatıyordu. Öyle büyük bir şok yaşıyordum ki sesim çıkmıyordu. Hayretle Jude’un cansız bedenine baktım. Calvin onu öldürmüş müydü yoksa?

Calvin rakibine kafa karışıldığıyla karışık bir hayranlıkla baktı. Ta ki ne olduğu kafasına dank edene kadar.

Jude’un benzincideki marketteki Mason olduğunu anlayınca, “Burada ne arıyor?” diye sordu.

“Onu öldürdün!” diye haykırdım dehşet içinde.

“Ölmedi,” dedi Calvin, ayağıyla Jude’un göğüs kafesini dürterek. “Öldürecek şekilde nişan almadım. Ve zararı en aza indirmek için küçük çekirdekli mermi kullandım. Ama bu o benzin istasyonundaki herif. Erkek arkadaşın. Burada ne işi var?”

“Onu vurdun...” diye kekelerken başım dönmeye devanı ediyordu.

“O derken... Ace, Mason’ın lakabıymış, anlaşıldı. Seni kaçıran ve haritamı elinde tutan adam. Gerçekten erkek arkadaşın olmadığı sonucuna varıyorum,” dedi kuru bir sesle.

“Bir şeyler yapmazsak, kan kaybından ölecek!”

Calvin beni, “Sessiz ol, yoksa Korbie’yi uyandıracaksın,” diye azarladı ve silahım ona doğru tutarak Jude’un vücudunun etrafında dolaştı. “Şoka girmiş. Kendine gelmeden onu bağlamama yardım et.” “Bağlamak mı? Hastaneye gitmesi gerek!”

“Polisle temas kurana kadar onu gözetim altında tutacağız. Onu kendimiz tutukluyoruz. Elini ve ayaklarım bağlayınca yarasıyla ilgileneceğim. Bu kadar korkma. En kötü ne olabilir?”

“Ölebilir.”

Calvin bana kendisi için bile fazla sakin gelen, yumuşak bir sesle, “Kötü mü olur?” dedi. “Korbie’yi kulübede ölüme terk etti ve seni dondurucu dağlarda ona rehberlik etmeye zorladı. Az kalsın ölüyordu, Britt. Ve elimizde geçen yıl bir kızı öldürdüğüne dair kanıt var. O bir kurban değil, katil. Bu gece bu kulübeye seni ve büyük olasılıkla beni ve Korbie’yi de öldürme niyetiyle zorla girdi. Onu nefsi müdafaa için vurdum.”

Başımı hayretle iki yana sallayarak, “Nefsi müdafaa mı?” diye tekrarladım. “Silahlı değildi. Ve bizi öldürmeye çalışacağından emin değiliz.”

Ama Calvin beni dinlemiyordu. “Garaja git ve bana halat getir. Kapının sol tarafındaki rafta duruyor. Kendine gelmeden onu etkisiz hale getirmeliyiz.”

Calvin’in planının mantığını anlayabiliyordum ama ayaklarım yere çivilenmiş gibiydi. Ölecekmiş gibi görünen Jude’un elini ayağını bağlamak içimden gelmiyordu. Yüzündeki kan çekilmişti. Bir insandan çok hayalete benziyordu. Kısa ve kesik nefesleri olmasa bir tabuta çok yakışırdı.

Kendimi Calvin gibi düşünmeye -Jude bunu hak etmiştizorladım ama kalbim bana engel oluyordu. Ya ölürse? Bunu hak etmiyordu. Sonsuza dek yok olması fikri içimi parçalıyordu. Bir sürü sorum vardı ve artık cevap atamayabilirdim. Bunun hikâyemizin sonu olabileceğine inanamıyordum. Bir şeyleri yoluna koyma ve birbirimizi anlama şansımız asla olmayabilirdi.

Calvin, Jude'u incelemeye ara verip odanın diğer tarafından bana abartılı bir sabırla baktı. "Halat, Britt."

Titreyerek odadan çıktım.

Calvin haklıydı. Bu konuda duygusal davranamazdım. Jude'u bağlamak zorundaydık.

Garaja ulaşınca en üst rafta duran halata uzanmak için parmaklarımın üstünde yükseldim. Jude'u bağlamanın gerçekten gerekli olduğundan hâlâ emin değildim. Kaçabilecek durumda değildi. Elimdeki halatla oynarken, iplikçiklere işlemiş pas rengi lekeyi fark ettim. Kan. Burnumu kırıştırtarak Calvin'in halatı av sırasında kullanmış olabileceğini düşündüm. Kummuş kan tırnağımı sürtünce kalktı. Açık yarası olan bir adamı bağlamak için yeterince hijyenik miydi?

Halatı rafa bırakıp arkasında duran bir başkasına uzandım. Hızlı bir kontrolün ardından tozlu olmasına rağmen diğerinden daha temiz olduğuna karar verdim.

Üst kata çıktığımda Calvin odanın kapısını kapatmıştı. Kapıyı açıp içeri adım attığım anda taze kanın ekşi kokusuyla sarsıldım. Calvin basıp kaymayalım diye yere birkaç havlu atmış ve Jude'u yatağın üstüne çıkarmayı başarmıştı. Çarşaflar daha şimdiden kırmızıya boyanmıştı.

Gönülsüzce halatı ona uzattım.

Calvin hızla Jude'un ceplerini aradı. Bir şey bulamayınca, Jude'un bileklerini karyolanın baş ucuna bağladı. Aynı şeyi ayak bilekleri ve karyolanın ayak ucu arasında da tekrarladı. Jude ellerinden ve ayaklarından

dört ata bağlanıp sürüklenerek parçalanmak üzere olan bir on sekizinci yüzyıl mahkûmuna benziyordu.

İçimde yükselen mide bulantısını bastırmaya çalışarak, “Şimdi ne olacak?” diye sordum.

“Kanamayı durduracağım. Sonra da uyanmasını bekleyeceğiz.”

Yaran saat geçmemişti ki başım Calvin’in kucağında uyuyakaldığım oturma odası kanepesinden gürültülü ve küfürlü bir kükremeyle sıçradım. Calvin’in kucağına kaydığımı hatırlamıyordum ama öyle olmalıydı çünkü acı dolu sövgünün alt kata ulaşmasıyla Calvin'in beni kanepenin deri minderine biraz sertçe bırakıp ayağa fırlaması bir oldu.

Basamaklara yönelmişti bile. “Sakın yukarı çıkma,” dedi omzunun üstünden uyarıcı bir bakış göndererek. “Onunla yalnız konuşmak istiyorum.”

Calvin’in ses tonunda beni huzursuz eden bir şey vardı. Jude’u hırpalarsa, polis geldiğinde hoş bir görüntü olmayacaktı. Ve eninde sonunda geleceklerdi. Bu akşam değilse bile yarın. Şansımız yaver giderse, güneş yollardaki karı yardım aramaya gidebileceğimiz kadar eritecekti.

Calvin’in kararını sorgulamamdan hoşlanmayacağım biliyordum ama mantıklı düşünmüyordu. Besbelli öfkesi kontrolü ele almıştı.

Shaun’u öldürmüştü ve aynısını Jude’a da yapmasından korkuyordum. İki cinayeti birden örtbas edemezdi. Bunu yapabilecekmiş gibi davranması bile, aklının başında olmadığının kanıtıydı. Aklını toplayıp net bir şekilde düşünmesine yardım etmek zorundaydım.

“Calvin,” dedim. “Ona dokunma.”

Calvin basamaklarda durdu ve bana gözlerini kısıp çenesini kasarak baktı. Kaskatı duruşu bana taştan oyulmuş bir heykeli hatırlattı. “Kız kardeşimin camın yaktı. Ve senin.”

“Benim canımı yakmadı.”

Calvin homurdandı. “Ne dediğini kulağın duyuyor mu? Adam seni kaçırdı. Bir tutsak gibi dondurucu dağlarda yürümeye zorladı.”

Calvin’i Jude’un hayatımı kurtardığına, beynim yıkanmış gibi görünmeden ikna etmeyi nasıl başarabilirdim? Jude bana nazik davranmıştı. Beni ormanda donmaya terk edip tek başına kaçması çok daha kolay olacakken, Idlewilde’a ulaşmama yardım edeceğine söz vermişti. Ona haritayı vermeme rağmen benimle kalmıştı. Kaçmasaydım, sonuna kadar yanımda kalacağından emindim.

“Sen bu işe karışma,” dedi Calvin. “Çok şey yaşadın ve düzgün düşünemiyorsun.”

“O çok şeyi *ben* yaşadım, Calvin,” dedim parmağımı göğsüme bastırarak. “Dağda olanları ben biliyorum. Ve senden onu rahat bırakmanı istiyorum. Bırak polis halletsin.”

Beni kafası karışmış gibi başını hafifçe yana yatırarak süzdü. “Onu neden koruyorsun?”

“Korumuyorum. Senden bu işi polise bırakmam rica ediyorum. Polis bunun için var.”

“O herif seni kaçırdı, Britt. Beni duyuyor musun? Yaptığı şey yasa dışı ve tehlikeliydi. Bu, insan hayatına saygı duymadığım gösterir. Yanına kalabileceğim sandı. Seni kullandı ve biri onu durdurana kadar senin gibileri kullanmaya devam edecek.”

“Benim gibileri mi?” dedim duyduklarıma inanamayarak.

Calvin kolunu sabırsızlıkla salladı. “Çaresiz. Saf. Onun gibi heriflerin kendilerine yem edeceği türden birisin. Adam yırtıcı bir hayvan. Bir köpek balığının kanın kokusunu bir kilometre mesafeden alabilmesi gibi, zayıflığın ve yetersizliğin kokusunu alıyor.” Yüzümün ısındığını hissettim. Shaun ve Jude beni yetersizliğim yüzünden kaçırmamıştı. Hatta Shaun’un

beni Korbie’ye tercih etmesinin tek nedeni, benim güçlü ve becerikli bir dağcı olduğuma inanmasıydı. Çünkü onu Korbie’nin şeker hastası olduğuna ve arkada bırakılması gerektiğine ikna edecek kadar akıllıydım.

Ayağa fırladım. “Çok aptalsın, Calvin. Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Belki de Shaun ve Mason’ın neden beni yanlarına aldıklarını ve Korbie’yi kulübede bıraktıklarını sormalısın.”

“Çünkü Korbie senin kadar itaatkâr ya da çaresiz değil,” dedi Calvin kararlı bir sesle. “Babanın, Ian’ın, hatta benim ve belki de bilmediğim daha bir sürü erkeğin yardımına koşmasını bekleyerek oradan oraya sürüklendin. Kendi başına becerebildiğin tek bir şey olmadığını sen de biliyorsun. Mason ve Shaun sana bakınca kolay bir hedef gördüler. Özgüveni düşük, masum bir kız. Korbie onların yanında asla senin kadar uzun süre kalmazdı. Karşı koyardı. Kaçardı.” “Ben kaçtım!” diye itiraz ettim.

Calvin son derece sakin bir sesle, “Seni neden seçtiklerini söyleyeyim,” diyerek beni daha da öfkelendirdi. Bu serinkanlı duruşuna da gözlerindeki üstünlük taslayan bakışa da dayanamıyordum. Bir anda onda ne bulduğumu anlayamaz oldum. Benim için o kadar yanlıştı ki. Hayatımın altı ayını kendinden başka hiçbir şeyi önemsemeyen, bencil bir pisliğin yasını tutarak geçirmiştim, işin ironik yanı, Calvin son sekiz ayı babasından kaçmaya çalışarak geçirmişti ama benim görebildiğimi göremiyordu. Gittikçe babasına benziyordu. Şu anda konuştuğum Calvin miydi yoksa Bay Versteeg mi, ayırt etmesi güçtü. “Çünkü seni kullanmak istediler. Bazı herifler, Mason gibileri, güçlerini kızların üstünde denemekten beslenirler.

Bu, kendilerini yenilmez hissetmelerini sağlar. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek için sana ihtiyacı vardı.”

Onaylamadığımı gösteren öfkeli bir ses çıkardım. Calvin’in tarif ettiği kişi Jude değildi. Jude hiçbir zaman beni kontrol etmeye yeltenmemişti. Shaun, evet. Ama Jude, hayır. Calvin bana asla inanmazdı ama dağdayken kendimi Jude’un eline bırakmamıştım. Buna izin vermemişti. Kendi ayaklarımın üstünde durabileceğime güvendiği için sağ kalmıştım. Son birkaç günde, lisenin dört yılında büyümediğim kadar büyümüştüm.

Calvin sözünü, “Ve aptal olan benim, öyle mi?” diyerek tamamladı.

“Kapa çeneni,” derken sesim öfkeden titriyordu.

“Kimse seni suçlamıyor, Britt. Herif beynini yıkamış. Kendini dışarıdan görebilsen ve konuya mantıklı bir bakış açısıyla bakabilsen, bir suçlu için bahane uydurmaktan vazgeçerdin. Her seferinde onu savunmaya geçiyorsun. Aksini bilmesem, ona gizli gizli âşık olduğunu sanırdım.”

Beklediğim neydi bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama savunmam yoktu. Yüzümün ısındığım hissettim. Kızarıldık boynumdan yukarı hızla tırmanarak kulak kenarlarımda karıncalanmaya başladı. Kızardığımı gören Calvin in yüzündeki üstünlük ifadesi silindi. Önce neler olduğunu anlamaya çakşır gibi kaşlarını çattı, ardından yüzü gölgelendi. Bir an sırrımı tahmin etmesinden korktum ama sonra silkelendi ve zihnimde canlanan her tür tiksinti ve ihanet ifadesi kaybolup gitti.

“Onunla on dakika yalnız kalmak istiyorum,” dedi ifadesiz bir sesle ve merdivenleri tırmandı.

Kanepeye yığıldım ve dizlerimi karnıma çekip öne arkaya sallanmaya başladım. Sadece birkaç metre uzağımdaki ateşe rağmen üşümeye başlamıştım. Zihnim tuhaf bir sisle kaplanmıştı. Bir düşünebilseydim. Calvin’in fazla ileri gitmesine engel olmalıydım. Ama nasıl? Korbie ağabeyini ikna edebilirdi. Ama ilaç almıştı ve uyuyordu ve onu uyandırmam, Calvin’i çileden çıkarabilirdi. Onu uyandırmayı başarsam bile Jude’un yardımına koşmak isteyeceğinden şüpheliydim. Korbie onu, kendisini ölüme terk eden iki erkekten biri olan Ace olarak tanıyordu.

Huzursuzluğa kapılarak tekrar ayağa fırladım ve mutfağa gittim. Aklımı üst kattaki odada olanlardan uzaklaştıramayabilirdim ama kendimi oyalamayı deneyebilirdim. Mutfağı topladım. Mutfağın arka kapısının yanında duran bidona atmak üzere çöpü çıkardım. Bidonun kapağını kaldırınca dibinde birkaç çöp torbasının daha olduğunu görüp şaşırdım. Kokuya bakılırsa birkaç haftadır oradaydılar. Bildiğim kadarıyla Versteeg’ler bu kış Idlewilde’da hiç kalmamıştı. Calvin’in burada geçirdiği

birkaç gün boyunca bu kadar çok çöp çıkarması imkânsız gibiydi. Versteeg’ler yaz sonundaki son gelişlerinde çöpü boşaltmayı unutmuş olabilirler miydi? Bay Versteeg’den hiç beklemezdim. Her ziyaretlerinin ardından bir temizlik şirketi gönderir, kulübeyi tertemiz bırakırdı.

Çatık kaşlarla mutfağa döndüm ve dolapları açtım. Doluydular. Daha çok, abur cubur vardı. Calvin’in en sevdikleri. Lucky Charms kahvaltılık gevreği, kum et, çörekler, Ritz krakerleri ve yer fıstığı ezmesi. Bayan Versteeg’in bir önceki hafta Korbie ve benim için yiyecek kutuları bırakması için asistanını gönderdiğini biliyordum ama o kutuları durduğum yerden görebiliyordum. El sürülmemiş bir halde, holde duruyorlardı.

Hiç mantıklı gelmemişti. Versteeg’ler kış boyunca dağa çıkma niyetinde değilken, kulübeye neden yiyecek stoklasındı ki? Öyle olmadığını çok iyi bilmesem, birinin aylardır burada yaşadığını düşünürdüm.

Omurgamdan yukarı tuhaf bir ürperti tırmandı. Aklıma yatmayan bir sürü şey vardı. Bir süredir aklımı kurcalayan şeyler.

Calvin, Shaun’u öldürmeden hemen önce, “Seni buralarda gördüm,” demişti ama bu nasıl olabilirdi ki? Jude, Shaun’un Wyoming’e bir yıl önce taşındığını anlatmıştı ve Calvin son bir yılın büyük kısmım Stanford’da geçirmişti. Shaun’u ne ara görebilirdi ki?

İmkânsız bir şüphe beynime süzüldü ama onu hızla uzaklaştırdım. Calvin’den şüphelenemezdim. Ondan şüphelenmeyecektim. Neyim vardı benim? Neden ondan en kötüsünü bekliyordum? Ona güvenmemek için hiç nedenim yoktu ki.

Ama hemen sonra kendimi neden ararken buldum. Açıklama. Zihnimde demlenen bu telaş uyandırıcı düşüncenin tamamen mantıksız olduğuna dair kanıt.

Oturma odasına dönünce, masanın üstündeki kâğıtların arasında son dönemde birinin Idlewilde’da yaşadığına dair işaretler aramaya başladım. Elektrik faturaları, yakın tarihli posta, dergiler, gazeteler. Hiçbir şey bulamadım.

Banyo bambaşka bir hikâyeydi. Klozette kullanıldığına ama temizlenmediğine işaret eden sarımtırak bir halka göze çarpıyordu. Tezgâhın üstünde ve lavaboda kurumuş diş macunu kalıntıları vardı. Lavabonun üstündeki aynaya su sıçramış ve lekeler silinmemişti. Bay Versteeg'in geçen yaz sonu Idlewilde'ı kapatmadan önce temizlik yaptırdığından emindim. Biri buraya İşçi Bayramından sonra gelmişti. Biri kışın burada kalmıştı. Yutkundum. Kim olduğunu düşünmek istemiyordum.

Oturma odasına dönüp masanın çekmecelerinde daha kapsandı bir arama yaptım. Gözüme bir kâğıt takıldı. Snake River Rafting isimli firmaya ait bir ödeme koçanıydı. Çek geçen yılın 15 Eylülünde, Calvin adına kesilmişti. Sözüm ona üniversiteye gitmek üzere evden ayrılmasından haftalar sonra.

Gözlerimi yumdum ve zihnimin derinliklerinde şekillenen şüpheyi anlamlandırmaya çalıştım. Cal? *Hayır, hayır*; *hayır.*

Geçen eylül ayında kaybolan rafting rehberi Macie O'Keeffe, Snake River Rafting Firması için çalışıyordu. Calvin onunla bu sayede mi tanışmıştı? Calvin'in beni aramaz olmasının ve bir süre sonra benden ayrılmasının nedeni o muydu? Belki de çıkmışlar, kavga etmişler ve bir gece mesai sonrasında, Calvin...

Düşüncemin arkasını getiremedim. Bunu düşünemezdim bile. Calvin sekiz aydır okulundaydı. Geçen eylül ayında Macie'yi o öldürmemişti. Calvin *kimseyi* öldüremezdi.

Başımın dönmesine son vermek için burnumun üst kısmını sıktım. Her şey gerçek dışı geliyordu; bir kâbus kadar karmakarışık ve uzak Calvin nasıl katil olabilirdi?

Çekmeceleri daha büyük bir telaşla karıştırmaya başladım. Üstünde kalın harflerle KAYIP! kelimesi yazık olan, buruşuk bir broşür buldum. Lauren Huntsman'ın gülümseyen yüzünü kaplayan kırışıkları düzelttim. Üst kısmındaki delik broşürün bir ağaç ya da telefon direğine çivilendiği hissini uyandırıyordu. Arama ekiplerinin Jackson Hole ve çevre bölgeyi didik

didik aramış olmaları çok mantıklıydı. Kayıp bir kızı bulmak için yorulmak nedir bilmeden iz süren insanlar. Ve Calvin bu broşürü anı niyetine almıştı.

Yaptığı şeyin bir anısı olarak.

Beynim uyuşarak, *Doğruymuş*, diye düşündüm. Idlewilde'da saklanıyormuş. Korbie ve beni bu yolculuğa çıkmaktan vazgeçirmeye çalışmasına şaşırmamalıydı. Sırları buradaydı.

Yalanı ağzım ardına kadar açmış beni tek parça halinde yutacak gibiydi. Calvin bir yalancıydı. Calvin bir yabancıydı.

Calvin bir katildi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jude’u Idlewilde’dan uzaklaştırmak zorundaydım.

Hepimizi bu kulübeden uzaklaştırmak zorundaydım. Calvin’in yanında güvende değildik.

Calvin.

İşlediği korkunç suçlar, ah, Tanrım lütfen bir hata olsun. Bir izahı olmalıydı. Bir nedeni. Hayati bir bilgi eksikti sadece. Ona yardım etmek için çok geç kalmamıştım.

Merdiveni tırmanınca yatak odasının kapısını aralık buldum. Calvin öfkenin boğuklaştırdığı bir sesle, Jude’a bir şeyler söylüyordu.

“Harita nerede?”

Calvin karyolanın kenarında, Jude’un yanında oturuyordu. Sırtı bana dönüktü. Komodinin üstünde duran mumun titreyen ışığında Jude’un, kollarım ve bacaklarım karyolaya sabitleyen ipi sarsacak bir şiddetle titrediğini gördüm. Calvin, Jude un omzunu bandajlamıştı ama onun için yapacakları bununla sınırlıydı. Pencereyi açmıştı. Kapının altından süzülen soğuk esinti ayak bileklerime dolandı. Birkaç dakika içinde oda en az dışarısı kadar soğuyacaktı. Midem bulanarak bunun Calvin’in zihninde canlandırdığı eziyetin sadece başlangıcı olduğu hissine kapıldım.

“Harita neden bu kadar ilgini çekiyor?” Jude’un sesi acıdan yorgun düşmüştü. Kesik kesik soluyordu.

Calvin alçak ama boğuk bir kahkaha atınca kafa derim karıncalandı. “Soru sormak gibi bir lüksün yok.”

Kapı aralığından bakınca, Calvin in mumu Jude’un gömleğinin açık düğmelerinin arasına damlattığım gördüm. Jude’un iç çekişi alçak ve acı dolu bir iniltiye dönüştü.

“Tekrar soruyorum, harita nerede?”

Jude bağlarından kurtulmak için vücudunu yay gibi gerdi ama faydasızdı. Onu tutan ip, sanayide kullanılanlardandı. “Sakladım.”

“Nereye?”

Jude, “Sana söyleyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?” diye haykırdı. Calvin’in insafına kaldığı ve acı çektiği düşünülürse hayranlık uyandıracak bir meydan okumaydı. Ama yanlış sözlerdi. Calvin mumu bir kez daha eğip Jude’un çıplak göğsüne damlattı. Bir inilti daha koyvermeden önce, Jude’un bedeni kaskatı oldu. Şakakları ve boyun çukuru terle kaplıydı ama vücudunun geri kalan kısmı sarsılarak titremeye devam ediyordu.

“Haritada üç yeşil nokta var,” dedi Jude boğuk sesle. “Onların kenarına not almayı unutmuşsun.”

Bu kez kasılma sırası Calvin’deydi. Cevap vermedi ama omuzlarının hızla inip kalkmasından Jude’un yorumunun canını sıktığını anladım.

“Uç yeşil nokta, terk edilmiş üç barınak, üç ölü kız. Bağlantıyı kurabiliyor musun?” Jude’un sertleşen ses tonundan bunun bir som olmadığı anlaşılıyordu.

Calvin nihayet konuşabildi. “Bak sen. Adam kaçıran bir adam, birkaç cinayeti benim üstüme yıkmaya çalışıyor.”

“Haritandaki yeşil noktalardan biri dağcıların Kimani Yowell’ın boğularak öldürülmüş cesedini bulduğu, kürk avcılarından kalma eski bir kulübeyi işaret ediyor. Diğer iki nokta da başka terk edilmiş kulübeleri. Hazır teori konusu açılmışken al sana bir teori daha. Kimani’yi erkek arkadaşının öldürdüğünü düşünmüyorum. Tıpkı Macie O’Keefe’nin rafting rehberi olarak çalıştığı nehirde serseriler tarafından öldürüldüğünü düşünmediğim gibi. Ve bence Lauren Huntsman sarhoş olup kazayla bir gölde boğulmadı.” Kız kardeşinin adını söylerken Jude’un sesi titredi. Yutkundu ve duygusunu delici bakışlarının arkasına gizledi. “Bence onları sen öldürdün ve cesetlerini bulunamayacakları yerlere attın.”

Calvin konuşmadı. Nefes alıp verişi hızlanırken sırtı inip kalkıyordu ve hâlâ kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordu.

“Ne tür bir aptal katil kendi aleyhine fiziksel kanıt yaratır?” diye sordu Jude.

“Teorini Britt’le paylaştın mı?” dedi Calvin sonunda normal sayılabilecek bir ses çıkarmayı başararak.

“Neden? Sırrını korumak için işi ne kadar ileri götürebilirsin? Bilse Britt’i öldürür müsün?”

Calvin omuz silkti. “Bir önemi yok. Britt ben dururken senin sözüne asla güvenmez.”

Bütün vücudumun gerildiğini hissettim. Duvara iyice yaslanırken korkudan titriyordum. Kusacak gibiydim. Bu benim tanıdığım Calvin değildi. Ona ne olmuştu böyle?

“Buna güvenme. Hayli ikna edici bir hikâyem var,” dedi Jude. “Önce katilin Shaun olduğunu sandım. Sen onu vurduğun zaman, ilk tepkim üzülmek oldu. Cevapları bana verebilecek tek insanı kaybetmiştim, ikinci tepkim onu neden öldürdüğünü merak etmekti. Beklenmedik bir şeydi. Shaun’u bağlayıp yetkililere bırakabilirdin ama sen onu vurdun. Gözünü bile kırpmadan. Bunun ilk adam öldürüşün olmadığını anlamıştım. Senden şüphelenmeme neden oldu ama Britt e verdiğin Cardinals şapkasını görene kadar emin olamadım. Ve haritanı.”

Yer ayağımın altından kaydı. Bacaklarım titriyordu. Bu kulübeden bir an önce çıkmalıydım. Yardım bulmalıydım. Ama o acı soğuğa, karardık ve uğursuz ormana dönme fikri kanımı hızlandırıyordu. Ne kadar uzağa gidebilirdim ki? Bir, belki iki kilometre. Daha güneş doğmadan donarak ölmüş olurdum.

“Kimsin sen?” diye sordu Calvin. Besbelli merakı uyanmıştı. “Kanun adamı değilsin. Silahın ve rozetin yok.” Ayağa kalkıp Jude’un tepesine dikildi. “*Nesin* sen?”

Jude hızla öne atıldı ve onu yatağa sımsıkı sabitleyen iplerden kurtulmak için sağlam omzunu ve boyun kaslarını şişirerek asıldı ama sonuç alamadı. Karyolanın direkleri gerilim yüzünden çatırdamaya başladı. Ses Jude'un aklına bir fikir getirmişe benziyordu, bileklerini kavuşturup karyolayı çatırdatmak için göğsünü daha kuvvetli sıktı. Calvin de sesi duymuştu. Elindeki mumu komodine bırakmak için hızla döndü ve hiç zaman kaybetmeden kalçasında duran tabancaya uzandı.

Silahı Jude'a tuttu ve "Kıpırdamadan yat yoksa vücudunda bir delik daha açarım," diye emretti.

Jude onu duymazdan gelerek iplere bir daha asıldı. Harcadığı büyük çaba ve ham nefretle buruşan yüzünden ter boşalıyordu. Ahşabın bükülmesiyle karyola direklerinden daha güçlü bir inilti yükselince, Calvin havaya ateş etti.

Jude yatağa yığıldı. Soluk soluğaydı. Boğuk bir inleme koyverirken, yatağa düşen kolları ve bacakları eskisi gibi, yıldız biçimini aldı.

"Korkağın tekisin," dedi Calvin'e. "Babanın seni bir şeyler başarmaya zorlamak için bu kadar çaba harcamasına şaşmamalı. Eldeki malzemenin işe yaramaz olduğunu biliyormuş. Korbie için endişelenmesine gerek yokmuş, o istediğini nasıl elde edeceğini iyi biliyor ama sen ciddi bir hayal kırıldığı olmalısın. Asla başaramayacaktın. Baban bunu biliyordu. Ve sen de için için biliyordun."

Calvin'in sırtı dikleşti. "Hakkımda bir şey bilmiyorsun."

"Bilinecek çok şey yok."

Calvin silahı Jude'un yüzüne tuttu. Bütün vücudu titriyordu. "Sesini kesebilirim."

"O kızları öldürdün. Onları sen öldürdün. Haydi söyle. Saklanmayı bırak ve erkek ol. Erkek olmak böyle bir şeydir, Calvin. Yaptıklarını itiraf et."

“Onları öldürüp öldürmemem neden umurunda?” dedi Calvin öfkeyle. “İnsanları önemsemiyorsun. Kız kardeşimi ölüme terk ettin.”

Jude’un güçlükle duyulan sesi sakin ama tehditkârdı. “Korbie’nin senin kardeşin olduğunu elimde fırsat varken bilseydim, gırtlağını kesişimi sen gözlerinle görene dek onu yanımdan ayırmazdım.”

Calvin’in çenesinde bir kas seğirirken parmağı tabancanın tetiği üstünde gerildi. “Seni hemen şimdi öldürmeliyim.”

“Haritanın nerede olduğunu söylemeden mi? Hiç tavsiye etmem. O kızları senin öldürdüğünü buraya gelmeden önce keşfettim. Seni öldürmeyi başaramasam bile, ölüm cezasından paçayı sıyırmamanı güvence altına almam gerekiyordu. Wyoming’de idam cezası uygulanıyor. Ben pek pişmanlık duyan bir adam değilimdir ama orada olup seni o masaya bağlarlarken altına edişini izleyemezsem çok pişman olurum. Haritayı yetkililerin bulabileceği bir yere bıraktım. Bundan hiç şüphen olmasın.”

‘Yalan söylüyorsun.” Calvin bu tehdidi geçiştirmekte gecikmedi ama sesinde endişesini ele veren bir bocalama vardı.

“Üstümü aradın. Haritayı yanımda getirmediğimi biliyorsun. Tekrar senin eline geçmesi riskini alamayacağımı bilmesem neden yanımda olmasın? Çünkü o haritanın kurbanlarının mezar yerlerini işaretlediğini anladım.” Jude sesinin sükûnetini korumayı başarmıştı. Ama titremelerle sarsılan vücudu, yüzündeki ince ter tabakası ve kaskatı olmuş yüz hatları çok büyük bir acı içinde olduğunun habercisiydi. Yarasının altında, çarşaftaki kıpkırmızı leke gittikçe büyüyordu.

“Sana bir seçme şansı vereceğim,” dedi Calvin sonunda. “Bana haritanın nerede olduğunu söylersen, seni kafana tek bir mermi sıkarak öldürürüm. Ama benimle oynamaya devam edersen, ölümünün olabildiğince ağır ve yaratıcı olması için elimden ne geliyorsa yaparım.”

“Konuşmayacağım. Beni ister hızlı, ister yavaş öldür. Beş kişiyi birinci derece cinayetle öldürmekten yargılanmanı garanti altına aldım. Ve eline bulaşmış kanla, ölüm cezasından yırtman imkânsız.”

Jude’un merak uyandıran bu yorumu karşısında Calvin’in gözleri kısıldı. “Kimsin sen?” derken, sesinde şaşkınlıkla karışık bir hayranlık vardı.

Jude kafasını yastıktan kaldırdığında gözleri vahşi bir ışıkla parlıyordu. “Ben Lauren Huntsman’ın ağabeyiyim. Ters düşmen gereken son adam.”

Calvin bocalar gibi olduysa da derhal toparlandı. Başım arkaya atarak bir kahkaha koyverdi. “Bu ne böyle? Kız kardeşini öldürdüğümü var sayıyorsun ve buradasın. Ne için? İntikam mı? Bu bir *kan davası* mı? Dur tahmin edeyim. Mason gerçek adın değil. Seni uyanık piç.” Son cümleyi tuhaf bir hayranlık ve tiksinti karışımıyla söylemişti.

Bense ayakta durabilmek için bütün ağırlığımı duvara vermiştim. Korkunç bir hata yapmıştım. Jude gerçeği söylüyordu. Okulu kız kardeşinin intikamını almak için bırakmıştı. Onunla ne kadar yakın olduklarını, kardeşinin onun için her şey demek olduğunu anlatışını hatırladım. Elbette adalet istiyordu. Anne ve babasının haberi var mıydı acaba? Ya arkadaşları? Ayrılırken onlara ne yalanlar ve bahaneler sıralamıştı kim bilir. Üstlendiği misyonun büyüklüğünü yeni yeni algılıyordum. Kız kardeşinin katilinin izini sürmek için her şeyden vazgeçmişti ve şimdi de elinde kalan son şeyden vazgeçmek üzereydi. Canından.

Çünkü Calvin buradan sağ çıkmasına asla izin vermezdi.

Calvin ciddi bir tavırla omuz silkti. “Sanırım *Baba* filmindekiler gerçekmiş. Kan kandır ve hiçbir şey ona denk olamaz.”

Jude gözlerini yumdu ama hemen öncesinde yüzünü buruşturduğunu gördüm.

“Haritayı ele geçirene kadar vazgeçmeyeceğimi biliyor olmalısın,” dedi Calvin yatağın etrafından dolaşıp diğer tarafa geçerken. Bakışlarını kaldırıp dosdoğru arkasına saklandığım kapıya baktı.

Donakaldım. Koridor karanlıktı. Beni göremediğinden emindim. Benden tarafa bakmayı sürürdü ama bunun odaksız, boş bir bakış olduğunu

biliyordum. Silüetimi arkamdaki karanlıktan ayırt etmesi imkânsızdı. Tek kolunu göğsüne bastırıp çenesini sıvazlamaya başlayınca, bir sonraki hamlesini hesapladığını anladım.

Calvin in bakışları tekrar Jude'a çevrilince, şansımı denedim. Koridorda sessizce ilerleyip mutfağa indim. Telefonu kontrol ettim. Korbie'nin söylediği gibi, hat sesi yoktu. Kabloları ya fırtına koparmış ya da Calvin kesmişti.

Calvin cep telefonunu tezgâhın üstüne bırakmıştı ama onda da hat yoktu. Mutfak çekmecelerinde silah aramaya başladım. Hiçbir şey yoktu. Oturma odasına geçip masanın çekmecelerini karıştırdım ama Calvin silahı çoktan çıkarmıştı. Gittikçe daha da büyüyen bir umutsuzluk ve panikle kanepenin minderlerinin altına baktım. Son minderi duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Calvin'in babası silah koleksiyoncusuydu. Kulübede bir sürü tabanca olmalıydı. Tüfekler, tabancalar... Neredeydiler?

Son umudum olduğunu düşünerek odanın karşı duvarına yaslı duran antika sandığına koştum. Kapağı kaldırıp içine bakarken yüreğim ağzımdaydı.

Eski ve oluklu sandığın en dibinde küçük bir tabanca duruyordu. Titreyen parmaklarla onu pijamanın cebine tıktım.

Ayağa kalkarken tabancanın ağırlığının beni aşağı çektiğini hissediyordum. Calvin'i vurabilir miydim? İş o raddeye varırsa, her zaman babasının gözüne bakan o tatlı, savunmasız çocuğu, âşık olduğum oğlanı öldürebilir miydim? Hikâyemiz yıllar önce başlamıştı ve hayatı benimkiyle öylesine iç içe dokunmuştu ki iki ayrı iplik bulmak bile imkânsızdı. Calvin'in bu sapkın ve hasarlı versiyonu kimdi? Ellerimin arasından kaydığını, benden soğuduğunu hissetmiştim ve bu kayıp beni diklerime kadar yaralamıştı.

Arkamı dönünce onu karşımda buldum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordu.

Sesimin çıkması biraz zaman aldı. “Battaniye arıyordum. Üşüdüm.”

“Kanepenin arkasında bir tane var. Her zaman durduğu yerde.”

“Haklısın. Orada işte.”

Gözlerinin karanlık çukurlarında ne düşündüğüne dair bir ipucu aradım. Her şeyi duyduğumu biliyor muydu? Bakışları yüzümden ellerime, sonra tekrar yüzüme kaydı. O da beni en az benim onu süzdüğüm kadar dikkatli süzüyordu.

“Onu öptün mü?” diye sordu.

“Kimi öptüm mü?” diye sordum. Aslında kimi kastettiğini gayet iyi anlamıştım.

Ürkütücü bir sükunetle, “Mason’ı öptün mü?” diye tekrarladı. “Ormanda baş başayken, onunla yattın mı?”

Sinirimi bozmasına izin vermeyecektim. Olabildiğince normal davranmaya çalışarak şaşkın gözlerle baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Bakire misin, değil misin?”

Gözlerindeki sorgulayıcı ışıltı hiç hoşuma gitmemişti. Konuyu değiştirmek zorundaydım. “Sana bir fincan kahve yapayım mı? Hemen gidip..

“Şişşt.” işaret parmağı dudaklarıma dayadı. “Gerçeği söyle.”

Gözlerinde bir ışıltı, özgür bırakılmayı bekleyen, bastırılmış bir enerji vardı ve bütün savunma gücümü toplamış olmama rağmen cesaretimin un

ufak olduğunu hissediyordum. Calvin'in tartışmadan nefret ettiğini bildiğim için, sessiz kalmayı seçtim. Her zamanki gibi son sözü söylemek istiyordu.

Calvin hayal kırıldığına uğramış gibi başını salladı. "Ah, Britt. iyi bir kız olduğunu sanmıştım."

Öfkemi açığa çıkaran, bu kendini beğenmiş açıklama oldu. Bir an için korkumu gölgeledi. Hangi cüretle beni yargılıyordu? Uç kızı öldürmüştü! Calvin'de nefret ettiğim ne varsa bir anda öne çıkmış gibiydi. Hataları, üstünlük taslamasını, yapay cazibesi, samimiyetsizliği ve her şeyden çok, ilişkimizi duygusuz ve aldırmaz bir şekilde sonlandırması. Her zaman farkında olduğum ama bir şekilde yok saydığım karardık yanına dair rahatsız edici ipuçları, insanları kırardı. Ve ben bunda ne kadar usta olduğunu hiç tahmin edememiştim.

"Jude'la ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Calvin'in dudakları aşağı doğru büküldü, "ilgilendirir. Sana ve Korbie'ye zarar verdi ve ben ona bunu ödetmek için uğraşıyorum. Senin onun tarafını tutman bana ne hissettiriyor sanıyorsun? Arkamdan iş çevirip ona yardım etmen? Canımı acıtıyor, Britt. Ve beni öfkelendiriyor."

Calvin yumruklarını sıkınca iki adım geri çekildim. Sonra yumruklarını açtı ve dalgın bir halde, metodik bir tavırla kapatıp açmayı sürdürdü. Bay Versteeg'in de aynı şeyi yaptığım görmüştüm ve bu Korbie ve benim için her zaman odayı terk edip Korbie'nin giysi dolabının arka tarafında, bizi bulamayacağı bir yerde, kusursuz bir sessizliğe gömülmemiz için yeterli ipucu olmuştu.

"Ben ormanda aç ve üşümüş bir halde durup dinlenmeden seni ve Korbie'yi ararken, sen tanımadığın bir herifle flört ediyor, dilini gırtlağına kadar sokmasına izin veriyor ve gece onu kollarında ısıtıp *benim* haritamı gösteriyordun." Benim kelimesini vurgulamak için yumruğunu göğsüne vurdu. "Ona *benim* -yumruk- "evimin yolunu gösterdin ve *benim* -yumruk- "kız kardeşimi tehlikeye attın. Korbie o kulübede ölseydi babam bana ne yapardı biliyor musun? Benim gözetimim altındayken ölseydi? Mason, Jude ya da adı her ne boksa onun için endişelisin ama ya ben? O herifi buraya

getirerek bana ihanet ettin. Ona haritamı vererek bana ihanet ettin!” diye haykırırken yüzü koyu kırmızıya çalmış, dudakları öfkeden çarpılmıştı.

Tabancamı çekip göğsüne nişan aldım. Ellerim titriyordu ama bu mesafeden, heyecan olsun olmasın, ıskalamak zor olurdu.

Silahı görünce Calvin’in yüzü bembeyaz oldu.

“Sakın daha fazla yaklaşma.” Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Sözcükler dudaklarımdan çok kararlı dökülmüştü ama geri kalan her şeyimle histeri sınırındaydım. Ya Calvin beni dinlemezse ne olacaktı? Daha önce hiç ateş etmemiştim. Soğuk metalin parmaklarımda bıraktığı his yabancı, ağır ve korkutucuydu. Terleyen avuçlarım yüzünden tabancayı daha eğreti tutuyordum.

Calvin’in gözlerinde bir gülümseme belirdi. “Sen beni vurmazsın, Britt.”

“Dizlerinin üstüne çök.” Allak bullak olan görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırıp Calvin’e odaklanmaya çalıştım. Calvin önce sola, sonra sağa yattı. Ya da belki de dönen odaydı.

“Hayır. Bu saçmalığı daha fazla sürdürmeyeceğiz.” Calvin kesin bir otoriteyle konuşuyordu. “Bir silahı nasıl tutacağını bile bilmiyorsun, kendin söyledin. Bak parmağını horozdan çekmiş değilsin. Ateş ettiğin zaman horoz bir anda geri tepecek ve elini acıtacaksın. Gerginsin ve tetiği çekmenle hedefin şaşması bir olacak. Ateş sesi seni irkiltecek ve silahı elinden düşüreceksin, ikimizi de bu zahmetten kurtar ve silahı hemen yere bırak.”

“Seni vuracağım. Yemin ederim, vuracağım.”

“Burası Hollywood değil. Bir hedefi vurmak bu mesafeden bile kolay iş değildir. Kaç kişinin böyle bir atışı ıskaladığını duysan şaşarsın. Bana ateş edersen, iş biter. Birimizin canı yanar. Ama biz buna engel olabiliriz. Silahı bana ver, oturup konuşalım. Birbirimizi seviyoruz. Bunu hatırla.”

“Sen o üç kızı öldürdün.”

Calvin inatçı bir tavırla başını salladı. Yanakları kızarmıştı. “Buna gerçekten inanıyor musun, Britt? Beni bu kadar kötü mü görüyorsun? Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Benim soğukkanlı bir katil olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum! Neden sen anlatmıyorsun? O kızlar sana ne yaptı? Her şeyin vardı. Akıllı, yakışıklı, atletik ve zenginsin ve Stanford’ın kapısı sana açık...”

Calvin parmağını bana doğru salladı. Dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdığını görebiliyordum. Bütün vücudu titriyordu; yüzü yine kararmıştı. “Benim hiçbir şeyim yoktu. Stanford beni reddetti. Hiç alınmadım. Güçsüz hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Benim hiçbir şeyim yoktu. Onların her şeyi vardı. O kızların... Ve onların yerinde ben olmalıydım!” Sefil bir sesle tekrarladı. “Ben olmalıydım!”

“Onları bu yüzden mi öldürdün? istediğin şeye sahip oldukları için?” Dehşete kapılmıştım. Dehşete kapılmış ve tiksinmiştim.

“Onlar kızdı. Ve kızlar beni yendi, Britt. Bununla nasıl yaşayabilirdim? Babam bunu dilinden düşürmezdi. Evde durum zaten yeterince kötüydü. Her şeyi Korbie’yle aramızda bir yarışmaya dönüştürüyor ve Korbie'yi kayırıyordu. Korbie’nin hiçbir şey yapmadan kıçının üstünde oturması bile beni alt etmesi için yeterliydi. Babam Korbie’den kız olduğu için hiçbir şey beklemiyordu. Ama benden her şeyi bekliyordu.”

Calvin’in sesinde pişmanlıktan eser yoktu. Üzgün ve korkmuş görünsün istiyordum. Sorunlu olduğunu kabul etsin. Ama o kendini suçlamıyordu. Öldürdüğü kızları tehdit olarak görmüştü. Karşılarında aşağılanmış hissetmişti. Aklıma garajdaki kanlı ip geldi. Kimani Yowell boğulmuştu. Macie ve Lauren da öyle mi ölmüşlerdi? Calvin onları öldürmekle kalmamış, bunu kişisel bir meseleye dönüştürmüştü. Önemli olan kızlar değildi. Kendisiydi.

“Lauren’ı biz çıkarken öldürdün! Daha iyi bir okula girseydim beni de öldürecek miydin?”

Gözlerini benimkilere dikti. “Seni asla incitmezdim.”

“Ben sana güvendim, Cal! Senin doğru insan olduğuna inandım. Seni korumak ve mutlu etmek istedim. Babanın sana davranış şeklinden nefret ederdim ve öfkeni benden çıkardığın zamanlarda bile seni asla suçlamadım. Seni iyileştirebileceğimi sandım. Sadece sevilmeye ihtiyaç duyan, iyi bir insan olduğunu düşündüm.”

“Bana hâlâ güvenebilirsin,” dedi esas noktayı tamamen kaçırarak. “Ben her zaman senin Cal’in olacağım.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? insanlar bunu öğrenecek. Hapse girebilirsin. Baban...”

Calvin yumruklarını bir kez daha sıktı. “Babamı karıştırma. Yardımcı olmak istiyorsan, onu bu meselenin dışında tut.”

“Artık sana yardım edebileceğimi sanmıyorum.”

Gözleri parladı ama geçici öfkesinin ardında derin bir hüzün gördüm. “Hiçbir zaman yeterince iyi olmadım. Ne onun ne de senin için. Özellikle onun için. Beni öldürürdü, Britt. Ona üniversiteye girmediğimi söyleseydim, bu küçültücü durumla baş etmektense beni öldürürdü. Bu yüzden herkese Stanford konusunda yalan söylemek ve Idlewilde’da saklanmak zorunda kaldım. Bunu istemezdim ve Lauren’ı öldürmeyi kesinlikle istemedim. Ölümünü planlamadım. Bir gece yürüyüşe çıktım ve Shaun’un onun fotoğraflarım çektiğini gördüm. Kızın başında bir Cardinals şapkası vardı ve bir anda içimde bir şey koptu. Sarhoştu ve bu beni daha da öfkelendirdi. Stanford beni değil, sarhoş bir kızı kabul etmişti. Stanford’ı ondan geri almak istedim ama yapamazdım. Bu yüzden Shaun barakaya gidince, ben de... onu öldürdüm.”

Ona acıma ve tiksintiyle bakarak, “Ah, Cal,” diye fısıldadım. Shaun barakadan dönünce Lauren’ı ölü bulmuş olmalıydı. Paniğe kapılıp cesedi

alet çantasına saklamıştı. Değerli olduğunu bildiği için madalyonunu almıştı. Madalyon Calvin'in gözüne takılmamış olmalıydı; para onun için hiçbir zaman mesele değildi. Artık hikâyenin tamamını öğrendiğim için, Jude'un Shaun u katil sanmasının ne kadar kolay olduğunu anlayabiliyordum.

Ama katil Calvin'di. Yüzümde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

Calvin ona nasıl baktığımı gördü ve içinde bir şey kırdır gibi oldu. Yüzü soğuk ve dokunulmaz bir maskeye dönüştü. O anda gerçekten bir başkası olmuştu. Onu hiç bu kadar sert ya da duygusuz gördüğümü hatırlamıyordum. Bana doğru bir adım attı.

"Bana yaklaşma, Calvin," dedim tiz bir sesle.

Bir adım daha attı.

Tabancayı uzun süre yukarıda tutmaktan omuzlarım acımıştı. Dirseklerimin kilitlendiğini ve ellerimde his kaybı başladığını fark ettim. Ve bunu fark ettiğim anda, ellerim ciddi anlamda titremeye başladı.

Calvin bir adım daha attı. Bir adım daha atarsa, beni yere serecek kadar yaklaşmış olacaktı.

"Yaklaşma, Calvin!"

Calvin üstüme atıldı ve o itişme esnasında beni harekete geçiren dürtülerim oldu. Tetiğe bastım ve Calvin in tahmin ettiği gibi, silah kuvvede ters tepti. Boş bir klik sesi havada yankılandı ve Calvin ses karşısında bir şeyler geveledi. Şaşkın halde tek dizinin üstüne çökerken, gözlerinin yeşil irislerini çevreleyen beyazlar fırlayacak gibi oldu.

Onu vurmuş muydum? Kan neredeydi? Iskalamış mıydım?

Calvin bir süre daha dizinin üstünde durup huzursuz edici bir sakinlikle güldükten sonra yeniden ayağa kalktı. Gözlerinde nefesimi kesen bir

soğukluk vardı. Benim Calvin imden eser kalmamıştı. Tıpkı babasına benziyordu.

Tetiğe bir kez daha bastım. Bir kez daha. Her defasında kulaklarım sönük, boş bir klik sesiyle yankılandı.

“Senin adına büyük talihsizlik,” dedi tabancayı elimden alırken. Dirseğimi sertçe tutup beni odadan ön kapıya doğru sürükledi. Kendimi bir o yana bir yana savurarak ayak diredim. Ne yapacağım biliyordum çünkü bu bana daha kötü zarar veremezdi. Üstümde montum yoktu. Botlarımı bile giymemiştim.

“*Korbier*” diye haykırdım. Beni duyar mıydı? Ağabeyini durdurmazsa. ..

“Calvin? Neler oluyor?”

Calvin kız kardeşinin merdivenlerin başından gelen sesini duyunca, irkilerek arkasına döndü. Korbie’nin uyku mahmuru gözleri Calvin ile benim aramda gidip geliyordu.

“Neden Britt’in canını yakıyorsun?” diye sordu.

“Korbie.” Gözyaşlarını yanaklarımdan süzülüyordu. “O kızları Calvin öldürmüş. Geçen yıl kaybolan kızları. Shaun’u da öldürdü. Ve kim bilir başka kimleri. Beni de öldürecek. Onu durdurmalısın.”

Calvin sakin bir sesle konuştu. “Yalan söylüyor, Korb. Yalan söylediği çok *açık.* Ormanda maruz kaldığı hipotermi ve susuzluğa karşı tamamen normal bir tepki olarak hezeyan içinde. Sen yatağına dön. Bunu ben hallederim. Ona bir uyku ilacı verip yatıracağım.”

“Korbie,” diye hıçkırdım. “Sana gerçeği söylüyorum. Mutfak dolaplarına ve arka taraftaki çöp kutusuna bak. Bütün kış burada yaşamış. Stanford’a hiç gitmemiş.”

Korbie kaşlarını çattı. Beni aklımı kaçırmışım gibi süzüyordu. “Senden ayrıldığı için Calvin’e kızgın olduğunu biliyorum ama bu katil olduğu anlamına gelmez. Calvin haklı. Senin uykuya ihtiyacın var.

Telaşla haykırdım ve Calvin’in elinden kurtulmak için çırpınmaya başladım. “Bırak beni! Bırak beni!”

“Buraya gel, Korbie,” dedi Calvin, beni zapt etmeye çakşırken dişlerini sıkarak. “Gel ve onu yatağa götürmeme yardım et.” Ağzını kulağıma bastırdı ve “Kız kardeşimin bana karşı geleceğini gerçekten düşündün mü?” diye tısladı.

Korbie’ye, “Yardım çağır! Polise git!” diye bağırdım. Gittikçe artan bir panikle merdivenlerden inmesini seyrettim.

“Her şey yolunda, Britt,” dedi. “Ne hissettiğini biliyorum. Calvin beni kulübede bulduğunda ben de aynı hisler içindeydim. Susuz kalmıştım ve gerçek olmayan şeyler görüyordum. Calvin’i Shaun sandım.”

“Polis çağır!” diye çığlık attım. “Bir kez olsun dediğimi yap! Bunun ben ve Calvin’le bir ilgisi yok!”

“Bacaklarını birleştir,” dedi Calvin kız kardeşine.

Korbie yanımda diz çöktü ve Calvin aynı anda silahının kabzasını kafatasına indirdi. Korbie hiç ses çıkarmadan yere yığıldı. “Korbie!” diye bağırdım ama bayılmıştı.

“Uyandığı zaman senin kafasına tekme attığım söyleyeceğim.” Calvin homurdanarak beni ön kapıya doğru sürükledi.

“Bunu bana yapmayacaksın!” Bir yandan çığlık atıyor, bir yandan da kurtulmak için savaşıyordum. Beni sımsıkı saran kolları kemiklerime geçmiş gibiydi. “Canımı yakmayacaksın, Calvin!”

Calvin kapıyı açtı ve beni verandaya çıkardı. Eşiğe takılıp yüz üstü kara kapaklandım.

“Çok uzaklaşma,” dedi. “Mason kendi canından vazgeçmiş ama belki şeninkini önemser. Haritayı nereye sakladığım söylediği zaman seni geri çağırırım.”

Ayaklarına kapanarak, “Cal!” diye yalvardım.

Kapıyı suratıma kapadı.

Bir şaşkınlık bulutunun arkasından, ölüm sürgüsünün çekildiğini duydum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Ayağa kalkıp pijamalarımdaki karı silkeledim. Zihnim siyah bir şaşkınlık sisiyle kaplanmıştı ama içimden, mekanik bir şekilde aklımdan bundan sonra atmam gereken hayati adımları geçiriyordum. Kuru kalmalıydım. Sığınacak bir yer bulmalıydım.

Ormanın, heybetli ağaçların rüzgârla salındığı karanlık başlama çizgisine baktım. Orman canlı ve lanetli görünüyordu. Ağaçlar huzursuzca kıpırdanır gibiydiler.

Düştüğümde soyulan ellerim kanıyordu. Onlara benim ellerim olamayacaklarını düşünerek boş boş baktım. Bu benim başıma gelmiş olamazdı. Tekrar dışarıda, soğukta ve ölümle burun buruna olamazdım. Calvin bana böyle zarar vermezdi. Sisi dağıtmak ve gerçekliğe dönmek için gözlerimi sımsıkı kapayıp tekrar açtım. Çünkü bu benim gerçekliğim olamazdı.

Idlewilde'a baktım. Dışarıdan bakınca, sanki bir dönüşüme uğramıştı. Bir anda etrafındaki dağlar kadar heybetli ve ürkütücü, buzdan oyulmuş bir şato kadar soğuk ve girilmez bir hal almıştı. Rüzgâr pijamamdan içeri süzülüp verandanın soğuk tahtaları tabanlarımdaki ısıyı çekerken, yumruklarımı cama vurup aç gözlerle içerinin sıcaklığına baktım.

Calvin'i göremiyordum. Gözlerim merdivenlerin başındaki kapıya çevrildi. Calvin beni dışarı attığında kapı açıktı ama şimdi kapanmıştı. Gerçek bir anda geri döndü. O kapının arkasında, Calvin Jude'a seçeneklerini sıralıyordu: Haritayı nereye sakladığını söyle. Yoksa Britt donarak ölür.

Donarak öleceğim, diye düşündüm. *Jude, Calvin'e haritanın nerede olduğunu söylemeyecek. Calvin in> kız kardeşini öldürmekten hapsi boylamasını istiyor. Ve bunun için hem kendi canını hem benimkini feda etmeye hazır.*

Bu düşüncenin ağırlığı beni içinde olduğum felç halinden uyandırdı. Jude yardımıma gelmeyecekti. Yalnızdım. Hayatta kalmam, sadece ve sadece bana bağlıydı.

Ne kadar vaktim olduğunu bilmiyordum. En çok bir saat. Vücut ısım düşmeye devam edecekti ve sonra olacakları çok iyi biliyordum. Ellerimi ve ayaklarımı kullanamaz olacaktım. Yürüdüğüm zaman adımlarım ağır ve düzensiz olacaktı. Ardından halüsinasyonlar gelecekti. Etrafıma dair hiçbir gerçeklik hissim kalmadan, olmayan şeyleri görmeye başlayacaktım. Gerçekte karın içine uzanıp bir daha asla uyanmayacağım bir uykunun derinliklerine gömülürken, gürül gürül yanan bir ateş hayal edecek ve ısınmak için yanma oturacaktım.

Eriyip çoraplarımdan içeri süzülen karın yakıcı soğuğuna karşı dişlerimi sıkarak ön bahçenin diğer ucuna koştum. Kulübenin arkasına dolaşınca, rüzgâr üstüme çullandı. Gözlerim sulandı, şoka uğrayan beynimden bir çığlık yükseldi. Kafamı öne eğdim ve hendeğe doğru güçlükle ilerledim.

Hendek Kulübenin kendisi kadar Idlewilde’ın parçası sayılırdı. Korbie ve Calvin beni onunla seneler önce buraya ilk ziyaretlerimden birinde tanıştırmışlardı. Bay Versteeg arazinin arka kısmı boyunca uzanan derin hendeğin üstüne bir köprü yaptırmış ve Calvin’in hayal gücünden yoksun bir yaklaşımla “hendek” adıyla vaftiz ettiği köprünün altında gölgelik bir kuytu yaratmıştı. Kare biçiminde bir halı parçasını sürükleyerek hendeğin dibine indiren Korbie çukura bir sıcaklık katmış, Calvin de kolayca inip çıkmamızı sağlayacak bir merdiven yapmak için hendeğin duvarına ahşap plakalar çakmıştı. Idlewilde’a Versteeg’lerle son gelişimde, Korbie’yle birlikte, Calvin in halının altına gizlediği sigara ve yetişkin dergileri zulasını keşfetmiştik Sessiz kalmamıza karşılık Calvin’den kişi başı ellişer dolar koparmıştık. O güne dönüp Calvin’i gammazlamak için neler vermezdim.

Hendeğe inip ufacık bir rahatlama bile bulamayınca moralim daha da bozuldu. Halının iplikleri donmuştu ve rüzgârı kandırmak imkânsızdı; acı soğuğuyla bana işkence etmek için peşimden bir an ayrılmıyordu.

Her nefes alışımda içime daha derin bir soğuk dalgası dolduğu için canım acıyordu. Kendimi yapayalnız hissettim. Babamı arayıp yardım isteyemezdim. Ian'ı yardıma çağıramazdım. Jude'a gelince, yatağa bağlıydı ve Calvin'in işkencesine maruz kalıyordu. Bir ateş yakmalıydım ama işin heybeti gözümde büyüyordu. Başarısız olursam bana yardım edecek kimsem yoktu. Kelimenin tam anlamıyla yalnızdım.

Arkama yaslanıp ağlamaya başladım.

Ağlarken gözümün önünde tuhaf bir anı canlandı. Çok küçüktüm ve soğuk bir kış gününde Ian ve arkadaşlarıyla ebelemece oynamak için çıplak ayakla dışarı fırlamıştım. Kaldırımın soğuğu tabanlarımı acıtıyordu ama oyuna, içeri girip ayakkabılarımı giymek için bile ara vermek istemiyordum. Bu yüzden soğuğu kafamdan atıp oynamaya devam ettim. Keşke şimdi de öyle hissetseydim. Kendimi aklımı insanın içine işleyen katışıksız ve acımasız soğuktan alıkoyacak bir işe kaptırabilseydim.

Kuru çalı çırpı için ağaç diplerini kaz. Jude'un sesi düşüncelerimin arasına süzüldü.

Yapamam, diye düşündüm umutsuzca. *Ayakkabım yok. Karı kazamam. Eldivenim yok*

Çam sakızı. Gaz yağı gibi tutuşuyor,; *hatırlıyor musun?* Jude' un sesi ısrarcıydı.

Ve ararken son enerjimi de ziyan edeyim, öyle mi? diye kendime cevap verdim.

Titreyen ellerimi halının kaskatı iplerinin üstünde dolaştırıp onlar gibi olmamın ne kadar süreceğini düşündüm. Kaskatı ve donuk. Umutsuz gözlerle halıya bakarken, aklıma bir fikir geldi. Cal'in sigaraları.

Hafinin kenarını kaldırdım ve matlaşmış kahverengi otların arasında bir sigara kartonu ve Holiday Inn'den bir kibrit kutusu buldum. Soğuk ama kum. Yanına şansı vardı.

Bu küçük zafer beni harekete geçmeye itti. Çak çırpı bulmak için karın üstünde koşmak acı verici olsa da buna mecburdum. Kendimi vazgeçirmeden önce, aceleyle bir plan yaptım.

Bay Versteeg'in mutfak kapısının yanına istiflediği odunları kullanarak bir platform oluşturabilirdim. Ağaçlardan birinin yakınında yere düşmüş bir kuş yuvası görmüştüm. Bozulursa çak çırpı sağlayabilirdi. Çam kozalakları ve ağaç kabukları da iş görürdü. Ve tırnaklarımla ağaçlardan çam sakızı kazıyabilirdim.

Dişlerimi sıkarak hendekten dışarı tırmandım ve rüzgârda sendeleyerek ilerledim. Buz gibi rüzgâr yanaklarıma tokat gibi iniyordu. Kardan sırılsıklam olmuş ayaklarımı güçlükle birbirinin önüne atarak ilerlerken, odağımı iyice daralttım. Ta ki aklımda sadece bir düşünce kalana kadar: Ya ateş için gereken malzemeleri toplayacak ya da çabalarken ölecektim.

Dayanılması imkânsız soğukla savaşmayı bıraktım. Donuyordum; bunu kabullendim. Enerjimi ağaç kabuğu, çam kozalağı, dal parçası ve kuru iğne bulmak için pençeye dönüştürdüğüm kırılgan parmaklarımla ağaçların dibine birikmiş karları kazmaya harcadım.

Bulduğum her hazineyi ceplerime tıkıştırırken sadece yeniden his kazanmaları için parmaklarımı silkelemek için duraksıyordum.
Sonra yeniden eşelemeye, pençelemeye, kazmaya dönüyordum.

Ceplerim dolunca, tökezleyerek hendeğe koştum. Ellerim ve ayaklarım yavaş işliyordu. Beynim bile geç çalışıyor, düşünceleri harekete geçmekte isteksiz, paslı bir dişli gibi güçlükle işliyordu.

Bir platform oluşturmanın ilk adım olduğunu biliyordum ama kazarak bir araya getirdiğim kaynakların arasından doğru parçaları seçmek hayli zordu. Konsantrasyonumun dağıldığım hissediyordum. Bir yandan titriyor bir yandan da daha büyük odunları yumruklarımı kullanarak bir araya getirmeye çalışıyordum.

Çok çabuk yoruluyordum. Ellerim soğuktan titriyordu ve çok zorlanarak ve her an biraz daha bunalarak dal parçalarından bir çadır oluşturmaya

çalışıyordum. Birkaç dakika sonra dal parçalarının altı ya da yedi tanesini dik yerleştirmeyi başardım. Kuş yuvasını bozdum ve kolay tutuşacak malzemeyi çadırın titrek bacaklarının arasına büyük bir dikkatle yerleştirdim. Parmak boğumlarım çadırın bir yüzüne çarpınca, yapı çöktü. Çaresizlik dolu bir haykırışla dizlerimin üstüne çöktüm ve buzunu açmak için parmaklarımı emmeye başladım.

En baştan başladım. Dal parçalarını tek tek dizerek çadırı doğrulttum. Bu kez daha iyi iş çıkarmıştım. Kusursuz değildi ama yeterli olacağını umuyordum. Bir kibriti, kutunun kenarına sürtüp cılız bir dumanın yükselmesini izledim. Kibriti tamamen tükenene kadar tekrar tekrar sürttüm. Yeni bir kibrit çıkarıp bir daha denedim. Ve bir daha. Ellerim kontrol edilemez şekilde titriyordu. Kibriti yeterli sürtünmeyi sağlayabilecek şekilde sürtme becerimi kaybetmekten korkuyordum. Sol elim daha şimdiden sözümün geçmeyeceği kadar kasılmıştı.

“Lanet olsun,” dedim bitkin bir sesle.

Ve sonra aklıma kibriti bir kayaya sürtmek geldi. Neden daha önce akıl edemediğimi bilmiyordum ama düşünme becerim beni hızla terk ediyordu. Çalışamayacak kadar uyuşan tek yerim parmaklarım değildi. Şanslıydım ki üstümdeki köprü kayanın kuru kalmasını sağlamıştı. Eriyik kara dönen beynim komutları yerine getirmekte zorlanıyordu.

Kaya. Kibrit. Çak. *Acele et.*

Kibritin parlamasını izlemek bir tür şaşkınlık oldu. Dans eden aleve, hayranlıktan sulanan gözlerle baktım. Büyük bir özenle, alevi çalı çırpının yanına bıraktım. Önce ağır ağır tütmeye, sonra yanmaya başladı. Birkaç saniye sonra ateş çalı çırpıyı kemirecek kadar büyüdü. Odunlar da tutuşmaya başlayınca, müthiş bir rahatlamayla hıçkırarak ellerimi yüzüme bastırdım.

Ateş.

Donarak ölmeyecektim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Ateşe iyice sokuldum ve parmaklarımı birbirine sürterek yeniden his kazanmalarını bekledim. Biraz dinlenmek hayli cazip bir düşünceydi ama dakikaların birbirini kovaladığım biliyordum. Bütün gece burada oturamazdım. Jude'u oradan çıkarmalıydım. Bir engeli aşmıştım ama henüz işim bitmemişti.

Idlewilde'ın duvarları arasında yaşananları düşününce içim ürperdi. Calvin haritayı ele geçirene dek vazgeçmeyecekti. Jude'un canım yakmanın, onu pes ettirmenin bir yolunu mutlaka bulurdu. Biraz daha beklersem çok geç olmasından korkuyordum.

Ve sonra aklıma bir plan geldi. Şaşkınlık içinde dikildim. Jude ön ya da arka kapıyı kullanmadan Idlewilde'a girmenin bir yolunu bulmuştu. Ben de onun kullandığı girişi kullanacaktım. Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

Sıcağın tadını birkaç dakika daha çıkardıktan sonra kendimi beni bekleyen soğuğa hazırlayıp hendekten dışarı tırmandım. Kulübenin etrafım dolaştım ve bir pencereden diğerine koşup hepsini tek tek açmayı denedim. Birinin kilidi açık olmalıydı. Jude başka türlü içeri giremezdi. Ve sonra kulübenin bir köşesini daha dönünce Jude'un içeri nereden girdiğini buldum. Bodrumun camlarından biri kırıktı.

Pencerenin hizasına eğildim. Jude'un kullandığı aletler ayağımın dibinde duruyordu. Büyük bir taş ve bir parça odun. Jude camı taşla kırmış ve sivri dişler misali çerçevede kalan cam kırıklarını odunla iterek temizlemişti.

Kafamda Idlewilde'ın yerleşim planını canlandırdım. Merdivenlerin başında kalan yatak odası, kulübenin karşı tarafındaydı. Jude kulübeyi bir süre gözleyip benim ve Calvin'in konumunu iyice öğrendikten sonra, camın kırılma sesini duyma şansımızı asgariye indirmek için, içeri bizden olabildiğince uzak bir noktadan girmişti.

Akıllıca bir plandı. Aynı zamanda Jude’a ulaşmak için kulübenin neredeyse bütün odalarının önünden geçmemi gerektirecekti. Tabii önce Calvin’e yakalanmazsam.

Bodrum katının ürpertici karanlığında hızla ilerledim. Bodrum merdivenlerinin en üst basamağına ulaşınca, kapıyı hafifçe aralayıp mutfağa baktım. Işıklar sönüktü. Mutfaktan hızla geçip yemek odasına girdim ve bir duvarın dibine çöküp oturma odasını inceledim. Kanepedeki Korbie’yi görebiliyordum. Hâlâ baygındı ama Calvin üstüne bir battaniye örtmüştü. Aramızda en güvende olan Korbie’ydi. Calvin’in ona yaptığı şeye rağmen, kız kardeşini öldürecek raddeye geleceğini hiç sanmıyordum. Bu yüzden önce Jude u kulübeden çıkarıp yardım aramaya gidecek, sonra da onu kurtarmak için geri dönecektim.

Montum ve botlarım ön kapının yakınındaydı. Onları alıp ikinci katın merdivenlerini basamaklarda kulaklarıma sağır edici gelen yumuşak gıcırtılar çıkararak tırmandım. Basamakların tepesindeki kapıya ulaşınca kulak kesildim. Hiç ses yoktu. Kapıyı açtım.

Havada kesif bir kan ve ter kokusu vardı. Komodinin üstünde titrek bir alevle yanmaya devam eden mum yatağın üstünde hareketsiz yatan karaltıyı cılız bir ışıkla aydınlatıyordu. Jude’un kolları ve bacakları bağlı olmasına rağmen gevşek görünüyorlardı. Yana düşmüş başı sağlam omzuna değecek kadar eğikti. Dehşet verici bir an, öldüğünü sandım. Ama yaklaşınca göğşünün inip kalktığını gördüm. Uyuyordu. Ya da baygındı. Çarşaflardaki kan miktarına bakılırsa İkincisi olması daha olasıydı.

Aceleyle yatağın yanına gidip çarşafı açtım. Pencere kapalıydı ama içerisi serindi. Yeni bir titreme nöbetine girmesini istemiyordum ama onu sarsarak uyandırmaya mecburdum. Ancak çarşafı kaldırınca öğürme isteğiyle doldum. Kana bulanmış çarşafların nedeni açığa çıkmıştı.

Tüyler ürpertici tablo içimi kaldırmaya yetmişti. Kusma isteğimi bastırmak için elimi ağzıma kapadım. Jude’un göğşü kıpkırmızı yarık izleri ve su kabarcıklarıyla kaplıydı. Ancak vücudundaki izler, göz çevresindeki şişlikler ya da elmacık kemiklerinin üstündeki yarıkların yanında hafif

kalıyordu. Burnunun kemer kısmındaki yeni eğrilmiş kemiğin etrafında mor bir balon gibi kabarmış bir şişkinlik vardı. Nefesinin yumuşak hırıltılarla çıkması burnunun kırıldığına dair bir diğer kanıttı. Sadece ağzına dokunulmamıştı ama elbette Calvin'in onun ağzına zarar vermek istemeyeceğini düşündüm acıyla. Jude'u konuşturmaya ihtiyacı vardı. Haritaya ihtiyacı vardı.

"Britt?"

Jude'un cifiz sesini duyunca, elini sımsıkı tuttum. "Evet, benim. İyi olacaksın. Yanındayım. Her şey yoluna girecek," dedim kararlılıkla. Onu durumunun ne kadar kötü olduğundan haberdar etmeye gerek yoktu.

"Calvin nerede?"

"Bilmiyorum. Her an geri dönebilir bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

"Tanrıya şükür, sen iyisin," diye mırıldandı. "Seni tekrar içeri mi aldı?"

"Hayır. Beni ölüme terk etti." Sesim çok zayıf çıkmıştı. "Bodrum penceresinden geldim."

"Dayanıklı, kararlı Britt," diye iç geçirdi. "Bir yolunu bulacağını biliyordum."

Ben dayanıklı falan değilim, demek istedim, *ikimizin de öleceğinden korkuyorum.* Ama şu anda Jude'un benim güçlü olmama ihtiyacı vardı. Onun için güçlü olacaktım. "Durumun ne kadar kötü? Turnikeye ihtiyacın var mı?" Omzundaki bandajdan şaşırtıcı miktarda kan sızıyordu. Kampta turnikenin nasıl yapılacağını öğrenmiştim ama doğru hatırladığımdan emin değildim. Jude bana tarif edebilirdi.

"Hayır," dedi boğuk bir sesle. "Sadece sıyırdı. Tıpkı istediği gibi."

Ona dik dik baktım. "İyi nişan alıyor," dedim sonunda.

“Pek çok katil gibi.”

içimden esprisine gülmek gelmedi. “Bir buçuk kilometre uzakta bir kulübe daha var. Şansımız varsa evde birini buluruz. Yoksa da kapıyı kırıp içeri girer ve telefonla polisi ararız.” Sesime kattığım özgüvenle gurur duysam da beynimi bulandıran bir kaygım vardı. Jude yürüyecek durumda değildi. Özellikle bu kadar düşük bir ısıda.

Hırpalanmış yüzünün her yanından yansıyan acısına rağmen kafasını çevirmeyi ve gözlerime bakmayı başardı. “Sana ne kadar müthiş olduğunu söylemiş miydim? Sen tanıdığım en akıllı, en cesur ve en güzel kızsın.”

Mırıldandığı bu sevgi sözcükleri gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Burnumu elimin tersiyle sildim ve başımı hevesle sallayarak özgüven sergilemeye çalıştım. Bakışlarımdan okumasını istemediğim için, gerçek duygularımı -çaresizlik, umutsuzluk ve korku- aklımdan çıkardım.

“Buradan çıkacağız,” dedim bileklerindeki düğümleri kurcalarken. Önce ellerini çözdüm ve iplerin teninde açtığı yaralan görünce elimde olmadan nefesimi tuttum. Sonra biri bir tenis topu gibi şişmiş ayak bileklerine geçtim.

“Britt,” dedi gözlerini kapatarak. Ve telaş içinde enerjisinin hızla tükendiğini fark ettim. “Beni bırak. Yardım çağır. Seni burada bekleyeceğim.”

“Seni Calvin’le bırakmam,” dedim kararlı bir sesle. “Sana ne yapacağını kim bilebilir? Zamanında dönemeyebilirim.”

“Yürüyemem. Kurtulmaya çalışırken ayak bileğimi incittim. Sanırım burktum. Benim için endişelenme. Calvin bir süre dönmeyeceğini söyledi.”

Bunu o kadar ikna edici bir tavırla söylemişti ki bir an ona inanacak gibi oldum. Ama Jude’u çok iyi tanıyordum. Kendini kurtarmaktan vazgeçmişti. Beni ikna etme çabası, Calvin dönmeden gitmemi sağlamak içindi. Ve Calvin’in çok kısa süre içinde döneceğinden hiç şüphem yoktu. Calvin, Jude’u birkaç dakikadan fazla rahat bırakmazdı.

“Çarşaftan bir kızak yapacağım. Seni buradan sürükleyerek götüreceğim.”

“Basamaklardan aşağı mı?” dedi başını sallayarak. “Buradan asla çıkamam. Git, yardım bul. Calvin komodine bir silah bıraktı. Onu da yanına al.”

Çekmeceyi açıp silahı cebime yerleştirdim. Kullanmam gerekmeyeceğini umuyordum ama gerekirse, Calvin’i vuracaktım. Bu kez tereddüt etmeyecektim.

“Haydi, sana botlarını giydirelim,” dedim ve sol ayağını elimden geldiğince yumuşak hareketlerle botun içine soktum. Bot şiş bileğine değince, önce derin bir nefes aldı, sonra taş kesildi. Gözleri kapalıydı ve bu kez tekrar açmadı. Nefesi sığ ve düzensiz bir ritme girmişti.

Bayılmıştı.

Kaderin bu kadar büyük bir cilvesine hazırlıksızdım, içim çekildi. Ama kolay kolay pes etmeyecektim. Jude’u buradan çıkaracaktım. Santim santim sürüklemem gerekse bile.

Gömleğinin düğmelerini ilikledim ve sağ ayağım diğer bota soktum. Bacaklarım tutup onu yatağın kenarına doğru ancak birkaç santim çekebildim. Parmaklarımı kot pantolonunun kemerine takıp ağırlığımı vererek kendimi arkaya çekince, biraz ilerleme kaydedebildim. Sonunda lastikli çarşafın kenarlarını altından kurtarıp onu bir dizi yorucu çekiştirme ve kaldırmanın sonucunda yataktan indirmeyi başardım. Vücudu yere bir gümbürtüyle inince, baygın olmasına ilk kez memnun oldum. Hiçbir şey hissetmemişti.

İnledi.

En azından bilinçli olarak bir şey hissetmemişti.

Yüzümden ter fışkırırken onu yerde var gücümle sürüklemeye başladım. Calvin in o kapının arkasında bir yerde olduğunu bilerek arkamdaki girişe

baktım ama başka çıkış yolu yoktu. Jude’u ikinci kat penceresinden aşağı atamazdım.

Bir dakika durup kendi çizmelerimi ve montumu giydim.

Sakinleşmek için son kez derin bir nefes aldım.

Ve kapıyı açtım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Koridorun iki tarafını taradım. Calvin'den iz yoktu. Korkuluğun üstünden aşağı bakınca, orada da olmadığını gördüm.

Nereye gitmişti? Haritayı kendi başına aramaya mı?

Jude'u koridora sürükledim. Dik ahşap merdivenlere dikkatle bakınca, Jude'un haklı olduğunu gördüm. Onu aşağı sağlam halde indirmem imkânsızdı. Çarşaf basamakların keskin kenarları için yeterli koruma sağlamayacaktı ve arkasını yastıkla destekleyecek zamanım yoktu.

Yanma çöktüm ve yanaklarına vurarak, "Uyan, Jude," diye fısıldadım.

Kıpırdandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Basamakları birlikte ineceğiz." Burkulmuş bileğine rağmen, ağırlığının bir kısmını omuzlarsam ve o geri kalanını sağlam bacağına verirse, basamakları bir şekilde inebilirdik.

"Britt."

Başı yana düşünce, onu uyandırmak için yanaklarına daha hızlı vurdum. "Benimle kal, Jude."

Yüzünü buruşturdu. Neyse ki gözleri aralanmıştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve enerjimin bir kısmını ona aktarabilmeyi dileyerek dikkatle gözlerinin içine baktım.

"Git, Britt. Calvin dönmeden git." Bana cesur bir gülümsemeyle baktı. "Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum."

Jude’un başını kucağıma yasladım. Titreyen ellerimle ıslak saçlarını okşadım. Onu bunu yapabileceğine ikna etmek zorundaydım. Konuşması beni korkutuyordu. Pes ediyordu ve ben bunu onsuz yapamazdım. “Biz bir takımız, unuttun mu? Bu işe birlikte başladık, şimdi de birlikte bitirmek zorundayız.”

“Sana ayak bağı oluyorum. Gerçek şu ki başaramayabilirim.”

Sıcak gözyaşlarının aktığını hissederek, “Böyle konuşma,” dedim. “Sana ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapmamam. Yanımda kalacağına söz ver. Ayağa kalkacaksın. Basamakları birlikte ineceğiz. Üçe kadar sayacağım”.

Jude’un yüzü bir bedenin ölüm anının hemen öncesinde gevşediğini hayal ettiğim gibi yumuşadı. Acı bitmeden hemen önce, huzur ufukta görününce. Kucağıma yığılırken daha da solgun görünüyordu.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. Başka bir çıkış yolu bulmak zorundaydım.

Ve sonra aklıma bir fikir geldi. Jude’u yerde yuvarlayarak yüzüstü çevirdim. Dirseklerimi omuzlarının altına geçirip onu ilk basamaktan aşağı balıklama çektim, inerken bacakları basamaklara çarpacaktı ama bel kemiğini çarpmasından iyiydi.

Basamakları nefes nefese, geri geri, tek tek indim. Doksan kilo falan olmalıydı. Neyse ki onu bu şekilde çekerken ağırlığının büyük kısmım basamaklara verebiliyordum. Ne yazık ki omzundaki yaranın açılmasına neden olup ona büyük bir acı yaşatabilirdim. Korkunç olurdu ama onu buradan kurtarmak zorundaydım; açtığım hasar için daha sonra endişelenirdim. Onu yaralamam, Calvin'in elinde ölmeye terk etmemden iyiydi. Basamakların sonuna ulaşınca, pürüzsüz ahşap parkelerden istifade ederek onu ön kapıya kadar çektim.

Kapıyı açtım ve rüzgârın soğuk kamçısına karşı omuzlarımı öne eğdim. Calvin’in dört çekeri karla kaplı araç yolunda duruyordu. Bir yere

gitmemişti. Nereye gitmiş olabileceğini tahmin etmeye çakşırken kaygılı gözlerim ormanlık alanda dolaştı.

Düşüncemi vurgulamak ister gibi, ayağımın dibinden bir kar fıskiyesi patladı ve bir saniye sonra bir el silah sesi duydum. Bir küfür savurdum ve Jude'u ağaçların koruduğu alana daha hızlı bir şekilde sürükledim.

Kesik kesik dört atış sesi daha. Jude'un ağırlığı yüzünden dişlerimi sıkarak onu ağaçlara doğru çektim. Ormanın gölgeliğine girdiğim anda silah sesleri kesildi.

Jude usulca, "Britt," dedi.

Yanında dizlerimin üstüne çöktüm. Yüzü ter içindeydi ve kan çanağı gözleri odaklanmakta zorlanıyordu. "Nerede o? Calvin nerede?" "Idlewilde'ın diğer tarafındaki ağaçların arasında. Tabancasını ateşlediği zaman parlayan ışığı gördüm. Bu karanlıkta bizi göremez. Net bir atış için yaklaşması gerekecek."

"Kafası çalışıyorsa, üstümüze şimdi gelir. Bizi göremiyor ama biz de onu göremiyoruz. Bu ona sinsice sokulup bizi şaşırtma imkânı sağlar." Jude bir an düşündü. "Birkaç kilometre ötede bir kulübe olduğunu söylemiştin. Oraya git ve..."

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Jude bana dik dik baktı. Telaş içinde, güçlükle de olsa doğruldu. "Elbette bırakacaksın. Bu tek şansın. Çok büyük bir şans olmadığını kabul ediyorum ama daha iyisi olmayacak. Ne kadar beklersek, Calvin'in ateş etmek ya da seni benden almak için yaklaşma ihtimali o kadar artar."

Hiç düşünmeden onu tuttum ve öptüm.

Soğuktan korunmak ya da belki de acıya karşı koymak için sağlam omzunu öne eğmişti ama ben dokununca gevşediğini hissettim. Beni itmesini ya da aklımı başıma toplamam için dil dökmeşini bekledim ama onun da bana, en az benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı vardı.

Ölümle burun burunaydık; ürpertici gerçek buydu. Son dakikamıza kadar, tek bir anımızı bile ziyan etmeyecektik. Söz konusu olan arzu değildi. Bu yakıcı ve telaşlı bir ihtiyaçtı. Hayatın onaylanmasıydı. Jude beni kendine çekti. Canını yakıyorsam bile, umursamıyor gibiydi. Öpüşüme açlıkla karşılık verdi. *Yaşıyorduk.* Hiçbir zaman ölümle burun burunayken olduğumuz kadar canlı olmamıştık.

“Sana inanmadığım için özür dilerim,” dedim hıçkırır gibi. “Yanıldım. Çok büyük bir hata yaptım. Artık sana inanıyorum. Sana güveniyorum, Jude.”

Gözlerinde büyük bir rahatlama gördüm. Alnını ahuma yaslayarak, “Seni o kulübeye kaçmaya ikna edemeyeceğimden emin misin?” diye sordu.

Hızlı soluyordu ama nedeninin acı olduğunu hiç sanmıyordum. Hayata dönmüş, savaşmaya hazırlanır gibiydi, ifadesinde hiçbir acının saklayamayacağı bir kararlılık vardı.

Kendim de nefes nefese olduğum için, başımı evet der gibi salladım. Öpüşü adrenalin iğnesi etkisi yaratmıştı. Korkum, yaşamak için yeni bir nedenin gölgesinde kalmıştı. Ve o neden tam gözlerimin içine bakıyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

“Calvin haritanın nerede olduğunu söylemeden beni öldürmez,” dedi Jude soğuk bir sesle. “Haritayı bir park korucusundan ya da herhangi bir kanun adamından önce bulması gerektiğini düşünüyor.”

“Harita nerede?”

“Bu sabah avdan dönüp senin gittiğini görünce, Idlewilde’a doğru yürüdüğünü anladım. Calvin’in katil olduğunu biliyordum ve sana olabildiğince çabuk ulaşmam gerekiyordu. Korucu merkezine gidip haritayı bırakacak zamanım yoktu. Bu yüzden ağacımızın altına bıraktım. Calvin’e blöf yaptım. Benim yardımım olmadan kimse o haritayı bulamaz. Bulsalar bile, neyi ele verdiğini anlayamazlar. Buruşturup atmaları, bir park korucusuna teslim etmelerinden daha olası. Ama Calvin’in böyle bir olasılık olduğuna inanmasına izin vermeyeceğim. Bulunma tehlikesinin olduğunu hissettirmeliyiz. Britt, senin buradan sağ kurtulmanı sağlayacağım. Polise haritanın yerini göstermen gerek.”

“ikimiz de buradan sağ kurtulacağız,” diye düzelttim.

Jude bana karşılık vermek yerine, “Calvin seni vurabilir ve tanık olduğun için ortadan kaldırabilir,” diye devam etti. “Ama bunu yapacağını sanmıyorum. Sen son pazarlık kozusun. Sen ölürsen, haritadan asla vazgeçmeyeceğimi biliyor. Planı değişmedi. Beni konuşmaya mecbur etmek için seni kullanacak. Bu yüzden birlikte kalacak ve onun peşine düşeceğiz. Onu arkasından yakalamaya çalışacağız ve ben onu silahsız bırakacağım. Sonrasında bütün mesele onu polise teslim edene kadar elimizde tutmak olacak.” “Ya o *bizi* arkamızdan yakalarsa?”

Jude bana sadece bakmakla yetindi ama ben cevabı biliyordum. Calvin’i alaşağı etme şansımız en iyi ihtimalle yüzde elliydi.

Jude beni üstünkörü öptü. Bana sımsıkı sarılınca kendimi sıcacık ve güvende hissettim ve hiç bırakmamasını diledim. Keşke böyle sımsıkı sarılmış bir halde kalabilseydik. Bu her şeye değerdi.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Calvin in peşine düşmek zorunda değiliz,” diye önerdim. “Yolun ilerisindeki kulübeye gidip polisi arayabiliriz. Yapılacak en güvenli şey bu.”

“Kız kardeşimi öldürdü,” dedi Jude. “Kaçmayacağım. Onu adalete teslim edeceğim. Silahı bana ver.”

Gözlerinin arka tarafında titreşen karardık gölgeler beni kaygılandırıyordu. Koluna dokundum. “Jude, bana bir söz ver. Bana onu öldürmeyeceğine söz ver.”

Bakışları beni delip geçti. “Son bir yılımı onu öldürme düşüncesinden güç alarak geçirdim.”

“Ölmeyi hak etmiyor.” Artık Calvin’e âşık değildim. Ama onu çocukluğumdan beri tanıyordum. İyi ve kötü yönlerini görmüştüm. Ona yardım etmek için artık çok geçti ama onun yaşamına son vermek de istemiyordum. Korbie’nin ağabeyiydi. İlk aşkımdı. Bir geçmişimiz vardı.

Ama en önemlisi, Jude’un Calvin’e dönüşmesini istemiyordum. Bir katile.

“Daha kötüsünü hak ediyor,” dedi Jude.

“O, çözümün öldürmek olduğunu sanıyordu. Ben başka yolu olduğunu ispatlamak istiyorum.”

“Benden kız kardeşimi öldüren adamın yaşamasına izin vermemi istiyorsun,” dedi gergin bir sesle.

“Hapse girecek. Uzun bir süre. Şöyle bir düşünürsen, o da yaşamak sayılmaz. Lütfen bana söz ver.”

“Onu öldürmeyeceğim,” dedi karanlık bir ifadeyle. “Senin için öldürmeyeceğim. Ama öldürmek istiyorum.”

Bir hata yapmadığımı umarak ona silahı verdim.

Jude silahın dolu olup olmadığını kontrol etti. “Bu iş bitince, Lauren’a düzgün bir cenaze töreni yapacağım. Ailesi ve sevenleriyle. Bunu hak ediyor.”

Bakışlarımı silaha indirdim. “Depodaki ceset. Kızın üstünde siyah bir gece elbisesi vardı. Sanırım... Lauren’dı.”

Jude yaşlarla parlayan gözlerini kırpıştırarak siyah gökyüzüne baktı. Lauren olduğunu, cesedi bulduğumu söylediğim andan beri biliyordu ancak şimdi omuzları titremiş, nefesi hızlanmıştı. Güçlü kalması gerektiği için acısını içine gömmek zorunda kalmıştı. Benim için. Kız kardeşine odaklansa, beni koruyamazdı.

“O seni affetmiştir, Jude. Buna inanmak zorundasın. İçki içmeye gitmek kendi tercihiydi. Bardan Shaun’la ayrılmayı da kendisi seçti. Sonrasında başına gelenler affedilemez ve dehşet verici; öldürülmeyi hak ettiğini de söylemiyorum çünkü kesinlikle etmedi, kimse etmez ama bir noktada senin onu kurtaracağına bel bağlamaktan vazgeçmesi ve kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu.” Bu sözleri içimden gelerek söylemiştim. Jude’a ifade edemeyeceğim bir içtenlikle. Onunla zaman geçirene dek babama, Ian’a ve Calvin’e ne kadar bağımlı olduğumu anlamamıştım.
Jude değişmem gerektiğini görmeme yardım etmişti. O ilk korkutucu adımlarımı atarken yanımda durmuştu. Şimdi bu yeni bulduğum güç ve bağımsızlıkla ne yapacağım bana kalmıştı.

Jude’un gırtlağından sıcak ve acı dolu bir ses yükseldi. “Keşke ben de kendimi affedebilsem. Kendime Calvin’in bunu neden yaptığım sorup duruyorum.” Gözlerini koluna sildi. “Nedenini bilmek istiyorum çünkü

aklım mantıklı bir açıklaması olması gerektiğini söylüyor ama gerçekte serinkanlı bir katilin zihninde mantık diye bir şey olamaz.”

“Calvin, Lauren’dan Stanford’a gittiği için nefret etmiş. Babası bütün hayatı boyunca onu kızların bir şekilde daha değersiz olduğuna inandırmış ve ondan daha alt seviyedeki birinin daha fazlasını başardığını düşünmek, Calvin’i mahvetmiş.” Bunu söylerken ne kadar saçma bir neden olduğunu düşündüm. Calvin’in şiddetini bir o kadar anlamsız kılıyordu.

Jude gözlerini bana dikti. “Kız kardeşimi, gitmek bile istemediği bir okula girdiği için mi öldürdü?” Tiksinti ve acı içinde başını salladı. “Cardinals şapkasını bu yüzden mi almış?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Calvin’in sana verdiği Cardinals şapkası. Lauren’ındı. Tepesindeki sarı leke hardal değil, boyaydı. Olay sırasında şapka yanındaymış. Odasını birlikte sarıya boyamıştık. Siyah çizgili sarıya.” Jude bunu ölçülü bir tonlamayla söylemişti ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum. “Calvin o şapkayı Lauren’a karşı zafer kazanmasının bir sembolü olarak görmüş ve kendisine hak gördüğü için yanına almış.” Şapka Calvin’in bile değildi. Bizden vazgeçmeye hazır olmadığım için son bir yılı o şapkaya tutunarak geçirmiştim. Şapkanın onun olduğunu sanıyordum ve onu yakınımda hissetmeye ihtiyacım vardı. Ama gerçek olmayan bir şeye tutunuyordum. Bunu öğrenmek içimi açıtsa da ondan sonsuza dek vazgeçmemi kolaylaştıracaktı. Birden Jude yüzünü göğe çevirdi. “Duydun mu?”

Kulak kesildim ve çok uzaktan bir motor sesi duydum. Bize doğru geliyordu. “Ne bu?”

“Bir helikopter.”

Fazla erken umuda kapılmak istemeyerek, “Polis mi?” diye soludum.

“Bilmiyorum.” Yüzünü bana çevirdi. “Biri arabanı terk edilmiş halde bulup polisi aramış olabilir. Seni ve Korbie’yi aramaya çıkmış olabilirler.”

Duraksadı. “Ama karanlıkta ve bu havada bir helikopter göndereceklerine inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Polisler.” Kendime öyle olması gerektiğini söyledim. Yardımımıza gelen biri olmadığım düşünmeye dayanamazdım. Yüzümü Jude’un sağlam omzuna gömdüm. “Polis geliyor. Ya da arama ve kurtarma ekibi. Bizi bulacaklar. Kurtulacağız.”

Duruşunun gerginliğinden ve belirsizliğinden, temkinini hissetmiştim. Beni sakinleştirmek ister gibi saçımı okşadı ama sesinde şüphenin ağırlığı vardı. “Spot ışıklarını görsek bile, açığa çıkıp kendimizi gösteremeyiz. Calvin bizi tanıkların gözü önünde vurur mu bilmiyorum ama risk almak istemiyorum. Calvin i ele geçirene kadar, ağaçların altında saklanmaya devam edeceğiz, anlaşıldı mı?” Ağaçların arasında zikzaklar çizerek ve Idlewilde’ın arka tarafından geniş bir yol tutarak derin karın içinde ilerledik. Sadece bir adım önden yürüyen Jude’a rağmen yalnız hissediyordum. Orman kasvetli bir siyaha bürünmüştü. Görüş alanımızın dışında her şey pusu kurmuş olabilirdi. Ağaçların gözlerini üstümde hissediyordum. Calvin de bizi izliyor muydu acaba?

Birden arkamda ayak seslerinin yumuşak çıtırtısını duydum. Hızla dönünce, Calvin kıvrak bir hamleyle karların arasından sıçradı ve koşarak üstüme atıldı.

“Jude!” diye haykırdım.

Jude silahıyla Calvin’e nişan alarak hızla döndü. Calvin olduğu yerde durdu. O da silahını bana çevirmişti. Hiçbirimiz kıpırdamıyorduk.

“Beni vurursan, ben de onu vururum,” dedi Calvin, Jude’a. “Tepede helikopterin sesini duyuyorsundur,” dedi Jude. “Bir polis helikopteri. Bitti, Calvin. Haritayı buldular. Senin için geliyorlar. Sonun geldi.”

“O bir keşif helikopteri,” dedi Calvin geçiştirir gibi. “Büyük olasılıkla arama kurtarmadır. Biri Britt’in arabasını yolun üstünde bulup aramış olmalı. Burada bizi göremezler. İyi denemeydi ama korkmadım.”

“Bal gibi korkuyorsun,” dedi Jude. “Tutuklanmaktan değil, hiçbir zaman yeterince iyi olamamaktan. Başarısızlıktan korkuyorsun. Hedeflerini buna göre seçiyorsun. Nasıl bir erkek savunmasız kadınların üstünde hâkimiyet kurmaya çalışmaktan heyecan duyar? Ben söyleyeyim, onursuz bir insan. Gerçek bir erkek olmadığını fark etmek can sıkıcı olmak, değil mi Cal?”

Derin bir nefes aldım. Neden Calvin’i kışkırtmaya çalışıyordu?

“Seni öldürmek iyi gelecek,” dedi Calvin dişlerini sıkarak.

“Elbette gelir,” diye yanıtladı Jude, aynı endişesiz sesle. “Yaralıyım, sen bunu seversin, değil mi? Kolay hedefi seversin.”

Calvin’in yüzünü ağır ve sinsi bir gülümseme kapladı. “Hiç acele etmedim. Özellikle Lauren’da. Her tekmesi, her kıvranışı, gözlerindeki her panik parıltısı. Hepsinin tadını çıkardım; bütün o güç ve kontrolle kendimi yenilmez hissettim,” dedi. Jude’un sinirlerini nasıl bozabileceğini, onu nasıl sarsabileceğini iyi biliyordu. “Keşke çığlıklarını da duyabilseydim ama ipi boynuna öyle sıkı bağladım ki tek bir ses bile çıkmadı.”

Jude’un gözlerinde simsiyah bir ateş yanıyordu ve sonrasında her şey çok hızlı olup bitti.

Jude, Calvin’in üstüne atıldı ve silahı tutan eline saldırdı. Calvin in bileğini tuttu ve silahım düşürmesini sağladı. Saldırısını Calvin’in suratına gaddar bir darbe indirerek ve sırtüstü yere serilmesini sağlayarak tamamladı. Calvin burnunu tutarak uluyordu.

“Burnumu kırdın!” diye küfretti.

Jude, Calvin’in silahını kapıp ona nişan aldı. “Şanslısın. Vücudunda kırmak isteyeceğim iki yüz beş kemik daha var. Ellerini başının üstüne kaldır.”

Yüzü bembeyaz olan Calvin titrek bir kahkaha attı. “Beni vuramazsın. Britt, bunu yapmasına izin vermezsin. Seni tanırım.” “Onunla konuşma,”

diye çıkıştı Jude. “Onunla konuşmayı hak etmiyorsun. Sen yaşamayı hiç hak etmeyen, işe yaramaz piçin tekisin.” Calvin bu sözleri hazmeder gibi gözlerini kırpıştırdı. Boş ve odaksız bakışlarla başını salladı.

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin.”

“Kadınları nasıl buldun?” diye sordu Jude sert bir sesle. “Onları bir şekilde aramış olmalısın.”

“Calvin, rafting rehberi olarak Macie’yle çalışıyordu,” dedim. “Sonbaharda Georgetown’a gideceğini öğrenince onu öldürmüş olmalı. Ve Kimani, bizim okulun en büyük rakibi Pocatello Lisesi’ne gidiyordu. Calvin onun Juillard’a gitmesinin beklendiğini biliyordu. Şehirdeki herkes gibi.”

“Babam beni öldürecek,” dedi Calvin bir hayret bulutunun arkasından. “Yaşlı adamın kazandığına inanamıyorum.”

Sonrasında her ne söylediyse, helikopterin pervanesinin kükreyen homurtusu arasında kayboldu. Ses o kadar şiddetlenmişti ki helikopterin tam tepemizden geçtiğini düşündüm. Jude un ne dediğinin bir önemi yoktu. Spot ışığı yakınımda bir yere denk gelirse, açıklığa koşacak ve pilota konumumuzu işaret edecektim.

Calvin başını siyah gökyüzüne doğru çevirdi, ifadesi hayretten anlamaya dönmüştü. Yüzünden yenilginin gölgesi geçti. Çaresiz, kasvetli, neredeyse çocuksu bir ifade.

Bileklerini birleştirip Jude’a uzattı. “Durma, beni bağla.” Sesi titredi ve ağlamaya başladı. “Babama cezaları bir erkek gibi karşıladığımı göstermenin zamanı geldi.”

O anda kalbimin kırıldığını hissettim. Kollarımı Calvin’in boynuna sarıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim ama girmeyecekti. Hiçbir şey yolunda değildi. Calvin iyi değildi. Bu sapkın ve hastalıklı haliyle yardım alacak durumda değildi. Calvin’in yaptıklarını öğrenince Bay Versteeg ne diyecekti acaba? Kendini sorumlu hissedecek miydi? Hiç

sanmıyordum. Calvin i dışlayacak, yüz karası oğluyla arasına mesafe koymak isteyecekti.

Jude, Calvin’in kollarını arkasında birleştirdi.

Ben de ağlamaya başladım, içimin boşaldığım ve bir şeylerin yerinden söküldüğünü hissediyordum ama üzgün olduğumu sanmıyordum. Ya da belki de üzgündüm. Calvin’i sevdiğim ve sevdiğim çocuğun bu kadar gaddar ve yıkıcı birine dönüştüğünü anlamadığım için üzgündüm. Üzgündüm çünkü ona yardım etmek için her şeyi yapardım. Ama artık ona kimsenin yardım edebileceğini sanmıyordum.

“Lauren’ın eşyaları nerede?” diye sordu Jude. “Onları nereye koydun?”

“Idlewilde’ın arkasındaki hendeğe,” dedi Calvin uysal bir teslimiyetle.

“Biraz önce oradaydım,” dedim. “Onları görmedim.”

“Köprünün alt tarafında gevşek bir tahta var.” Calvin’in omuzları çökmüş, çenesi göğsüne yaslanmıştı. “O tahtayı yerinden sökersen, bir boşluk bulursun. Her şeyi bir zarfın içinde oraya koydum.”

Köşeye sıkıştığım ve çıkış yolu olmadığını bilse de, Calvin’in bize yardım etmesi hiç normal değildi. Yenilgi onu değiştirmiş miydi? Ben Calvin’in davranış biçimini çözemeden, Jude çenesiyle kulübeyi işaret etti.

“Önce onu bağlayalım.”

Idlewilde’a girince Jude, Calvin’i mutfak sandalyelerinden birine sürükledi. Ben Calvin’in Jude’u bağlamak için kullandığı ipi almak üzere üst kata çıktım. Birlikte Calvin’in bileklerini sandalyeye sabitledik. Calvin karşı koymadı. Hiç kıpırdamıyor, ifadesiz gözlerle boşluğa bakıyordu.

“Sanırım bu, hiçbir zaman yeterince iyi olmadığımı ispatlıyor. Senin istediğin kişi olacak kadar iyi olmadığımı. Stanford için yeterince iyi olmadığımı. Cinayetten paçayı sıyıracak kadar iyi olmadığımı.” Çarpık ve

boğuk bir gülüşle devam etti. “Kız olarak doğmamam çok yazık. Korbie bütün hayatı boyunca cinayetten yırttı.”

Jude bana döndü. “Bana hendeği göster.”

KIRKINCI BÖLÜM

Jude'la birlikte köprünün bütün tahtalarını tek tek kontrol ettik. Sonra bir kez daha üstünden geçtik. Ama tahtaların hepsi sımsıkı çakılıydı.

"Yalan söyledi," dedi Jude. "Burada hiçbir şey yok."

"Neden yalan söylesin?"

Birbirimize baktık. Sonra merdivene koşup kendimizi son sürat hendekten dışarı attık.

Idlewilde'a ilk ben ulaştım ve Calvin'i sandalyeye bağladığımız mutfağa koştum. Mutfak avizesinde boynuna bağladığı bir iple sallanan Calvin'i görünce taş kesildim. Jude arkamda bir küfür savurdu ve öne atılıp Calvin'in seğiren ayaklarının altında devrik duran sandalyeyi kaldırdı. İpi kesip Calvin'i indirmek için sandalyenin üstüne fırladı.

"Bıçak!" diye haykırdı.

Çekmeceden bir bıçak aldım. Jude bıçağı elimden koparırcasına alıp var gücüyle ipi kesmeye koyuldu. Son iplikçikler de kopunca, Calvin kolları ve bacakları iki yana açılmış bir halde yere düştü. Elimi boynuna koyup nabzına baktım. Atmıyordu. Bileklerini denedim, sonra tekrar boynuna döndüm ve parmaklarımı kirli sakalının hemen altında kalan boşluğa bastırdım. Sonunda cılız ama istikrarlı bir atış yakaladım. "Yaşıyor!"

Jude, Calvin in açık ama ifadesiz gözlerine baktı. Her iki göz bebeği irislerini tamamen siyaha çevirecek kadar büyümüştü. Dudaklarından boğuk, anlaşılmaz bir ses döküldü. Burnundan şeffaf bir sıvı geliyordu.

"Zamanında gelebildiğimizi sanmıyorum," dedi Jude yanıma diz çöküp yüzümü başka yöne çevirirken.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Nesi var?"

"Beyin hasarı sanırım."

“İyi olacak mı?” diye sorarken ağlıyordum.

“Hayır,” dedi Jude dürüstçe. “Hayır, sanmıyorum.”

Zaman geçmek bilmiyordu ve Calvin’in yerde seğiren bedenini izlerken gözlerimin önünden hatıralar geçiyordu. İnsan ölürken, hayatının bir film şeridi gibi gözlerinin önünden aktığı söylenir. Ama insanın bir zamanlar sevdiği birinin ölümünü, şimdiki ve sonraki hayatı arasında gidip gelişini izlerken bunun iki katı acı verdiğinden hiç bahsedilmez. Bir yolu birlikte kat etmiş iki hayatı kafanızda yeniden canlandırdığınız için, acı ikiye katlanır.

Ve bir an sonra, zaman durdu ve beni şimdiki zamana ve mutfağa döndürdü. Tepemizdeki helikopterin sağır edici gürültüsün nedenini hatırladım. Ellerimin ve ayaklarımın soğuktan zonklamasının nedenini. Ve Jude’un kanının neden montumun kollarını kapladığını.

Jude’un elini tuttum ve birlikte dışarı koştuk. Idlewilde’ın arkasındaki açıklıkta havada asılı duran helikopterin neden olduğu rüzgâra karşı gözlerimizi kısarak yukarı baktık.

“Özel bir helikoptere benziyor,” diye bağırdı Calvin motorun gürültüsünde sesini duyurmak için.

“Bu Bay Versteeg’in helikopteri!” diye karşılık verdim.

“Yerde iki arama kurtarma gönüllüsü ve tüfekli bir adam görüyorum,” dedi bahçenin helikopterin tam altında kalan uzak ucunu işaret ederek. “Halada inmiş olmalılar.”

Kırmızı tulum giymiş ve beyaz kask takmış iki karaltı, Idlewilde’m karla kaplı çimlerinin üstünden bize doğru koştu. Arkalarından gelen silahlı adamı tanımıştım. Şerif yardımcısı Keegan’dı. O ve Bay Versteeg her yıl Kolorado’da geyik avına çıkarlardı.

Rahat bir nefes alarak çılgın gibi el sallayamaya başladım. Helikopterin gürültüsünde beni duyamazlardı ama ellerinde fenerler vardı. Bizi görmeleri

an meselesiydi.

“Polise Calvin’den bahset,” dedi Jude telaşla. “Onlara haritayı göster.”

Yüzümden sıcak sevinç gözyaşları süzülüyordu. Bitmişti. Kâbus nihayet sona ermişti. “Evet.”

“Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm, Britt,” dedi Jude.

Sonra beni arkamdan yakaladı ve Calvin’in silahını kulağımın hemen üstüne, dayadı. Beni kendine kalkan ederek arkaya ve karda bize yaklaşan arama kurtarma gönüllüleri ile şerif yardımcısı Keegan’dan uzağa sürükledi.

“Geri çekilin, yoksa onu vururum,” diye haykırdı.

Gırtlağımdan yukarı tatsız bir his tırmandı ama “Jude? Ne yapıyorsun?” demeyi başardım.

“Size geri çekilin dedim!” diye bağırdı bir kez daha. “Britt Pheiffer’ı rehin tutuyorum ve dediklerimi harfiyen yapmazsanız onu vururum.”

Tepedeki helikopterin üstümüze çevrilen spot ışığı bir an gözümü kamaştırdı. Pervaneler ağaç dallarındaki karları savuruyordu; yüzümü korumak için kolumu kaldırdım. Jude neden onlara beni rehin aldığım söylüyordu? Onlardan kaçmamız değil, onlara doğru koşuyor olmamız gerekirdi.

Jude koluyla göğsümü acıtacak kadar çok sıkarak beni ormanın içine çekti. Ağaçların arasında çılgın gibi zikzaklar çiziyordu ama spot ışığı bizi kolayca buldu. Jude’un kırmızı kanının, ayak değmemiş karla oluşturduğu tezadı da gözler önüne sermişti. Yarası gittikçe daha fazla kanıyordu.

Ormanın içine doğru ilerledikçe, ağaçlar sıklaşıyordu. Bir ağacın nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını kestirmek güçtü. Spot ışığı peşimizi bırakmamakta direniyordu ama güçlük çektiği belliydi. Ağaçların sık koruması altında, Jude bizi pilotun göremediği noktalara, kaya çıkıntılarının

arkasına, devrilmiş ağaçların altına gizlemeyi başarıyordu ve pilotun izimizi sürmesi, her ortaya çıkışımızda daha fazla zaman alır oldu.

Jude beni büyük bir çam ağacına yaslayıp bizi dallarının korumasına aldı. Sırtım göğsüne yaslıydı ve kulağımın dibinde hızlı hızlı soluyordu. Ayaklarımızın altında şaşırtıcı miktarda kan vardı. Yaralarını bildiğim için, yıkılmak üzere olduğunu anlamıştım. Kan kaybından ya da güçsüz bedenine dayattığı zorlayıcı taleplerin neden olacağı şok yüzünden, bayılması an meselesiydi. Engebeli arazide bırakın beni, kendini sürükleyecek gücü bulmasına hayret ediyordum.

Spotun parlak beyaz ışığı çılgın gibi zemini taradı ve bir anda yanlış yöne çevrildi.

“Ne yapıyorsun?” diye haykırdım. “Silah dolu bile değil, Calvin’i bağladıktan sonra boşalttığını gördüm. Onlara beni rehin aldığını söyledin. Durumu zorlaştırıyorsun. Ortaya çıkıp şerif yardımcısı Keegan’a senin benim hayatımı kurtardığım ve sırf Laure’nın katilini bulmak için Shaun’la birlikte olduğunu, her şeyi anlatmalıyız.”

“Sana söylediğim zaman, var. gücünle ona doğru koşmanı istiyorum. Ellerini görülür şekilde havaya kaldırarak koş ve adım hiç durmadan haykır. Beni anlıyor musun?”

“Neden?” dedim ağlayarak. “Bunu neden yapıyorsun? İzini bulurlar. Seni gözaltına alırlar, tabii önce vurmazlarsa!”

“Beni zaten gözaltına alacaklardı.” Jude kolumu tuttu ve beni diz hizasındaki karda bir başka çam ağacının arkasına çekti. “Bana bir iyilik yap. Sakın Jude Van Sant’tan bahsetme. Onlara adımın Mason olduğunu söyle. Korbie’nin hikâyesi şeninkini destekleyecek. Onlara Shaun ve Mason adında iki adamın sizi rehin aldığım söyle.”

“Çünkü Mason artık yok.”

Jude ıslak yanaklarımı elleriyle kuruladı. “Evet. Mason’ı burada, dağda bırakacağım,” dedi usulca. “Yapmaya geldiği şeyi bitirdi.”

“Seni tekrar görecek miyim?” diye hıçkırdım.

Beni kendine çekti. Dudaklarıma sert ve uzun bir öpücük kondurdu. Bunun bir veda öpücüğü olduğunu hemen anladım. Jude’u kaybediyordum. Onu bırakmak istemiyordum. Bu, Stockholm sendromu falan değildi. Ona âşık olmuştum.

Montumu çıkardım. “En azından bunu al.” Montu titreyen omuzlarına geçirdim. Komik durdu ama gülecek halim yoktu. Bu yaşananların komik bir tarafı yoktu. Söyleyecek çok şeyim vardı ama böyle bir an için uygun kelime yoktu. “Onlara Kanada’ya doğru gittiğini söyleyeceğim. Orada saklanmayı planladığını. Faydası olur mu?”

Juda bana minnetle baktı. “Benim için bunu yapar mısın?”

“Biz bir takımız.”

Bana son kez sarıldı. “Şimdi *koş,”* dedi beni ortaya iterek.

Dengemi kaybettim ve derin karda öne doğru sendeledim. Dengemi yeniden bulur bulmaz, arkama döndüm.

Gitmişti.

Ve sadece bir saniye sonra helikopterin spotu beni göz kamaştırıcı bir ışık konisine boğdu. Bir adamın hoparlörden komutlar yağdırdığını duyabiliyordum. Bu, Bay Versteeg’di. İki arama kurtarma gönüllüsü, yanlarında şerif yardımcısı Keegan la ağaçların arasından fırladı. Kollarımı havaya kaldırıp onlara doğru koşmaya başladım.

“Adım Britt Pheiffer,” diye seslendim. “Ateş etmeyin.”

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Dışarıdaki sokak lambasının aydınlattığı ince yağmur taneleri yatak odamın penceresinden süzülüyordu. En azından kar yağmıyordu.

Bay Versteeg'in helikopteriyle dağdan indirilmemin üstünden on gün geçmişti. Bir park korucusunun Wrangler'ımı yolda terk edilmiş halde bulup şerife haber verdiğini, şerifin de babama ve Korbie'nin ebeveynlerine Idlewilde'a hiç gidemediğimiz bilgisini ulaştırdığını öğrenmiştim. Bay Versteeg şerifin bir ekip kurmasını beklemeden iki arama kurtarma gönüllüsü bulmuş ve helikopteriyle bizi aramaya çıkmıştı. Bay Versteeg onu orada neyin beklediğini bilse, Idlewilde'a ulaşmak için bu kadar acele eder miydi acaba?

Hastanede hipotermi ve sıvı kaybı tedavisi gördükten sonra, polise tam ifade vermiştim. Onlara Calvin'in haritasını nerede bulabileceklerini söylemiştim. Lauren Huntsman'ın cesedini nerede bulacaklarını söylemem üzerine, Bay ve Bayan Huntsman olay yerine gitmişti ve olay bütün yerel haber kanallarında yer bulmuştu. Haberleri izlemedim. Huntsman ailesini... onu hatırlamadan izlemem mümkün değildi.

Idlewilde'daki o geceden sonra Korbie'yle hiç konuşmamıştık. Cep telefonu kapalıydı, o ve ailesinin şehirde olduklarından bile emin değildim. Versteeg malikânesinin ışıkları yanmıyordu.

Ya da belki de bahçelerine kamp kuran basın mensuplarını geri püskürtmek için bu önlemi almışlardı.

Korbie'yi tekrar gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyordum. Polise Calvin'le ilgili her şeyi anlatmıştım. Korbie'nin bunu bir hıyanet olarak gördüğünü biliyordum. Bütün ailesi gibi. Benim yüzümden Calvin'in bütün sırları ortaya serilmişti.

Jude'a gelince, kendime onu merak etme izni bile vermiyordum. Kanamak ve harap bir halde, yetersiz bir donanımla ormana kaçmıştı. Hava şartları, açlık ve yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Hayatta kalma

ihtimali çok düşüktü. Belki de bundan birkaç hafta sonra bir dağcı donmuş cesedine denk gelecek ve öldüğünü haberlerden öğrenecektim. Gözlerimi sıkıca kapayıp zihnimi boşalttım. Merak etmek can acıtıyordu.

Yatmadan önce bir şeyler atıştırmak için alt kata inince, ağabeyim Ian'ı mutfak tezgâhının başında fiştik ezmeli sandviç yerken bulup sevindim. Ian ve ben genelde çok kavga ederdik ama eve döndüğümden beri bana hiç olmadığı kadar iyi davranıyordu ve bu gece varlığı bana ilaç gibi gelecekti.

İan üzerine üstünkörü fiştik ezmesi sürüp ikiye katladığı yeni bir ekmek dilimini ağzına tıktı. "Sen de ister misin?" dedi ağzı doluyken.

Başımı evet der gibi salladım ama kendi sandviçimi kendini yapmak için kavanozu ve bıçağı aldım. Fıstık ezmesini özenle ekmeğin üstüne yayarken, lan beni bariz bir şaşkınlıkla izledi.

"Demek nasıl yapıldığını biliyorsun," dedi.

"Melodramı kes."

Gözlerini abartılı bir hayretle kocaman açarak, "Babam bugün çamaşırlarını kendin yıkadığım söyledi. Doğru mu?" dedi. "Kimsin sen ve kardeşime ne yaptın?"

Gözlerimi devirdim ve tezgâhın üstüne oturdum. "Son zamanlarda söylemediysem diye söylüyorum, ağabeyim olduğun için çok mutluyum." Şefkatle başını okşadım. "Bana hakaret ettiğin zamanlarda bile."

"Film seyretmek ister misin?"

"Önce dişlerini fırçalarsan, evet. Nefesinin fıstık ezmesi ve patlamış mısır kokması iğrenç."

İç geçirdi. "Tam da değiştiğini düşünmeye başlamıştım." Televizyonun karşısındaki armut koltuklara yerleştik ve lan kumandanın düğmesine bastı. Saat on haberleri yayındaydı.

Bir haber muhabiri, “Calvin Versteeg dört farklı cinayette ve iki cinayete teşebbüsten Teton İdari Bölgesi Islahevinde tutuluyor. Kaynaklar Versteeg’in, duruşmaya çıkma ihtimalinin düşük olduğunu belirtiyorlar. Tutuklanmasından hemen önce intihara teşebbüs etmesi nedeniyle ciddi beyin hasarı olduğu ve uygun tedavi için zihin hastalıkları hastanesine sevk edileceği bildiriliyor.” lan bana endişeli bir bakış atarak, “Kapatmamı ister misin?” dedi. Ona sessiz olmasını işaret ederek öne eğildim ve haber kanalının yayına başladığı video görüntülerine odaklandım. Görüntülerde Calvin bir tekerlekli sandalyeyle ıslahevine sokuluyordu. Haber muhabirleri ve kameramanlar, ona polisin izin verdiği ölçüde yaklaşmak için birbirileriyle yarışıyor, bir yandan fotoğraf çekip bir yandan da mikrofonlarını uzatıyorlardı ama benim dikkatim kalabalığın dış kısmında duran bir adama kaymıştı.

Üstünde kaz tüyü bir mont ve yeni gibi duran, koyu renk bir kot pantolon vardı. Avuçlarım terlemeye başladı. Başını öne eğdiği için yüzü net görüntülenmemişti.

Muhabir anlatmayı sürdürdü. “Versteeg geçen yıl Pocatello Lisesi’nden mezun olmuş ve ailesi ile arkadaşlarına bu yıl Stanford Üniversitesi’ne başlayacağım söylemişti. Stanford öğrenci kabul ofisi, Versteeg’in başvurusunu doğruladı ama kabul edilmediğini bildirdi. Calvin Versteeg’in yeminli mali müşavir olan babası ve avukat annesi henüz bir açıklama yapmadı, ilkokuldan beri Versteeg’le aynı okula devam eden, Highland Lisesi son sınıf öğrencilerinden Rachel Snavely'yle röportaj yaptık Snavely, ‘Calvin in o kızları öldürdüğüne inanamıyorum. O kimsenin canım yakmazdı. O harika biriydi. Geçen yaz evlerinde bir havuz partisine gittim. Kusursuz bir beyefendiydi,’ açıklamasını yaptı.”

“Artık kapatabilirsin,” dedim sersemlemiş bir halde ayağa kalkarken.

İan uzaktan kumandanın düğmesine bastı. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, iyi misin?”

Pencereye gittim. Ellerimi cama bastırıp dışarıdaki ürkütücü karardığı süzerken, gölgelerin arasından bana bakan birini görmek için dua

ediyordum.

Onu görmedim ama dışarıda bir yerde olduğunu biliyordum.

Jude yaşıyordu.

O akşam zaman zaman ateş bastı. Zaman zaman üşüdüm.

Sabah altıda battaniyelerime dolanmış bir halde uyandım. Uyumaya çalışmaktan vazgeçip koşuya çıktım. Vücudumda çok fazla adrenalin ve huzursuzluk birikmişti. Gökyüzü yağmurun süreceğini haber veren bulutlarla kaplıydı. Esrarengiz bir şekilde ruh halimi yansıtıyordu.

Jude'u arkada bırakma çabasıyla, kollarımı var gücümle savurarak parkın içinden koştum. Jude geri dönmeyecekti. Kafasına koyduğu şeyi yapmıştı. Mason olarak hayatı bitmişti. Büyük olasılıkla şu anda Kaliforniya'ya giden bir uçakta, Jude Van Sant'ın hayatına dönüyordu. Ben artık hayatında yoktum.

Jude' a kızmanın mantıksız olduğunu biliyordum. Bana verdiği sözleri tutmuştu. Ama kalbimi mantıklı olamayacak kadar kaptırmıştım. Ona ihtiyacım vardı. Biz bir takımdık. Arabayla camları sonuna kadar indirip radyoya avazımız çıktığı kadar eşlik ederek gezemeyeceğimizi bilmek, kendimi kandırılmış hissetmeme neden oluyordu. Hiçbir zaman bir filmin gece yarısı gösterimine kaçıp karanlıkta el ele tutuşamayacaktık. Hiç kar topu savaşı yapamayacaktık. Yaşadığımız onca şeyden sonra, onu iyi zamanlarda da tanımayı hak etmiyor muyum?

Bu haksızlıktı. Nasıl olur da kendi istediği şekilde çekip gidebilirdi? Benim isteklerim ne olacaktı? Kulaklıklarımı öfkeyle çekip çıkardım ve iki büklüm eğilip nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun için ağlamayacaktım. Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmediğimden emindim.

Onu aklımdan atmayı başarınca, bu duyguların gerçek olmadığını fark edecektim. Dehşet verici şartlarda birlikte kapana kısılmıştık ve paylaşılan bu tecrübe yüzünden, ona şiddetle bağlanmıştım. Bir gün gelecek, ağacın

altındaki o geceyi hatırlayıp onu önemsediğim için kendime kahkahayla gülecektim. Tabii eğer o geceyi hatırlamayı seçersem.

Bir köşeyi döndüm ve yoluma bir adam çıktı. Olduğum yerde durdum. Henüz çok erkendi ve iki yanına ağaçların sıralandığı koşu yoluna sabah gölgeleri vuruyordu. Üstünde deri bir pilot montu vardı ve omzunda bez bir çanta asılıydı.

Dilim damağım kurudu ve ellerim titremeye başladı. Yıkanmıştı. Sırtında yepyeni kıyafetler vardı ve berber koltuğundan geçtiği belli oluyordu. Ama yeni tıraşına rağmen, zararsız görünmüyordu. Yüzünde minik kesikler vardı ve morluklar tamamen iyileşmemişti. Sabahın eğik ışığında tehlikeli görünüyordu.

Kask omuzlarını sımsıkı saran ceketine bakarken pürüzsüz kıvrımlarına dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayıp ürperdim. Ağacın altındaki o geceyi en ince detayına kadar hatırlıyordum. Jude'un öpücüklerinin tadını ve kollarının arasında sıcacık ve güvende hissedişimi.

Koşup kollarına atılmak istiyordum ama kendimi tuttum.

"Döndün," dedim.

Bir adım yaklaştı. "Dağdan inmem dört gün sürdü. Donmaktan korktuğum için durmadım. Montunu bandaj yaptım, verdiğin için teşekkür ederim. Dağın eteklerinde önünde ATM olan bir dükkân buldum ve bir otelde dinlenip saklanabilmeme yetecek kadar para çektim. Sonrasında planım Kaliforniya'ya giden bir uçağa atlamaktı. Hayatımın bu sayfasını kapatıp tekrar Jude Van Sant olmaya hazırdım. Beni alıkoyacak bir şey yok sanıyordum." Gözleri gözlerimi deliyordu. "Ama geceleri sürekli uyanıyor, tamdık bir yüzü bir türlü aklımdan atamıyordum."

"Jude," diye hıçkırdım.

Bir adım daha yaklaşıp ellerimi tuttu. "Sırrımı sakladın. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

“Yaptıklarının sebebini biliyorum.”

“Lauren adaleti hak ediyordu. Kimani ve Macie de ama bunu elde etmek için yaptıklarımı herkes onaylamazdı. Shaun seni ve Korbie’yi rehin aldı, bir polis memurunu vurdu, bir bekçiyi öldürdü ve bütün bunları yaparken ben de yanındaydım. Duruşma sırasında sahte bir kimlikle yaşadığım ortaya çıkardı ve bundan kurtulamazdım. Normal bir insan, benden ne kadar korksa yeridir. Beni kilit altına alırlardı.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Ayrıca buraya gelerek büyük bir risk aldığını da. Kendime bunun benim için -bizim için- büyük bir anlamı olduğunu, beni görmek için yakalanma riskini göze aldığını umut etme izni vermedim.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. “Yani biz ne olacağız?”

Jude’un gözlerinde bir şey değişti. Bakışlarını yere indirdi. Ve onu yanlış algıladığımı o anda anladım. İstediğim cevabı almayacaktım. Kalbimi kıracaktı. “Çok yoğun bir şey yaşadık ve şimdi normal hayatlarımıza uyum sağlamak zorundayız. Söz konusu olan yeni bir normallik olsa bile. Senin normal bir lise öğrencisi olman gerek. Son sınıftasın. Önemli bir sene. Geleceğini planlamanın tadını arkadaşların ve ailenle çıkarmalısın. Benimse eve dönmem gerek. Ailemle birlikte yas tutmalıyım.”

Beni hayatından çıkarıp atıyordu. Hikâyemizin sonu gelmişti. Kasırga gibi dört gün. Hepsi o kadardı. Ve umursamamalıydım. Çünkü bunlar gerçek duygular değildi. Soğuk ve amansız dağlarda Jude hayatta kalmama yardım etmişti. Ona duyduğum minneti başka bir şeyle karıştırıyordum. Onu kaybettiğimi düşündüğüm zaman nabzımın hızlanması mantıksız bir şekilde ona hâlâ ihtiyacım olduğunu hissetmemden kaynaklanıyordu.

“Her şeyi mahvetmek istemiyorum,” dedi gözlerime dikkatle bakarak. İyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Beni incitmediğinden. Kalbim ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissettiğimi ona belli edemezdim. Aramızdaki bağ sadece hayalîyken, canım nasıl bu kadar çok yanabilirdi?

“Telefon numaram,” dedi bana bir kâğıt parçası uzatarak. “Konuşmak istersen, gece gündüz, her an arayabilirsin. Ciddiyim, Britt. Seni elimin tersiyle ittiğimi düşündüğünü görebiliyorum ama doğru olduğuna inandığım şeyi yapıyorum. Belki yanılıyorum. Büyük olasılıkla pişman olacağım. Ama kolay olmasa da en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundayım.”

Elbette beni elinin tersiyle itiyordu. Hem neden itmeyecekti ki? Bizi bir araya getiren kâbus sona ermişti. Jude haklıydı. Kendi yolumuza gitme zamanıydı. “Hayır, sorun değil. Haklısın. Vedalaşmaya gelmene sevindim,” dedim alçak sesle. “Lauren için çok üzgünüm. Keşke hikâyesi farklı bir şekilde bitseydi.”

“Keşke.”

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için, kulaklıklarımı tekrar taktım. “Koşumu tamamlasam iyi olur. Seni tanımak güzeldi, Jude.” Üzgün, sıkıntılı ve bu konuda elinden bir şey gelmiyormuş gibi görünüyordu. “Hayatında iyi şanslar, Britt.”

Dudağımı ısırarak ve göğsümden yükselen hıçkırığı bastırmaya çalışarak koştum. Bir sonraki köşeyi dönüp görüş alanından çıkar çıkmaz, dizlerimin üstüne çöktüm ve direnmeyi bıraktım.

Ve içim boşalana kadar ağladım.

Bir Yıl Sonra

SON

Üniversitedeki oda arkadaşım Caz heyecanla, “Araba yolculuğu!” diye haykırdı. Sıcak mayıs esintisi kıpır kıpır kızıl saçlarını arkaya savururken, kollarını deli gibi sallıyordu. Caz, Brisbane, Avustralyalıydı ve bana Nicole Kidman’ın şu eski filmi *BMX Bandits'teki* halini anımsatıyordu. Aynı kabarık kıvırcık saçlar, aynı enfes aksan.

Woodland Hills, Kaliforniya’da Pierce College’daki birinci senemizi yeni tamamlamıştık. Ve birinci elden özgürlüğü yaşıyorduk. Ders kitaplarımı satmış, dairemin temizlik kontrolünden geçmiş ve son finalimi de atlatmıştım. Kimya dersi artık tarih olmuştu.

Şu anda dünyevi kaygılar Üstem tek bir maddeden ibaretti: Sıcak Kaliforniya güneşinde eğlenmek, eğlenmek, eğlenmek.

Diğer oda arkadaşımız Juanita, Wrangler’ımın arka koltuğundan seslendi. “Pasifik Kıyı Otoyolunda hiç araba kullanmadınız mı?” Burnunu iPhone’una gömmüş, hararetle yeni erkek arkadaşı Adolph’la mesajlaşıyordu. Adolph’un ilk erkek arkadaşı olduğunu düşünüyordum. Caz ve ben Juanita’yı bizimle gelmeye çok zor ikna etmiştik. Ayrıca aradan iki hafta geçince Adolph’un fikir değiştirip onu terk etmesinden korkuyordu. Güvensizlik ve kadın bağımsızlığı hakkında ne kadar konuşursam konuşayım aşkı bulup kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. “Bana yol üstünde nerede durmak istediğinizi söyleyin, yeter. Önemli noktaların tarihî ve sosyal önemi hakkında sizi bilgiye boğarım. Hearst Kalesi, Zuma Sahili, Wayfarers Şapeli...”

“Durmak istemiyoruz!” dedi Caz coşkuyla. “Amaç bu. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyoruz. Sonsuza dek gitmek istiyoruz.” *Yupppiiii* tadında bir çığlık attı.

“Van Damme Eyalet Kumsalı’nın yakınında acayip pahalı bir bungalovu iki haftalığına kiraladık ve depozitoyu geri ödemiyorlar. Yola sonsuza dek devam edemezsiniz,” dedi Juanita son derece gerçekçi bir tavırla. “Bir daha soruyorum, bu kimin fikriydi?”

“Britt’in,” dedi Caz. “İdaho’lu olduğu için kumsal onun için büyük bir olay. Onu biraz anla. Genelde yazlarını çiftlikte patates soyma yarışmalarına katılarak geçiriyor.”

“Peki ya Brisbane’de insanlar tatillerini kamyonet yarışı yaparak geçirmiyorlar mı?” diye dalga geçtim

“Avustralya’nın serserileri bile Amerika’daki ırkçılardan saygındır,” dedi Caz sırıtarak.

“Monterey’de büyük bir akvaryum var,” dedi Juanita. “Öğle yemeği için orada durabiliriz. Hoşuna gidebilir, Britt. Gerçi bazılarımıza biraz fazla akademik gelebilir. Tanrı bizi bir şeyler öğrenmekten korusun.”

“Okul bitti! Hiçbir şey öğrenmek yok!” diye haykırdı Caz, yumruklarını heyecanla ön konsola vurarak.

“Van Damme Eyalet Kumsalında denizkulağı çıkarılabildiğini duydum,” dedim neşeli görünmeye çalışarak. Rol yapmak konusunda çok kötüydüm. Van Damme’da denizkulağı çıkarılabildiğini çok iyi biliyordum. Geçen dönem boyunca kampüste hademe olarak çalışmış ve paramı iki haftalık bir kumsal evi kirasına savurmak için son kuruşuna kadar biriktirmiştim. Hepsi ilk denizkulağımı otantikliği bozmamak için bir kamp ateşinde pişirip yiyebilmek içindi.

Elbette asıl istediğim Jude’u görmekti.

“Evet, Van Damme Eyalet Kumsalında denizkulağı çıkarmak çok popülerdir,” dedi Juanita. “Ama özellikle ne yaptığını bilmiyorsan, çok tehlikeli olabilir. Tavsiye etmem.”

“Bence denemeliyiz,” dedi Caz.

“Hiç durmayın,” dedi Juanita gözünü telefonundan ayırmadan. “Ben kumsalda oturur, havlumun güvenli sınırları içinden, boğulmanızı izlerim.”

“Biliyor musun, bu hayatın için iyi bir slogan olabilir,” dedi Caz, ellerini havaya kaldırıp hayalî bir pankart açar gibi iki yana sallayarak. “Arkana yasları ve izle.”

“Ve senin sloganın da ‘Felakete balıklama dal’ olmak,” dedi Juanita.

“Hele söz konusu felaket uzun boylu, esmer ve muhteşemse,” dedi Caz, beşlik çakmak için elini bana uzatırken.

“Çocuklar,” dedim. “Buraya eğlenmek için geldik Artık tartışmak yok Gözlerinizi kapatın. Havayı içinize çekin. Mutluluk verici şeyler düşünün. Ve telefonlarınızı bana verin. Torpidoya kilitleyeceğim. Şikâyet yok. Caz, telefonları topla. Benimki burada.”

Telefonlar torpidoya yerleştirilince, Caz ve Juanita koltuklarına yayılırken ben nefes kesici kıyı otoyolunun bol uçurumlu dönüşleri ve köpüklü bembeyaz dalgalarla buluşan kumsalları boyunca yol almayı sürdürdüm. Yolun dar banketleri bana Wyoming’in zikzaklı dağ yollarını hatırlatmıştı ama benzerlik bundan ibaretti. Güneşte göz alabildiğince parlayan turkuaz dalgalara, güneş gözlüğüme rağmen gözlerimi kısarak bakıyordum. Göz kamaştıran güneş bol çilli tenimi yakıyordu. Ve havanın kokusu. Çiçek açan ağaçlar, güneşte pişen kaldırımlar ve denizin mis gibi tuz kokusu. Hayır, burası kesinlikle Wyoming değildi.

Her şeyin tadım çıkarmak istiyordum ama bu yolun ucunda bekleyen kaçınılmazlığı yok saymam imkânsızdı. Geride bıraktığımız her kilometre beni ona yaklaştırıyordu. Onu görmek istiyorsam, elimde bir fırsat vardı. Kalbim heyecanla yerinden oynuyor, sonra bir anda korkuyla doluyordu. Ya bir kız arkadaşı varsa? Ya kız güzel, akıllı ve *kusursuzsa*?

Jude’u arayabilirdim. Bende telefonu vardı. Son bir yıl boyunca o numarayı defalarca tuşlamıştım ama son numarada bir şey beni durdurmuştu. Ne diyecektim? Normal bir arkadaşlığımız ya da ilişkimiz olmadığı için, “Ne var ne yok?” sorusu uygun gelmiyordu. Ve “Seni özledim,” fena halde itirafa girerdi. Ya da birlikte geçirdiğimiz zamana dört günde olabileceğinden daha büyük bir anlam yüklemişim gibi, tuhaf veya ısrarcıydı.

Sanırım tesadüfen rastlaşalım istiyordum. Kader bize bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi. En sevdiği kumsalın yakınında bir bungalov kiralamak belki kaderi zorlamaktı ama ya kaderin bana yardım edeceği yoksa?

Kendimi aşıp onu arayabilirdim. Her neyse. Sonuçta sadece aramış olurdum. Telefonu açarsa, suratına kapatma seçeneğim hep vardı. Los Angeles numaralı yeni bir hat almıştım. Benim aradığımı anlayamazdı.

Caz başım kapıya yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Juanita ise arka koltuğa uzanmış uyuyordu. Kendimi vazgeçirme fırsatı bulamadan, yana uzanıp torpidodan cep telefonumu aldım. Numarasını tuşladım. Her çalışta, gerginliğimin azaldığını ve yerini yepyeni bir şeyin aldığını hissettim. Rahatlama? Hayal kırıldığı? En sonunda çağrıyı telesekreteri cevapladı.

“Evi mi arıyorsun?” dedi Caz gözlerini ovuşturup esneyerek.

“Körfez Bölgesi’nden bir arkadaşım. Açmadı. Önemli biri değil.” Aldırmaz göründüğümü umarak esnedim.

“Arkadaş mı yoksa aşksal bir mevzu mu?” diye sordu Caz sezmiş gibi.

“Eskiden tanıdığım biri.” Caz’le Judedan konuşmak garip geliyordu. Okuldaki birinci yılımızda Caz benim için en yakın arkadaş olmanın ötesine geçmişti. Ona kimseye, Korbieye bile anlatmadığım şeyleri anlatmıştım. Sadece ikimizin anlayabildiği, sayılmayacak kadar çok esprimiz vardı. Alışverişimizi birlikte yapıyor ve faturayı bölüşmüyorduk çünkü çetele tutmak gibi bir derdimiz yoktu. Benim olan Caz’indi. Birbirimizden sır da saklamazdık. Ve kavga ettiğimiz zaman, asla birbirimize kızgın yatmazdık. Sabahlamak anlamına gelse bile, sorunu çözene kadar uyumazdık.
Bu yüzden Jude’u ondan sakladığım için suçlu hissediyordum. Ama onu kimseyle paylaşmaya hazır olduğumdan emin değildim. Belki de ona hiçbir zaman sahip olmadığım içindi. Çünkü aramızdaki şeyin gerçek olduğundan emin değildim. Anlamak için fırsatımız olmamıştı.

“Genciz, Britt,” dedi Caz ayaklarını ön konsola dayayarak. “Yaşıyoruz. Temkini öldüğün zamana sakla.”

Ona hayranlık ve kıskançlıkla baktım. Bir zamanlar ben de Caz gibiydim. Kendimi rüzgâra bırakırdım. Nereye eserse oraya giderdim. Ama geçen bahar tatilinde, dağlarda her şey değişmişti. Ben değişmiştim.

Yolun ikinci yarısında arabayı Caz kullandı. Juanita ön koltuğa geçti. Ben de arka koltuğa uzandım. Düşüncelerimi kontrol altında tutabilmek için radyodaki şarkılara eşlik ediyordum. Çünkü dikkatli olmazsam geçmişe, ağacın altındaki geceye dönüyor ve Jude'la paylaştığımız sırları ve diğer şeyleri canlandırıyorlardı.

Günbatımına bir saat kala, Van Damme Eyalet Kumsalı'nın tabelasını gördüm, içimde bir heyecan kıpırtısı hissettim. Ya Jude şu anda kumsaldaysa? Elbette orada değildi. Ama bir gün mutlaka olacaktı. Kumsal onun için ilelebet uzak duramayacağı kadar büyük bir anlam taşıyordu, isimlerimizi kuma yazabilirdim. Fazla duygusal ve kelimenin tam anlamıyla sıradan bir hareket olurdu. Ama belki bundan haftalar ya da belki de aylar sonra, Jude aynı noktadan geçer ve beklenmedik bir anda aklına geliverirdim.

"Şu sapaktan gir," dedim düşünmeden.

Caz dikiz aynasından bana baktı. Barakamız birkaç sapak sonraydı. Bana bunu hatırlatmak üzereyken yüzümü gördü ve saptı.

Araba yavaşlayınca, Juanita oturduğu yerde doğrulup gerindi. "Neredeyiz?" diye sordu uyku mahmuru.

"Denizkulağı avına çıkıyoruz," dedi Caz. Ve aynadan bana bakarak dudaklarını oynattı: *Denizkulağı da ne?*

"Deniz salyangozu," diye yanıtladım.

"Ah," dedi Caz bilmiş bir tavırla. "Deniz salyangozu avlamaya gidiyoruz. Başka bir şeyin şifresi olabilir de olmayabilir de."

Caz arabayı park etti. Wrangler'dan indim ve okyanusa bakan kayalık uçurumun kenarına yürüdüm. Kalbim saçma bir şekilde hızlanmıştı ve

toparlanmak için birkaç saniye yalnız kalacağım için mutluydum. Jude aşağıda değildi. Boşuna heyecanlanıyordum.

Denizin yüzeyini okşayan güneş ışıkları, gümüşi bir ışıltıyla parlıyordu. Kıyıdan sivri kayalar yükseliyor, martılar çığlıklar atarak başımın üstünde dönüyordu. Koya inerken Jude'u akıntının, bedenini çekiştiren gelgite hiç aldırmadan denizkulağı çıkarırken hayal ettim. Ona nefesini ne kadar tutabildiğini hiç sormamıştım. Rekoru her neyse, ben onu geçmiştim. Nefesimi bir yıldır tutuyordum.

Dakikalar sonra, Caz dikkatli adımlarla arkamdan indi. "Onu görüyor musun?"

"Kimi?"

"Denizkulağını?"

Yüzümü buruşturdum. "O kadar şapşalsın ki."

"Nasıl tanıştınız?"

"Hayatta inanmazsın."

"Şu pizzacı çocuk. En yakın arkadaşının erkek arkadaşı. Büyük amcan Emest'ın cenazesindeki tabut taşıyıcı. Yaklaşıyor muyum?"

Daha çok beni kaçırdı, rehin aldı, tipide dağda ona rehberlik etmeye zorladı, sonra hayatımı kurtardı, sonra ben onun hayatını kurtardım, öpüşüp koklaştık ve o arada bir yerde ona âşık oldum. Evet, sanırım özet buydu.

"Onu konuşmamız gerekmiyor," dedi Caz. "Ama kalbini kırdıysa, ruhunu söküp ailemin evcil domuzuna yediririm."

"Çok rahatlatıcı."

"Sen de benim için aynısını yapardın."

“Benim evcil domuzum yok.”

“Ama evcil patatesin olduğuna bahse girerim,” diye kıkırdadı Caz.

Kolumu omzuna attım. “Seni kumsalda yürüyüşe davet edebilir miyim?”

Ayakkabılarımızı çıkarmadan, taşlı kumda, suyun ulaşamayacağı bir mesafede yürüdük.

“Senin için yapacağım şeylerden konu açılmışken,” dedi Caz. “Dondurmam tezgâhın üstünde bıraksan, buzluğa kaldırırım. Yağmurlu bir günde paltonu evde bırakıp dışarı çıksan seni arabayla kampüse getiririm.”

“Varmaya çalıştığın tam olarak nedir?”

“Ve mesela, cep telefonunu arabada bırakırsan ve çalmaya başlarsa, açarım.”

Ne söylediği kafama dank etmeden önce ona birkaç saniye boyunca baktım. “Cep telefonumu mu açtın? Kim aradı?” Midemde bir girdap oluşmuştu sanki.

“Bir çocuk. Senden gelen bir çağrıyı kaçırmış ama mesaj bırakmamışsın ve telefon numaranı da tanımamış. O yüzden geri aramış.”

“Ona ne dedin?” Panikten sesim gittikçe yükseliyordu. “Ona adımı söyledin mi?”

“Ona telefonun kime ait olduğunu gerçekten bilmek istiyorsa Van Damme Kumsalı'na gelip bizzat öğrenebileceğini söyledim.”

“Hayır, yapmadın!” Dirseğini tutup onu arabayı bıraktığımız kayalık uçuruma çevirdim. “Hemen gitmeliyiz. Ne kadar uzakta olduğunu söyledi mi? Yoksa ta Sarı Francisco’da mı? Ayaklarını sürümeyi kes, Caz!”

“İşin tuhaf yanı bu ya. Zaten kumsalda olduğunu söyledi.”

“Hayır!” dedim tiz bir sesle.

“Kurulanması gerekiyormuş, sonra bizimle park yerinde buluşacak. Bizi orada bulacağını söyledim.”

Yüzümü sıcak basmıştı. Bir anda onu görmekten korkmaya başlamıştım. Ve korkarken, onu göremezdim. “Gitmeliyiz. Buradan hemen gitmeliyiz, Caz!”

Kayalar tırmanamayacağımız kadar dik olduğu için elini tuttum ve kumsalın ilerisindeki daha yumuşak kum tepeciklerine doğru koşmaya başladım. Park alanına Jude’dan önce varmalıydım. Kadere çomak sokmuştum ve şimdi karşılığım görüyordum. Evet, onu görmek istiyordum. Ama böyle değil. Ne diyeceğimi bilemiyordum, henüz kusursuz sözcükleri düşünmemiştim, saçlarım rüzgârdan berbat haldeydi. Ve ya yalnız değilse? Ya buraya birisiyle gelmişse?

Sonrasında zamanın gerçekten durduğu o uzun, bitmek bilmeyen anlardan biri yaşandı. Caz ve ben kumsal boyunca koşuyorduk ve Caz bize doğru gelen seksi bir çocukla ilgili bir yorum yaptı ve tişörtsüz bedenini daha rahat görebilmek için şapkasının kenarını kaldırdı. Ayaklarım durdu. Beynim şalteri indirdi ve sadece bakabildim. Zihnimin uzak bir köşesinde onu tanımam gerekirdi. Sonuçta ona bakıyordum. Ama hiçbir şey düşünemiyordum. Aklımdan tek bir düşünce bile geçiremeyecek kadar büyük bir şoktaydım. O da aynı duyguyu yaşıyor olmalıydı çünkü kumda bir anda durdu. Gözleri beni görmüştü, evet ama yüzündeki ifadeden gördüklerine inanamadığı ve şaşırdığı belli oluyordu.

Jude’un teni ıslak ve bronzdu, burnunun ucu güneşten kızarmıştı. Saçları eskisinden uzundu ve kahverengi gözlerine düşmesin diye onları arkaya yapıştırmıştı. Bir eli cebinde duruyordu. Duruşunda onu bambaşka birine dönüştüren bir umursamazlık vardı. Omuzlarını soğuğa karşı öne eğmiş, elleri nasır bağlamış o sert dağ adamından eser yoktu. Karşımda çok giyilmiş bir kot pantolon kadar rahat ve davetkâr bir adam duruyordu.

Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Beni bir an için kandırdın. Avustralya aksardı bir arkadaş, iyi şaşırtmaca.”

Cevap bile veremedim. Titreyerek durmaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Telefonuna cevap veremediğim için özür dilerim, sudaydım,” diye devam etti. Yüzündeki gülümseme bocalar gibi oldu, bakışları ciddileşti. Her duyguyu maskeleyen Jude gitmişti. Gözleri beni dikkatle süzerken yüzüne yansıyan duyguları izledim. Ve nefesim kesildi. Benim için hâlâ bir şeyler hissediyordu. Yüzünden okunuyordu.

Bilmem gereken buydu işte. Çekincemden eser kalmadı. Koşup kendimi kucağına attım, bacaklarımı kalçalarına sarıp yüzümü boynuna gömdüm.

Onu öptüm. O kadar çabuk ve hızlı oldu ki. Ayrı geçen aylar sıkışıp günlere, dakikalara, saniyelere, bir kalp atımına döndü. Dudaklarımı ağzında, elmacık kemiklerinde, güçlü, güzel ve biçimli yüzünün her santimetrekaresinde dolaştırdım.

“Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum.” Saçımı kulağımın arkasına itip yanağımı okşadı. “Müthiş görünüyorsun.”

Güldüm. “Bir duş her şeyi halleder. Ve yemek ve uyku.” “Sanırım ben kumsalda gezinip kendi denizkulağımı bulacağım,” dedi Caz başparmağıyla kumsak işaret ederek. Yüzünde aptalca, mutlu bir sırıtışla geri geri yürümeye başladı.

“Caz, dur. Bu Jude.” Jude’u elinden tutup çektim. “Jude, seni en yakın arkadaşım Caz’le tanıştırayım.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Jude, Caz’in elini resmî bir tavırla sıkarak. Bu hareketiyle Caz’in kalbini kazanmışa benziyordu çünkü Caz ona kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu.

Jude’un duyabileceği bir fısıltıyla, “Sen istemiyorsan, ben de alabilirim,” dedi.

“Size akşam yemeği ısmarlayabilir miyim?” dedi Jude cazibe saçan bir gülümsemeyle. “Harika bir yer biliyorum. Cafe Beaujolais, buraya da

yakın. Bu kadar yol gelip denemezseniz olmaz. Hayır cevabını kabul etmiyorum. Artık benim topraklarımdasınız ve sizi en güzel yerlere götürmek benim görevim.”

“Çok düşüncelisin,” dedi Caz. “Ben yemeğimi çoktan yedim ama Britt’in öğle yemeğini atladığını biliyorum. Açlıktan ölüyor olmak.” O kadar yanılıyordu ki neredeyse kıkırdayacaktım. Monterey’de tıka basa ıstakoz yemiştim ve o da bunu biliyordu. “Juanita ve ben bungalova gidelim. Seni de... artık ne zaman olursa o zaman görürüz.” Bana göz kırptı.

‘Yakınlarda mı kalıyorsunuz?” diye sordu Jude yüzü aydınlanarak. “Kumsalda bir bungalov kiraladık. Ben haritaya dart attım ve bak sen şu işe, şans esefi Van Damme’a vurdu.”

Jude’un dudakları kurnaz bir gülümsemeyle büküldü. “Güzel tesadüfleri severim.”

Jude haklıydı. Cafe Beaujolais inanılmazdı. Dışarıda terasta oturup salyangoz yedik. Jude bana denizkulağı yakalayana kadar bununla idare edebileceğimi söyledi. Gökyüzü siyaha değil, derin, satenimsi bir mora bürünmüş, yıldızlar çıkmıştı. Havada mis gibi tadı bir koku vardı. Parmak arası terliklerimi çıkarıp ayaklarımı masanın altından Jude’un bacaklarına dayamıştım. Jude akşam yemeği için beyaz keten bir gömlek giymişti ve bacaklarımı şefkatle okşuyordu.

“Beş yıldız,” dedim. “Sanırım bugüne kadar yediğim en güzel yemekti.”

Jude gülümsedi. Kahverengi gözlerinde daha önce, dağdayken hiç görmediğim bir ışık vardı. Sanki sertleşmiş kabuğu soyulmuştu ve gerçek Jude’u görebiliyordum. Rahat, samimi ve açıktı. İyi bir kalbi vardı. İyi bir adamdı. “Seni götürmek istediğim birkaç yer daha var. Sana buraları gezdireceğim.”

“Ben varım.”

Masanın üstünden uzanıp parmaklarını benimkilere kenetledi. “Çok güzel ellerin var. Daha önce görmemiştim. Hep eldivenliydin.”

“O yolculukta giydiğim ne varsa kaldırıp attım. Eldivenler, kot pantolon, hatta botlar. Dört gün boyunca hep aynı şeyi giymek bana yetti.”

“Ben de pek çok şeyi attım. Ama beremi sakladım. Sen giymiştin ve seni hatırlatacak bir şey kalsın istedim. Duygusal ahmağın tekiyim, biliyorum.”

“Hayır.” Bir anda utanmıştım. “Çok... tatlısın.”

Jude’un kahverengi gözleri dürüst bir ışıkla aydınlandı. “Seni son görüşümden beri, neredeyse her hafta sonu Van Damme’a geldim. Düşük ihtimaldi ama belki yeri hatırlarsın diye umdum.

Gelip kayalarda oturuyor ve kumsalda seni arıyordum. Bazen kıyıda yürürken göz ucuyla seni görüyordum. Hızla o tarafa dönüyordum ama hep bir ışık oyunu oluyordu.” Sesi boğuklaştı. “Her seferinde gerçekten sen olacağım umarak gelmeyi sürdürdüm. Ve bugün seni görünce ve bu kez gerçekten sen çıkınca, senin de beni aradığını fark ettim. Çünkü dağdaki dört gün bizi değiştirdi. Ben sana benden bir parça verdim. Sen de bana senden bir parça. Yoksa asla buraya gelmezdin. Boş verirdin. Ben seni boş veremiyorum, Britt. Ve senin de beni boş vermeni istemiyorum.”

Gözlerim doldu. “Bunca yolu seni bulmaya geldim. O dört gün yeterU değildi. Seninle bu şekilde bir arada olmak istedim. Ibk, sakin bir gecede. Bir restoranda. Kumsalda yürüyüp aptalca ve anlamsız şeylerden konuşmakydık.”

“Müthiş bir fikrim var. Kumsalda yürüyüp aptalca ve anlamsız şeylerden konuşalım.”

Kıkırdadım. “Aklımdan geçeni okudun.”

“Gördün mü bak? Ben mükemmel erkeğim. Bana ne istediğini söylemene gerek yok.” Kafasına vurdu. “Ben bir akıl okuyucuyum. Milyonda bir rastlanır. En azından B sınıfı bir süper güç.”

“Kes şunu. İçeceğim burnumdan fışkıracak.”

Tekrar kafasına vurdu. “Bunu zaten biliyordum.”

Mutlulukla iç geçirdim. “Bu şimdiye kadar geçirdiğim en harika akşam, Jude. Teşekkürler.”

“İçeceğinin burnundan fışkırmasına neden oluyorum ve hayatının en harika akşamı oluyor. Seni sevindirmek ne kolay.” “Haydi,” dedim kıkırdayarak. Parmak arası terliklerimi ayağıma geçirip Jude’un dirseğini tuttum, “insanlar bize bakıyor. Baş başa kalabileceğimiz bir yerde aptallık yapalım.”

Caz bir keresinde, bir insanın yanında rahat ettiğini sessizce oturup havadan sudan sohbet etme mecburiyeti duymadığın zaman anlarsın, demişti. Jude ve ben şimdi öyleydik. Gri kumlara sırtüstü uzanıp ışıltılı gökyüzüne baktık. Okyanus havası serin ve tazeleyiciydi. Ben bildiğim takım yıldızları buluyordum. Özellikle Büyük Ayı. Ava Takımyıldızını bulabildiğimden de bayağı emindim. Diğerlerine uzak bir noktada birbirine sokulmuş iki parlak yıldız gördüm ve onun bizim takımyıldızımız olduğuna karar verdim. Sonsuza dek var olabileceğimizi düşünmek romantik gelmişti. Aşkımızın yıldızlarda yazık olması.

“Yaz için planın ne?” diye sordu Jude.

“Bir iş bulup ailemi ziyaret etmek.” Kafamı çevirip gözlerine baktım. “Ama artık bunu düşünmüyorum.”

“Kal. Burada, benimle.”

Dirseğimin üstünde doğruldum ve ciddi olup olmadığını anlamak için yüzüne baktım. “Nasıl yani?”

“Ailem bu yaz Avrupa’da olacak. Evde bir sürü boş odamız var. Caz ve Juanita da gelebilirler. Ve iş konusunda endişeliysen, stajyer arayan birkaç tanıdığım var. Çok karmaşık gelirse, garsonluk edecek masadan bol bir şey yok. Yardıma hazırım.”

“Bütün yaz sizin evde kalmamıza izin mi vereceksin?”

“Bu teklifte bütün şartları zorluyorum. Doğru yaparsam, reddedilemeyecek kadar iyi olacağını umuyorum.”

Gülümsedim. “Çok fesat bir plana benziyor, Don Carleone.” Jude şefkatle, “Geçen yıl gitmene izin verdim,” dedi. “Her ne kadar ne istediğini bulman için sana zaman tanıdığımdan pişman olmasam da, hep bana ikinci bir şans vermeni umdum. Evet de. Bize bir şans tanıyacağını söyle.”

Gülümsememi saklamak için dudağımı ısırarak, “Bilmiyorum,” dedim. “Birlikte son tatilimiz felaketle sonuçlandı. Şunu sormak zorundayım: Kar olacak mı?”

Yüz hatları bir gülümsemeyle kaplandı. “Sadece uçsuz bucaksız kumsal ve güneş. Ve ben.”

Bacaklarım bacaklarında, başım omzunda, kollarının arasında yatıyordum. Gözleri kapalıydı ama uyanıktı. Bir koluyla bana sarılmış, diğerini uyluğuma yerleştirmişti. Dudakları hoşnut bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Ertesi gün akşamüstü saatleriydi ve kumsal bize kalmıştı. Alçalan güneş, şemsiye altındaki kumlu yatağımıza vuruyordu. Ayağımı gölgeye sokmak için havluyu çektim.

“Bir şey düşünüyorsun,” dedi Jude gözlerini açmadan.

“Seni düşünüyorum,” dedim mutlu bir sesle ve elimi göğsünde dolaştırdım. O geceden sadece çok hafif yara izleri kalmıştı. Minik bir öpücük kondurdum. O izler benim için kusur değil, paylaştığımız o karanlık gecenin hatırasıydı. *Karanlıktan sonra*, *aydınlık gelir.*

“İlginç. Çünkü ben de seni düşünüyorum.”

Kolunun üst kısmındaki kumları silkeleyip yanağımı dayadım. “Devam et. Benimle ilgili ne düşünüyorsun? Havada bırakma. Yağcılığa karşı değilimdir.”

Yan dönüp uzun ve ince vücudunu benimkinin yanına uzattı. “Bu kadar güzel olmasaydın, kocaman egonu cezalandırmam gerekebilirdi.” Parmağım burnumdan aşağı kaydırdı. “Bunu yapmaya hep niyetleniyorum. Sonra sen bana bakıyorsun ve ne söyleyeceğimi unutuyorum ve tek düşünebildiğim, seni hemen öpmezsem, seni hak etmeyeceğim oluyor.”

“Benim için son derece uygun.”

“Dikkatli davranmazsam, seni çok şımartacağım. Kafan o kadar büyüyecek ki kumsaldan aşağı yuvarlamamız gerekecek.” Dirseğini kuma yaslayıp gözlerimin içine baktı. “Bana cevap vermedin. Kalıyor musun?”

Gülümsemem kayboldu ve sorusunu ciddi ciddi düşündüm. Dünyanın geri kalanının anlamayacağı bir şekilde, dağda onunla dört uzun gün geçirmek ve canımı ona emanet etmek ona âşık olduğumu anlamama yetmişti. Onu bulmak için o dört günü en baştan yaşamam gerekse, yine yaşardım.

Dudaklarımı dudaklarına örttüm. Deniz tuzunun tadını alınca ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Bütün yaz boyunca Jude’la kumsalda yatabilir, vücutlarımızı kuma bulayıp okyanusu onun dudaklarından öpebilirdim ve dalgaların ninnisi eşliğinde birbirimizin kollarında uykuya dalabilirdik.

“Kalıyorum,” dedim. “Sanırım sen uçsuz bucaksız kumsallara ve güneşe bir süre daha katlanmaya değersin.”

Sırıttı. “Değerim, ona şüphe yok. Ve şimdi sana bunu ispatlamak için, uygulamak göstereyim. Gel buraya...”

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı pek çok el biçimlendirdi.

Editörüm Zareen Zaffery, bilgeliğin ve özverili çalışman için sana teşekkür ederim. Bu kitabın en iyi kısımlarından bazılarında senin emeğin çok büyük.

Christian Teeter ve Heather Zundel, bir yazar sizden daha iyi ilk okuyucular ya da daha iyi kız kardeşler isteyemez. Bu kitap hakkında gerçekten ne düşündüğünüzü söylemeyeceğinizden bir an bile endişe duymadım. Sonuçta çocukluğumuzdan beri bana kıyafetlerim, saçlarım, erkek arkadaşlarım, müzik ve film zevkim konusunda ne düşündüğünüzü hep söylediniz. Siz en iyinin de iyisisiniz.

Beyni benimkinden biraz farklı çalışan asistanım Jenn Martinden bahsetmeden olmaz. Onun beyni çok düzenli. Jenn ben yazmaya odaklanabileyim diye her şeyi idare ettiğin için çok teşekkür ederim.

Jon Anderson, Justin Chanda, Anne Zafian, Julia Maguire, Lucy Ruth Cummins, Chrissy Noh, Katy Hershberger, Paul Crichton, Sooji Kim, Jenica Nashworthy ve Chava Wolin'in de aralarında olduğu Simon & Schuster'daki dostlarım. Tek tek seçsem daha iyi bir ekip kuramazdım. Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum.

Katherine Wiencke, kitabımın son düzeltmeleri için sana teşekkür ederim.

Her zamanki gibi temsilcim Catherine Draytonın iş zekâsını ve öngörüsünü takdir ediyorum. Temsilci demişken, sektördeki en iyi yabancı dilde yayın hakları temsilcisiyle çalışma şansına sahibim. Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların ellerine ulaştırdığın için teşekkürler, Lyndsey Blessing.

Nebraska Başsavcılık Ofisi'nden Erin Tangeman hukukla ilgili bütün sorularıma yanıt verdiği için isminden söz edilmesini hak ediyor. Bütün

hatalar şahsıma aittir.

Britt’in Wrangler’inin tamponundaki balıkçı çıkartmalarının sloganlarının yaratıcısı Jason Halee çok teşekkürler.

Josh Walsh’un, her mütevazı adam gibi kitaplarımda anılmaktan sıkıldığını biliyorum ama onun ilaç bilgisi çok kıymetli.

Ve son olarak, sevgili okuyucular, bu kitabın ellerinizde olmasını size borçluyum. Hikâyelerimi okuduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

---

[i] “Eğer vücudumu istiyorsan,” (d.n.)

[ii] “ve seksi olduğumu düşünüyorsan,” (d.n.)

[iii] (Ing) Rüyalarımdan çık, arabama bin. (ç.n.)

[iv] İngiliz dart oyuncusu Chris Mason’ın lakabı. İsim benzerliğinden yola çıkan bir kelime oyunu, (ç.n.)

[v] “Sıcak ve soğuk” anlamına gelen bir şarkı. (d.n.)

[vi] Bedensiz varlıklarla iletişim kurmaya yaradığına inanılan, üzerinde harfler ve simgeler bulunan bir tür gereç.(d.n.)

[vii] Doğa sporları malzemeleri satan bir mağaza, (ed.n.)